

Lagrådsremiss

Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 17 februari 2022

Max Elger

Brita Hammar
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter ska, med vissa undantag, börja tillämpas den 12 augusti 2022. Lagrådsremissen innehåller förslag till kompletterande bestämmelser till EU-förordningen. Det föreslås i huvudsak att

- Riksgäldskontoret ska utses till resolutionsmyndighet,
- regeringen ska utöva vissa av det behöriga ministeriets funktioner enligt EU-förordningen,
- det ska införas möjlighet till två temporära statliga stöd till centrala motparter,
- de nya stöden liksom de stöd som följer direkt av EU-förordningen ska finansieras av stabilitetsfonden, och
- det ska införas bestämmelser om ingripande mot personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt vissa skyldigheter enligt EU-förordningen.

Förslagen innebär att det införs en ny lag med kompletterande bestämmelser till EU-förordningen och att ändringar görs i bl.a. lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut, lagen om värdepappersmarknaden och offentlighets- och sekretesslagen.

Den nya lagen och lagändringarna föreslås träda i kraft den 12 augusti 2022.

Innehållsförteckning

1	Beslut	6
2	Lagtext	7
2.1	Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter	7
2.2	Förslag till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)	14
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank	16
2.4	Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)	17
2.5	Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden	18
2.6	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	24
2.7	Förslag till lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution	30
2.8	Förslag till lag om ändring i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut	32
2.9	Förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om Sveriges riksbank	36
3	Ärendet och dess beredning	37
4	Ett nytt regelverk om återhämtning och resolution av centrala motparter	37
4.1	Bakgrund	37
4.1.1	EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister	37
4.1.2	Centrala motparter möjliggör minskade systemrisker	38
4.1.3	Central clearing har blivit systemviktig verksamhet	38
4.2	EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter	39
4.2.1	Tillämpningsområde och syfte	39
4.2.2	Resolutionsmyndighet	39
4.2.3	Förberedande åtgärder	40
4.2.4	Tidigt ingripande	41
4.2.5	Resolution	42
4.2.6	Ytterligare bestämmelser och gränsöverskridande samarbete	44
4.2.7	Befogenheter för resolutionsmyndigheten	44
4.2.8	Sanktioner	45
5	En ny lag och hänvisningar	45
5.1	En ny lag med kompletterande bestämmelser till EU-förordningen	45

5.2	Hänvisningsteknik	46
6	Ansvariga myndigheter och deras uppgifter	47
6.1	Resolutionsmyndighet för centrala motparter	47
6.2	Regeringen och Regeringskansliet (Finansdepartementet)	51
6.3	Finansinspektionen	54
7	Ingripanden	55
7.1	Straffrättsliga bestämmelser bör inte införas	55
7.2	Ingripanden mot centrala motparter och personer som ingår i ledningen för dessa	56
7.2.1	Ingripanden mot centrala motparter.....	56
7.2.2	Ingripanden mot personer som ingår i ledningen för en central motpart.....	60
7.2.3	Omständigheter som ska vara styrande vid beslut om sanktioner.....	64
7.3	Ingripanden mot clearingmedlemmar och personer som ingår i ledningen för dessa	66
7.4	Offentliggörande av sanktionsbeslut	68
8	Avslutande av resolution, konkurs och likvidation	71
8.1	Avslutande av resolution	71
8.2	Konkurs och likvidation	73
8.3	Återvinning av rättshandlingar	77
8.4	Förmånsrätt.....	79
9	Statligt stöd till en central motpart och stabilitetsfonden	80
9.1	Förebyggande statligt stöd till en central motpart	80
9.2	Statligt stöd till en central motpart under resolution.....	86
9.3	Stabilitetsfondens användningsområde	94
9.4	Finansiering av stabilitetsfonden	97
9.5	Riksgäldskontorets möjlighet att ingå avtal om finansiering.....	99
10	Sekretess och informationsutbyte.....	101
10.1	Utgångspunkter för införande av nationella sekretessbestämmelser.....	101
10.2	Sekretess till skydd för allmänna intressen.....	102
10.3	Sekretess till skydd för enskildas intressen	104
10.3.1	Sekretess i ärenden enligt EU- förordningen	104
10.3.2	Sekretess i ärenden om förebyggande statligt stöd och statligt stöd under resolution	110
10.4	Undantag från sekretess.....	114
10.5	Tystnadsplikt för deltagare i myndigheternas verksamhet i fråga om statligt stöd.....	115
10.6	Internt informationsutbyte	116
10.7	Extern informationsutbyte.....	118
10.7.1	Informationsutbyte med myndigheter inom EES.....	118
10.7.2	Uppgiftslämnande till enskilda inom EES....	126

10.8	Informationsutbyte med myndigheter i tredjeland	129
11	Andra följdändringar.....	132
11.1	Hinder mot exekutiva åtgärder	132
11.2	Information och samråd med anställda under resolution.....	132
11.3	Förändrade kallelse regler till bolagsstämma vid kapitalökning.....	133
11.4	Följdändringar i annan EU-lagstiftning.....	134
11.4.1	Undantag från regler i vissa bolagsrättsliga direktiv	134
11.4.2	Undantag från krishanteringsdirektivet	135
11.4.3	Undantag från vissa regler i säkerhetsdirektivet.....	136
12	Verkställighet och överklagande av beslut.....	138
12.1	Verkställighet av beslut	138
12.2	Överklagande av beslut	139
13	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.....	140
14	Förslagets konsekvenser	142
15	Författningskommentar.....	152
15.1	Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.....	152
15.2	Förslaget till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979).....	169
15.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank	170
15.4	Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229).....	170
15.5	Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden	171
15.6	Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).....	176
15.7	Förslaget till lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution.....	181
15.8	Förslaget till lag om ändring i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut.....	181
15.9	Förslaget till lag om ändring i lagen (2022:000) om Sveriges riksbank	184

Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132.....	186
Bilaga 2	Sammanfattning av promemorian	288
Bilaga 3	Promemorians lagförslag	289
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanserna	315

1 Beslut

- Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till
1. lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,
 2. lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979),
 3. lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank,
 4. lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229),
 5. lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,
 6. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400),
 7. lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution,
 8. lag om ändring i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut,
 9. lag om ändring i lagen (2022:000) om Sveriges riksbank.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, i denna lag kallad EU-förordningen.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU-förordningen.

Ansvariga myndigheter

Riksgäldskontoret

2 § Riksgäldskontoret är resolutionsmyndighet enligt EU-förordningen.

Frågor om åtgärder enligt denna lag prövas av Riksgäldskontoret (resolutionsmyndigheten), om inte annat följer av 4 § fjärde stycket eller 5 §.

Om Riksgäldskontoret överväger att besluta om statligt stöd under resolution enligt 4 kap. 5 §, ska Riksgäldskontoret med ett eget yttrande i saken, till regeringen överlämna frågan om huruvida åtgärden kan godtas med hänsyn till risken för direkta budgeteffekter eller för systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter.

Finansinspektionen

3 § Av artikel 2.7 i EU-förordningen följer att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt förordningen.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt EU-förordningen.

Regeringen

4 § Regeringen beslutar i frågor om tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen enligt artiklarna 45–47 i EU-förordningen.

Regeringen fastställer, efter att Riksgäldskontoret fått tillfälle att lämna synpunkter, huruvida villkoren i artikel 45.3 a och b i EU-förordningen för tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen är uppfyllda. I arti-

kel 45.3 a i EU-förordningen finns bestämmelser om ytterligare samråds-skyldighet.

Regeringen ska utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt artiklarna 3.9, 8.3 och 14.7 i EU-förordningen.

En fråga som överlämnas till regeringen enligt 2 § tredje stycket ska prövas skyndsamt.

Stödmyndigheten

5 § Beslut om förebyggande statligt stöd till centrala motparter enligt 4 kap. 1 § fattas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer (stödmyndigheten).

2 kap. Tillämpningsprinciper

Verkställighet, handräckning, kvarstad och betalningssäkring

1 § Under den tid resolution pågår får utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte äga rum mot den centrala motparten. Handräckning enligt lagen (1978:599) om avbetalningsköp mellan näringsidkare m.fl. får inte ske.

Under den tid resolution pågår, får inte heller beslut om kvarstad eller betalningssäkring meddelas mot den centrala motparten.

Avtal om finansiering

2 § Riksgäldskontoret får, för stabilitetsfondens räkning, ingå avtal om finansiering för att tillgodose tillfälliga behov av likviditet och i syfte att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter eller ett finansieringsarrangemang för krishantering av centrala motparter i ett annat land.

Riksgäldskontoret får, för stabilitetsfondens räkning, ingå avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms vara likvärdig, i ett annat land med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter eller ett finansieringsarrangemang för krishantering av centrala motparter i det andra landet. Ett sådant avtal får ingås först efter regeringens godkännande.

Bestämmelser om stabilitetsfonden finns i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden.

Särskilda bestämmelser för aktiebolag

3 § När resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer tillämpas ska aktiebolagslagen (2005:551) och lagen (2006:451) om offentliga uppköpserbjudanden på aktiemarknaden inte tillämpas i de delar som motsvarar

– artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23,

– Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om krav med avseende på utnyttjande av vissa aktieägares rättigheter i börsnoterade företag, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23,

– artiklarna 49, 58.1, 68.1–68.3, 70.2 första stycket, 72–75 och 79–81 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23, eller

– avdelning II, kapitlen I–II och IV om gränsöverskridande ombildningar i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23.

4 § Om Riksgäldskontoret har förelagt en central motpart att emittera nya aktier i syfte att kunna använda förlustfördelningsverktyget i EU-förordningen, får kallelse till extra bolagsstämma för att pröva en fråga om ökning av aktiekapitalet utfärdas senare än som anges i 7 kap. 20 § första stycket eller 55 a § första stycket aktiebolagslagen (2005:551). Kallelsen får dock inte utfärdas senare än tio dagar före stämman. Bestämmelserna i 7 kap. 16 § andra stycket aktiebolagslagen om aktieägares initiativrätt och i 7 kap. 28 § tredje stycket samma lag om tillhandahållande av aktiebok gäller inte när kallelse sker enligt denna paragraf.

5 § Om styrelsen i en central motpart tar emot eller upprättar ett förslag till stämmobeslut om likvidation enligt 25 kap. 3 eller 4 § aktiebolagslagen (2005:551), ska styrelsen underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om förslaget.

Om den centrala motparten är försatt i resolution eller om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en sådan under rättelse meddelar styrelsen att den centrala motparten ska försättas i resolution, får kallelse inte utfärdas till en bolagsstämma där frågan om likvidation av den centrala motparten ska prövas.

6 § Om ett ärende eller mål enligt 25 kap. 11, 12, 17 eller 21 § aktiebolagslagen (2005:551) avser en central motpart, ska Bolagsverket eller domstolen fullgöra underrättelskyldigheten enligt artikel 75.2 i EU-förordningen. Detsamma gäller om ett ärende inletts på annat sätt än genom en ansökan.

Särskilda bestämmelser för ekonomiska föreningar

7 § Om styrelsen i en central motpart bedömer att frågan om likvidation bör läggas fram för föreningsstämmans prövning enligt 17 kap. 3 § lagen (2018:672) om ekonomiska föreningar, ska den underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om detta.

Om den centrala motparten är försatt i resolution eller om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en sådan under rättelse meddelar styrelsen att den centrala motparten ska försättas i resolution, får någon kallelse till stämman inte utfärdas.

8 § Om ett ärende enligt 17 kap. 11 eller 16 § lagen (2018:672) om ekonomiska föreningar avser en central motpart, ska Bolagsverket eller dom-

stolen fullgöra underrättelseskyldigheten enligt artikel 75.2 i EU-förordningen. Detsamma gäller om ett ärende inletts på annat sätt än genom en ansökan.

3 kap. Avslutande av resolution, konkurs och likvidation

Avslutande av resolution

1 § När det inte längre finns behov av att vidta några ytterligare åtgärder för att uppnå resolutionsmålen, ska Riksgäldskontoret avsluta resolutionen.

Riksgäldskontoret ska inom rimlig tid efter att resolutionen har avslutats ansöka om att den centrala motparten ska försättas i konkurs eller gå i likvidation. Detta gäller dock inte om syftet med resolutionsåtgärderna är att den centrala motparten ska drivas vidare.

En konkursansökan av Riksgäldskontoret enligt andra stycket ska vid prövningen behandlas som en ansökan av gäldenären enligt 2 kap. konkurslagen (1987:672).

I EU-förordningen finns bestämmelser om att Riksgäldskontorets befogenheter i vissa fall kvarstår även efter att resolutionen har avslutats.

Konkurs och likvidation

2 § Bestämmelser om insolvensförfaranden mot en central motpart finns i artikel 75 i EU-förordningen.

Om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en underrättelse enligt artikel 75.2 i EU-förordningen meddelar tingsrätten att den centrala motparten är försatt eller ska försättas i resolution, ska konkursansökan avvisas.

4 kap. Statligt stöd

Förebyggande statligt stöd

1 § Om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige, får förebyggande statligt stöd lämnas genom garantier till en central motpart som är auktoriserad i Sverige enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Förebyggande statligt stöd får även lämnas genom garantier till Riksbanken för återbetalning av likviditetsstöd som banken lämnar till en central motpart.

2 § Förebyggande statligt stöd till en central motpart enligt 1 § lämnas efter att ett avtal om stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Garantier enligt 1 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

3 § Förebyggande statligt stöd enligt 1 § får bara lämnas för fortsatt verksamhet i en central motpart som är livskraftig. Stödet ska vara till-

fälligt och stå i proportion till omfattningen av den allvarliga störningen. Stödmyndigheten ska inför ett beslut om förebyggande statligt stöd låta göra en värdering av den centrala motparten motsvarande den värdering som ska göras enligt artiklarna 24.2, 25 och 26 i EU-förordningen.

4 § Stödet enligt 1 § ska så långt som möjligt utformas på ett affärs-
mässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens
långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska
utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risk-
tagande, om inte synnerliga skäl talar emot det.

Om det finns synnerliga skäl får avsteg göras från bestämmelserna om
avgifter i 6 kap. 4 § budgetlagen (2011:203).

Statligt stöd under resolution

5 § Om det behövs för att motverka allvarliga negativa effekter på stabi-
liteten i det finansiella systemet och för att resolutionsverktygen ska kunna
tillämpas mer effektivt, får Riksgäldskontoret i likviditetsstödjande syfte
besluta att

1. ge lån till en central motpart i resolution eller ett broinstitut, eller
2. utfärda garantier avseende tillgångar och förpliktelser för en central
motpart i resolution eller ett broinstitut.

Särskild hänsyn ska tas till om åtgärden behövs för att förhindra eller
begränsa spridningseffekter.

Åtgärderna får även beslutas i förhållande till en köpare vid tillämpning
av försäljningsverktyget.

6 § Statligt stöd under resolution enligt 5 § lämnas efter att avtal om stöd
har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

7 § Statligt stöd under resolution enligt 5 § får lämnas bara om Riks-
gäldskontoret fastställer att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella
stabiliteten.

Riksgäldskontoret ska

1. inhämta Finansinspektionens bedömning av om det finns ett allvarligt
hot mot den finansiella stabiliteten, och
2. ge Riksbanken möjlighet att lämna sin bedömning av om det finns ett
allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten.

Riksgäldskontoret ska underrätta regeringen om att myndigheten har
fastställt att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten och
även ange grunderna för detta.

8 § Stödet enligt 5 § ska så långt som möjligt utformas på ett affärs-
mässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens
långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska
utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risk-
tagande, om inte synnerliga skäl talar emot det.

Om det finns synnerliga skäl, får avsteg göras från bestämmelserna om
ränta eller avgifter i 6 kap. 4 § budgetlagen (2011:203).

Ersättning till stödmyndigheten och Riksgäldskontoret

9 § Stödmyndigheten har rätt till ersättning för förvaltningskostnader som uppkommit i samband med stöd enligt 1 §.

10 § Riksgäldskontoret har rätt till skälig ersättning för kostnader och utlägg som uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen och för sådana kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution enligt 5 § och åtgärder för att lämna sådant stöd.

Bestämmelser om finansiering

11 § I lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden finns bestämmelser om finansiering av åtgärder och ersättning som avses i 1, 5, 9 och 10 §§ och EU-förordningen.

5 kap. Samarbete och informationsutbyte

Uppgiftsskyldighet för en central motpart

1 § En central motpart ska lämna de uppgifter till regeringen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten som de behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

Tystnadsplikt

2 § Den som deltar eller har deltagit i verksamhet som rör statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon genom sitt deltagande fått veta om en enskilds affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller om planering och förberedelser för eller hantering av framtida krissituationer.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Samarbete och informationsutbyte mellan myndigheter och inom Riksgäldskontoret

3 § Riksbanken och Finansinspektionen ska på Riksgäldskontorets eller stödmyndighetens begäran lämna de uppgifter som respektive myndighet behöver för sin verksamhet som rör statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. Inom Riksgäldskontoret gäller motsvarande uppgiftsskyldighet för den del av myndigheten som inte bedriver verksamhet enligt denna lag, gentemot den del av myndigheten som bedriver den verksamheten.

4 § Riksbanken, Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta information med varandra i frågor som rör statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska också samarbeta och utbyta information med varandra och med motsvarande myndigheter inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet i frågor som rör finansiering enligt 2 kap. 2 §.

Riksgäldskontoret ska lämna regeringen de uppgifter som regeringen behöver i fråga om finansiering enligt 2 kap. 2 §.

5 § Stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen ifall en central motpart inte fullgör sina skyldigheter enligt avtal ingångna med stöd av 4 kap. 2 §.

Upplysningar till konkursförvaltare och likvidator

6 § Om en central motpart som har varit föremål för resolution försätts i konkurs, ska Riksgäldskontoret på begäran av konkursförvaltaren för den centrala motparten lämna de upplysningar som konkursförvaltaren behöver för att upprätta konkursbouppteckningen enligt 7 kap. 13 § konkurslagen (1987:672) och förvaltarberättelsen enligt 7 kap. 15 § samma lag.

Om en central motpart som har varit föremål för resolution går i likvidation, ska Riksgäldskontoret på begäran av likvidatorn för den centrala motparten lämna de upplysningar som likvidatorn behöver för att genomföra likvidationen.

6 kap. Rätt att meddela föreskrifter

1 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela ytterligare föreskrifter om villkor för stöd enligt 4 kap. och föreskrifter om sådana avtal som avses i 4 kap. 2 och 6 §§.

2 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om sådan upplysningsskyldighet som avses i 5 kap. 1 §.

3 § Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 1 kap. 3 § andra stycket.

7 kap. Överklagande och beslut som ska gälla omedelbart

1 § Riksgäldskontorets beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Riksgäldskontorets beslut enligt 2 kap. 2 § får dock inte överklagas.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Regeringens och stödmyndighetens beslut enligt denna lag får inte överklagas.

2 § Riksgäldskontoret och Finansinspektionen får bestämma att ett beslut om krisförebyggande åtgärder enligt EU-förordningen eller förelägganden som meddelats med stöd av förordningen ska gälla omedelbart.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

2.2 Förslag till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)

Härigenom föreskrivs att 10 § förmånsrättslagen (1970:979)¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

10 §²

Allmän förmånsrätt följer med

1. den kostnad som borgenär haft för försättande av gäldenären i konkurs och för beslut att ett dödsbos egendom ska avträdas till förvaltning av boutredningsman samt begravnings- och bouppteckningskostnader när gäldenären avlidit före konkursbeslutet,

2. arvode och kostnadsersättning till rekonstruktör enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion, tillsynsman enligt nämnda lag eller konkurslagen (1987:672) eller förordnad boutredningsman, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller där-
efter,

3. kostnad för särskilda åtgärder som under den tid som nämnts under 2 vidtagits med rekonstruktörens eller tillsynsmannens godkännande eller av boutredningsmannen och uppenbart varit till borgenärernas bästa,

4. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med rekonstruktörens samtycke träffat under en företagsrekonstruktion enligt lagen om företagsrekonstruktion,

5. ersättning till resolutionsmyndigheten (Riksgäldskontoret) enligt lagen (2015:1016) om resolution, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller därefter,

6. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under en resolution enligt lagen om resolution.

6. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under en resolution enligt
– lagen om resolution, *eller*
– *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132.*

¹ Lagen omtryckt 1975:1248.

² Senaste lydelse 2015:1018.

Förmånsrätt enligt första stycket 1–3 och 5 gäller endast i den utsträckning beloppet med hänsyn till omständigheterna är skäligt.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

Härigenom föreskrivs att 6 kap. 8 a § lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 kap.

8 a §²

Riksbanken ska lämna de uppgifter om genomförda likviditetsstödjande åtgärder till regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och *stödmyndigheten* enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut som respektive myndighet behöver för sin verksamhet.

Riksbanken ska lämna de uppgifter om genomförda likviditetsstödjande åtgärder till regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och *stödmyndigheterna* enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut *och om stabilitetsfonden och lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter* som respektive myndighet behöver för sin verksamhet.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

¹ Lagen omtryckt 1999:19.

² Senaste lydelse 2015:1024.

2.4 Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

Härigenom föreskrivs att 29 kap. 2 § inkomstskattelagen (1999:1229)¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

29 kap.

2 §²

Med näringsbidrag avses stöd utan återbetalningsskyldighet som lämnas till en näringsidkare för näringsverksamheten av staten, Europeiska unionen eller Europeiska atomenergigemenskapen, regioner, kommuner, juridiska personer som avses i 7 kap. 16, 17 och 20 §§, allmänningsskogar enligt lagen (1952:167) om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna samt stöd av detta slag som beslutas av en europeisk gruppering för territoriellt samarbete.

Med näringsbidrag avses också stöd som lämnas i form av

1. elcertifikat till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 a § 1,
 2. utsläppsrätter till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § första stycket,
 3. utsläppsminskningenheter och certifierade utsläppsminskningar till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § andra stycket 1, och
 4. stöd enligt lagen (2015:1016) om resolution *eller* lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut, om stödet inte
4. stöd enligt lagen (2015:1016) om resolution, lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut *och om stabilitetsfonden eller lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter*, om stödet inte

- redovisas som en skuld i räkenskaperna, eller
 - avser betalning för nyemitterade eller egna aktier.
- Skattereduktioner utgör inte näringsbidrag.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

¹ Lagen omtryckt 2008:803.

² Senaste lydelse 2021:932.

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

dels att 1 kap. 1 a och 4 b §§ och 25 kap. 10 a, 10 c och 10 d §§ ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas en ny paragraf, 25 kap. 1 i §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 a §¹

För clearingverksamhet som består i att fortlöpande träda in som motpart till både köpare och säljare av finansiella instrument gäller endast följande bestämmelser i denna lag:

– 1 kap. 11 och 12–14 §§ om tystnadsplikt, uppgiftsskyldighet, meddelandeförbud och ansvar,

– 23 kap. 1 § första och andra styckena, 2 §, 4 § första stycket samt 7, 11, 12 och 14 §§ om tillsyn,

– 25 kap. 1 §, 2 § andra stycket, 6, 8–11, 17, 25–28 och 29 §§ om ingripanden, och

– 26 kap. 1 § om överklagande.

– 25 kap. 1 och 1 i §§, 2 § andra stycket, 6, 8–11, 17, 25–28 och 29 §§ om ingripanden, och

Även 25 kap. 2 § första stycket och 2 a § ska tillämpas om ett företag som driver sådan verksamhet som avses i första stycket eller en person som avses i 25 kap. 1 i § har åsidosatt sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter).

Ytterligare bestämmelser om sådan clearingverksamhet som avses i första stycket finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och

transaktionsregister och lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Denna lag gäller inte för sådan clearingverksamhet som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (förordningen om värdepapperscentraler).

Lydelse enligt SFS 2021:967

Föreslagen lydelse

4 b §

I denna lag betyder

anknutet ombud: en fysisk eller juridisk person som har träffat avtal med ett svenskt värdepappersinstitut eller ett utländskt värdepappersföretag som hör hemma inom EES om att för bara detta instituts eller företags räkning

1. marknadsföra investerings- eller sidotjänster,
2. ta emot eller vidarebefordra instruktioner eller order avseende investeringstjänster eller finansiella instrument,
3. placera finansiella instrument, eller
4. tillhandahålla investeringsrådgivning avseende dessa instrument eller tjänster,

behörig myndighet: i Sverige Finansinspektionen och i särskilt angivna fall Bolagsverket och i övrigt en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska värdepappersföretag och företag som driver en reglerad marknad eller annan motsvarande marknad eller som har behörighet att utöva tillsyn över emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad,

börs: ett svenskt aktiebolag eller en svensk ekonomisk förening som har fått tillstånd enligt denna lag att driva en eller flera reglerade marknader,

central motpart: detsamma som i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012,

clearingdeltagare: den som får delta i clearingverksamheten hos en clearingorganisation,

clearingorganisation: ett företag som har fått tillstånd enligt 19 kap. eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012,

emittent: i fråga om aktier aktiebolaget och i fråga om annat finansiellt instrument utgivaren eller utfärdaren av instrumentet,

handelsplats: en reglerad marknad, en multilateral handelsplattform (MTF-plattform) eller en organiserad handelsplattform (OTF-plattform),

handelsplattform: en MTF-plattform eller en OTF-plattform,

huvudsakligen kommersiell koncern: en koncern vars huvudsakliga verksamhet inte är

1. tillhandahållande av investeringstjänster eller sådana tjänster som avses i 7 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, eller

2. verksamhet som marknadsgarant för råvaruderivat,
kreditinstitut: en bank, ett kreditmarknadsföretag eller ett utländskt bank- eller kreditföretag som driver bank- eller finansieringsrörelse från filial i Sverige,

leverantör av datarapporterings tjänster: detsamma som i artikel 2.1.36a i förordningen om marknader för finansiella instrument,

litet och icke-sammanlänkat värdepappersbolag: ett värdepappersbolag som anses vara ett litet och icke-sammanlänkat värdepappersföretag enligt artikel 12.1 i värdepappersbolagsförordningen,

marknadsgarant: en person som på fortlöpande basis åtagit sig att på finansiella marknader handla för egen räkning genom att köpa och sälja finansiella instrument med utnyttjande av egna tillgångar till priser som fastställts av denne,

marknadsoperatör: en börs eller en eller flera juridiska personer i ett annat land inom EES som driver en eller flera reglerade marknader,

MTF-plattform: ett multilateralt system inom EES som sammanför flera tredjeparters köp- och säljintressen i finansiella instrument – inom systemet och i enlighet med icke skönmässiga regler – så att det leder till ett kontrakt,

OTF-plattform: ett multilateralt system inom EES som inte är en reglerad marknad eller en MTF-plattform, och inom vilket flera tredjeparters köp- och säljintressen i obligationer, strukturerade finansiella produkter, utsläppsrätter eller derivat kan interagera inom systemet så att det leder till ett kontrakt,

professionell kund: en sådan kund som avses i 9 kap. 4 eller 5 §,

reglerad marknad: ett multilateralt system inom EES som sammanför eller möjliggör sammanförande av ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredjepart – regelmässigt, inom systemet och i enlighet med icke skönmässiga regler – så att det leder till ett kontrakt,

statlig emittent: någon av följande som emitterar skuldinstrument:

1. Europeiska unionen,
2. en stat inom EES, inbegripet förvaltningar, organ eller en särskild funktion i staten,
3. när det gäller en federal stat inom EES, en delstat i federationen,
4. en särskild funktion för flera stater inom EES,
5. en internationell finansinstitution som etablerats av minst två stater inom EES och vars mål är att ordna finansiering och tillhandahålla finansiellt bistånd till de stater som har eller riskerar att få allvarliga finansieringsproblem, och
6. Europeiska investeringsbanken,

systematisk internhandlare: ett värdepappersinstitut som i en organiserad, frekvent, systematisk och väsentlig omfattning handlar för egen räkning när det utför kundorder utanför en reglerad marknad eller en handelsplattform utan att utnyttja ett multilateralt system,

tillväxtmarknad för små och medelstora företag: en MTF-plattform som är registrerad som en tillväxtmarknad för små och medelstora företag hos Finansinspektionen enligt 11 kap. 13–15 §§ eller hos en behörig myndighet i ett annat land inom EES,

utländskt kreditinstitut: ett kreditinstitut enligt 1 kap. 5 § första stycket 21 lagen om bank- och finansieringsrörelse,

utländskt värdepappersföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva värdepappersrörelse,

värdepappersbolag: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse,

värdepapperscentral: en värdepapperscentral enligt definitionen i artikel 2.1.1 i förordningen om värdepapperscentraler,

värdepappersinriktat holdingföretag: ett värdepappersinriktat holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.23 i värdepappersbolagsförordningen, och

värdepappersinstitut: ett värdepappersbolag, ett svenskt kreditinstitut som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse eller ett utländskt företag som driver värdepappersrörelse från filial i Sverige eller genom att använda anknutna ombud etablerade i Sverige.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 kap.

1 i §

Finansinspektionen ska ingripa mot någon som ingår i en central motparts styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, om den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter genom att inte

1. utarbeta, upprätthålla och uppdatera en återhämtningsplan (artikel 9),

2. tillhandahålla nödvändiga uppgifter för att utarbeta resolutionsplan (artikel 13), eller

3. underrätta Finansinspektionen om att den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla (artikel 70.1).

Ingripande får ske genom en eller båda av följande sanktioner:

1. att den fysiska personen under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i en central motpart, eller ersättare för någon av dem, eller

2. sanktionsavgift.

Ett ingripande enligt första stycket får ske bara om den centrala motpartens överträdelse är

allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

10 a §²

Frågor om ingripanden mot fysiska personer för överträdelser enligt någon av 1 a, 1 b, 1 d–1 f, 15 a eller 15 b §§ tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna ett ingripande enligt 1 c § andra stycket *eller* 1 d § fjärde stycket som är bestämt till tid eller belopp eller enligt 1 g § andra stycket eller 15 c § andra stycket som är bestämt till belopp.

När föreläggandet har godkänts, gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

Frågor om ingripanden mot fysiska personer för överträdelser enligt någon av 1 a, 1 b, 1 d–1 f, *1 i*, 15 a eller 15 b §§ tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna ett ingripande enligt 1 c § andra stycket, 1 d § fjärde stycket *eller 1 i § tredje stycket* som är bestämt till tid eller belopp eller enligt 1 g § andra stycket eller 15 c § andra stycket som är bestämt till belopp.

10 c §³

Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot värdepappersinstitutet *eller* börsen för samma överträdelse.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot värdepappersinstitutet, börsen *eller den centrala motparten* för samma överträdelse.

10 d §⁴

En sanktion för en överträdelse enligt någon av 1 a, 1 b, 1 d–1 f, 15 a eller 15 b §§ får beslutas bara om sanktionsföreläggande har delgetts den som sanktionen riktas mot inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

En sanktion för en överträdelse enligt någon av 1 a, 1 b, 1 d–1 f, *1 i*, 15 a eller 15 b §§ får beslutas bara om sanktionsföreläggande har delgetts den som sanktionen riktas mot inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

² Senaste lydelse 2017:679.

³ Senaste lydelse 2017:679.

⁴ Senaste lydelse 2017:679.

-
1. Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.
 2. Äldre föreskrifter gäller för överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet.

2.6 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs i fråga om offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)¹

dels att nuvarande 30 kap. 12 c–12 e §§ ska betecknas 30 kap. 12 d–12 f §§,

dels att 30 kap. 8 b och 12–12 b §§, de nya 30 kap. 12 e och 12 f §§, 30 kap. 13 och 30 §§ och rubriken närmast före 30 kap. 12 § ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast efter 30 kap. 9 § ska lyda ”Insättningsgaranti, statligt stöd m.m.”,

dels att rubriken närmast före 30 kap. 12 c § ska sättas närmast före 30 kap. 12 d §,

dels att det ska införas en ny paragraf, 30 kap. 12 c §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

30 kap.

8 b §²

Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution *eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132*, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte heller att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett ärende enligt 4 kap. lagen (2022:000) med kompletterande

¹ Senaste lydelse av 30 kap. 12 c § 2016:628 rubriken närmast före 30 kap. 12 c § 2015:1033.

² Senaste lydelse 2015:1033.

bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en stödåtgärd enligt den lagen.

Statligt stöd till kreditinstitut samt statliga stabiliseringsverktyg

Förebyggande statligt stöd och statliga stabiliseringsverktyg³

12 §⁴

Sekretess gäller i ärende enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och i ärende enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution, till dess ärendet har slutförts

Sekretess gäller i ärende enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden, i ärende enligt 4 kap. 1 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter och i ärende enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 a §⁵

Sekretess gäller i ärende om resolution enligt lagen (2015:1016) om resolution, till dess ärendet har slutförts

Sekretess gäller, till dess ärendet har slutförts, i ärende om resolution enligt lagen (2015:1016) om resolution eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och

³ Senaste lydelse 2015:1033.

⁴ Senaste lydelse 2015:1033.

⁵ Senaste lydelse 2015:1033.

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 b §⁶

Sekretess gäller i *andra ärenden enligt lagen (2015:1016) om resolution* än de som avses i 12 och 12 a §§

Sekretess gäller, i annat fall än som avses i 12 och 12 a §§, i *ärenden enligt lagen (2015:1016) om resolution eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23*

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 c §

Sekretess gäller i ärende enligt 4 kap. 5 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att

den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 e §

Sekretess enligt 12 a och 12 b §§ hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

Sekretess enligt 12 a–12 c §§ hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution eller enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 eller i ett ärende om statligt stöd enligt 4 kap. lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd eller för att planera eller utföra en stödåtgärd enligt 4 kap. lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

12 f §⁷

Sekretess enligt 12 a § andra stycket hindrar inte att en uppgift lämnas ut till en konkursförvaltare eller en likvidator enligt vad som föreskrivs i 28 kap. 6 § lagen (2015:1016) om resolution.

Sekretess enligt 12 a § andra stycket och 12 c § andra stycket hindrar inte att en uppgift lämnas ut till en konkursförvaltare eller en likvidator enligt vad som föreskrivs i 28 kap. 6 § lagen (2015:1016) om resolution och 5 kap. 6 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Om Riksgäldskontoret med stöd av första stycket lämnar en uppgift till en konkursförvaltare eller en likvidator, får myndigheten vid utlämnandet

⁷ Senaste lydelse av tidigare 12 e § 2018:1400.

göra ett förbehåll som inskränker konkursförvaltarens eller likvidatorns rätt att lämna uppgiften vidare eller utnyttja den. Ett sådant förbehåll får inte innebära ett förbud att utnyttja uppgiften om den behövs för att konkursförvaltaren eller likvidatorn ska kunna fullgöra sina skyldigheter med anledning av konkursen eller likvidationen.

13 §⁸

Får en myndighet i ett ärende som avses i 12, 12 a *eller* 12 b § en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet. Sekretessen gäller dock inte om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

Får en myndighet i ett ärende som avses i 12, 12 a, 12 b *eller* 12 c § en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet. Sekretessen gäller dock inte om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

30 §⁹

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 a § första stycket 2, 4 b § första stycket, 6 b § första stycket, 12 § första stycket och andra stycket 2, 12 a § första stycket och andra stycket 2, 12 b § första stycket 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2, 23 a §, 23 b § och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som har gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 och 7 §§ tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 10 §§ yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 a § första stycket 2, 4 b § första stycket, 6 b § första stycket, 12 § första stycket och andra stycket 2, 12 a § första stycket och andra stycket 2, 12 b § första stycket 2, 12 c § *första stycket och andra stycket* 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2, 23 a §, 23 b § och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 och 7 §§ tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 10 §§ yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Den tystnadsplikt som följer av 24 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden än affärs- och driftförhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet.

⁸ Senaste lydelse 2015:1033.

⁹ Senaste lydelse 2021:891.

Den tystnadsplikt som följer av 18 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om en enskilds personliga förhållanden vars röjande kan vålla allvarligt men.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

2.7 Förslag till lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 1 § lagen (2015:1016) om resolution ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 §

I denna lag finns bestämmelser om ett särskilt förfarande under statlig kontroll för rekonstruktion eller avveckling (resolution) av finansiell verksamhet som bedrivs av

1. kreditinstitut och värdepappersbolag,
2. i Sverige hemmahörande företag som är
 - a) finansiella institut som är dotterföretag till ett institut, till ett EES-institut eller till ett sådant holdingföretag som anges i b, c eller d och som omfattas av gruppbaserad tillsyn,
 - b) finansiella holdingföretag,
 - c) blandade finansiella holdingföretag, och
 - d) holdingföretag med blandad verksamhet,
3. EES-filialer som är etablerade i Sverige.

Lagen innehåller också bestämmelser om åtgärder som syftar till att förbereda resolution, förhindra fallissemang och om samarbete med utländska myndigheter.

För ett företag som avses i första stycket och som är auktoriserat som central motpart enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister gäller i stället

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, och

– lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning

*och resolution av centrala motpar-
ter.*

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

2.8 Förslag till lag om ändring i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

dels att nuvarande 1 kap. 2–4 §§ ska betecknas 2 kap. 1–3 §§ och att nuvarande 2 kap. 1 och 2 §§ ska betecknas 2 kap. 4 och 5 §§,

dels att rubriken till lagen samt 1 kap. 1 §, den nya 2 kap. 3 §, 3 kap. 1 och 2 §§ och rubriken till 1 kap. ska ha följande lydelse,

dels att rubriken till 2 kap. ska lyda ”Förebyggande statligt stöd till kreditinstitut”.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

Lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden

1 kap. Inledande bestämmelser

1 kap. Lagens innehåll

1 §

Lagen innehåller bestämmelser om

1. förebyggande statligt stöd till kreditinstitut som avses i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, och

2. *en särskild fond för finansiering av sådant stöd och av statligt stöd enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution.*

2. *stabilitetsfonden.*

2 kap.

1 kap. 4 §

3 §

Förebyggande statligt stöd till kreditinstitut lämnas efter det att avtal som rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Garantier enligt 2 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

Garantier enligt 1 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

3 kap.

1 §

För de ändamål som anges i 1 kap. 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden.

För att finansiera de åtgärder som anges i 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden.

Till stabilitetsfonden ska det föras

1. inbetalda ersättningar för förebyggande statligt stöd enligt 2 kap. 2 §,

2. tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden, och

3. medel som staten fått tillbaka och som avser lämnat stöd enligt denna lag och lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

1. inbetalda ersättningar, ränta eller annan kompensation för stöd enligt

– 2 kap. 5 §, och
– 4 kap. 1 och 5 §§ lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,

2. tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden,

3. medel som staten fått tillbaka och som avser lämnat stöd enligt denna lag och lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige,

4. medel som staten fått tillbaka enligt artiklarna 27.10 och 64 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, och

5. intäkter som staten fått till följd av avtal om finansiering enligt 2 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förvaltningen av stabilitetsfondens tillgångar.

2 §

Medel från stabilitetsfonden ska täcka:

1. statens utgifter för stöd enligt denna lag,

1. statens utgifter för stöd enligt denna lag, och
– 4 kap. 1 och 5 §§ lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,

2. statens utgifter för att finansiera statligt stöd enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution,

3. stödmyndighetens förvaltningskostnader, och

4. ersättning som betalas ut på grund av en garanti till insättare enligt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

2. statens utgifter för att finansiera statligt stöd enligt
– 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution, och

– artiklarna 45–47 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23,

3. stödmyndighetens förvaltningskostnader vid verksamhet enligt

– denna lag, och
– lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,

4. ersättning som betalas ut på grund av en garanti till insättare enligt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige,

5. ersättning som betalas ut till aktieägare, clearingmedlemmar eller andra borgenärer som till följd av resolution av en central motpart har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation enligt artikel 62 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23,

6. statens utgifter som följer av avtal om finansiering enligt

a) 2 kap. 2 § första stycket lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, eller

b) 2 kap. 2 § andra stycket samma lag, och

7. resolutionsmyndighetens kostnader och utlägg som uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23, samt kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution och åtgärder för att lämna sådant stöd enligt 4 kap. 10 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Beslut att använda medel från stabilitetsfonden för att täcka utgifter enligt första stycket 2 får bara fattas av regeringen.

Beslut att använda medel från stabilitetsfonden för att täcka utgifter enligt första stycket 2 *och 6 b* får bara fattas av regeringen.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

2.9 Förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om Sveriges riksbank

Härmed föreskrivs att 3 kap. 12 § lagen (2022:000) om Sveriges riksbank ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 2021/22:41 *Föreslagen lydelse*

3 kap.

12 §

Riksbanken ska

1. informera det statsråd som regeringen utser innan Riksbanken beslutar om en kredit enligt 7 §,

2. underrätta regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och *stödmyndigheten* enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut om genomförda likviditetsstödjande åtgärder och lämna de uppgifter som behövs, och

2. underrätta regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och *stödmyndigheterna* enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut *och om stabilitetsfonden och lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter* om genomförda likviditetsstödjande åtgärder och lämna de uppgifter som behövs, och

3. underrätta myndigheter med ansvar för gruppbaserad tillsyn inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet om en sådan kritisk situation som avses i 6 kap. 3 § första stycket 7 lagen (2014:968) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

3 Ärendet och dess beredning

Europaparlamentet och rådet har antagit förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, i det följande benämnd EU-förordningen, se *bilaga 1*. EU-förordningen trädde i kraft den 11 februari 2021 och merparten av bestämmelserna i förordningen ska tillämpas fr.o.m. den 12 augusti 2022.

Under förhandlingarna av förordningen har en faktagromemoria upprättats och överlämnats till riksdagen (2016/17:FPM38).

I promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter (Ds 2020:30), som har tagits fram inom Finansdepartementet, finns förslag till resolutionsmyndighet samt de författningsförslag som krävs för att anpassa svensk rätt till EU-förordningen.

En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 2* och promemorians lagförslag i *bilaga 3*.

Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissvaren finns tillgängliga på regeringens webbplats (www.regeringen.se) och i Finansdepartementet (Fi2021/00428).

I denna lagrådsremiss behandlas promemorians förslag.

4 Ett nytt regelverk om återhämtning och resolution av centrala motparter

4.1 Bakgrund

4.1.1 EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister

G20-länderna enades 2009 om att alla standardiserade OTC-derivat bör handlas på reglerade marknader eller, i tillämpliga fall, elektroniska handelsplattformar och clearas via centrala motparter senast i slutet av 2012. OTC-derivat är derivatkontrakt som handlas bilateralt mellan köpare och säljare vid sidan av reglerade marknader eller andra handelsplatser. Bristande insyn i handeln med OTC-derivat och förekomsten av stora motpartsrisker, som inte motsvarades av tillräckliga säkerheter, i kombination med en påtaglig koncentration av risker bidrog till att förstärka den globala finanskrisen och dess förlopp under hösten 2008. Mot bakgrund av G20-ländernas överenskommelse antogs 2012 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, i det följande benämnd EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Som en följd av förordningen gjordes förändringar i vissa lagar och kompletterande bestämmelser infördes i en ny lag, lagen (2013:287) med komp-

letterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (se prop. 2012/13:72). Lagändringarna trädde i kraft den 1 juni 2013.

4.1.2 Centrala motparter möjliggör minskade systemrisk

Kravet på central clearing av standardiserade OTC-derivat innebär att sådana derivat ska clearas via s.k. centrala motparter. En central motpart är ett företag eller en organisation som tar över de skyldigheter som säljaren av ett derivatkontrakt har mot köparen av kontraktet och de rättigheter som köparen har mot säljaren. Den centrala motparten blir således både köpare och säljare i varje affär. Genom detta förfarande reduceras de motpartsrisker som köpare och säljare har gentemot varandra. Dessutom kan en central motpart genom s.k. nettning reducera antalet utestående kontrakt och därmed exponeringar mot motparterna, dvs. köpare och säljare av derivatkontrakten. Nettning innebär att clearingmedlemmars positioner – i samma typ av derivat – gentemot den centrala motparten kvittas så att antalet motpartsexponeringar minskar. Därutöver möjliggör central clearing effektivare riskhantering i andra avseenden och ökad transparens. För att skydda den centrala motparten mot motpartsrisker får de företag som är anslutna till den centrala motparten – de s.k. clearingmedlemmarna – ställa säkerheter. Säkerheterna ska avspegla dels den underliggande osäkerheten i kontraktet (s.k. initialsäkerheter), dels dagliga variationer i värdet på derivatkontraktet (s.k. variationsäkerheter). Utöver dessa säkerheter måste clearingmedlemmarna bidra till en särskild obeståndsfond. Obeståndsfonden är ett ömsesidigt finansieringsarrangemang som ska täcka förluster som uppstår om en eller flera clearingmedlemmar inte kan infria sina åtaganden gentemot den centrala motparten och säkerheterna som ställts inte täcker kostnaderna för att avveckla exponeringarna. Obeståndsfonden används då för att den centrala motparten ska kunna infria sina åtaganden mot kvarvarande clearingmedlemmar. En clearingmedlem som inte kan infria sina åtaganden försätts på obestånd av den centrala motparten, varefter den medlemmen förlorar sitt medlemskap. Initialsäkerheter och obeståndsfonden utgör den större delen av det s.k. vattenfallet. Vattenfallet reglerar i vilken ordning förluster som den centrala motparten gör till följd av att en clearingmedlem hamnar på obestånd (se vidare promemorian Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter [Ds 2020:30] s. 53 f.).

4.1.3 Central clearing har blivit systemviktig verksamhet

Efter den globala finanskrisen 2007–2009 har omfattningen av OTC-derivat som är föremål för central clearing ökat kraftigt både i absoluta tal och i förhållande till världsekonomin i stort. Eftersom det finns betydande skalfördelar med central clearing domineras marknaderna för clearingtjänster av ett fåtal aktörer. Skulle en större central motpart få allvarliga

finansiella problem eller till och med fallera, kan det få stora, negativa effekter på stabiliteten i det finansiella systemet. Problemen kan sprida sig till clearingmedlemmarna och deras kunder eller till andra centrala motparter. De flesta centrala motparter är systemviktiga i de länder där de är auktoriserade. Vissa centrala motparter är också regionalt eller globalt systemviktiga i och med att de svarar för clearing av derivatinstrument i olika valutor och åt kunder i flera länder.

Centrala motparter är inte sällan sammanlänkade. Sammanlänkningen sker dels genom att en och samma clearingmedlem kan använda sig av centrala motparter i flera länder, dels genom att centrala motparter kan ingå s.k. interoperabilitetsavtal. Sådana avtal möjliggör att en clearingmedlem i en central motpart kan handla derivatkontrakt med en clearingmedlem som använder en annan central motpart. Det innebär att de två centrala motparterna måste bli clearingmedlemmar hos varandra.

4.2 EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter

4.2.1 Tillämpningsområde och syfte

Genom EU-förordningen, som antogs i december 2020, har EU fått ett sammanhållet och harmoniserat regelverk för en ändamålsenlig och effektiv krishantering av centrala motparter för det fall att åtgärderna i det s.k. vattenfallet inte skulle räcka i en viss situation. EU-förordningen är tillämplig på samtliga centrala motparter inom EU. Det finns 14 centrala motparter som är auktoriserade enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister att bedriva verksamhet inom EU. De är fördelade mellan elva medlemsstater.

Syftet med EU-förordningen är först och främst att i största möjliga mån säkerställa att centrala motparter vidtar egna åtgärder för att åstadkomma en ordnad återhämtning under finansiell stress. Om återhämtningen misslyckas och särskilda kriterier för resolution uppfylls ska ansvariga myndigheter snabbt kunna agera för att fortsätta driva eller sälja livskraftig verksamhet och avveckla resterande del under ordnade former. Genom ett trovärdigt ramverk för återhämtning och resolution kan de finansiella företagen fortsätta att tillhandahålla viktiga tjänster och produkter – s.k. kritiska funktioner – och på så sätt bidra till att upprätthålla den finansiella stabiliteten och undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet. Detta är till gagn för den reala ekonomin samtidigt som de offentliga finanserna värnas.

De åtgärder som behöriga myndigheter (tillsynsmyndigheter) och resolutionsmyndigheter vidtar ska vara proportionerliga. Proportionalitet säkerställs bl.a. genom att vissa krav anpassas efter respektive företag och dess betydelse för det finansiella systemet.

4.2.2 Resolutionsmyndighet

Av EU-förordningen följer en skyldighet för medlemsstaterna att utse en eller flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att genomföra för-

beredande åtgärder och ingripa i resolution (se avsnitt 4.2.5). De förberedande åtgärderna innefattar upprättande av resolutionsplaner och bedömning av förutsättningarna att försätta en central motpart i resolution. Befogenheterna vid resolution beskrivs mer utförligt i avsnitt 4.2.7. Resolutionsmyndigheten kan vara medlemsstatens centralbank, det s.k. behöriga ministeriet, den behöriga myndigheten, en offentlig förvaltningsmyndighet eller annan myndighet med förvaltningsbefogenheter. Om resolutionsmyndigheten har andra uppgifter ska den ha adekvata strukturella arrangemang som säkerställer att det inte uppstår intressekonflikter mellan myndighetens olika funktioner och uppdrag. Detta gäller i synnerhet om resolutionsmyndigheten även är den behöriga myndigheten.

Enligt EU-förordningen ska resolutionsmyndigheten bl.a. få i uppdrag att tillsätta ett resolutionskollegium för varje central motpart. Kollegiets sammansättning motsvarar i hög utsträckning tillsynskollegiet för centrala motparter enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Resolutionskollegiet ska, utöver resolutionsmyndigheten för den centrala motparten, utgöras av bl.a. den behöriga myndigheten för den centrala motparten, de behöriga myndigheterna respektive resolutionsmyndigheterna för clearingmedlemmarna, behöriga myndigheter för värdepapperscentraler och handelsplatser som deltar i tillsynskollegiet samt berörda centralbanker, Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) och Europeiska bankmyndigheten (Eba).

4.2.3 Förberedande åtgärder

Återhämtningsplaner

Centrala motparter ska enligt EU-förordningen upprätta en s.k. återhämtningsplan. I återhämtningsplanen ska de åtgärder framgå som den centrala motparten ska vidta för att återställa sin finansiella situation vid en betydande försämrad finansiell ställning eller när det finns en risk att den bryter mot kraven i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Syftet med återhämtningsplanen är att så långt det är möjligt förhindra att den centrala motparten fallerar och att det uppstår allvarliga spridningseffekter i det finansiella systemet.

I enlighet med internationella riktlinjer ska återhämtningsplanen vara heltäckande, effektiv, transparent och mätbar för berörda aktörer samt säkerställa lämpliga incitament och minimera negativ påverkan för alla berörda intressenter och det finansiella systemet i stort. Med utgångspunkt i dessa principer ska den centrala motparten förbereda lämpliga åtgärder för återhämtning. Dessa åtgärder inkluderar verktyg för att återställa en balanserad derivatportfölj, dvs. det läge där den centrala motparten inte själv exponeras mot marknadsrörelser. Det ska därför finnas arrangemang som syftar till detta, t.ex. att kvarstående clearingmedlemmar genom auktioner frivilligt tar över positioner från clearingmedlemmar som är på obestånd. Den centrala motparten ska även upprätta avtal om att inhämta ytterligare finansiella resurser från clearingmedlemmarna genom direkta krav på inbetalning av likvida medel (eng. cash call) eller genom att behålla en andel av vinster som clearingmedlemmarna gjort på derivatkontrakt (eng. Variation Margin Gains Haircut, VMGH).

I EU-förordningen anges tre åtgärder som ska omfattas av återhämtningsplanen, men förordningen utesluter inte andra åtgärder. Enligt förordningen ska återhämtningsplanen innehålla krav på att derivatkontrakt helt eller delvis kan sägas upp och att clearingmedlemmarna tillhandahåller finansiella resurser i form av cash calls eller VMGH. Centralbanker och myndigheter som ansvarar för eller bidrar till förvaltningen av en medlemsstats statsskuld är dock undantagna från dessa krav i återhämtningsplanen. Planen får inte förutsätta extraordinärt offentlig-finansiellt stöd, i det följande benämnt statligt stöd, eller likviditetsstöd från centralbanken. De återhämtningsåtgärder som innebär finansiella eller andra skyldigheter för clearingmedlemmarna, men även deras kunder och andra berörda, ska ingå i den centrala motpartens verksamhetsregler. Därmed säkerställs att åtgärderna kan genomföras. Återhämtningsplanen ska överlämnas till och bedömas av den behöriga myndigheten. Tillsynskollegiet ska involveras i bedömningen av planen. Om kollegiet inte lyckas fatta ett gemensamt beslut kan Esma få i uppdrag att komma fram till beslut genom s.k. bindande medling, vilket är en mekanism för tvistlösning mellan nationella behöriga myndigheter.

Resolutionsplaner

Resolutionsmyndigheten ska upprätta en s.k. resolutionsplan för hur en central motpart kan rekonstrueras och dess kritiska funktioner kan upprätthållas vid fallissemang. Planen ska beskriva vilka åtgärder och befogenheter som resolutionsmyndigheten har till sitt förfogande för det fall en central motpart uppfyller kriterierna för resolution (se avsnitt 4.2.5). Inte heller resolutionsplanen får förutsätta statligt stöd eller likviditetsstöd från centralbanken. Planen ska ta hänsyn till den centrala motpartens affärsmodell, marknadsandelar och relevans för det finansiella systemet, både i det land motparten är auktoriserad och i andra länder (jurisdiktioner).

Som en del i det resolutionsförberedande arbetet ska resolutionsmyndigheten göra en bedömning av förutsättningarna för resolution av den centrala motparten och tillse att eventuella hinder mot resolution åtgärdas. Resolutionsmyndigheten ska ha möjlighet att härvid begära ändringar av den centrala motpartens affärsverksamhet eller dess operationella och rättsliga struktur samt kräva ändringar i koncernstrukturer eller en ökning av de medel som den centrala motparten avsatt för att täcka eventuella förluster. Resolutionskollegiet ska involveras i framtagandet av resolutionsplanen och i bedömningen av åtgärder för att säkerställa goda förutsättningar för resolution. Om kollegiet inte lyckas fatta ett gemensamt beslut kan Esma få i uppdrag att komma fram till ett beslut genom bindande medling.

4.2.4 Tidigt ingripande

EU-förordningen ger den behöriga myndigheten särskilda befogenheter att ingripa mot den centrala motpartens verksamhet när dess finansiella ställning är i fara, men innan resolutionskriterierna är uppfyllda, eller när den centrala motpartens agerande riskerar att skapa finansiell instabilitet. De åtgärder som kan komma i fråga som ett tidigt ingripande kompletterar de

tillsynsåtgärder som den behöriga myndigheten har rätt att vidta om en central motpart bryter mot kraven i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Vid tidigt ingripande har den behöriga myndigheten möjlighet att t.ex. kräva verkställande av åtgärder i återhämtningsplanen, begära förändringar när det gäller den centrala motpartens styrelse och ledning, affärsmodell eller dess rättsliga och operationella struktur.

4.2.5 Resolution

De globala standarderna för effektiv krishantering, som EU-förordningen bygger på, ålägger i första hand den centrala motparten och clearingmedlemmarna ansvaret för att verksamheten ska komma på fötter och hantera förluster som uppstått till följd av en obeståndssituation. För det fall ingen återhämtning sker och verksamheten inte bedöms vara livskraftig är utgångspunkten att den centrala motparten ska försättas i konkurs eller likvideras. Om en central motpart som har stor betydelse för det finansiella systemet försätts i konkurs eller likvideras finns det emellertid en stor risk att det kan få allvarliga effekter på den finansiella stabiliteten och att den finansiella infrastrukturen skadas. För att effektivt kunna hantera en systemviktig central motpart som fallerar eller sannolikt kommer att göra det införs genom förordningen därför resolution som ett alternativ till konkurs eller likvidation. Resolution är ett förfarande som gör det möjligt att bedriva den livskraftiga verksamheten vidare, t.ex. i ett nytt företag, eller sälja hela eller delar av den livskraftiga verksamheten och avveckla resterande del under ordnade former.

I EU-förordningen anges fyra mål med resolution. Dessa är att

- säkerställa upprätthållandet av den centrala motpartens kritiska funktioner,
- säkerställa kontinuitet i förbindelserna med andra finansmarknadsinfrastrukturer som, om de störs, har en betydande negativ inverkan på den finansiella stabiliteten,
- undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet i unionen eller i en eller flera medlemsstater, och
- skydda offentliga medel genom att minimera behovet av extraordinärt offentligfinansiellt stöd.

Kriterier för resolution

Resolutionsmyndigheten ska ha befogenhet att försätta en central motpart i resolution om myndigheten gör bedömningen att samtliga följande tre kriterier är uppfyllda:

- den centrala motparten fallerar eller det är sannolikt att den kommer att falla,
- inga andra åtgärder från den privata sektorn eller tillsynsåtgärder, inklusive tidigt ingripande, har rimliga utsikter att inom rimlig tid kunna förhindra den centrala motpartens fallissemang, och
- en resolutionsåtgärd är nödvändig, av hänsyn till allmänintresset att uppnå ett eller flera av resolutionsmålen, och en avveckling av den

centrala motparten enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

Därutöver kan en central motpart försättas i resolution om ytterligare återhämtningsåtgärder som skulle kunna avvärja fallissemang riskerar att äventyra finansiell stabilitet. Den behöriga myndigheten ska bistå resolutionsmyndigheten med information som är av betydelse för bedömningen av det första kriteriet. Skäl för att en central motpart ska bedömas falla eller sannolikt kommer att falla är att den bryter mot tillståndskrav, inte förmår tillhandahålla kritiska funktioner, inte kan fullfölja betalningsskyldigheter mot clearingmedlemmar eller fordringsägare eller att den mottar statligt stöd. EU-förordningen lämnar emellertid utrymme för att statligt stöd t.ex. i form av garantier för lån i centralbanken, givet att vissa villkor är uppfyllda, kan lämnas utan att det leder till fallissemang. Sådant stöd ges i förebyggande syfte, dvs. för att en i grunden livskraftig central motpart ska kunna leva vidare.

Innan resolutionsmyndigheten vidtar åtgärder och utövar befogenheter gentemot en central motpart som har försatts i resolution, inklusive tillämpa ett eller flera s.k. resolutionsverktyg (se nedan), ska myndigheten se till att alla återstående åtgärder i återhämtningsplanen genomförs helt eller delvis. Resolutionsmyndigheten kan dock under en tid skjuta upp verkställandet av sådana åtgärder om verkställandet skulle medföra betydande negativa effekter för det finansiella systemet eller ge upphov till spridningseffekter eller om det är mer effektivt att tillämpa resolutionsverktygen.

Resolutionsverktyg

Resolutionsmyndigheten förfogar över fyra s.k. resolutionsverktyg för att kunna genomföra resolutionen. Dessa verktyg, som får tillämpas var för sig eller tillsammans, är:

- fördelning av positioner och förluster mellan clearingmedlemmar,
- nedskrivning och konvertering av aktie- och skuldinstrument,
- försäljning av verksamhet till en livskraftig konkurrent, och
- upprättandet av ett s.k. broinstitut.

Verktygen för att fördela förluster och positioner kan delvis utgöras av de verktyg som omfattas av återhämtningsplanen, t.ex. auktion av de öppna positioner som clearingmedlemmar på obestånd har, tvingande fördelning av positioner och uppsägning av derivatkontrakt eller genom att clearingmedlemmarna bidrar med ytterligare likvida resurser genom cash calls. Om den centrala motparten har försatts i resolution innan åtgärderna i återhämtningsplanen har verkställts, ska resolutionsmyndigheten i första hand vidta dessa återstående åtgärder. Därefter ska resolutionsmyndigheten vidta åtgärder i enlighet med resolutionsplanen, om det inte anses mer lämpligt att vidta andra åtgärder för att uppnå resolutionsmålen. Avsteg från planen måste kunna rättfärdigas av resolutionsmyndigheten.

Resolutionsmyndigheten kan välja att överföra hela eller delar av den livskraftiga verksamheten i en central motpart som försatts i resolution till ett s.k. broinstitut. När ett broinstitut upprättas kommer skulder och tillgångar samt andra skyldigheter och rättigheter, med vissa undantag, att

föras över från den centrala motparten i resolution. Det innebär att broinstitutet behöver ha tillräckliga resurser för att infria åtaganden mot clearingmedlemmar i den utsträckning dittills vidtagna resolutionsåtgärder inte lyckats åstadkomma en balanserad derivatportfölj. Broinstitutet behöver också ha tillräckliga finansiella resurser för att vinna clearingmedlemmars och andra intressenters omedelbara förtroende och för att säkerställa att institutet kan tillhandahålla clearingtjänster redan från början.

Om resolutionsåtgärder inte finns att tillgå eller är otillräckliga i en mycket exceptionell situation med en systemkris, kan ett statligt ingripande i form av kapitaltillskott eller tillfälligt ägande övervägas som en sista utväg för att säkerställa finansiell stabilitet och upprätthålla kritiska funktioner. Dessa s.k. statliga stabiliseringsverktyg måste tillämpas i enlighet med EU:s statsstödsregler och de statliga medel som tas i anspråk måste kunna återhämtas över tid.

EU-förordningen ger också möjlighet för medlemsstaterna att införa arrangemang för att finansiera tillfälligt likviditetsstöd till en central motpart under resolution i syfte att säkerställa att resolutionsverktygen kan tillämpas ändamålsenligt.

4.2.6 Ytterligare bestämmelser och gränsöverskridande samarbete

I EU-förordningen finns bestämmelser som resolutionsmyndigheten måste följa i samband med beslut om resolution. Exempelvis måste den låta göra en noggrann värdering av den centrala motpartens balansräkning. EU-förordningen ger också ett skydd i form av kompensation för aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer för det fall de får bära större förluster än vad som skulle ha varit fallet om den centrala motparten hade avvecklats genom ett normalt insolvensförfarande enligt principen ”inte sämre villkor för borgenär” (eng. No Creditor Worse Off, NCWO).

Enligt EU-förordningen ska myndigheter i olika länder samarbeta vid resolution samt erkänna och stödja varandras resolutionsåtgärder i relation till berörda parter, tillgångar och skulder som är lokaliserade på deras respektive territorier. EU-förordningen kräver att centrala motparter säkerställer att åtgärder i återhämtningsplanen blir bindande i alla berörda länder.

4.2.7 Befogenheter för resolutionsmyndigheten

EU-förordningen ger resolutionsmyndigheten rätt att utnyttja särskilda befogenheter för att säkerställa en ändamålsenlig tillämpning av resolutionsverktygen. De s.k. resolutionsbefogenheterna utgör, något förenklat, de konkreta åtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta eller initiera för att tillämpa ett verktyg eller på annat sätt stödja resolutionen. Exempelvis får resolutionsmyndigheten ta kontroll över en central motpart i resolution och utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats aktieägarna, överföra ägarinstrument som emitterats av den centrala motparten samt utse en eller flera särskilda förvaltare att ersätta styrelsen i en central motpart i resolution.

4.2.8 Sanktioner

Medlemsstaterna ska införa nationella bestämmelser som ger resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten befogenhet att meddela sanktioner vid överträdelser. Exempel på sådana överträdelser är när den centrala motparten inte upprättar en återhämtningsplan eller inte underlättar den behöriga myndigheten om att den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. De ska kunna meddelas både fysiska och juridiska personer som är ansvariga för en överträdelse. Medlemsstaterna får besluta att inte fastställa några sanktioner för överträdelser som redan är föremål för straffrättsliga påföljder enligt nationell rätt.

5 En ny lag och hänvisningar

5.1 En ny lag med kompletterande bestämmelser till EU-förordningen

Regeringens förslag: Det ska införas en ny lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtningsplan och resolution av centrala motparter.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: En EU-förordning är i alla delar direkt tillämplig i varje medlemsstat. En sådan rättsakt får varken inkorporeras i eller transformeras till nationell rätt. Några särskilda åtgärder för att införliva EU-förordningen i svensk rätt får Sverige därför inte vidta. För att förordningen ska kunna tillämpas krävs likväl att medlemsstaterna inför vissa nationella bestämmelser. Det krävs bl.a. att medlemsstaterna inför administrativa åtgärder och sanktioner mot centrala motparter och personer som ingår i ledningen för dessa när en central motpart har gjort sig skyldig till en överträdelse av vissa bestämmelser i förordningen (artiklarna 81 och 82). I denna lagrådsremiss bedöms att bestämmelserna om ingripande i lagen om värdepappersmarknaden bör tillämpas även när en central motpart har gjort sig skyldig till en överträdelse av EU-förordningen (avsnitt 7.2.1). I avsnitt 7.2.2 konstateras att det behöver införas bestämmelser i fråga om ingripande mot personer som ingår i ledningen för en central motpart och det bedöms att detta bör göras i lagen om värdepappersmarknaden för att åstadkomma en enhetlig reglering.

I EU-förordningen föreskrivs även att varje medlemsstat ska utse en eller flera resolutionsmyndigheter, som ska svara för att utföra uppgifter enligt förordningen, och att myndigheten eller myndigheterna tilldelas nödvändiga befogenheter (artikel 3.1). Sådana kompletterande bestämmelser har i andra lagstiftningsärenden införts i en särskild lag med kompletterande bestämmelser (se t.ex. lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och trans-

aktionsregister, lagen [2016:1306] med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning, lagen [2017:317] med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om faktablad för Priip-produkter och lagen [2019:414] med kompletterande bestämmelser till EU:s prospektförordning). Det får mot den bakgrunden, och då det inte finns någon lag där de nya bestämmelserna passar in, anses mest lämpligt att de nationella bestämmelser som behövs med anledning av EU-förordningen samlas i en ny lag. Lagen bör benämnas lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, i det följande benämnd kompletteringslagen. I den nya lagen bör det dessutom tas in bestämmelser om temporärt statligt stöd till en central motpart (se avsnitten 9.1 och 9.2). Sammantaget bedöms detta medföra ett regelverk som är överskådligt och tydligt för tillämparna.

5.2 Hänvisningsteknik

Regeringens förslag: Hänvisningar till EU-förordningar i de bestämmelser som föreslås ska vara dynamiska, dvs. avse förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen. Hänvisningar till EU-direktiv i de bestämmelser som föreslås ska vara statiska, dvs. avse direktivet i en viss angiven lydelse.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Hänvisningar till EU-rättsakter kan göras antingen statiska eller dynamiska. En statisk hänvisning innebär att hänvisningen avser EU-rättsakten i en viss angiven lydelse. En dynamisk hänvisning innebär att hänvisningen avser EU-rättsakten i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

I vissa av de bestämmelser som föreslås i denna lagrådsremiss krävs hänvisningar till EU-förordningen och EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. För att ändringar i någon av förordningarna ska få omedelbart genomslag i svensk rätt bör hänvisningarna i samtliga fall vara dynamiska. Det är också den hänvisningsteknik som regeringen har använt i flera propositioner på senare tid (se t.ex. prop. 2016/17:22 s. 95–97, prop. 2018/19:38 s. 29 och prop. 2020/21:173 s. 132 f.).

När det gäller hänvisningar till EU-direktiv används regelmässigt en statisk hänvisningsteknik förutom i sådana fall då hänvisningen inte ger den svenska författningstexten materiellt innehåll, såsom rena upplysningsbestämmelser där hänvisningarna normalt är dynamiska (se prop. 2020/21:173 s. 133). Hänvisningarna till EU-direktiv i de bestämmelser som föreslås i denna lagrådsremiss ger författningstexten ett materiellt innehåll och bör därför vara statiska.

6 Ansvariga myndigheter och deras uppgifter

6.1 Resolutionsmyndighet för centrala motparter

Regeringens förslag: Riksgäldskontoret ska vara resolutionsmyndighet enligt EU-förordningen. Frågor om åtgärder enligt den nya kompletteringslagen ska prövas av Riksgäldskontoret (resolutionsmyndigheten), med undantag av frågor om förebyggande statligt stöd och om huruvida statligt stöd under resolution kan godtas med hänsyn till risken för direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till budgeteffekter.

Regeringens bedömning: Beslut om resolution avseende centrala motparter bör fattas av resolutionsdelegationen vid Riksgäldskontoret.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Svensk Försäkring* anser att valet av resolutionsmyndighet för centrala motparter inte bör vara vägledande om en resolutionsmyndighet måste utses även för andra institut såsom försäkringsbolag.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

EU-förordningens krav

Enligt EU-förordningen ska medlemsstaterna utse en eller flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna enligt förordningen (artikel 3.1 och skäl 13). Resolutionsmyndigheterna ska vara nationella centralbanker, behöriga ministerier, offentliga förvaltningsmyndigheter eller andra myndigheter med förvaltningsbefogenheter (artikel 3.1). Resolutionsmyndigheterna ska ha den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder och utöva sina befogenheter med den skyndsamhet och flexibilitet som krävs för att uppnå resolutionsmålen (artikel 3.2).

Om den utsedda resolutionsmyndigheten har anförtrots andra uppgifter, ska den ha adekvata strukturella arrangemang för att undvika intressekonflikter mellan de funktioner som myndigheten anförtrots enligt förordningen och alla andra funktioner som myndigheten anförtrots (artikel 3.3). Detta gäller i synnerhet om resolutionsmyndigheten även är den behöriga myndigheten enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Om så är fallet ska myndigheten inrätta arrangemang för att säkerställa ett faktiskt operativt oberoende, inbegripet separat personal, rapporteringsvägar och beslutsprocess i förhållande till alla uppgifter som myndigheten får utföra enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Kraven på att inrätta arrangemang för att undvika intressekonflikter ska dock inte förhindra att rapporteringsvägarna konvergerar på den högsta beslutsnivån i en organisation som har andra funktioner eller myndighets-

uppgifter (artikel 3.4). Kraven ska heller inte förhindra personalutbyte mellan olika verksamheter inom myndigheten för att, enligt förutbestämda villkor, hantera en tillfälligt hög arbetsbelastning eller för att resolutionsmyndigheten ska kunna dra nytta av expertisen hos gemensam personal.

EU-förordningens krav på arrangemang för att undvika intressekonflikter står inte heller i motsatsställning till ett nära och effektivt samarbete. Personal som utför tillsyns- och resolutionsfunktioner enligt EU-förordningen och EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ska bedriva ett nära samarbete vid beredningen, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut, både när den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten är separata organisatoriska enheter och när funktionerna utförs av samma enhet (artikel 3.5). Behöriga myndigheter, resolutionsmyndigheter och Esma ska samarbeta vid tillämpningen av EU-förordningen. Särskilt under återhämtningsfasen bör den behöriga myndigheten och medlemmarna i tillsynskollegiet samarbeta och kommunicera effektivt med resolutionsmyndigheten (artikel 6.1). Resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och andra myndigheter ska samarbeta för att säkerställa att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt (artikel 7 d). Slutligen ska resolutionsmyndigheterna, de behöriga myndigheterna och Esma, på eget initiativ eller på begäran, i god tid förse varandra med all information som är nödvändig för att respektive myndighet ska kunna utöva sina uppgifter enligt EU-förordningen (artikel 8.1).

Resolutionsmyndighet för centrala motparter

Det bör generellt råda återhållsamhet när det gäller att inrätta nya myndigheter med begränsade uppdrag. För närvarande skulle endast ett företag i Sverige (Nasdaq Clearing Aktiebolag) kunna bli föremål för resolutionsåtgärder. Resolution av en central motpart kan förväntas bli aktuellt bara i sällsynta fall. Det bedöms inte vara kostnadseffektivt att inrätta en ny myndighet för att utföra uppgifter med en så begränsad omfattning som EU-förordningen innebär. Regeringen anser inte heller att det finns skäl att utse fler än en resolutionsmyndighet med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna enligt EU-förordningen.

Enligt EU-förordningen kan det behöriga ministeriet utses till resolutionsmyndighet (artikel 3.1). Merparten av de uppgifter som, enligt förordningen, tillkommer resolutionsmyndigheten är av operativ karaktär och kräver löpande hantering och förvaltningsbeslut. Regeringen anser därför att det inte är ändamålsenligt att regeringen utses till resolutionsmyndighet.

De befintliga myndigheter som i praktiken kan komma i fråga för resolutionsuppgifter enligt EU-förordningen är Riksbanken, Finansinspektionen och Riksgäldskontoret. Riksbanken har huvudsakligen en övervakande roll i förhållande till centrala motparter som en del i övervakningen av den finansiella infrastrukturen. Regeringen anförde i förarbetena till lagen (2015:1016) om resolution att Riksbankens löpande verksamhet bara har begränsade beröringspunkter med de uppgifter som resolutionsmyndigheten ansvarar för enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtnings

och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, i det följande benämnt krishanteringsdirektivet (jfr prop. 2015/16:5 s. 184). Motsvarande gäller de uppgifter som resolutionsmyndigheten ansvarar för enligt EU-förordningen. Regeringen anser därför inte att Riksbanken bör utses till resolutionsmyndighet för centrala motparter. Vid genomförandet av krishanteringsdirektivet anförde regeringen även att det är olämpligt att tillsyn och resolution av kreditinstitut och värdepappersbolag hanteras av samma myndighet (jfr samma prop. s. 185 f.). Resolution kan innebära att resolutionsmyndigheten direkt eller indirekt kommer att bedriva finansiell verksamhet. Även ett företag i resolution eller ett broinstitut måste ha verksamhetstillstånd och ska därmed även stå under tillsyn. Detta resonemang är giltigt även när det gäller hanteringen av centrala motparter i resolution. Mot den bakgrunden bör inte Finansinspektionen utses till resolutionsmyndighet för centrala motparter.

Riksgäldskontoret bör vara resolutionsmyndighet

Det finns tydliga fördelar med att krishantering av finansiella företag sker på ett så likartat sätt som möjligt, men med beaktande av att såväl företagets verksamhet och affärsmodeller som de marknader de verkar på kan skilja sig åt. Arbetet med att förbereda resolution i fråga om banker och centrala motparter har stora likheter. En erfarenhet av den globala finanskrisen 2007–2009 är att finansiella företag och marknader är nära sammankopplade. Det gäller inte minst sammankopplingen mellan banker och centrala motparter. Banker tillhör i regel den största gruppen clearingmedlemmar och är beroende av clearingtjänster för sin verksamhet. Problem i en central motpart som kan uppstå såväl till följd av en obeståndshändelse som en annan allvarlig händelse, t.ex. en cyberattack, kan därmed påverka bankerna och deras kunder negativt. Det är således en fördel om resolutionsuppgifter utförs av en och samma myndighet, men med beaktande av de krav på arrangemang för att hantera intressekonflikter som EU-förordningen ställer. Enligt den ansvarsfördelning som råder mellan de berörda svenska myndigheterna när det gäller arbetet med finansiell stabilitet och krishantering är Riksgäldskontoret resolutionsmyndighet. När det gäller centrala motparter bör det finnas starka skäl om man ska frångå denna ordning.

Riksgäldskontoret har som resolutionsmyndighet för kreditinstitut och värdepappersbolag ett gediget kunnande om det löpande arbetet med att förbereda resolution för sådana företag. En viktig del av Riksgäldskontorets resolutionsplanering är att säkerställa att banker som försatts i resolution har fortsatt tillgång till de finansiella infrastrukturföretagens tjänster. Riksgäldskontoret deltar aktivt i arbetet med att ta fram internationella standarder för resolution av centrala motparter inom rådet för finansiell stabilitet (Financial Stability Board, FSB) och i krishanteringsgruppen för Nasdaq Clearing.

Som nämns ovan ska resolutionsmyndigheten enligt EU-förordningen, om inte annat anges i nationell lag, ha det behöriga ministeriets godkän-

nande innan genomförandet av beslut som kommer att få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter. Det ställer krav på att resolutionsmyndigheten har god förmåga att bedöma sådana direkta och indirekta effekter på statens finanser till följd av att resolutionsåtgärder vidtas. Motsvarande krav ställs på resolutionsmyndigheten när det gäller beslut om statligt stöd till centrala motparter enligt förslagen i denna lagrådsremiss (se avsnitt 9.2). Ytterligare skäl för att Riksgäldskontoret är lämpligt att vara resolutionsmyndighet för centrala motparter är att myndigheten fattar andra beslut med nära koppling till finanspolitiken i egenskap av både garantimyndighet och ansvarig för förvaltningen av statsskulden, följer utvecklingen av statens lånebehov och, vid sidan av Riksbanken och Finansinspektionen, har kapacitet att analysera den finansiella stabiliteten i Sverige.

Det kan inte uteslutas att det uppstår intressekonflikter mellan Riksgäldskontorets uppgifter enligt EU-förordningen och annan verksamhet vid myndigheten, i första hand Riksgäldskontorets roll som clearingmedlem i Nasdaq Clearing. Riksgäldskontorets exponering gentemot Nasdaq Clearing är dock begränsad. Riksgäldskontoret bidrar inte till obeståndsfonden och kan enligt EU-förordningen (artiklarna 9.22 och 28.4) varken i återhämtning eller i resolution bli föremål för direkta krav på inbetalning av kontanta medel (cash calls) eller reduktion av vinster som gjorts på derivatkontrakt (VMGH). Riksgäldskontoret skulle dock kunna bli föremål för uppsägning av kontrakt, vilket indirekt skulle kunna få statsfinansiella effekter (se även avsnitt 14).

Vid en sammantagen bedömning anser regeringen att Riksgäldskontoret bör utses till resolutionsmyndighet för centrala motparter enligt EU-förordningen. Det finns skäl att i detta sammanhang betona de mycket nära kopplingar som finns mellan tillsyn, övervakning och krishantering av centrala motparter. Det ställer krav på ett nära och väl fungerande samarbete mellan berörda myndigheter. Det är även viktigt att Riksgäldskontoret säkerställer att det finns interna arrangemang för att undvika intressekonflikter mellan resolutionsfunktionen enligt EU-förordningen och alla andra funktioner vid myndigheten, inbegripet regler för tystnadsplikt och informationsutbyte, och att dessa regler hålls tillgängliga för allmänheten (jfr artikel 3.6). Som nämns ovan är avsikten med sådana arrangemang emellertid inte att hindra samarbete mellan de olika funktionerna eller för personalutbyte vid arbetstoppar.

Svensk Försäkring anser att valet av resolutionsmyndighet för centrala motparter inte bör vara vägledande om en resolutionsmyndighet kommer att behöva utses även för andra finansiella företag. I detta lagstiftningsärende görs överväganden bara när det gäller resolutionsmyndighet för centrala motparter. Om det skulle bli aktuellt att utse en resolutionsmyndighet även för andra finansiella företag, kommer regeringen att göra nödvändiga överväganden i det sammanhanget.

Resolutionsdelegationen bör fatta beslut om resolution av centrala motparter

Resolutionsdelegationen vid Riksgäldskontoret är ett särskilt beslutande organ för frågor som Riksgäldskontoret ska pröva enligt lagen om resolution och lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut,

i det följande benämnd stödlagen, eller som garantimyndighet enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti och lagen (1999:158) om investerarskydd. Resolutionsdelegationen beslutar i frågor som är av principiell karaktär eller av större betydelse eller som gäller föreskrifter. Resolutionsdelegationen består av riksgäldsdirektören, som är ordförande, och högst sex andra ledamöter. Ledamöterna utses av regeringen. Resolutionsdelegationens uppgifter, sammansättning och beslutsformer regleras i förordningen (2007:1447) med instruktion för Riksgäldskontoret. I förarbetena till lagen om resolution anförde regeringen att inrättandet av ett särskilt organ innebär att specialkompetens på det aktuella området kan samlas och byggas upp samtidigt som en tillräcklig grad av självständighet med skilda besluts- och rapporteringsvägar i förhållande till Riksgäldskontorets övriga verksamhet upprätthålls (prop. 2015/16:5 s. 185).

Enligt regeringens uppfattning är det inte effektivt att inrätta ett särskilt organ för beslut av principiell karaktär eller större betydelse i stöd- eller resolutionsärenden rörande centrala motparter. Mot den bakgrunden bör resolutionsdelegationen även fatta de resolutionsbeslut som föranleds av EU-förordningen och stödärenden enligt den nya kompletteringslagen. Som nämns ovan tillåter EU-förordningen (artikel 3.4) att rapporteringsvägarna möts på den högsta beslutsnivån i en organisation som har andra funktioner eller myndighetsuppgifter. Det kan dock finnas skäl för regeringen att se över frågan om antalet ledamöter i delegationen bör ökas till följd av de tillkommande uppgifterna för att delegationens samlade kompetens bättre ska kunna avspegla de särskilda förutsättningar som finns när det gäller resolution av och stöd till centrala motparter. För att undvika intressekonflikter mellan resolution av centrala motparter och annan verksamhet vid myndigheten kan det finnas skäl för att resolutionsdelegationens sammanträden och beslutsfattande sker enligt särskilda, av myndigheten framtagna, rutiner.

6.2 Regeringen och Regeringskansliet (Finansdepartementet)

Regeringens förslag: Regeringen ska besluta i frågor om tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen enligt EU-förordningen.

Regeringen ska, efter att Riksgäldskontoret fått tillfälle att lämna synpunkter, fastställa huruvida villkoren i artikel 45.3 a och b i EU-förordningen för tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen är uppfyllda.

Regeringen ska utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt EU-förordningen i fråga om

- att godkänna en åtgärd som kan få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till budgeteffekter,
- att ta emot information från Riksgäldskontoret om beslut eller åtgärder som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det behöriga ministeriet,
- att bedöma om föremålet för oenighet inom resolutionskollegiet om resolutionsplanen innebär ett intrång i det statsfinansiella ansvarsområdet.

Regeringens bedömning: Regeringskansliet (Finansdepartementet) bör utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt EU-förordningen i den utsträckning funktionerna inte kan utövas av regeringen.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Behörigt ministerium

Enligt EU-förordningen ska medlemsstaterna utse ett ministerium, vilket i Sveriges fall är ett departement, som ska ansvara för det behöriga ministeriets funktioner enligt förordningen (artikel 3.8).

På motsvarande sätt som gäller vid krishantering av kreditinstitut och värdepappersbolag bör Regeringskansliet (Finansdepartementet) utses till behörigt ministerium (jfr prop. 2015/16:5 s. 187). Det bör göras i föreskrifter meddelade av regeringen.

I Sverige gäller den konstitutionella principen om kollektivt beslutsfattande i ärenden som avgörs av regeringen (7 kap. 3 § regeringsformen). Regeringsärenden kan alltså, med vissa få undantag, inte beslutas av ett enskilt statsråd utan avgörs i stället kollektivt av regeringen vid regeringssammanträden. När det gäller de närmare funktionerna som Regeringskansliet (Finansdepartementet) ska ha i egenskap av behörigt ministerium ger EU-förordningen medlemsstaterna viss flexibilitet.

Statliga stabiliseringsverktyg

Enligt EU-förordningens bestämmelser om statliga stabiliseringsverktyg (artiklarna 45–47) ska vissa uppgifter utföras av antingen regeringen eller det behöriga ministeriet. Mot bakgrund av den ovan nämnda principen om kollektivt beslutsfattande framstår det för svenskt vidkommande som nödvändigt att regeringen, och inte det behöriga ministeriet, fattar beslut eller på annat sätt agerar när det gäller statliga stabilitetsverktyg.

De statliga stabiliseringsverktygen får enligt EU-förordningen tillämpas bara i en mycket exceptionell situation med en systemkris och som en sista utväg. Det ska ske under ledning av det behöriga ministeriet eller regeringen i nära samarbete med resolutionsmyndigheten eller under ledning av resolutionsmyndigheten (artikel 45.1). Statliga finansiella stabiliseringsverktyg ska tillämpas som en sista utväg under vissa angivna förhållanden bl.a. om det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten fastställer att tillämpningen av återstående resolutionsverktyg inte skulle räcka för att undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet eller för att skydda allmänintresset, om den centrala motparten tidigare beviljats extraordinärt likviditetsstöd från centralbanken (artikel 45.3 a och b). Regeringen kan av konstitutionella skäl inte tillsammans med Riksgäldskontoret fastställa huruvida villkoren för tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen är uppfyllda, eftersom Riksgäldskontoret är en myndighet under regeringen. Enligt regeringens uppfattning bör kravet på att regeringen och resolutionsmyndigheten tillsammans ska fastställa huruvida villkoren är uppfyllda tolkas utifrån

skäl 14 i EU-förordningen. Där anges att förordningen, när det gäller frågor som rör användningen av offentliga medel som en sista utväg, inte ska stå i strid med den fördelning av kompetens som gäller mellan behöriga ministerier eller regeringen och resolutionsmyndigheten i medlemsstaternas rättssystem. Det innebär att regeringen kan, och bör, fastställa villkoren för tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen enligt artikel 45.3 a och b i förordningen. Det bör införas en bestämmelse i den nya kompletteringslagen om att regeringen, efter att Riksgäldskontoret fått tillfälle att lämna synpunkter, fastställer huruvida villkoren i artikel 45.3 a och b är uppfyllda. I bestämmelsen bör det även finnas en hänvisning till den skyldighet som regeringen har att samråda med Riksbanken och Finansinspektionen enligt förordningen (jfr artikel 45.3 a).

Budgetpåverkande åtgärder

Enligt EU-förordningen ska resolutionsmyndigheten, om myndigheten inte är det behöriga ministeriet, få det behöriga ministeriets godkännande innan beslut genomförs som kommer att få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter (artikel 3.9). Det är av avgörande betydelse att regeringen har möjlighet att motsätta sig beslut som är direkt eller indirekt budgetpåverkande. Det finns därför ett behov av att regeringen utför det behöriga ministeriets funktion enligt artikel 3.9 i EU-förordningen.

Som nämns ovan anges i skäl 14 i EU-förordningen att förordningen, när det gäller frågor som rör användandet av statligt stöd som en sista utväg, inte ska stå i strid med den fördelning av kompetens som gäller mellan behöriga ministerier, regeringen och resolutionsmyndigheten i medlemsstaternas rättssystem. Beslut som kommer att få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter är emellertid ett vidare begrepp än frågor som rör användandet av statligt stöd som en sista utväg. EU-förordningen kan dock, enligt regeringens uppfattning, inte tolkas på annat sätt än att regeringen ska kunna motsätta sig genomförandet av ett myndighetsbeslut som det behöriga ministeriet, enligt förordningen, kan motsätta sig genomförandet av. Vid genomförandet av motsvarande regler i krishanteringsdirektivet (artikel 3.6) infördes i lagen om resolution en bestämmelse om att Riksgäldskontoret, om det överväger en åtgärd som kan få direkta budget- eller systemeffekter, med ett eget yttrande i saken till regeringen ska överlämna frågan om huruvida åtgärden med hänsyn till risken för sådana effekter kan godtas (1 kap. 3 §, se prop. 2015/16:5 s. 180–184). Mot denna bakgrund bör regeringen utöva det behöriga ministeriets funktion vid tillämpningen av artikel 3.9 i EU-förordningen.

Kravet på att Riksgäldskontoret ska inhämta regeringens godkännande innan beslut genomförs som kommer att få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter ersätter inte i något fall Riksgäldskontorets prövning av förutsättningarna för den aktuella åtgärden. Det ligger i sakens natur att regeringen skyndsamt bör pröva frågan om åtgärden kan godtas.

Det behöriga ministeriets övriga funktioner

EU-förordningen innehåller en bestämmelse om s.k. bindande medling för det fall enighet om ett beslut avseende en resolutionsplan inte kunnat nå i resolutionskollegiet. Bedömer någon resolutionsmyndighet eller något behörigt ministerium att föremålet för oenigheten inkräktar på den egna medlemsstatens statsfinansiella ansvarsområde, ska resolutionsmyndigheten i den centrala motpartens hemmedlemsstat (dvs. den medlemsstat som den centrala motparten är auktoriserad i) inleda en omprövning av resolutionsplanen (artikel 14.7).

Resolutionsmyndigheten ska enligt EU-förordningen förse det behöriga ministeriet med all information avseende beslut eller åtgärder som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det behöriga ministeriet (artikel 8.3).

Regeringen bör vid tillämpningen av de nu aktuella bestämmelserna i EU-förordningen utöva motsvarande funktion som den regeringen enligt det som föreslås ovan bör utöva med anledning av artikel 3.9 i förordningen.

Av EU-förordningen följer vissa andra funktioner som måste utövas av det behöriga ministeriet, exempelvis vissa underrättelser och visst informationsutbyte. Detsamma gäller för det samarbete som ska ske i resolutionskollegiet (artikel 4). I sådana fall bör Regeringskansliet (Finansdepartementet) ansvara för det behöriga ministeriets funktion (jfr prop. 2015/16:5 s. 187). I den mån det aktuella ärendet berör flera departements verksamhetsområden bör ärendet beredas gemensamt i enlighet med 15 § förordningen (1996:1515) med instruktion för Regeringskansliet.

6.3 Finansinspektionen

Regeringens förslag: En upplysningsbestämmelse ska införas i den nya kompletteringslagen om att det följer av EU-förordningen att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt förordningen.

Finansinspektionen ska få ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt EU-förordningen. Regeringen ska få meddela föreskrifter om avgifterna.

Promemorians förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. I promemorian föreslås att de uppgifter som Finansinspektionen ska utföra enligt EU-förordningen ska finansieras genom avgifter som tas ut av centrala motparter enligt förordningen (2007:1135) om årliga avgifter för finansiering av Finansinspektionens verksamhet.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inte något att invända emot det. *Finansinspektionen* påpekar att vissa tillkommande arbetsuppgifter för inspektionen medför behov av nya avgifter kopplade till ärenden som följer av de föreslagna reglerna, exempelvis prövning av den centrala motpartens återhämtningsplan samt att handläggningen av sådana ärenden faller utanför den löpande tillsynen. Inspektionen anser därför att det bör införas en möjlighet att ta ut avgifter för prövning av dessa ärenden.

Skälen för regeringens förslag

En upplysningsbestämmelse om behörig myndighet

Enligt EU-förordningen (artikel 2.7) är behörig myndighet enligt förordningen en myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 22 i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Det innebär att i Sverige är Finansinspektionen behörig myndighet enligt EU-förordningen. En upplysningsbestämmelse om detta bör införas i den nya kompletteringslagen.

Avgifter för Finansinspektionens verksamhet

Finansinspektionen får ta ut årliga avgifter av centrala motparter och andra finansiella företag för finansiering av sin verksamhet (se t.ex. 23 kap. 12 § första stycket lagen [2007:528] om värdepappersmarknaden). Bestämmelser om avgifterna finns i förordningen om årliga avgifter för finansiering av Finansinspektionens verksamhet. I promemorian (s. 229 f.) föreslås att de uppgifter som Finansinspektionen ska utföra enligt EU-förordningen ska finansieras genom avgifter som tas ut av centrala motparter enligt förordningen om årliga avgifter för finansiering av Finansinspektionens verksamhet. Som *Finansinspektionen* påpekar faller dock ärenden om prövning av återhämtningsplaner utanför den löpande tillsynen. Som Finansinspektionen föreslår bör Finansinspektionen därför få ta ut avgifter för prövning av sådana ärenden. I den nya kompletteringslagen bör det därför tas in en bestämmelse om det. Bestämmelsen bör utformas på samma sätt som motsvarande bestämmelser i andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 23 kap. 1 § andra stycket lagen om värdepappersmarknaden och 4 kap. 4 § första stycket lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister). Finansinspektionen bör i enlighet därmed få ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt EU-förordningen.

Regeringen bör få meddela föreskrifter om avgifterna. Motsvarande bestämmelser finns även i andra lagar på finansmarknadsområdet (se t.ex. 4 kap. 4 § tredje stycket lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

7 Ingripanden

7.1 Straffrättsliga bestämmelser bör inte införas

<p>Regeringens bedömning: Det bör inte införas några bestämmelser om straffansvar för överträdelse av EU-förordningen.</p>

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Medlemsstaterna ska i enlighet med nationell rätt ge resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten befogenhet att meddela administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder vid överträdelse av förordningen (artikel 81.1 och 81.3). Medlemsstaterna kan välja att inte införa administrativa sanktioner om överträdelserna är föremål för straffrättsliga påföljder enligt den nationella rätten (artikel 81.1 andra stycket). Detta innebär att medlemsstaterna har ett handlingsutrymme att, i stället för att införa administrativa sanktioner, föreskriva och besluta om straffrättsliga påföljder. Det finns inget i förordningen som hindrar att en medlemsstat har både administrativa och straffrättsliga sanktioner.

Svensk rätt innehåller inte någon straffrättslig reglering för centrala motparter som omfattas av skyldigheter enligt förordningen. Frågor om sanktioner på finansmarknadsområdet har tidigare varit föremål för regeringens överväganden vid genomförandet av en rad EU-rättsakter, bl.a. kapitaltäckningsdirektivet och krishanteringsdirektivet (se prop. 2013/14:228 s. 231–233 och prop. 2015/16:5 s. 737–740). Regeringen har i de lagstiftningsärendena bedömt att det inte är aktuellt att använda sig av möjligheten att införa straffrättsliga påföljder i stället för eller tillsammans med administrativa sanktioner. Inte heller när det gäller överträdelse av EU-förordningen finns det skäl att införa straffrättsliga påföljder. Sanktionerna vid överträdelse av förordningen bör därför vara av administrativt slag.

7.2 Ingripanden mot centrala motparter och personer som ingår i ledningen för dessa

7.2.1 Ingripanden mot centrala motparter

<p>Regeringens bedömning: EU-förordningens krav på möjlighet att ingripa mot centrala motparter kräver inte någon lagstiftningsåtgärd.</p>

Promemorians förslag överensstämmer inte med regeringens bedömning. Enligt promemorians förslag ska det i den nya kompletteringslagen införas bestämmelser om ingripanden mot centrala motparter för vissa angivna överträdelse av EU-förordningen. Ett beslut att ta ut en sanktionsavgift av en central motpart ska enligt promemorians förslag inte få meddelas om inte den centrala motparten inom två år från det att överträdelserna ägde rum har delgetts upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen. Enligt promemorians förslag ska ett ingripande inte få ske om överträdelserna omfattas av ett beslut om föreläggande eller förbud förenat med vite och en ansökan om utdömmande av vitet har gjorts.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* påpekar att det faktum att de bestämmelser som föreslås i promemorian endast avser överträdelse av de artiklar som uttryckligen anges i artikel 82.1 i EU-förordningen, dvs. artiklarna 9, 13 och 70.1, väcker vissa frågor om Finansinspektionens ingripandemöjligheter. Enligt inspektionen kan detta tolkas som att regleringen är exklusiv, vilket innebär att Finansinspektionen inte skulle få

ingripa mot en central motpart vid överträdelse av andra bestämmelser i EU-förordningen. En annan möjlig tolkning är enligt inspektionen att ingripanden vid överträdelser av andra bestämmelser är möjliga med stöd av lagen om värdepappersmarknaden. Finansinspektionen anser att inget av alternativen skulle utgöra någon lämplig ordning eftersom ingripandemöjligheterna skiljer sig åt mellan promemorians förslag och det som skulle gälla vid ingripande enligt lagen om värdepappersmarknaden, den nya preskriptionsbestämmelse som föreslås inte har någon motsvarighet vid ingripanden enligt lagen om värdepappersmarknaden och bl.a. dessa skillnader inte motiveras i promemorian. Finansinspektionen anser att andra lagtekniska lösningar bör övervägas, som att använda enbart de befintliga bestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden vid ingripanden mot centrala motparter och i den lagen även införa bestämmelser om ingripande mot fysiska personer som ingår i ledningen för centrala motparter eller att i stället utforma bestämmelserna om ingripande i den föreslagna nya lagen med bestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden som förebild.

Skälen för regeringens bedömning

EU-förordningen

Medlemsstaterna ska i enlighet med nationell rätt ge resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten befogenhet att meddela administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder vid överträdelser av förordningen (artikel 81.1 och 81.3). De administrativa sanktionerna och de andra administrativa åtgärderna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Medlemsstaterna ska införa specifika administrativa sanktioner och åtgärder åtminstone vid överträdelser av skyldigheterna som följer av bestämmelserna om att utarbeta, upprätthålla och uppdatera återhämtningsplaner i artikel 9, att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner i artikel 13 samt att underrätta den behöriga myndigheten när den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla i artikel 70.1 (artikel 82.1). Administrativa sanktioner och åtgärder ska kunna riktas mot centrala motparter, clearingmedlemmar och personer som ingår i ledningen för centrala motparter som gör sig skyldiga till överträdelser (artikel 81.2). Den närmare utformningen av bestämmelserna om ingripanden har överlämnats till medlemsstaterna.

Medlemsstaterna ska enligt EU-förordningen (artikel 82.2) säkerställa att åtminstone följande administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder finns tillgängliga:

- Ett offentligt uttalande som anger vilka fysiska personer, centrala motparter eller andra juridiska personer som är ansvariga och överträdelsens karaktär.
- Ett föreläggande innehållande krav på att den ansvariga fysiska eller juridiska personen upphör med sitt agerande och inte upprepar detta.
- Ett tillfälligt förbud för de medlemmar i den centrala motpartens verkställande ledning eller för andra fysiska personer som hålls ansvariga att inneha uppdrag i en central motpart.
- I fråga om en juridisk person: straffavgifter på upp till tio procent av den juridiska personens totala årsomsättning under det föregående

räkenskapsåret. I fall där den juridiska personen är ett dotterföretag till ett moderföretag ska den relevanta omsättningen vara den omsättning som följer av de konsoliderade räkenskaperna för det yttersta moderföretaget under det föregående räkenskapsåret.

- I fråga om en fysisk person: straffavgifter på upp till 5 000 000 euro eller, i medlemsstater där den officiella valutan inte är euro, motsvarande värde i nationell valuta den 11 februari 2021.
- Straffavgifter på upp till två gånger beloppet för den fördel som erhållits genom överträdelsen, i fall där denna fördel kan fastställas.

Regleringen i svensk rätt

Bestämmelser om ingripanden och sanktioner mot svenska clearingorganisationer, däribland centrala motparter, finns framför allt i 25 kap. lagen om värdepappersmarknaden. Avgörande för om Finansinspektionen ska ingripa mot en central motpart är om företaget har åsidosatt sina skyldigheter enligt den lagen eller andra författningar som reglerar företagets verksamhet (25 kap. 1 § första stycket). Däremot saknas det möjlighet att ingripa mot fysiska personer vid överträdelser av en central motpart.

I lagen om värdepappersmarknaden anges ett antal ingripandeåtgärder som Finansinspektionen kan besluta om vid en överträdelse. Finansinspektionen ska välja den ingripandeåtgärd som är mest ändamålsenlig i det enskilda fallet (jfr prop. 2002/03:139 s. 382). Om överträdelsen är ringa eller ursäktlig, om institutet gör rättelse eller om någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot institutet och dessa åtgärder bedöms som tillräckliga, får Finansinspektionen avstå från att ingripa (25 kap. 2 § andra stycket).

Den allvarligaste formen av ingripande mot en juridisk person är återkallelse av tillståndet. Om det är tillräckligt kan Finansinspektionen emellertid välja den mindre ingripande åtgärden varning (25 kap. 1 § tredje stycket lagen om värdepappersmarknaden). Vid överträdelser som inte är så allvarliga att tillståndet ska återkallas kan Finansinspektionen ingripa genom föreläggande att inom viss tid begränsa rörelsen i något avseende, minska riskerna i den eller vidta någon annan åtgärd för att komma till rätta med situationen och med förbud att verkställa beslut. Därutöver har Finansinspektionen möjlighet att ingripa genom beslut om anmärkning. En anmärkning eller varning får förenas med en sanktionsavgift (25 kap. 8 §). Avsikten med sanktionsavgiften är att den ska tillföra en ekonomiskt omedelbart kännbar sanktion och ge Finansinspektionen möjlighet att gradera en överträdelse (samma prop. s. 387). Sanktionsavgiften ska fastställas till högst det högsta av

- ett belopp som per den 2 juli 2014 i kronor motsvarade fem miljoner euro,
- tio procent av företagets omsättning eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå närmast föregående räkenskapsår, eller
- två gånger den vinst som företaget gjort till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor (25 kap. 9 § lagen om värdepappersmarknaden). Vid fastställande av sank-

tionsavgiftens storlek ska, utöver de omständigheter som ska beaktas vid valet av sanktion, hänsyn även tas till företagets finansiella ställning och den vinst som företaget gjort till följd av regelöverträdelsen (25 kap. 10 §). Finansinspektionen kan också besluta att den centrala motparten ska betala en förseningsavgift (se bl.a. 25 kap. 11 §). Om Finansinspektionen meddelar föreläggande eller förbud får inspektionen förelägga vite (25 kap. 29 §). En sanktionsavgift eller förseningsavgift betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att ett beslut eller en dom om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller den längre tid som anges i beslutet. Om avgiften inte betalas i tid ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Finansinspektionens beslut får verkställas enligt utsökningsbalken. Avgiften preskriberas i den utsträckning verkställighet inte skett inom fem år (25 kap. 25–28 §§).

Finansinspektionens möjligheter att ingripa

Enligt gällande rätt ska Finansinspektionen ingripa mot ett svenskt värdepappersinstitut, en börs, en svensk leverantör av datarapporterings tjänster som Finansinspektionen har tillsyn över eller en svensk clearingorganisation som har åsidosatt sina skyldigheter enligt lagen om värdepappersmarknaden, författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning, stadgar eller reglemente eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar företagets verksamhet (25 kap. 1 § lagen om värdepappersmarknaden). Med termen författningar avses även EU-förordningar (prop. 2006/07:115 s. 628). Bestämmelsen omfattar därmed även centrala motparters skyldigheter enligt EU-förordningen (1 kap. 1 a § första stycket lagen om värdepappersmarknaden). Finansinspektionen har således redan befogenhet att med stöd av lagen om värdepappersmarknaden ingripa mot en central motpart vid överträdelser av bestämmelserna i förordningen. EU-förordningen innehåller emellertid även bestämmelser om att åtgärder ska kunna riktas mot bl.a. personer som ingår i ledningen för det företag som gör sig skyldigt till överträdelser (se vidare avsnitt 7.2.2).

Vissa av de skyldigheter som följer av EU-förordningen ska fullgöras gentemot resolutionsmyndigheten och andra gentemot den behöriga myndigheten. Förordningen bör tolkas så att den ger medlemsstaterna möjlighet att fördela sanktionsbefogenheterna mellan resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten (artikel 81.3). Vid genomförandet i svensk rätt av krishanteringsdirektivet fanns motsvarande möjlighet att fördela sanktionsbefogenheter. Regeringen uttalade i förarbetena till lagen om resolution att det inte finns anledning att frångå gällande ordning där Finansinspektionen, som den behöriga myndigheten i Sverige, fattar beslut om sanktioner vid åsidosättande av bestämmelser på finansmarknadsområdet (prop. 2015/16:5 s. 740). Regeringen anser att det inte finns anledning att göra någon annan bedömning i detta fall. Finansinspektionen är således den myndighet som är mest lämpad för att besluta om ingripanden mot en central motpart vid överträdelser av EU-förordningen.

EU-förordningens krav på möjlighet till ingripanden mot centrala motparter kräver inte någon lagstiftningsåtgärd

EU-förordningen (artikel 82.1) ställer, som framgår ovan, krav på att medlemsstaterna ska införa administrativa sanktioner och åtgärder åtminstone vid överträdelse av skyldigheter som följer av artiklarna 9, 13 och 70.1. Detta krav är tillgodosett genom Finansinspektionens möjlighet att ingripa mot centrala motparter enligt lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 1 §). Som nämns ovan ställer EU-förordningen (artikel 82.2) krav på att följande administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder mot centrala motparter ska finnas tillgängliga: offentligt uttalande, föreläggande om att upphöra med och inte upprepa ett visst agerande samt straffavgifter. Dessa krav tillgodoses genom bestämmelserna om varning, anmärkning, föreläggande och sanktionsavgifter i lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 1 och 8 §§). EU-förordningens krav på möjlighet till ingripanden och sanktioner mot centrala motparter vid överträdelse av förordningen tillgodoses därför av nuvarande bestämmelser i lagen om värdepappersmarknaden. Regeringen finner, i likhet med *Finansinspektionen*, inte skäl att därutöver införa bestämmelser i den nya kompletteringslagen om ingripanden mot centrala motparter vid överträdelse av EU-förordningen. I stället bör bestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden tillämpas i sådana fall. EU-förordningen i denna del kräver därför inte någon lagstiftningsåtgärd.

Frågor om omständigheter som ska vara styrande vid beslut om sanktioner mot centrala motparter behandlas i avsnitt 7.2.3.

Frågor om ingripanden mot clearingmedlemmar och personer som ingår i ledningen för dessa behandlas i avsnitt 7.3.

7.2.2 Ingripanden mot personer som ingår i ledningen för en central motpart

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska ingripa mot en fysisk person som ingår i en central motparts styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, om den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att inte

- utarbeta, upprätthålla och uppdatera en återhämtningsplan (artikel 9),
- tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för att utarbeta resolutionsplan (artikel 13), eller
- underrätta Finansinspektionen om att den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla (artikel 70.1).

Ingripande ska få ske genom en eller båda av följande sanktioner:

- att den fysiska personen under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i en central motpart, eller ersättare för någon av dem, och
- sanktionsavgift.

Ett ingripande ska få ske bara om den centrala motpartens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Frågor om ingripande mot fysiska personer ska tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande. Genom sanktionsföreläggandet ska den fysiska personen föreläggas att inom en viss tid godkänna en sanktion som är bestämd till tid eller belopp. När föreläggandet har godkänts ska det gälla som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet ska vara utan verkan.

Ett sanktionsföreläggande ska innehålla uppgift om

- den fysiska person som föreläggandet avser,
- överträdelsen och de omständigheter som behövs för att känneteckna den,
- de bestämmelser som är tillämpliga på överträdelsen, och
- den sanktion som föreläggs personen.

En sanktion mot en fysisk person ska bara få beslutas om sanktionsföreläggandet har delgetts den fysiska personen inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum. Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid ska Finansinspektionen få ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den centrala motparten för samma överträdelse. Prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätten.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt promemorians förslag ska förbudet mot att utöva ledningsfunktioner bara avse den centrala motpart som personen ingår i ledningen för. Promemorians förslag har även en annan lagteknisk utformning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att EU-förordningen bör tolkas så att ett förbud mot att utöva ledningsfunktioner inte begränsas till att avse den centrala motpart som personen i fråga ingår i ledningen för, utan även ska omfatta uppdrag i andra centrala motparter.

Skälen för regeringens förslag

Finansinspektionens ingripanden mot fysiska personer som ingår i ledningen för en central motpart

Enligt EU-förordningen ska medlemsstaterna införa specifika administrativa sanktioner och åtgärder åtminstone vid överträdelser av skyldigheterna som följer av bestämmelserna om att utarbeta, upprätthålla och uppdatera återhämtningsplaner i artikel 9, att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner i artikel 13 samt att underätta den behöriga myndigheten när den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla i artikel 70.1 (artikel 82.1). Enligt EU-förordningen ska en central motparts överträdelse även kunna medföra ingripanden mot fysiska personer i den centrala motpartens ledningsorgan eller andra personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen

(artikel 81.2). I gällande svensk rätt finns det inte någon möjlighet att ingripa mot fysiska personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter. Det bör därför införas bestämmelser om detta. I linje med *Finansinspektionens* synpunkter bör bestämmelserna införas i lagen om värdepappersmarknaden, eftersom den lagen redan innehåller bestämmelser om ingripanden mot centrala motparter och regleringen därigenom blir enhetlig (se avsnitt 7.2.1).

De fysiska personer som enligt EU-förordningen ska kunna bli föremål för en sanktion eller en åtgärd anges i förordningen på i allt väsentligt samma sätt som i motsvarande regler i kapitaltäckningsdirektivet, vilka har genomförts i svensk rätt i bestämmelser i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (15 kap. 1 a §) och lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 1 a § första stycket). I förarbetena uttalade regeringen att den personkrets som kan träffas av sådana sanktioner eller åtgärder bör utgöras av medlemmarna i företagets styrelse, dess verkställande direktör eller deras ersättare (prop. 2014/15:57 s. 39 f.). Regeringen gjorde samma bedömning när det gäller reglerna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU, i det följande benämnt direktivet om marknader för finansiella instrument, om ingripanden mot personer i ledningsorgan för värdepappersbolag och börser (prop. 2016/17:162 s. 537–539). Det finns inte skäl att göra någon annan bedömning när det gäller kretsen av fysiska personer som bör omfattas av bestämmelser om ingripanden vid överträdelse av EU-förordningen. Det som i förordningen anges som fysiska personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses vara ansvariga för en sådan överträdelse bör därför avse den som ingår i en central motparts styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem.

Finansinspektionen har enligt lagen om värdepappersmarknaden möjlighet att ingripa genom beslut om att en person som ingår i ett svenskt värdepappersinstitutets styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, inte längre får inneha en sådan position eller genom beslut om sanktionsavgift (se 25 kap. 1 c §). För ett sådant ingripande krävs att överträdelsen är allvarlig och att personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet har orsakat överträdelsen. Det har i tidigare lagstiftningsärenden motiverats med att sanktionerna har straffrättslig karaktär (se prop. 2016/17:162 s. 539–542 med vidare hänvisningar). I enlighet med det som gäller enligt ovan nämnda bestämmelse i lagen om värdepappersmarknaden bör ett ingripande mot en ansvarig fysisk person bara få ske om den centrala motpartens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat den. EU-förordningen hindrar inte att ingripanden vid de nu aktuella överträdelserna villkoras på detta sätt (jfr även artikel 81.2 i förordningen).

Förbud mot att utöva ledningsfunktioner

Enligt EU-förordningen ska medlemsstaterna bl.a. säkerställa att det finns möjlighet att besluta om ett tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner för personer i ledande ställning eller fysiska personer som anses vara

ansvariga för en överträdelse av skyldigheterna i förordningen att inneha uppdrag i en central motpart (artikel 82.2 c).

Finansinspektionen har, som redogörs för ovan, möjlighet att ingripa enligt flera lagar på finansmarknadsområdet genom beslut om att en person som ingår i ett företags styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, inte längre får vara det (se t.ex. 15 kap. 1 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 25 kap. 1 c § lagen om värdepappersmarknaden). Enligt dessa bestämmelser ska förbudet begränsas till en viss tid: lägst tre och högst tio år. Enligt lagen (1998:1479) om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument får ett permanent förbud meddelas i fall av upprepade allvarliga överträdelser (9 kap. 13 § tredje stycket 1). Enligt EU-förordningen krävs att ett ingripande ska kunna ske åtminstone genom beslut om tillfälligt förbud att utöva ledningsfunktioner. Det finns enligt regeringens uppfattning inte skäl att införa en möjlighet att ett sådant förbud också ska få vara permanent vid överträdelse av förordningen. Regeringen instämmer med *Finansinspektionen* att EU-förordningen (artikel 82.2 c) bör förstås så att förbudet att utöva ledningsfunktioner inte är begränsat till att avse den centrala motpart som personen i fråga ingår i ledningen för. Förbudet att utöva ledningsfunktioner bör därför inte ha någon sådan begränsning. Förbudet bör utformas så att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i en central motpart, eller ersättare för någon av dem. En sådan bestämmelse bör tas in i lagen om värdepappersmarknaden.

Sanktionsavgifter

Enligt EU-förordningen ska medlemsstaterna säkerställa att det finns möjlighet att besluta om sanktionsavgifter för fysiska personer vid en central motparts överträdelse av skyldigheterna som följer av förordningen. Det är fråga om avgifter på upp till fem miljoner euro eller, i medlemsstater där den officiella valutan inte är euro, motsvarande värde i nationell valuta den 11 februari 2021 (artikel 82.2 e) och på upp till två gånger beloppet för den fördel som erhållits genom överträdelsen, i fall där denna fördel kan fastställas (artikel 82.2 f).

Ovan föreslås att Finansinspektionen ska kunna ingripa mot fysiska personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt vissa bestämmelser i EU-förordningen. Detta innebär att en bestämmelse om sanktionsavgifter i lagen om värdepappersmarknaden blir tillämplig vid sådana överträdelser (25 kap. 9 a §, se 1 kap. 1 a § första stycket). Enligt den bestämmelsen ska sanktionsavgiften för en fysisk person fastställas till högst det högsta av ett belopp som per den 17 juli 2013 i kronor motsvarade fem miljoner euro, eller två gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går att fastställa. Det är enligt EU-förordningen möjligt att fastställa ett ännu högre maximibelopp än så. Det saknas dock anledning att höja de redan höga maximibeloppen i detta fall. EU-förordningens krav i fråga om sanktionsavgifter för fysiska personer som ingår i ledningen för en central motpart medför därför inte något behov av ytterligare lagstiftningsåtgärder.

Finansinspektionen ska ge den som inspektionen avser att ta ut sanktionsavgift av tillfälle att yttra sig i ärendet innan beslut meddelas, om det inte är uppenbart obehövligt (25 § förvaltningslagen [2017:900]).

Ingripanden mot fysiska personer bör ske genom sanktionsföreläggande

Ingripanden mot fysiska personer som ingår i ledningen för en central motpart bör, i likhet med det som gäller enligt lagen om värdepappersmarknaden i fråga om fysiska personer som ingår i ledningen för t.ex. ett svenskt värdepappersinstitut, ske genom sanktionsföreläggande (25 kap. 10 a §). Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna en sanktion som är bestämd till tid eller belopp. När föreläggandet har godkänts gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

Beträffande processen för ingripande om ett sanktionsföreläggande inte godkänns, gör regeringen samma bedömning som i tidigare lagstiftningsärenden om sanktioner mot fysiska personer som ingår i en juridisk persons ledningsorgan (se t.ex. prop. 2014/15:57 s. 59–61). Finansinspektionen bör således ha möjlighet att ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan bör göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den centrala motparten för samma överträdelse. Prövningstillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätten.

7.2.3 Omständigheter som ska vara styrande vid beslut om sanktioner

Regeringens förslag: Vid valet av sanktion ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens art, överträdelsens konkreta och potentiella effekter på det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar.

Finansinspektionen ska därutöver, i försvårande riktning, beakta om den centrala motparten eller den fysiska personen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning ska särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

Finansinspektionen ska i förmildrande riktning beakta om

- den centrala motparten eller den fysiska personen i väsentlig mån genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och
- den centrala motparten snabbt upphört med överträdelsen eller den fysiska personen snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag. Promemorians förslag har dock en annan lagteknisk utformning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att formuleringen i författningskommentaren i promemorian om att Finansinspektionen även

ska beakta om den centrala motparten snabbt upphört med överträdelsen ger intrycket att de två punkterna i uppräkningsen av förmildrande omständigheter är alternativa. Inspektionen påpekar att en sådan syn skiljer sig från den som uttrycks i förarbetena till en likalydande bestämmelse i lagen om bank- och finansieringsrörelse. Inspektionen anser att likalydande bestämmelser på finansmarknadsområdet bör ges samma innebörd och att ett förtydligande i denna del är önskvärt.

Skälen för regeringens förslag: Enligt EU-förordningen ska medlemsstaterna säkerställa att alla relevanta omständigheter beaktas vid valet av sanktion och av den nivå på åtgärden som beslutas (artikel 85). I förordningen finns en icke uttömmande uppräkningsen av omständigheter som den behöriga myndigheten eller, i förekommande fall, resolutionsmyndigheten, när så är lämpligt, ska ta hänsyn till. Dessa omständigheter är följande:

- Överträdelsens allvar och varaktighet.
- Graden av ansvar hos den person som är ansvarig för överträdelsen.
- Finansiell ställning hos den person som är ansvarig för överträdelsen som den indikeras genom den ansvariga juridiska personens totala omsättning eller den ansvariga fysiska personens årsinkomst.
- Storleken på de vinster som har gjorts eller de förluster som undvikits av den person som är ansvarig för överträdelsen, i den mån dessa kan fastställas.
- Förluster som uppstått för tredje part till följd av överträdelsen, i den mån de kan fastställas.
- Graden av samarbete med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten hos den person som är ansvarig för överträdelsen.
- Tidigare överträdelser av den person som gjort sig skyldig till överträdelsen.
- Överträdelsens potentiella konsekvenser för det finansiella systemet.

Liknande regler finns i bl.a. direktivet om marknader för finansiella instrument (artikel 72.2), Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (artikel 31.1) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG, i det följande benämnt kapitaltäckningsdirektivet, (artikel 70). Dessa regler har i svensk rätt genomförts i bestämmelser i lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 2, 2 a, 10 och 15 §§), lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning (5 kap. 15–18 §§) och lagen om bank- och finansieringsrörelse (15 kap. 1 b, 1 c och 9 §§). I dessa lagar anges således vilka omständigheter som ska beaktas vid valet mellan olika sanktioner.

För att öka förutsägbarheten och enhetligheten i tillämpningen av bestämmelserna om sanktioner är det en rimlig utgångspunkt att de omständigheter som anges i EU-förordningen även anges i lag. Det torde vara till fördel för både tillämpande myndigheter och berörda personer. För att inte begränsa utrymmet för Finansinspektionens egna bedömningar och möjligheten att ta hänsyn till särskilda omständigheter i det enskilda

fallet, bör lagtexten utgöra en exemplifierande, men inte uttömmande, uppräknig av vilka omständigheter som ska beaktas. Det bör anges i lag vad som ska vara utgångspunkten vid val av sanktion och vid bestämmande av sanktionsavgiftens storlek. Den centrala principen bör vara att en sammanvägd bedömning av de olika omständigheterna i det enskilda fallet ska göras. Därutöver bör det anges vilka särskilda omständigheter som i vart fall bör tillåtas att inverka på beslutet om vilken sanktion eller vilka sanktioner som slutligen ska beslutas.

Bestämmelserna om val av sanktion i lagen om värdepappersmarknaden (25 kap. 2 § första stycket och 2 a §) är i dag inte tillämpliga på centrala motparter (se 1 kap. 1 a § första stycket). Mot bakgrund av det som anförs ovan bör bestämmelserna om val av sanktion gälla även för centrala motparter vid överträdelse av EU-förordningen och personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har överträtt förordningen. En bestämmelse om detta bör tas in i lagen om värdepappersmarknaden.

Finansinspektionen anser att i promemorian ger författningskommentaren intrycket av att punkterna i uppräknigen av omständigheter som ska beaktas i förmildrande riktning är alternativa, dvs. att det räcker med att en av dem är uppfyllda. Enligt regeringens förslag ska i stället bestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden att tillämpas (25 kap. 2 a § andra stycket). Som regeringen tidigare uttalat är punkterna i den bestämmelsen kumulativa, vilket innebär att de båda måste vara uppfyllda för att ett beaktande i förmildrande riktning ska ske (se prop. 2013/14:228 s. 241 och prop. 2014/15:57 s. 69).

Bestämmelserna i lagen om värdepappersmarknaden om bestämmande av sanktionsavgiftens storlek (25 kap. 10 §) är i dag tillämpliga på centrala motparter och kommer att tillämpas även vid överträdelser av EU-förordningen (se 1 kap. 1 a § första stycket). Genom de bestämmelser om ingripande mot fysiska personer som ingår i ledningen för en central motpart som föreslås i denna lagrådsremiss (avsnitt 7.2.2) kommer dessa bestämmelser att bli tillämpliga även vid ingripanden mot sådana personer.

7.3 Ingripanden mot clearingmedlemmar och personer som ingår i ledningen för dessa

Regeringens bedömning: EU-förordningen kräver inte några lagstiftningsåtgärder när det gäller ingripanden mot clearingmedlemmar eller personer som ingår i ledningen för dessa. Finansinspektionen har enligt gällande rätt möjlighet att ingripa mot clearingmedlemmar som inspektionen har tillsyn över när de har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen.

Promemorian behandlar inte frågan.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder enligt artikel 81.2 i EU-förordningen ska kunna riktas mot centrala motparter, clearingmedlemmar och personer i respektive ledning. Promemorians förslag innebär enligt Finansinspektionens uppfattning att inspektionen endast skulle kunna ingripa

mot clearingmedlemmar med stöd av lagen om värdepappersmarknaden, vilket i sin tur förutsätter att clearingmedlemmen är ett svenskt värdepappersinstitut. Inspektionen påpekar att clearingmedlemmar även kan utgöras av icke-finansiella företag, t.ex. energibolag och andra juridiska personer, t.ex. kommuner, och att det en brist i promemorians förslag att inspektionen inte kommer att ha någon befogenhet att ingripa när överträdelser begås av sådana aktörer.

Skälen för regeringens bedömning: Medlemsstaterna ska enligt EU-förordningen (artikel 81.2) säkerställa att de administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder som avses i artikel 81.1, i fall där de skyldigheter som avses i den punkten gäller för centrala motparter och clearingmedlemmar, kan tillämpas vid en överträdelse på centrala motparters och clearingmedlemmars styrelse och verkställande ledning och på andra fysiska personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelser, om inte annat följer av de villkor som föreskrivs i nationell rätt. Enligt artikel 81.1 ska medlemsstaterna fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ska tillämpas när EU-förordningen inte har uppfyllts och vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa att de genomförs. En närmare precisering av vilka skyldigheter som, om de åsidosätts, ska medföra en sanktion finns i artikel 82.1. Där anges att medlemsstaterna ska säkerställa att det i deras lagar och andra författningar föreskrivs sanktioner och andra administrativa åtgärder för åtminstone följande situationer.

- Underlåtenhet att utarbeta, upprätthålla och uppdatera återhämtningsplaner, i strid med artikel 9.
- Underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner, i strid med artikel 13.
- Underlåtenhet av den centrala motparten att underrätta den behöriga myndigheten när den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla, i strid med artikel 70.1.

Eftersom de artiklar som räknas upp i artikel 82.1 innehåller skyldigheter enbart för centrala motparter, är det en rimlig tolkning att EU-förordningen i sig inte kräver att medlemsstaterna ska införa sanktioner även vid överträdelser av clearingmedlemmar eller personer som ingår i dessas ledning, men att medlemsstaterna har möjlighet att göra det.

Det krävs inte några lagändringar för att Finansinspektionen med stöd av rörelselagstiftningen ska kunna ingripa mot clearingmedlemmar som inspektionen har tillsyn över, såsom kreditinstitut och värdepappersbolag. Som *Finansinspektionen* anför innebär förslagen i promemorian om ingripanden vid överträdelser av EU-förordningen att det inte kommer att finnas några ingripandemöjligheter i fråga om clearingmedlemmar som inte står under tillsyn av inspektionen, såsom energibolag och kommuner. Det kan i sammanhanget konstateras att EU-förordningen innehåller förhållandevis få bestämmelser med skyldigheter för clearingmedlemmar. Enligt den tolkning som görs ovan kräver EU-förordningen inte heller att medlemsstaterna ska vidta några lagstiftningsåtgärder när det gäller ingripanden mot clearingmedlemmar eller personer som ingår i ledningen för dessa.

7.4 Offentliggörande av sanktionsbeslut

Regeringens bedömning: Kravet i EU-förordningen att resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten ska offentliggöra beslut om sanktioner kräver inte någon lagstiftningsåtgärd.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Integritetsskyddsmyndigheten* anser att en analys av vilka personuppgifter som behöver behandlas och hur länge är ett viktigt inslag för att det ska vara möjligt att genomföra bedömningar av behovet av kompletterande nationell rätt i enlighet med artikel 6.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning), i det följande benämnd EU:s dataskyddsförordning. Myndigheten anser därför att det i det fortsatta beredningsarbetet behöver utföras en närmare analys av innehållet i artikel 83.1–83.3 i EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Skälen för regeringens bedömning

EU-förordningens krav

Resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten ska på sin officiella webbplats offentliggöra alla administrativa sanktioner eller administrativa åtgärder som ålagts av dem till följd av överträdelse av EU-förordningen när sådana sanktioner eller åtgärder inte har överklagats eller möjligheterna till överklagande har uttömts. Sådant offentliggörande ska ske utan onödigt dröjsmål, efter det att den fysiska eller juridiska personen har underrättats om denna sanktion eller åtgärd, och ska inbegripa uppgifter om överträdelsens typ och karaktär samt om identiteten på den fysiska eller juridiska person som ålagts sanktionen eller åtgärden (artikel 83.1 första stycket). Resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten ska också, om den nationella rätten tillåter det, offentliggöra information om beslut som har överklagats och all senare information om resultatet av ett sådant överklagande (artikel 83.1 andra stycket).

Resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten ska enligt EU-förordningen (artikel 83.2 första stycket) i följande fall offentliggöra de administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder som ålagts av dem på anonym grund, på ett sätt som är förenligt med nationell rätt:

- Om den administrativa sanktionen eller andra administrativa åtgärden har ålagts en fysisk person och ett offentliggörande av personuppgifter visar sig vara oproportionerligt vid en obligatorisk förhandsbedömning av proportionaliteten i ett sådant offentliggörande.
- Om ett offentliggörande skulle utgöra ett hot mot de finansiella marknadernas stabilitet eller äventyra en pågående brottsutredning eller ett pågående straffrättsligt förfarande.

- Om ett offentliggörande skulle orsaka de berörda centrala motparterna eller fysiska personerna oproportionerlig skada, i den mån detta kan fastställas.

Alternativt får i sådana fall offentliggörandet av de berörda uppgifterna skjutas upp under en rimlig period, om det förväntas att skälen till att uppgifterna offentliggörs på anonym grund inte längre kommer att föreligga efter denna tidsperiod (artikel 83.2 andra stycket). Resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten ska säkerställa att alla offentliggöranden som görs i enlighet med denna artikel finns kvar på deras officiella webbplats i minst fem år. Personuppgifter som ingår i den offentliggjorda informationen ska endast ligga kvar på resolutionsmyndighetens eller den behöriga myndighetens officiella webbplats under den period som är nödvändig i överensstämmelse med tillämpliga regler om dataskydd (artikel 83.3). Resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten ska informera Esmå om samtliga beslut om administrativa sanktioner som påförts samt om statusen för eventuella överklaganden och om resultatet av sådana överklaganden (artikel 84.1).

Bestämmelserna i EU-förordningen är direkt tillämpliga

Det som i EU-förordningen anges om offentliggörande av beslut bedöms vara direkt tillämpligt eftersom det är formulerat som en skyldighet för resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna och inte för medlemsstaterna. Det är därför inte nödvändigt att vidta några lagstiftningsåtgärder för att det som anges i förordningen ska gälla.

Sekretess

En fråga som uppkommer är dock om ett sådant offentliggörande som beskrivs i EU-förordningen strider mot bestämmelserna om sekretess i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Sekretess gäller i Finansinspektionens tillståndsgivnings- och tillsynsverksamhet i fråga om centrala motparter för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att denne lider skada om uppgiften röjs (30 kap. 4 §). Det gäller alltså presumtion för offentlighet, vilket normalt skulle innebära att Finansinspektionen får offentliggöra uppgifter om åtgärder eller sanktioner, men sekretess råder om det kan antas att den berörde lider skada om uppgiften röjs. EU-förordningen förutsätter offentliggörande men tillåter att besluten publiceras anonymiserat bl.a. om den behöriga myndigheten anser att ett offentliggörande skulle utgöra en oproportionerlig åtgärd vid en bedömning i ett enskilt fall eller om ett offentliggörande skulle äventyra stabiliteten på de finansiella marknaderna eller en pågående utredning (artikel 83.2 första stycket a–c). Det finns också en möjlighet att i vissa fall senarelägga offentliggörandet (artikel 83.2 andra stycket). Bestämmelserna om sekretess i offentlighets- och sekretesslagen bör därför inte utgöra något hinder mot att offentliggöra sanktionsbeslut på det sätt som föreskrivs i förordningen. Samma bedömning gjordes när det gäller motsvarande regler om offentliggörande av beslut i kapitaltäckningsdirektivet, marknadsmissbruksförordningen och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1129 av den 14 juni 2017 om prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller

tas upp till handel på en reglerad marknad, och om upphävande av direktiv 2003/71/EG (prop. 2013/14:228 s. 233 f., prop. 2016/17:22 s. 251 och prop. 2018/19:83 s. 105).

Skydd av personuppgifter

Kravet i EU-förordningen på att beslut om sanktioner mot enskilda ska offentliggöras på Finansinspektionens webbplats kommer att medföra behandling av personuppgifter. När det gäller skydd för sådana uppgifter kan det i sammanhanget noteras att EU:s dataskyddsförordning är tillämplig sedan den 25 maj 2018. EU:s dataskyddsförordning utgör en generell reglering för personuppgiftsbehandling inom EU. Med anledning av den förordningen har lagen (2018:218) med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning införts, i det följande benämnd dataskyddslagen (prop. 2017/18:105). EU:s dataskyddsförordning omfattar i stort sett all behandling av personuppgifter, dvs. även sådan behandling som sker i privata företag.

Integritetsskyddsmyndigheten anser att en analys av vilka personuppgifter som behöver behandlas och hur länge är ett viktigt inslag för att det ska vara möjligt att genomföra bedömningar av behovet av kompletterande nationell rätt i enlighet med artikel 6.3 i EU:s dataskyddsförordning och att en närmare analys av innehållet i artikel 83.1–83.3 i EU-förordningen bör göras.

EU:s dataskyddsförordning utgår från att varje behandling av personuppgifter ska vila på en rättslig grund (artikel 6). Förordningen tillåter och förutsätter ibland att medlemsstaterna kompletterar förordningen med nationell lagstiftning. Offentliggörande av administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder på Finansinspektionens webbplats förutsätter att personuppgifter behandlas.

Med personuppgifter avses varje upplysning som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person (artikel 4.1 i EU:s dataskyddsförordning). Enligt EU-förordningen ska identiteten på den fysiska eller juridiska person som ålagts en sanktion eller åtgärd offentliggöras (artikel 83.1). Det skulle t.ex. kunna röra sig om för- och efternamn och person- eller samordningsnummer. De uppgifter som kommer att behandlas bedöms inte vara sådana känsliga personuppgifter som avses i artikel 9.1 i EU:s dataskyddsförordning. Som anges ovan har myndigheten möjlighet att avstå från offentliggörande av personuppgifterna bl.a. om offentliggörandet skulle bedömas vara oproportionerligt. Den rättsliga grunden för personuppgiftsbehandlingen som kommer i fråga här är att behandlingen av uppgifterna är nödvändig för att fullgöra en rättslig förpliktelse som åvilar den personuppgiftsansvarige (artikel 6.1 c i EU:s dataskyddsförordning) och att behandlingen är nödvändig för att utföra en uppgift av allmänt intresse eller som ett led i den personuppgiftsansvariges myndighetsutövning (artikel 6.1 e). Den rättsliga grunden är genom EU-förordningen fastställd i unionsrätten.

När det gäller villkor för behandling av person- och samordningsnummer på personer som är föremål för administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder görs följande överväganden. Medlemsstaterna får enligt EU:s dataskyddsförordning närmare bestämma på vilka särskilda villkor ett nationellt identifikationsnummer eller något annat vedertaget

sätt för identifiering får behandlas. Ett nationellt identifikationsnummer eller ett annat vedertaget sätt för identifiering ska i sådana fall endast användas med iakttagande av lämpliga skyddsåtgärder för de registrerades rättigheter och friheter enligt EU:s dataskyddsförordning (artikel 87). När det gäller person- och samordningsnummer föreskrivs i dataskyddslagen att person- och samordningsnummer får behandlas utan samtycke endast när det är klart motiverat med hänsyn till ändamålet med behandlingen, vikten av en säker identifiering eller något annat beaktansvärt skäl (3 kap. 10 §). Behandling av person- och samordningsnummer på Finansinspektionens webbplats bedöms i detta fall vara klart motiverad mot bakgrund av behovet av säker identifiering av den som har ålagts administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder.

När det gäller frågan hur länge personuppgifterna behöver behandlas anges i EU-förordningen att alla offentliggöranden ska finnas kvar på webbplatsen i minst fem år, men att personuppgifter som ingår i den offentliggjorda informationen endast ska ligga kvar på webbplatsen under den period som är nödvändig i överensstämmelse med tillämpliga regler om dataskydd (artikel 83.3). Härvid torde principen om lagringsminimering i EU:s dataskyddsförordning vara tillämplig (artikel 5.1 e). Den principen innebär, såvitt är av intresse här, att personuppgifterna inte får förvaras i en form som möjliggör identifiering av den registrerade under en längre tid än vad som är nödvändigt för de ändamål för vilka personuppgifterna behandlas. Något behov av nationella bestämmelser om lagringstid i här aktuellt fall finns inte. Det blir alltså upp till Finansinspektionen att bedöma hur länge personuppgifterna bör finnas kvar på webbplatsen. Sammanfattningsvis bedöms den personuppgiftsbehandling som offentliggörandet av sanktionsbesluten förväntas ge upphov till vara proportionerlig. Kravet i EU-förordningen på att resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten ska offentliggöra beslut om sanktioner kräver mot bakgrund av det som anförs ovan inte någon lagstiftningsåtgärd.

8 Avslutande av resolution, konkurs och likvidation

8.1 Avslutande av resolution

Regeringens förslag: När det inte längre finns behov av att vidta några ytterligare åtgärder för att uppnå resolutionsmålen, ska Riksgäldskontoret avsluta resolutionen.

Riksgäldskontoret ska inom rimlig tid efter att resolutionen har avslutats ansöka om att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation. Detta ska dock inte gälla om syftet med resolutionsåtgärderna är att företaget ska drivas vidare.

En konkursansökan av Riksgäldskontoret ska vid prövningen behandlas som en ansökan av gäldenären.

Det ska införas en upplysningsbestämmelse i den nya kompletteringslagen om att Riksgäldskontorets befogenheter enligt EU-förordningen i vissa fall kvarstår även efter att resolutionen har avslutats.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: EU-förordningen innehåller inga bestämmelser om avslutande av resolution. Det ligger dock i sakens natur att ett resolutionsförfarande inte bör pågå längre än nödvändigt (jfr 24 kap. 4 § lagen om resolution och prop. 2015/16:5 s. 627). Av det skälet bör det tas in en bestämmelse i den nya kompletteringslagen om att Riksgäldskontoret ska avsluta resolutionen när det inte längre finns behov av att vidta några ytterligare åtgärder för att uppnå resolutionsmålen. Genom ett sådant beslut upphör i princip Riksgäldskontorets kontroll över den centrala motparten och merparten av resolutionens rättsverkningar. Riksgäldskontoret kan emellertid ha kvar vissa befogenheter även efter det att resolutionen avslutats, vilket framgår av EU-förordningen (artiklarna 27.5, 27.10, 51.1 och 64).

En anledning till att det inte finns behov av ytterligare åtgärder för att nå resolutionsmålen kan exempelvis vara att den centrala motparten ska avvecklas genom konkurs eller likvidation, att en privat förvärvare övertar ansvaret för företagets omstrukturering eller att de resolutionsåtgärder som krävs för att uppnå resolutionsmålen är vidtagna. I det senare fallet kan det fortfarande finnas behov av att vidta omstrukturering åtgärder enligt företagets omstruktureringsplan. Eftersom planen bygger på reguljära bolagsrättsliga befogenheter och fler åtgärder under resolution inte behövs, kan resolutionen dock avslutas. En förutsättning är att det finns en av Riksgäldskontoret godkänd omstruktureringsplan. I annat fall kan Riksgäldskontoret inte utesluta att det finns ett fortsatt behov av att vidta åtgärder för att nå resolutionsmålen. I det fallet är inte heller rekvisitet för beslut om resolutionens avslutande uppfyllt.

När försäljningsverktyget eller broinstitutverktyget används för att överföra endast delar av tillgångar, rättigheter eller skulder från den centrala motparten i resolution, ska den centrala motparten avvecklas enligt normala insolvensförfaranden efter det att överföringen skett (artikel 27.8 i EU-förordningen). Syftet med att försätta en central motpart i resolution är att verksamheten ska fortleva av systemstabilitetsskäl. Det är dock inte av avgörande betydelse om den juridiska personen kvarstår efter resolutionsförfarandet. Det torde finnas andra fall än de som framgår av EU-förordningen när den centrala motparten kan behöva upphöra som juridisk person. Exempelvis bör den centrala motparten avvecklas när allt, inte bara visst, inkråm överförs till ett broinstitut. Det framstår därmed som rimligt att en central motpart avvecklas när Riksgäldskontoret har gjort de överföringar och vidtagit de övriga åtgärder som behövs för att uppnå resolutionsmålen, om inte syftet med dessa åtgärder är att företaget ska omstruktureras och drivas vidare. En sådan avveckling kan ske genom konkurs eller likvidation. Resolution kan ses som att resolutionsmyndigheten pausar avvecklingsförfarandet och i denna paus avskiljer de delar som behöver fortleva av systemstabilitetsskäl. När det är gjort fortsätter

avvecklingen av det som är kvar av den centrala motparten genom konkurs eller likvidation.

Det kan vara förknippat med problem att försätta den centrala motparten i konkurs, eftersom vissa tjänster eller resurser även fortsättningsvis kan behöva tillhandahållas förvärvaren för att denne ska kunna bedriva den övertagna verksamheten på ett effektivt sätt. Resolutionsmyndigheten (Riksgäldskontoret) har enligt EU-förordningen möjlighet att ställa krav på att en central motpart i resolution ska tillhandahålla sådana tjänster till en privat förvärvare eller ett broinstitut (artikel 51.1). Även om Riksgäldskontoret också kan ställa krav på att en central motpart som är försatt i konkurs ska fortsätta att tillhandahålla tjänster, är det inte säkert att detta krav kan tillfredsställas i praktiken. Med hänsyn till bl.a. kontinuitet behöver Riksgäldskontoret därför kunna avvakta med att avveckla den centrala motparten i resolution.

Det kan även finnas behov för Riksgäldskontoret att vidta återhämtningsåtgärder enligt artiklarna 27.5, 27.10 och 64 i EU-förordningen efter det att resolutionen har avslutats. För att tydliggöra Riksgäldskontorets befogenheter efter det att resolutionen avslutats bör det införas en upplysningsbestämmelse i den nya kompletteringslagen.

Ett företag som är föremål för resolution och som rekonstrueras i syfte att återge det dess livskraft bör självfallet inte avvecklas. En sådan rekonstruktion kan ske genom användning av skuldnedskrivningsverktyget eller vid en överföring av aktierna till ett broinstitut. Vid överföring av aktier eller inkråm till ett broinstitut, som ska fortsätta driva livskraftig verksamhet, torde det ursprungliga företaget bli föremål för avveckling.

8.2 Konkurs och likvidation

Regeringens förslag: Det ska införas en upplysningsbestämmelse i den nya kompletteringslagen om att det finns bestämmelser om insolvensförfaranden mot en central motpart i EU-förordningen.

Om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en underrättelse om en konkursansökan som avser en central motpart meddelar tingsrätten att den centrala motparten är försatt eller ska försättas i resolution, ska konkursansökan avvisas.

Om en central motpart som har varit föremål för resolution försätts i konkurs, ska Riksgäldskontoret på begäran av konkursförvaltaren för den centrala motparten lämna de upplysningar som konkursförvaltaren behöver för att upprätta konkursbouppteckningen och förvaltarberättelsen enligt konkurslagen. Om en central motpart som har varit föremål för resolution går i likvidation, ska Riksgäldskontoret på begäran av likvidatorn för den centrala motparten lämna de upplysningar som likvidatorn behöver för att genomföra likvidationen.

Om styrelsen i ett aktiebolag eller en ekonomisk förening som är auktoriserad som central motpart enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister tar emot eller upprättar ett förslag till beslut om likvidation som ska prövas av stämman, ska styrelsen underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om förslaget. Om företaget är försatt i resolution eller Riksgäldskontoret

meddelar att företaget ska försättas i resolution, ska kallelse till en sådan stämma inte få utfärdas.

I kompletteringslagen ska det införas upplysningsbestämmelser om att domstolen, eller i förekommande fall Bolagsverket, ska underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen enligt EU-förordningen om eventuella ansökningar om att inleda ett konkurs- eller likvidationsförfarande enligt aktiebolagslagen eller lagen om ekonomiska föreningar. Domstolen, eller i förekommande fall Bolagsverket, ska även underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om att ett likvidationsärende har inletts om detta skett på annat sätt än genom ansökan.

Regeringens bedömning: Regeringen bör meddela närmare föreskrifter om den förteckning över centrala motparter som omfattas av kompletteringslagen som Finansinspektionen ska upprätta.

Det behöver inte införas några bestämmelser om förhållandet mellan resolution och företagsrekonstruktion.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Promemorians förslag har dock delvis en annan lagteknisk utformning. Promemorians förslag behandlar inte frågan om underrättelseskyldighet för domstolen och Bolagsverket. Promemorian behandlar inte heller frågan om en förteckning över centrala motparter.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Stockholms tingsrätt* framhåller att det från allmän domstols perspektiv framstår som svårt att överblicka vilka subjekt som kan omfattas av ett resolutionsförfarande enligt EU-förordningen, vilket kan leda till problem eftersom en gäldenärs konkursansökan ska prövas genast. Tingsrätten föreslår därför att den behöriga myndigheten bör tillhandahålla sökbara listor över de subjekt som omfattas av EU-förordningen och som potentiellt kan försättas i resolution. Det framstår enligt *Stockholms tingsrätt* inte heller som givet att underrättelseskyldigheten enligt artikel 75.2 i EU-förordningen åligger allmän domstol eller, i förekommande fall, Bolagsverket. Enligt tingsrätten bör det övervägas om det i den nya kompletteringslagen kan tydliggöras att informationsskyldigheten åligger de allmänna domstolarna eller, i förekommande fall, Bolagsverket. För att regelverket ska bli överskådligt bör det enligt tingsrätten i den lagen även anges att en sådan underrättelse ska lämnas utan dröjsmål när en ansökan om konkurs eller likvidation inkommer från annan part än resolutionsmyndigheten.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Insolvensförfaranden

Enligt EU-förordningen får ett insolvensförfarande som rör en central motpart inledas endast på initiativ av resolutionsmyndigheten eller efter myndighetens godkännande (artikel 75.1 och 75.3). Med insolvensförfarande avses, enligt definitionen i förordningen, såväl konkurs- som likvidationsförfaranden (artikel 2.32). Resolutionsmyndigheten (i Sverige Riksgäldskontoret) och den behöriga myndigheten (i Sverige Finansinspektionen) ska utan dröjsmål underrättas om eventuella ansökningar om att få inleda ett insolvensförfarande mot en central motpart (artikel 75.2).

Bestämmelserna om insolvensförfaranden i EU-förordningen är direkt tillämpliga och några kompletterande nationella bestämmelser behövs därför inte. För att underlätta tillämpningen bör det dock i den nya kompletteringslagen införas en upplysningsbestämmelse om att det finns bestämmelser om insolvensförfaranden mot en central motpart i artikel 75 i EU-förordningen.

Konkurs

När en ansökan om konkurs beträffande en central motpart har lämnats in till en tingsrätt ska rätten avvakta med vidare handläggning av konkursansökan till dess Riksgäldskontoret meddelat om den centrala motparten har försatts eller ska försättas i resolution eller sjudagarsfristen har löpt ut (jfr artikel 75.2 i EU-förordningen). Ett meddelande från Riksgäldskontoret om att den centrala motparten är försatt eller ska försättas i resolution innebär att konkursansökan ska avvisas. I annat fall kan handläggningen av konkursansökan återupptas. En bestämmelse om avvisning bör införas i den nya kompletteringslagen. En rimlig tolkning av bestämmelsen i artikel 75.2 i EU-förordningen är att underrättelse inte behöver ske om Riksgäldskontoret har lämnat in konkursansökan. Ärendet ska i så fall tas upp till prövning i vanlig ordning. Inte heller en anmälan om frivillig likvidation som Riksgäldskontoret gjort till Bolagsverket bör omfattas av kravet på underrättelse. Eftersom det är fråga om en bestämmelse i EU-förordning anser regeringen, till skillnad från *Stockholms tingsrätt*, dock inte att det bör införas någon bestämmelse i lag om detta.

Likvidation

Ett beslut om likvidation får inte fattas innan Riksgäldskontoret meddelat rätten eller registreringsmyndigheten om den centrala motparten är försatt eller ska försättas i resolution eller sjudagarsfristen har löpt ut (jfr artikel 75.3 i EU-förordningen). Det är ett begränsat antal företag och associationsformer som omfattas av bestämmelserna om resolution av en central motpart i EU-förordningen. Om den centrala motparten drivs i form av ett aktiebolag gäller att företaget kan gå i likvidation både efter beslut av bolagsstämman, s.k. frivillig likvidation, och efter beslut av en myndighet, s.k. tvångslikvidation. En liknande uppdelning kan göras i fråga om ekonomiska föreningar.

Vid genomförandet i svensk rätt av krishanteringsdirektivet infördes bestämmelser om att styrelsen i ett aktiebolag eller en ekonomisk förening som kan bli föremål för resolution enligt lagen om resolution ska underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen när styrelsen, eller någon annan, upprättat förslag till stämmobeslut om att bolaget eller föreningen ska gå i likvidation. Underrättelse om förslaget till beslut ska ske innan kallelse utfärdas till en stämma där frågan om likvidation ska prövas. Om bolaget eller föreningen är försatt i resolution eller Riksgäldskontoret meddelar styrelsen inom sjudagarsfristen att bolaget eller föreningen ska försättas i resolution får kallelse till stämma där frågan om likvidation ska prövas inte utfärdas (25 kap. 4 a § aktiebolagslagen [2005:551], 17 kap. 46 § lagen [2018:672] om ekonomiska föreningar och prop. 2015/16:5 s. 619 f.). EU-förordningen innehåller inte några motsvarande bestämmelser om underrättelseskylighet. För att skapa tydlighet och en enhetlig

lagstiftning bör dock motsvarande bestämmelser införas för styrelsen i en central motpart. Bestämmelserna bör införas i den nya kompletteringslagen.

Underrättelseskyldighet

För svenskt vidkommande innebär bestämmelsen i EU-förordningen om underrättelseskyldighet (artikel 75.2) att tingsrätten ska underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen när en ansökan om konkurs beträffande en central motpart har lämnats in till rätten. Beslut om likvidation fattas på annat sätt än konkurs och underrättelseskyldigheten träffar förutom tingsrätten även Bolagsverket. Eftersom likvidationsärende kan inledas på annat sätt än genom ansökan bör det i den nya kompletteringslagen klargöras att domstolen eller Bolagsverket i ett sådant fall ska underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen enligt EU-förordningen. Det som avses är när Bolagsverket självmant tar upp frågan om likvidation till prövning (25 kap. 11 § aktiebolagslagen och 17 kap. 11 § lagen om ekonomiska föreningar) eller då tingsrätten prövar frågan efter anmälan av Bolagsverket (25 kap. 12 § aktiebolagslagen och 17 kap. 16 § lagen om ekonomiska föreningar). Riksgäldskontoret får härigenom möjlighet att bedöma om en avveckling genom konkurs eller likvidation hotar något resolutionsmål och därmed motiverar att resolutionsåtgärder vidtas i stället. Riksgäldskontoret har då möjlighet att förhindra att en central motpart försätts i konkurs eller går i likvidation, både frivillig likvidation och tvångslikvidation.

Som *Stockholms tingsrätt* föreslår bör det införas upplysningsbestämmelser om att underrättelseskyldigheten enligt artikel 75.2 i EU-förordningen åligger de allmänna domstolarna eller, i förekommande fall, Bolagsverket. I promemorian föreslås att upplysningsbestämmelserna ska införas i aktiebolagslagen och lagen om ekonomiska föreningar. Regeringen anser att bestämmelserna i stället bör införas i den nya kompletteringslagen.

Förteckning över centrala motparter

Stockholms tingsrätt framhåller att det från allmän domstols perspektiv framstår som svårt att överblicka vilka subjekt som kan omfattas av ett resolutionsförfarande enligt EU-förordningen och att detta kan leda till problem eftersom en gäldenärs konkursansökan ska prövas genast. Tingsrätten föreslår därför att den behöriga myndigheten bör tillhandahålla sökbara listor över de subjekt som omfattas av EU-förordningen och som potentiellt kan försättas i resolution. Det kan konstateras att Finansinspektionen för en förteckning över de kreditinstitut och värdepappersbolag som kan bli föremål för ingripanden med stöd av lagen (2015:1016) om resolution samt att närmare bestämmelser om förteckningen finns i förordningen (2015:1034) om resolution (21 §). Där anges att förteckningen ska hållas aktuell och tillgänglig på inspektionens webbplats. Till skillnad från det som är fallet med kreditinstitut och värdepappersbolag finns det i Sverige för närvarande endast en central motpart som omfattas av bestämmelserna om resolution. Det är dock viktigt att de allmänna domstolarna inte minst i en krissituation snabbt kan fastställa vilka centrala motparter i Sverige som omfattas av EU-förordningen. Det framstår därför som lämpligt att

Finansinspektionen, som Stockholms tingsrätt föreslår, ska upprätta en förteckning även över sådana företag, som är tillgänglig för de allmänna domstolarna. Regeringen bör meddela närmare föreskrifter om upprättandet av en sådan förteckning och den närmare utformningen av denna. Regeringen kan med stöd av 8 kap. 7 § första stycket 2 regeringsformen meddela sådana föreskrifter.

Upplysningar till konkursförvaltare och likvidator

Riksgäldskontoret bör vara skyldigt att, om en central motpart i resolution försätts i konkurs, lämna de upplysningar som konkursförvaltaren begär för att han eller hon ska kunna upprätta en konkursbouppteckning och en förvaltarberättelse enligt konkurslagen (1987:672). Bestämmelser om detta bör tas in i den nya kompletteringslagen. Konkursförvaltarens rätt att ta del av myndighetens uppgifter är viktig för att konkursbouppteckningen och förvaltarberättelsen ska kunna upprättas. Även likvidatorn för en central motpart som tidigare har varit försatt i resolution kan behöva ta del av myndighetens uppgifter. En uppgiftsskyldighet för Riksgäldskontoret i förhållande till likvidatorn bör därför också gälla om en central motpart som har varit försatt i resolution därefter går i likvidation. Uppgiftsskyldigheten bör bryta sekretessen som föreslås gälla i ett avslutat ärende om statligt stöd till en central motpart under resolution (se förslag om detta i avsnitt 10.7.2). Det innebär att Riksgäldskontoret är skyldigt att lämna de av konkursförvaltaren eller likvidatorn efterfrågade uppgifterna även om de är föremål för sekretess hos myndigheten i ett sådant ärende.

Företagsrekonstruktion

En central motpart är en clearingorganisation och kan som sådan inte bli föremål för företagsrekonstruktion (se 1 kap. 3 § första stycket lagen [1996:764] om företagsrekonstruktion). Det behöver därför inte införas några bestämmelser om förhållandet mellan resolution och företagsrekonstruktion.

8.3 Återvinning av rättshandlingar

Regeringens bedömning: Det bör inte införas några bestämmelser om återvinning som motsvarar bestämmelserna i 4 kap. konkurslagen.

Några lagstiftningsåtgärder krävs inte i fråga om fristdag enligt 4 kap. 2 § konkurslagen.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning

Återvinning i förhållande till resolutionsåtgärder

I EU-förordningen anges att bestämmelser i nationell insolvensrätt avseende möjligheten att förklara rättshandlingar som är till skada för borge-

närer ogiltiga eller icke-verkställbara, inte gäller vid överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder genom tillämpning av ett resolutionsverktyg eller de statliga stabiliseringsverktygen (artikel 27.9). Bestämmelsen är direkt tillämplig och kräver därför inte några lagstiftningsåtgärder. Bestämmelserna om återvinning i 4 kap. konkurslagen är därmed inte tillämpliga på tillgångar, rättigheter eller förpliktelser som genom tillämpningen av ett resolutionsverktyg eller tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen överförs från ett företag i resolution eller ett broinstitut till någon annan.

Återvinningsregler vid resolution

EU-förordningen innehåller inte några bestämmelser om återvinning av rättshandlingar som en central motpart i resolution har vidtagit. Bestämmelserna i förordningen (artikel 27.9) är begränsade till att omfatta resolutionsåtgärder, dvs. vissa särskilda rättshandlingar som vidtagits av resolutionsmyndigheten. I förarbetena till lagen om resolution anförde regeringen att det inte finns skäl att införa bestämmelser om återvinning av rättshandlingar, motsvarande bestämmelserna i 4 kap. konkurslagen, vid resolution av kreditinstitut och värdepappersbolag (prop. 2015/16:5 s. 622 f.). Som skäl för denna bedömning anges att principen om att en borgenär inte ska få ett sämre utfall vid resolution än om företaget hade försatts i konkurs tar sikte på det slutliga resultatet för en borgenär, dvs. hur mycket av fordran som har blivit ersatt efter det att samtliga åtgärder i resolution respektive konkurs har vidtagits. Principen kan således inte anses innebära att regelverken måste återspegla varandra. Om det visar sig att borgenären har fått ett sämre utfall vid resolution än om bestämmelserna om konkurs – inklusive återvinningsreglerna – hade tillämpats, är borgenären berättigad till ersättning för mellanskillnaden. Samma skäl gör sig gällande i fråga om resolution av en central motpart. Det finns därför inte skäl att införa bestämmelser om återvinning av rättshandlingar som motsvarar bestämmelserna i 4 kap. konkurslagen vid resolution av en central motpart.

Fristdag vid resolution

Enligt konkurslagen utgör fristdagen utgångspunkt vid bedömningen av om en rättshandling har vidtagits i tillräcklig närtid för att kunna återvinnas i konkurs. Tidsgränsen varierar dock beroende på typen av rättshandling och till vem rättshandlingen har riktats. Med fristdag avses som huvudregel dagen då ansökan om gäldenärens försättande i konkurs kom in till tingsrätten (4 kap. 2 § första stycket). Resolution av ett företag kan följas av ett konkursförfarande. För det fall ett beslut om resolution har fattats ska fristdagen i stället vara dagen för beslut om försättande i resolution, såvida konkursansökan har gjorts inom tre veckor från det att resolutionsmyndigheten (Riksgäldskontoret) beslutat att resolutionen ska upphöra (4 kap. 2 § femte stycket). Bestämmelsen infördes i samband med genomförandet i svensk rätt av krishanteringsdirektivet och införandet av lagen om resolution. I förarbetena anförde regeringen att det inte finns någon maximal tidsgräns för hur länge ett resolutionsförfarande kan pågå och att en avsevärd tid kan förflyta från det att företaget har vidtagit en otillbörlig rättshandling till dess att konkursförfarandet påbörjas. Detta skulle kunna

innebära att möjligheten att återvinna sådana rättshandlingar i en konkurs, som följer på resolutionen, har upphört även om övriga rekvisit för återvinning är uppfyllda. En sådan ordning ansåg regeringen inte vara tillfredsställande (prop. 2015/16:5 s. 623). Regeringen anser att det inte finns skäl att göra någon annan bedömning i fråga om bestämmande av fristdagen för en central motpart som varit föremål för resolution. Bestämmelsen i 4 kap. 2 § femte stycket konkurslagen är till sin ordalydelse inte begränsad till resolution enligt lagen om resolution (jfr samma prop. s. 883). Det innebär att bestämmelsen kan tillämpas även i fråga om bestämmande av fristdagen avseende en central motpart som varit föremål för resolution. Några lagstiftningsåtgärder krävs därför inte i fråga om fristdag enligt 4 kap. 2 § konkurslagen.

8.4 Förmånsrätt

Regeringens förslag: Bästa allmänna förmånsrätt ska följa med fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under ett pågående resolutionsförfarande enligt EU-förordningen.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: En generell svårighet i resolution är att säkerställa att företaget som är föremål för resolution får tillgång till finansiering. I detta syfte kan resolutionsmyndigheten behöva utfärda garantier för ny finansiering eller ge direkta lån. Företaget kan även behöva finansiera sig direkt på marknaden. I ett inledningsskede, och särskilt innan det står klart vilka åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta och vilka effekter de får, kan långivare vara tveksamma till att tillhandahålla finansiering.

Enligt EU-förordningen har skulder som uppstår efter resolutionsbeslutet, s.k. nytillkomna fordringar, en viss särställning i förhållande till skulder som uppkommit dessförinnan på så sätt att de inte kan bli föremål för nedskrivning eller konvertering i resolution (artikel 33.4). Det görs visserligen ingen begreppsmässig åtskillnad mellan skulder som uppkommer före respektive efter resolutionsbeslutet. Vissa typer av skulder undantas dock från tillämpningsområdet för skuldnedskrivningsverktyget. Skuldnedskrivningsverktyget används för att stärka den centrala motpartens finansiella ställning och utgångspunkten är att alla skulder som en central motpart har och som har uppkommit före resolutionsbeslutet ska kunna skrivas ned eller konverteras. Från detta görs dock vissa undantag för bl.a. lön och annan ersättning till anställda, skatteskulder, initialsäkerheter och skulder som uppkommit i samband med att varor eller tjänster som är avgörande för den löpande verksamheten tillhandahållits den centrala motparten (artikel 33.4). EU-förordningens avsikt synes vara att förluster på tillgångar som uppkommit innan en central motpart försatts i resolution ska bäras av vid beslutstillfället befintliga ägare och borgenärer, inte långivare som tillkommer i efterhand. En sådan ordning åstadkoms bl.a. genom den värdering som ska ligga till grund för resolutionsbeslutet

och åtgärderna i resolutionen (jfr artiklarna 24–26). Enligt krishanteringsdirektivet ska skulder uppkomma efter resolutionsbeslutet för ett kreditinstitut eller värdepappersbolag behandlas på motsvarande sätt. I förarbetena till lagen om resolution anförde regeringen att det kan befaras att detta inte är tillräckligt för att externa parter ska vara villiga att bidra med finansiering i resolutionen och att fordringar som uppkommer inom ramen för ett resolutionsförfarande därför bör behandlas på motsvarande sätt som fordringar som uppkommer i en företagsrekonstruktion (se prop. 2015/16:5 s. 399–401). Det finns enligt regeringens uppfattning inte anledning att göra någon annan bedömning avseende nytillkomna fordringar i ett resolutionsförfarande i fråga om en central motpart.

Enligt förmånsrättslagen gäller att bästa allmänna förmånsrätt gäller fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under en resolution enligt lagen om resolution (10 § första stycket 6). En motsvarande bestämmelse om förmånsrätt för fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären, med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke, träffat under ett pågående resolutionsförfarande enligt EU-förordningen bör därför införas genom ett tillägg av en hänvisning till förordningen i samma punkt i förmånsrättslagen.

9 Statligt stöd till en central motpart och stabilitetsfonden

9.1 Förebyggande statligt stöd till en central motpart

Regeringens förslag: Om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige, ska förebyggande statligt stöd genom garantier få lämnas till en central motpart som är auktoriserad i Sverige.

Förebyggande statligt stöd ska även få lämnas genom garantier till Riksbanken för återbetalning av likviditetsstöd som banken lämnar till en central motpart.

Förebyggande statligt stöd till en central motpart ska få lämnas efter att avtal som rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare. Garantier till Riksbanken ska få lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

Förebyggande statligt stöd ska bara få lämnas för fortsatt verksamhet i en central motpart som är livskraftig. Stödet ska vara tillfälligt och stå i proportion till omfattningen av den allvarliga störningen.

Stödet ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risktagande, om inte synnerliga skäl talar emot det. Om det finns

synnerliga skäl, ska avsteg från bestämmelserna om avgifter i budgetlagen få göras.

Stödmyndigheten ska inför ett beslut om förebyggande statligt stöd låta göra en värdering av den centrala motparten motsvarande den som ska göras enligt bestämmelserna i EU-förordningen om värdering före resolution.

Beslut om förebyggande statligt stöd till centrala motparter ska fattas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer (stödmyndigheten). Stödmyndigheten ska ha rätt till ersättning för förvaltningskostnader.

Det ska införas en upplysningsbestämmelse i den nya kompletteringslagen om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela ytterligare föreskrifter om villkor för förebyggande statligt stöd och föreskrifter om avtal om sådant stöd.

Stödet ska behandlas som näringsbidrag enligt inkomstskattelagen.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt promemorians förslag ska det i stället för en upplysningsbestämmelse införas ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förebyggande statligt stöd.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Sveriges riksbank* konstaterar att förebyggande statligt stöd ges i likviditetsstödjande syfte och att detta också framgår av den lagtext som föreslås i promemorian, men att det som är mindre tydligt är kopplingen mellan lagtexten och de resonemang som förs i promemorian om när statligt stöd kan bli aktuellt. Resonemangen tar enligt Riksbanken ibland sikte på behov av statligt stöd i form av solvensstöd eller återkapitalisering snarare än på behov av likviditetsstöd. Riksbanken påpekar att en återkapitalisering av vattenfallet närmast är att betrakta som solvensstöd, inte likviditetsstöd. Riksbanken anför vidare att den enda praktiskt möjliga formen av förebyggande statligt stöd är garantier till Riksbanken för likviditetsstöd som Riksbanken lämnar till en central motpart, eftersom centrala motparter inte finansierar sig med skuldinstrument.

Skälen för regeringens förslag

Behovet av möjlighet till statligt stöd

Efter den globala finanskrisen 2007–2009 utarbetade FSB ett antal globala standarder för effektiv krishantering av finansiella företag, i första hand systemviktiga banker men sedermera även för finansiella infrastruktur-företag, till vilka centrala motparter räknas. En av grundpelarna för dessa standarder är att de finansiella företagens aktieägare och borgenärer, men inte skattebetalarna, ska absorbera förluster och svara för återkapitalisering av företaget vid fallissemang. Därigenom ökar deras incitament att ställa krav på att företagets ledning tar måttliga risker.

Trots att krishantering av finansiella företag ska ske så att användningen av statliga medel i största möjliga mån kan undvikas, utesluter de globala krishanteringsprinciperna inte statsfinansiellt stöd, inklusive likviditetsstöd från centralbanker. De globala standarderna när det gäller krishantering av kreditinstitut och värdepappersbolag infördes inom EU genom

krishanteringsdirektivet och i svensk rätt genom lagen om resolution och stödlagen. Stödmyndigheten (Riksgäldskontoret) kan lämna förebyggande statligt stöd till ett livskraftigt kreditinstitut genom garantier eller kapitaltillskott för att undvika resolution. Förebyggande statligt stöd kan även lämnas genom garantier till Riksbanken för återbetalning av likviditetsstöd som Riksbanken lämnar till kreditinstitut. Enligt lagen om resolution kan Riksgäldskontoret lämna statligt stöd till ett kreditinstitut eller värdepappersbolag under resolution. I detta fall kan stöd lämnas som lån, garantier eller kapitaltillskott. I en mycket exceptionell situation med en systemkris kan regeringen, som en sista utväg, besluta om att återkapitalisera ett kreditinstitut eller värdepappersbolag eller ta över ägandet i företaget. Statligt stöd får bara lämnas efter prövning enligt EU:s statsstödsregelverk. För att finansiera de statliga stödåtgärderna finns stabilitetsfonden och resolutionsreserven.

Enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister är utgångspunkten att den centrala motparten och dess clearingmedlemmar ska sörja för att det finns tillräckliga och förfonderade finansiella resurser för att kunna hantera att en eller flera clearingmedlemmar hamnar på obestånd. EU-förordningen bygger på att aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer fortsätter bära det finansiella ansvaret i händelse av att den centrala motparten hamnar i en svår kris eller fallerar och då kan komma att försättas i resolution. Enligt FSB:s standarder för effektiv krishantering av finansiella infrastrukturföretag bör varje land (jurisdiktion) emellertid ha ändamålsenliga arrangemang och befogenheter på plats för att kunna ge temporärt finansiellt stöd i syfte att underlätta resolutionen. Om sådana arrangemang införs ska staten återhämta lämnat stöd från den centrala motparten, clearingmedlemmarna, andra borgenärer eller, om det är nödvändigt, från andra delar av det finansiella systemet. EU-förordningen ställer inga krav på att medlemsstaterna inför stödarrangemang men ger möjligheten att, i likhet med krishanteringsdirektivet, inrätta stödmekanismer såväl för att undvika resolution som för att underlätta ett effektivt resolutionsförfarande. Statligt stöd kompletterar därmed övriga återhämtnings- och resolutionsåtgärder som den behöriga myndigheten respektive resolutionsmyndigheten kan vidta. Härutöver innehåller EU-förordningen bestämmelser om de statliga stabiliseringsverktygen och om ersättning till aktieägare, clearingmedlemmar eller andra borgenärer som kommit sämre ut i resolutionen än som varit fallet om den centrala motparten avvecklats enligt normala insolvensförfaranden (NCWO-ersättning).

Regeringen har tillsammans med Riksbanken och de ansvariga myndigheterna (dvs. Finansinspektionen och Riksgäldskontoret) det yttersta ansvaret för att upprätthålla finansiell stabilitet i Sverige. Riksbankens stabilitetsstödjande åtgärder är helt centrala i detta arbete. Störningar i de tjänster som de finansiella infrastrukturföretagen tillhandahåller riskerar att spridas till andra delar av det finansiella systemet. Det kan i sin tur leda till att grundläggande samhällsliga funktioner (t.ex. betalningar och hantering av finansiella risker) skadas eller inte kan upprätthållas alls. I förlängningen kan instabilitet i den finansiella infrastrukturen försvåra genomförandet av penningpolitiken. De stabilitetsstödjande åtgärder som Riksbanken förfogar över är i huvudsak likviditetsstöd, vilket kan riktas till såväl hela eller delar av det finansiella systemet som till enskilda finan-

siella företag, s.k. nödkredit. Att som sista låneinstans kunna tillföra likviditet till enskilda finansiella företag är en av centralbankernas grundläggande uppgifter och en grundförutsättning för att upprätthålla finansiell stabilitet. Utgångspunkten bör därför vara att Riksbanken, inom de regler som styr dess verksamhet, har det huvudsakliga ansvaret för att överbrygga tillfälliga behov av likviditet i stabiliserande syfte om kreditmarknaderna inte fungerar eller om det krävs för att kritiska funktioner i livskraftiga företag ska kunna upprätthållas.

Förebyggande statligt stöd

Det kan uppstå situationer när en central motpart som i grunden är livskraftig (solvent) och som lever upp till kraven på resurser i vattenfallet i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister inte har tillräckligt med likvida medel för att infria sitt åtagande mot clearingmedlemmarna. Dessa situationer kan uppstå till följd av obeståndshändelser eller störningar i andra funktioner i det finansiella systemet som den centrala motparten är beroende av för sin verksamhet. Om den centrala motparten inte kan få tillgång till likvida medel till en rimlig kostnad på marknaden kan det finnas skäl för i första hand centralbanken att tillgodose likviditetsbehovet för att undvika att tillfälliga omständigheter, som kan vara utanför den centrala motpartens direkta kontroll, inte förvärras och därigenom säkerställa att kritiska funktioner kan upprätthållas. I dessa och liknande situationer torde den centrala motparten ha säkerheter av hög kvalitet.

Det kan inte uteslutas att det inträffar obeståndshändelser som är så allvarliga att medlen i vattenfallet förbrukas och att den centrala motparten därför inte kan infria sina betalningsåtaganden gentemot kvarvarande clearingmedlemmar. Den centrala motparten behöver då använda sig av sin återhämtningsplan för att därigenom kräva in ytterligare medel från clearingmedlemmarna eller tvinga dessa att ta över positioner från den eller de clearingmedlemmar som hamnat på obestånd. Om en obeståndshändelse inträffar i en mycket stressad marknadssituation kan krav på ytterligare medel tvinga clearingmedlemmarna, t.ex. banker, att sälja av tillgångar till priser under eller långt under de som skulle råda under normala marknadsförhållanden. Det kan i sin tur leda till ett än större prisfall på dessa tillgångar och till att krisen sprider sig till andra delar av det finansiella systemet. Saknar den centrala motparten tillräckliga finansiella resurser, om än tillfälligt, för att kunna ersätta kvarvarande clearingmedlemmar och åstadkomma en balanserad derivatportfölj, lever den inte upp till kraven i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och det är då tveksamt om företaget är solvent.

Oavsett orsakerna till att en central motpart saknar tillräckliga finansiella resurser för att infria sina åtaganden, kan det finnas skäl att centralbanken eller staten på annat sätt tillför företaget likviditet för att undvika resolution. Resolution av en systemviktig central motpart är en kraftfull åtgärd som sannolikt är förenad med värdeförstörelse och spridningsrisker. Ett sådant stöd förutsätter dock att privata lösningar inte står till buds, att marknadsstörningen är tillfällig och att den centrala motparten i grunden är livskraftig eller bedöms kunna återfå livskraften förhållandevis snabbt men utan att hota den finansiella stabiliteten.

EU-förordningen möjliggör för statligt stöd i krisförebyggande syfte

EU-förordningen ger medlemsstaterna möjlighet att införa arrangemang för att lämna tillfälligt finansiellt stöd till en central motpart i syfte att avvärja en akut kris och därmed förhindra en värre situation som i förlängningen kan innebära att ett i grunden livskraftigt företag försätts i resolution. Bestämmelser om statligt stöd som kan lämnas till en central motpart i krisförebyggande syfte i akt och mening att undvika resolution finns i förordningen (artikel 22.4). Dessa bestämmelser är utformade som undantag från bestämmelsen om att mottagande av extraordinärt statligt stöd ska anses utgöra grund för att en central motpart bedöms falla eller sannolikt kommer att falla och därmed sannolikt försätts i resolution (artikel 22.3 e). De övriga resolutionsgrunderna finns i artikel 22.3 a–d i EU-förordningen. Stöd får bara lämnas till en solvent central motpart och stödet ska bidra till att företaget kan fortsätta tillhandahålla kritiska funktioner och avvärja hot mot den finansiella stabiliteten. Stöd får lämnas i form av garantier för nyemitterade skuldförbindelser (obligationer eller certifikat) eller i form av garantier till förmån för centralbanker. Stödet ska vidare vara tidsbegränsat och proportionellt mot den allvarliga störningen. Det får inte användas för att kompensera för förluster som företaget har dragit på sig eller sannolikt kommer att dra på sig i en nära framtid. Stödet måste godkännas enligt de unionsrättsliga statsstödsreglerna. Kommissionens s.k. bankmeddelande (2013/C216/01) innehåller särskilda tillämpningsriktlinjer för statsstöd till kreditinstitut. Meddelandet är inte tillämpligt på centrala motparter utan de relevanta statsstödsreglerna för sådana företag är de som följer direkt av artiklarna 107–109 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt samt relaterade förordningar och andra EU-rättsakter (se artikel 2.39 i EU-förordningen). Det framstår emellertid som troligt att även prövning av statsstöd som riktas till centrala motparter kommer att vägledas av riktlinjerna i bankmeddelandet. Motsvarande förebyggande statligt stöd får enligt krishanteringsdirektivet lämnas till solventa kreditinstitut. I Sverige finns bestämmelser om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut i stödlagen.

Som framgår ovan finns det skäl att vidta stabilitetsstödjande åtgärder för att avvärja en kris i en central motpart och minska risken att kritiska funktioner inte kan upprätthållas och därigenom att krisen sprider sig till andra delar av det finansiella systemet. Mot denna bakgrund bör det införas bestämmelser i den nya kompletteringslagen om att förebyggande statligt stöd ska få lämnas till en livskraftig central motpart som är auktoriserad i Sverige enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige. Stödet bör få lämnas genom garantier för nyemitterade skuldförbindelser eller garantier till Riksbanken för återbetalning av likviditetsstöd som banken lämnar till en central motpart.

Beslut om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut enligt stödlagen fattas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer, den s.k. stödmyndigheten (1 kap. 3 §). Riksgäldskontoret är stödmyndighet vid tillämpning av stödlagen (1 kap. 2 § förordningen [2015:1035] om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och 1 § andra stycket förordningen [2007:1447] med instruktion för Riksgäldskontoret). På motsvarande sätt

bör beslut om förebyggande statligt stöd till centrala motparter fattas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Som utgångspunkt bör det vara Riksgäldskontoret som är stödmyndighet också i fråga om en central motpart. I likhet med det som gäller enligt stödlagen bör en bestämmelse som ger stödmyndigheten rätt till ersättning för förvaltningskostnader införas i kompletteringslagen. Sådan ersättning bör finansieras av stabilitetsfonden (se avsnitt 9.3).

Sveriges riksbank framför att centrala motparter inte finansierar sig genom skuldinstrument. Enligt regeringens uppfattning är det dock inte uteslutet att sådan finansiering kan förekomma. Stödmyndigheten bör ha lämpliga verktyg i en sådan situation. Det bör därför tas in bestämmelser i kompletteringslagen om att stödmyndigheten ska få lämna garantier till en central motpart för dess nyemitterade skuldförbindelser.

Förebyggande statligt stöd ska få lämnas först efter att ett avtal har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare. Av avtalsvillkoren bör framgå den ersättning som stödmottagaren ska betala för statens förväntade kostnader för stödet, inbegripet kostnader för att administrera stödet. I promemorian föreslås att det ska införas ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om stödet. Regeringen anser att det är fråga om sådana föreskrifter som regeringen kan meddela med stöd av 8 kap. 7 § första stycket 2 regeringsformen. I den nya kompletteringslagen bör det därför tas in en upplysningsbestämmelse om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer enligt den bestämmelsen i regeringsformen kan meddela ytterligare föreskrifter om villkor för förebyggande statligt stöd och föreskrifter om avtal om sådant stöd. I förordningen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut, som kompletterar stödlagen, finns bestämmelser om att avtal om förebyggande statligt stöd ska kräva regeringens godkännande. Motsvarande krav på att avtal som rör förebyggande statligt stöd till en central motpart ska kräva regeringens godkännande bör regleras genom föreskrifter meddelade av regeringen. Genom sådana föreskrifter kan också begränsningar av eller förbud mot rörlig ersättning till ledande befattningshavare införas.

Det bör tas in en bestämmelse i kompletteringslagen om att värdering i enlighet med artiklarna 24.2, 25 och 26 i EU-förordningen måste göras innan ett beslut om förebyggande statligt stöd kan fattas. Detta bör ske för att det ska kunna bedömas om kriterierna för resolution är uppfyllda. Genom hänvisningen till artikel 26 får en preliminär värdering ligga till grund för ett beslut om förebyggande statligt stöd.

Närmare om Riksbankens likviditetsstöd till en central motpart

En central motpart som hanterar transaktioner i svenska kronor och är deltagare i RIX-systemet har sedan 2018 möjlighet att placera överskottslikviditet i Riksbanken över natten (RIX-systemet är Riksbankens betalningssystem för stora betalningar mellan banker, clearingorganisationer, Riksgäldskontoret och Riksbanken). Därtill har centrala motparter som står under Finansinspektionens tillsyn möjlighet att ansöka om en s.k. nödkredit. Enligt lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank, i det följande benämnd riksbankslagen, får Riksbanken, om det finns synnerliga skäl, i likviditetsstödjande syfte och på särskilda villkor bevilja kredit eller lämna

garanti till sådana bankinstitut och svenska företag som står under tillsyn av Finansinspektionen (6 kap. 8 §). Förslaget till ny riksbankslag innehåller en motsvarande bestämmelse (s.k. särskilt likviditetsstöd). I den föreslagna nya bestämmelsen ges som exempel på synnerliga skäl att nödkrediten behövs för att motverka allvarliga störningar av det finansiella systemet i Sverige (prop. 2021/22:41 s. 106). Riksbankens möjlighet att ställa ut garantier tas bort i den föreslagna nya bestämmelsen, bl.a. med hänsyn till de garantier som kan lämnas vid tillämpning av regelverket om hantering av finansiella företag i kris (samma prop.).

En nödkredit lämnas i syfte att tillfälligt tillgodose ett företags behov av likviditet. Det förutsätter att företaget bedöms vara livskraftigt i meningen att det sannolikt åter kommer att kunna finansiera sin verksamhet på den privata marknaden och att nödkrediten är tillfällig. I det ligger att 1988 års riksbankslag vilar på förutsättningen att det aktuella företaget inte uppenbarligen är insolvent (prop. 2015/16:5 s. 658 och prop. 2021/22:41 s. 107).

Förebyggande statligt stöd bör, som framgår ovan, få lämnas i form av en garanti för sådan kredit som en central motpart ansöker om hos Riksbanken. Lämnandet av statlig garanti förutsätter att villkoren för stöd enligt kompletteringslagen är uppfyllda enligt den prövning som regeringen eller stödmyndigheten gör.

Skatteaspekter

Enligt inkomstskattelagen (1999:1229) är stöd som lämnas enligt lagen om resolution och stödlagen ett skattepliktigt näringsbidrag om det inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier (29 kap. 2 §). Motsvarande bör gälla förebyggande statligt stöd till en central motpart som är av samma karaktär. Bestämmelsen i inkomstskattelagen bör justeras i enlighet med detta.

9.2 Statligt stöd till en central motpart under resolution

Regeringens förslag: Om det behövs för att motverka allvarliga negativa effekter på stabiliteten i det finansiella systemet och för att resolutionsverktygen ska kunna tillämpas mer effektivt, ska Riksgäldskontoret i likviditetsstödjande syfte få besluta att

- ge lån till en central motpart i resolution eller ett broinstitut, eller
- utfärda garantier avseende tillgångar och förpliktelser för en central motpart i resolution eller ett broinstitut.

Särskild hänsyn ska tas till om åtgärden behövs för att förhindra eller begränsa spridningseffekter.

Åtgärderna ska även få beslutas i förhållande till en köpare vid tillämpning av försäljningsverktyget.

Statligt stöd under resolution ska få lämnas efter att avtal som rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Statligt stöd under resolution ska få lämnas bara om Riksgäldskontoret fastställer att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten. Riksgäldskontoret ska

- inhämta Finansinspektionens bedömning av om det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten, och
- ge Riksbanken möjlighet att lämna sin bedömning av om det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten.

Riksgäldskontoret ska underrätta regeringen om att myndigheten har fastställt att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten och även ange grunderna för detta.

Stödet ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risktagande, om inte synnerliga skäl talar emot det. Om det finns synnerliga skäl, ska avsteg få göras från bestämmelserna om ränta eller avgifter i budgetlagen.

Riksgäldskontoret ska ha rätt till skälig ersättning för kostnader och utlägg som har uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen och för sådana kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution och åtgärder för att lämna sådant stöd.

Det ska införas en upplysningsbestämmelse i den nya kompletteringslagen om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela ytterligare föreskrifter om villkor för statligt stöd under resolution och föreskrifter om avtal om sådant stöd.

Om Riksgäldskontoret överväger att besluta om statligt stöd under resolution ska myndigheten med ett eget yttrande i saken, till regeringen överlämna frågan om huruvida åtgärden med hänsyn till risken för direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter kan godtas. En fråga som överlämnas till regeringen ska prövas skyndsamt.

Stödet ska behandlas som näringsbidrag enligt inkomstskattelagen.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt promemorians förslag ska det i stället för en upplysningsbestämmelse införas ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om statligt stöd under resolution.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Riksgäldskontoret* påpekar att för en effektiv tillämpning av verktyget behöver regeringens prövning om godkännande kunna ske med kort varsel. *Sveriges riksbank* anför att den kan ge likviditetsstöd i resolution till ett broinstitut bara om detta är ett kreditinstitut, eftersom broinstitut helt eller delvis ägs av staten och förbudet mot monetär finansiering i EU-rätten förbjuder centralbanker inom EU att ge kredit till andra offentligägda företag än kreditinstitut.

Skälen för regeringens förslag

Statligt stöd under resolution

En trolig anledning till att en central motpart försätts i resolution är att den saknar tillräckliga finansiella resurser för att kunna infria åtaganden mot kvarvarande clearingmedlemmar även efter det att återhämtningsåtgärder vidtagits. Det kan finnas omständigheter som gör att det är olämpligt ur stabilitetssynpunkt att kräva att clearingmedlemmarna bidrar med ytterligare finansiella resurser i resolution. Om det råder turbulens på de finansiella marknaderna kan ytterligare finansiella bidrag, utöver de, sannolikt stora, bidrag de kvarvarande clearingmedlemmarna redan bidragit med, medföra att vissa av dem får betydande finansiella svårigheter och i värsta fall själva hamnar på obestånd.

Resolutionsmyndigheten ska vid resolution genomdriva alla den centrala motpartens befintliga och utestående rättigheter, inklusive alla avtalsenliga skyldigheter för clearingmedlemmar att bidra med medel vid återhämtning eller att ta över positioner från clearingmedlemmar på obestånd, innan resolutionsverktygen tillämpas (artikel 27.3 a i EU-förordningen). Resolutionsmyndigheten kan, med hänsyn till risken för finansiell instabilitet och spridningseffekter, helt eller delvis avstå från att genomdriva de relevanta befintliga och utestående skyldigheterna (artikel 27.4). Om skälen för ett avstående inte längre kvarstår får resolutionsmyndigheten genomföra de återstående åtgärderna inom arton månader efter det att den centrala motparten ansetts fallera eller sannolikt komma att fallera (artikel 27.5).

I EU-förordningen anges vidare att en central motparts fallissemang kan ske under omständigheter som innebär att resolutionsåtgärder behöver vidtas omedelbart och t.o.m. innan alla återhämtningsåtgärder vidtagits (skäl 43). Ett snabbt agerande av resolutionsmyndigheten bidrar i regel till att återupprätta förtroendet för den centrala motparten och därmed till att minska risken för spridningseffekter och kostnader för finansiell instabilitet. På motsvarande sätt som ett genomdrivande av befintliga och utestående avtalsenliga skyldigheter kan bli destabiliserande, kan det finnas omständigheter som gör det svårt eller olämpligt att tillämpa resolutionsverktygen i resolutionsfasens inledning. I synnerhet gäller det verktyg som ålägger clearingmedlemmarna att bidra med ytterligare finansiella resurser, i första hand förlustfördelningsverktyget (artiklarna 30 och 31). Även tillämpningen av positionsfördelningsverktyget (artikel 29) skulle kunna ha destabiliserande effekter om det råder finansiell oro.

Genomdrivande av återhämtningsåtgärder eller en alltför snabb tillämpning av resolutionsverktyg riskerar alltså att få negativa effekter på den finansiella stabiliteten. Till dess att resolutionsmyndigheten kan häva den akuta finansieringssituationen genom att ålägga clearingmedlemmarna eller, i förekommande fall, borgenärerna att tillföra ytterligare finansiella resurser eller på annat sätt åstadkomma en balanserad derivatportfölj utan att det ger upphov till instabilitet eller negativa spridningseffekter, behöver den centrala motparten snabbt tillföras extern bryggfinansiering. Sådan finansiering kan vara extraordinärt offentligfinansiellt stöd så som det definieras i EU-förordningen (artikel 2.30).

Mot denna bakgrund bör Riksgäldskontoret, för att motverka allvarliga negativa effekter på det finansiella systemet och för att kunna tillämpa

resolutionsverktygen mer effektivt, ha möjligheten att under en begränsad tid få lämna temporärt finansiellt stöd till en central motpart under resolution. Särskild hänsyn ska tas till om syftet med stödet är att förhindra eller begränsa spridningseffekter. Med att stödet ska vara temporärt avses att det endast ska lämnas under en kort tid till dess att befintliga och utestående skyldigheter kan verkställas eller att resolutionsverktygen kan börja tillämpas utan att det får negativ påverkan på den finansiella stabiliteten. Stödet syftar således till att tillgodose ett tillfälligt behov av likviditet för att underlätta resolutionen, inte till att absorbera förluster. Stödet är därmed inget åsidosättande av EU-förordningens bestämmelser om att det är den centrala motpartens aktieägare, i första hand, och i andra hand dess borgenärer som ska bära förluster (jfr artikel 23.1 b och c).

Enligt EU-förordningen får resolutionsmyndigheten ingå kontrakt om att låna eller erhålla andra former av finansiellt stöd om det krävs för att tillgodose temporära behov av likviditet i syfte att säkerställa en ändamålsenlig tillämpning av resolutionsverktygen (artikel 44). En rimlig tolkning är att förordningen därmed ger utrymme för att resolutionsmyndigheten ska få lämna temporärt finansiellt stöd under resolution. Det kan noteras att krishanteringsdirektivet (artikel 101) möjliggör för resolutionsmyndigheten att lämna likviditetsstöd, i form av krediter (lån) eller statliga garantier, till ett kreditinstitut eller värdepappersbolag i resolution eller ett broinstitut.

På samma sätt som när det gäller förebyggande statligt stöd bör bestämmelserna om statligt stöd under resolution utformas så att sådant stöd får lämnas först efter att det ingåtts ett avtal mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Som nämns ovan bör temporärt statligt stöd till en central motpart under resolution bara få lämnas om och så länge det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten. Det är därför viktigt att beslut om stöd grundas i en gedigen analys av stabiliteten i det finansiella systemet och att Riksgäldskontoret löpande fastställer att ett sådant hot faktiskt föreligger. Riksgäldskontoret bör kommunicera ett fastställande med regeringen. När Riksgäldskontoret ska fastställa att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten bör Finansinspektionens bedömning i frågan inhämtas. Finansinspektionen är den myndighet under regeringen som har det huvudsakliga ansvaret för att följa och analysera den finansiella stabiliteten i Sverige. Riksgäldskontoret bör även ge Riksbanken möjlighet att lämna sin bedömning i frågan. Riksbanken har det huvudsakliga ansvaret för övervakningen av den finansiella infrastrukturen i Sverige och gör regelbundet djupgående analyser och bedömningar av den finansiella stabiliteten i Sverige.

I promemorian föreslås att det ska införas ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om stöden. Regeringen anser att det är fråga om sådana föreskrifter som regeringen kan meddela med stöd av 8 kap. 7 § första stycket 2 regeringsformen (se avsnitt 9.1). I den nya kompletteringslagen bör det därför tas in en upplysningsbestämmelse om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer enligt den bestämmelsen i regeringsformen kan meddela ytterligare föreskrifter om villkor för statligt stöd under resolution och föreskrifter om avtal om sådant stöd. Genom sådana föreskrifter kan närmare villkor om under vilken tid stöd får lämnas

och begränsningar av eller förbud mot rörlig ersättning till ledande befattningshavare införas (se även avsnitt 9.1).

Det stöd till en central motpart under resolution som föreslås i denna lagrådsremiss bör för att kunna lämnas vara förenligt med EU:s statsstödsregler.

Riksgäldskontoret bör ha rätt till skälig ersättning för kostnader och utlägg som har uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen och för sådana kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution och åtgärder för att lämna sådant stöd. Sådan ersättning bör finansieras av stabilitetsfonden (se avsnitt 9.3).

Stöd när broinstitut- eller försäljningsverktygen tillämpas

Resolutionsmyndigheten kan välja att överföra hela eller delar av den livskraftiga verksamheten i en central motpart som försatts i resolution till ett s.k. broinstitut. När ett broinstitut upprättas kommer skulder och tillgångar samt andra skyldigheter och rättigheter, med vissa undantag, att föras över från den centrala motparten i resolution (artikel 42.1). Det innebär att broinstitutet behöver ha tillräckliga resurser för att infria åtaganden mot clearingmedlemmar i den utsträckning därtills vidtagna resolutionsåtgärder inte lyckats åstadkomma en balanserad derivatportfölj. Broinstitutet behöver också ha tillräckliga finansiella resurser för att vinna clearingmedlemmars och andra intressenters omedelbara förtroende och för att säkerställa att institutet kan tillhandahålla clearingtjänster redan från början.

Mot den bakgrunden bör Riksgäldskontoret under en begränsad tid få lämna statligt stöd till ett broinstitut för att underlätta för den livskraftiga delen av den centrala motparten i resolution att drivas vidare. Motsvarande möjligheter att lämna stöd till ett broinstitut (som är kreditinstitut eller värdepappersbolag) finns enligt lagen om resolution (27 kap. 1 §).

I syfte att underlätta en försäljning av delar av eller hela den centrala motparten i resolution till en extern köpare, bör temporärt statligt stöd även få lämnas till en köpare vid tillämpningen av försäljningsverktyget.

Resolutionsmyndigheten kan även, till en köpare som inte är ett broinstitut, välja att överföra alla tillgångar, rättigheter, skyldigheter och åtaganden för den centrala motparten i resolution eller äganderättsinstrument som getts ut av denna. Överföringen ska ske på marknadsmässiga villkor (artikel 40.1 och 40.2 i EU-förordningen). En central motparts verksamhet är vanligtvis mindre diversifierad än exempelvis verksamheten i en större bank. En central motpart är ofta fokuserad på clearing av en eller ett fåtal produkter eller marknadssegment. Banker har däremot ofta flera och tydligt avgränsade verksamhetsgrenar och kan dessutom ha verksamhet i andra länder som förhållandevis lätt kan avskiljas. Det kan därför vara svårt att skilja ut en livskraftig del av en central motparts verksamhet som kan föras över i ett broinstitut eller säljas vidare. Dessa skillnader gör att broinstituts- och försäljningsverktygen sannolikt är mindre relevanta att använda vid resolution av en central motpart än de är vid resolution av banker. Det bör dock finnas möjlighet att lämna statligt stöd även till ett broinstitut eller i samband med att försäljningsverktyget tillämpas. Det är önskvärt att resolutionsmyndigheten har tillgång till så många stöd- och resolutionsåtgärder som möjligt eftersom det är mycket

svårt att på förhand bedöma med någon större precision när och hur en kris uppstår och vilka förutsättningar som är vid handen vid och under resolution.

Stödformer

Temporärt statligt stöd till den centrala motparten i resolution eller ett broinstitut eller till en köpare vid tillämpningen av försäljningsverktyget bör få lämnas i form av lån eller i form av garantier av företagets tillgångar och skulder. En garanti kan ställas ut till en central motpart för dess emissioner av långsiktig skuld. Denna form av garanti kommer sannolikt att vara av mindre betydelse eftersom en central motpart i regel inte torde finansiera sig genom att emittera skuldinstrument (se avsnitt 9.1). Det kan dock trots det uppstå situationer där en emissionsgaranti är påkallad i det enskilda fallet.

Garantier bör ges mot en avgift som återspeglar statens långsiktiga, förväntade kostnader för garantin (i enlighet med 6 kap. 4 § budgetlagen [2011:203]). Statligt stöd till en central motpart under resolution ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Enligt EU-förordningen ska alla offentliga medel som använts som statliga stabiliseringsverktyg och alla rimliga utgifter som medlemsstaterna dragit på sig i samband med vidtagandet av resolutionsåtgärder eller vid tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen återhämtas (artikel 27.10). Denna princip bör även gälla för statligt stöd till en central motpart under resolution enligt den nya kompletteringslagen. Villkoren för stödet bör därför utformas så att stödmedel och statens övriga insatser, inbegripet ersättning för Riksgäldskontorets kostnader och utlägg, i möjligaste mån kan återfås. Villkoren för detta bör framgå av det avtal som Riksgäldskontoret ingår med stödmotagaren eller dess ägare.

Närmare om Riksbankens likviditetsstödjande roll under resolution

Ett företag i resolution kan ansöka om nödkredit (särskilt likviditetsstöd) hos Riksbanken (se avsnitt 9.1). En ansökan kommer i så fall att göras av ett företag som står under Riksgäldskontorets direkta kontroll och med myndighetens och efter regeringens godkännande. Svensk rätt utgör inte hinder mot att nödkrediter lämnas till företag – t.ex. kreditinstitut och värdepappersbolag – som har försatts i resolution (prop. 2015/16:5 s. 657–659). Frågan får prövas i det enskilda fallet och mot bakgrund av unionsrättens statsstödsregler (prop. 2021/22:41 s. 107). Regeringen finner inte skäl att göra någon annan bedömning när det gäller nödkredit till en central motpart. Som *Riksbanken* påpekar kan Riksbanken dock ge likviditetsstöd i resolution till ett broinstitut endast om detta är ett kreditinstitut, eftersom broinstitut helt eller delvis ägs av staten och förbudet mot monetär finansiering i EU-rätten förbjuder centralbanker inom EU att ge kredit till andra offentligägda företag än kreditinstitut.

Statlig garanti till en central motpart under resolution för lån i Riksbanken

Oavsett vilket legalt utrymme Riksbanken bedömer att det befintliga regelverket ger att bidra till resolutionen av en central motpart genom att bevilja nödkredit, är det rimligt att utgå ifrån att Riksbanken inte beviljar nödkredit till en central motpart under resolution om det inte en ställs säkerheter av tillräckligt hög kvalitet för sådan kredit. En central motpart som försatts i resolution har med största sannolikhet förbrukat sådana säkerheter. Riksbanken kan välja att sänka kraven på säkerheterna med hänsyn till säkerheternas värde i den rådande situationen. I förarbetena till den föreslagna nya riksbankslagen konstateras att när ett företag begär en nödkredit kommer Riksbanken sannolikt att behöva anpassa säkerhetskraven till företagsspecifika förhållanden (prop. 2021/22:41 s. 106). Därmed kommer säkerhetskraven för nödkredit sannolikt att vara lägre än kraven på de säkerheter som accepteras inom ramen för penningpolitiken eller som behöver ställas för generellt likviditetsstöd. Det finns emellertid ingen särskild förmånsrätt för uppkomna fordringar vid lämnad nödkredit, varvid Riksbanken riskerar att göra förluster om stödmottagarens säkerheter är otillräckliga för att återhämta lämnad kredit. Om Riksbanken bedömer att det, med hänsyn tagen till finansiell stabilitet, finns skäl att lämna nödkredit till en central motpart under resolution kan en statlig garanti kompensera för att företaget i resolution, eller ett broinstitut som är ett kreditinstitut, saknar tillräckliga säkerheter och därigenom säkerställa att Riksbanken inte gör förluster. Motivet för en statlig garanti är i detta fall att en nödkredit bedöms vara en effektiv åtgärd för att hantera den centrala motparten under resolution.

Ett skäl till att staten kan vilja ställa ut garanti för lån i Riksbanken är, som regeringen anför i förarbetena till lagen om resolution (prop. 2015/16:5 s. 657 f.), att åstadkomma en bördefördelning som innebär att kostnaderna inte överförs på statens budget om Riksbanken gör förluster. I avsaknad av en garanti skulle förlusterna behöva täckas av statens budget i form av minskad vinstutdelning från, eller kapitaltillskott till, Riksbanken. Genom att garantimottagaren betalar en garantiavgift säkerställs att kostnader för resolution bärs av företagets aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer och, i slutändan, de som använder sig av clearingtjänster. Det som här anföras som argument för möjligheten att lämna statlig garanti till Riksbanken för nödkredit till en central motpart under resolution är giltigt även vid statsgaranti för nödkredit som beviljas i krisavvärjande syfte.

Mot denna bakgrund är det önskvärt att staten, genom resolutionsmyndigheten, kan garantera nödkredit som en central motpart i resolution eller ett broinstitut, som är ett kreditinstitut, ansöker om hos Riksbanken. I likhet med det som anföras i avsnitt 9.1 beträffande statlig garanti av en central motparts kredit i Riksbanken som lämnas i krisavvärjande syfte, är det Riksbanken som självständigt bedömer behovet av och efterfrågar sådan garanti. Det är dock Riksgäldskontoret som, efter regeringens godkännande (se nedan), fattar beslut om att bevilja garantin.

Det kan noteras att det i lagen om resolution inte finns några särskilda bestämmelser om statlig garanti för lån som kreditinstitut eller värdepappersbolag ansöker om hos Riksbanken. Regeringen anförde i för-

arbetena till den lagen att det saknas anledning att införa ytterligare särskilt skydd för Riksbankens fordringar som uppkommer i samband med lämnad nödkredit eftersom krishanteringsdirektivet medger att likviditetsstöd från centralbanken blir föremål för en statlig garanti (prop. 2015/16:5 s. 659). I förarbetena till den föreslagna nya riksbankslagen uttalade regeringen att en garanti får lämnas, men att det inte är möjligt eller lämpligt att på förhand precisera vilken typ av säkerhet som Riksbanken får acceptera (prop. 2021/22:41 s. 106). Eftersom EU-förordningen medger att likviditetsstöd som centralbanken lämnar till en central motpart, i likhet med det som gäller för likviditetsstöd som lämnas till ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag, kan bli föremål för statlig garanti bör det heller inte införas särskilda bestämmelser om sådan garanti i den nya kompletteringslagen. Det bör vara upp till de berörda myndigheterna att inom de ramar som nationell lagstiftning och EU-rätten sätter för statligt stöd till finansiella företag, utforma en statlig garanti till Riksbanken för nödkredit som lämnas i samband med resolution av en central motpart.

Regeringen bör pröva om statligt stöd under resolution kan godtas

Som det redogörs för ovan ska resolutionsmyndigheten enligt EU-förordningen få det behöriga ministeriets godkännande innan beslut genomförs som kommer att få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter (artikel 3.9, se avsnitt 6.2). Motsvarande regler i krishanteringsdirektivet om att resolutionsmyndigheten ska ha det behöriga ministeriets godkännande av beslut som har direkta eller indirekta budgeteffekter har genomförts i svensk rätt genom en bestämmelse i lagen om resolution (1 kap. 3 § andra stycket, se prop. 2015/16:5 s. 180–183). Denna bestämmelse är tillämplig när Riksgäldskontoret fattar beslut om finansiering av resolution av ett kreditinstitut eller värdepappersbolag genom resolutionsreserven. För att förutsättningarna för att lämna temporärt statligt stöd till en central motpart under resolution ska vara likartade med de som gäller för motsvarande statligt stöd till kreditinstitut och värdepappersbolag, bör ett krav på att Riksgäldskontoret, om myndigheten överväger att besluta om sådant stöd, till regeringen ska överlämna frågan om huruvida åtgärden med hänsyn till risken för direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter kan godtas. I enlighet med det *Riksgäldskontoret* påpekar är det av vikt att regeringens prövning om godkännande ska kunna ske med kort varsel. Kravet på att Riksgäldskontoret ska överlämna en fråga till regeringen bör därför kompletteras med en bestämmelse i den nya kompletteringslagen om att regeringen ska pröva en överlämnad fråga skyndsamt.

Regeringens prövning ersätter inte Riksgäldskontorets prövning av om förutsättningarna för den aktuella åtgärden enligt kompletteringslagen är uppfyllda. Vid regeringens prövning ska endast bedömas om åtgärden kan godtas utifrån de direkta eller indirekta budgeteffekter som kan följa av åtgärden.

Skatteaspekter

Enligt inkomstskattelagen är stöd som lämnas enligt lagen om resolution och stödlagen ett skattepliktigt näringsbidrag om det inte redovisas som en

skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier (29 kap. 2 §). Motsvarande bör gälla statligt stöd under resolution till en central motpart eller ett broinstitut, som är av samma karaktär. Bestämmelsen i inkomstskattelagen bör justeras i enlighet med detta.

9.3 Stabilitetsfondens användningsområde

Regeringens förslag: Stabilitetsfonden ska få finansiera statliga stödåtgärder och utgifter som följer av den nya kompletteringslagen. Stabilitetsfonden ska även få finansiera användningen av de statliga stabiliseringsverktygen och ersättning som betalas ut till aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer enligt EU-förordningen. Beslut om att använda medel från stabilitetsfonden för att finansiera de statliga stabiliseringsverktygen enligt EU-förordningen ska fattas av regeringen.

Stabilitetsfonden ska täcka Riksgäldskontorets kostnader och utlägg som uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen samt i samband med beslut om stöd till en central motpart under resolution och åtgärder för att lämna sådant stöd. Stabilitetsfonden ska även täcka stödmyndighetens förvaltningskostnader vid verksamhet enligt kompletteringslagen.

Till stabilitetsfonden ska det föras inbetalda ersättningar, ränta och annan kompensation för lämnat stöd till enligt kompletteringslagen samt de intäkter som uppkommer när staten återhämtar statliga medel enligt EU-förordningen.

Rubriken till lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut ska ändras till lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden.

I kompletteringslagen ska det tas in en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om finansiering av stödåtgärder och ersättning finns i lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt promemorians bedömning bör det inte införas någon bestämmelse om finansiering av stödmyndighetens förvaltningskostnader.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag

Bakgrund

Statliga insatser vid finanskriser finansieras ur tre fonder: stabilitetsfonden, resolutionsreserven och insättningsgarantifonden (prop. 2015/16:5 avsnitt 25). Av dessa är det bara stabilitetsfonden som vilar på nationell lagstiftning.

Stabilitetsfonden – som kan användas för förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och det statliga stabiliseringsverktyget i resolution av kreditinstitut och värdepappersbolag – inrättades under den globala finanskrisen

i samband med att riksdagen antog regeringens s.k. stabilitetspaket. Systemet bestod ursprungligen av en stabilitetsfond och en stabilitetsavgift. Avgiftsuttaget till stabilitetsfonden – de stabilitetsavgifter som kreditinstituten betalade – upphörde 2015 och ersattes med ett avgiftsuttag till resolutionsreserven (de resolutionsavgifter som kreditinstituten och värdepappersbolagen betalar).

Stabilitetsfonden utgörs av ett räntebärande konto hos Riksgäldskontoret och vissa tillgångar.

Stabilitetsfondens behållning är cirka 40 miljarder kronor. Ett syfte bakom stabilitetsfonden var att säkerställa att det kan vidtas åtgärder för att motverka allvarliga störningar av den finansiella stabiliteten i Sverige. Därför har också en kredit- och garantiram kopplats till fonden (se t.ex. prop. 2021/22:1 utg.omr. 2 avsnitt 3.7.3, bet. 2021/22:FiU2, rskr. 2021/22:119).

De stabilitetsavgifter som kreditinstituten fram till 2015 betalade in till stabilitetsfonden har överförs till resolutionsreserven. Stabilitetsfonden består i dag av de medel som staten ursprungligen tillskjutit (15 miljarder kronor) och överskottet från generella stödåtgärder under den globala finanskrisen (25 miljarder kronor). Stabilitetsfondens användningsområde ändrades 2015 till att finansiera utgifter som uppkommit i samband med att åtgärder vidtagits enligt den nuvarande stödlagen. Sådana åtgärder är dels förebyggande statligt stöd till kreditinstitut, dels de statliga stabilitetsverktygen. Även stödmyndighetens förvaltningskostnader ska finansieras av stabilitetsfonden.

Behovet av ett finansieringsarrangemang för centrala motparter

Den instabilitet som uppkom i den svenska finansiella sektorn under finanskrisen 2007–2009 härrörde huvudsakligen, om än inte uteslutande, från problem i banksektorn. Problem i banksektorn förekom vid den tiden i ett stort antal länder inte minst i Europa. I vissa länder var stabilitetsproblemen även kopplade till överdrivet risktagande och bristande transparens i handeln med vissa finansiella instrument såsom derivat, s.k. strukturerade produkter och värdepapperiserade krediter. En viktig del i det globala arbetet för att stärka regleringen av finansiella företag som initierades av G20 var att öka robustheten i handeln med standardiserade OTC-derivat genom att ställa krav på central clearing (se avsnitt 4.1.1). Efter det att clearingkravet infördes, i EU-rätten genom EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister 2013, har omfattningen av central clearing av sådana derivat ökat i betydande grad. Det har bidragit till ökad stabilitet och transparens men också till att flera centrala motparter blivit systemviktiga. Det innebär i sin tur att en kris i en systemviktig central motpart kan få allvarliga konsekvenser för stabiliteten i det finansiella systemet och riskerar att sprida sig till andra länder.

Stabilitetsfonden bör finansiera statligt stöd till centrala motparter samt utgifter och ersättningar som följer av EU-förordningen

Regeringens förslag till statens budget ska omfatta alla inkomster och utgifter samt andra betalningar som påverkar statens lånebehov (3 kap. 3 § budgetlagen). Beslut om statligt stöd till centrala motparter, enligt förslagen i denna lagrådsremiss, samt användningen av de statliga stabili-

seringsverktygen och utbetalning av NCWO-ersättning enligt EU-förordningen ökar statens lånebehov. Statens inkomster och utgifter ska, som regel, budgeteras och redovisas brutto på inkomstitlar och anslag med vissa angivna undantag (3 kap. 4 § budgetlagen). Riksdagen kan dock besluta om att utgifter och inkomster som påverkar statens lånebehov inte ska budgeteras mot anslag respektive inkomstitlar (3 kap. 6 §).

Det är svårt att på förhand bedöma när och i vilken omfattning det kan bli aktuellt att lämna statligt stöd till en central motpart, tillämpa de statliga stabiliseringsverktygen eller betala ut NCWO-ersättning. Det gör det olämpligt att utgifter och ersättningar, som uppkommit i samband med att dessa insatser genomförs, finansieras genom anslag på statens budget. Samma princip gäller redan för motsvarande statliga insatser i fråga om kreditinstitut och värdepappersbolag. Som nämns ovan finansieras de senare insatserna av stabilitetsfonden och resolutionsreserven.

På grund av de ovan nämnda nära kopplingarna mellan krishantering av kreditinstitut och centrala motparter och då det för närvarande bara finns en enda central motpart i Sverige finns det inte skäl att införa ytterligare finansieringsarrangemang för statliga insatser i fråga om centrala motparter. Resolutionsreserven får inte finansiera andra utgifter än de som följer av lagen om resolution. Det är därför lämpligt att stabilitetsfonden utgör finansieringsarrangemang. Mot den bakgrunden bör stabilitetsfonden få finansiera statliga stödåtgärder och utgifter som följer av den nya kompletteringslagen. Stabilitetsfonden bör även få finansiera användningen av de statliga stabiliseringsverktygen och utbetalning av NCWO-ersättning enligt EU-förordningen. Till stabilitetsfonden bör föras den ersättning, ränta eller annan kompensation som uppkommer till följd av att statligt stöd till en central motpart lämnas eller de intäkter som uppkommer när staten återhämtar statliga medel enligt förordningen. Denna ordning motsvarar den som finns i dag för stabilitetsfonden respektive resolutionsreserven. Som nämns ovan kan riksdagen besluta om avsteg från principen om att statens inkomster ska redovisas brutto på inkomstitlar.

Stödmyndighetens och Riksgäldskontorets kostnader och utlägg

En viktig princip för finansieringen av krishanteringsåtgärder riktade till finansiella företag är att företagen själva eller branschen som helhet har det fulla ansvaret för kostnader och utlägg som uppkommit i samband med att staten vidtar sådana åtgärder. Dessa kostnader inbegriper de administrativa kostnader och utlägg som berörda myndigheter kan ha. På grund av detta och med beaktande av svårigheterna att på ett meningsfullt sätt budgetera för sådana kostnader och utlägg är det inte lämpligt att kostnaderna och utläggen finansieras med anslag på statens budget. Mot den bakgrunden bör stabilitetsfonden få täcka sådana kostnader och utlägg. Förslaget i denna lagrådsremiss är att stödmyndigheten bör få ersättning för sina förvaltningskostnader (se avsnitt 9.1). Denna ersättning bör finansieras av stabilitetsfonden, vilket är fallet med stödmyndighetens förvaltningskostnader enligt den befintliga bestämmelsen i stödlagen (3 kap. 2 § 3). Stabilitetsfonden bör också täcka Riksgäldskontorets kostnader och utlägg som uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen samt i samband med beslut om stöd till en central motpart under resolution och åtgärder för att lämna sådant stöd (se av-

snitt 9.2). Ett tillägg bör göras i bestämmelsen i stödlagen om att stabilitetsfonden ska täcka stödmyndighetens förvaltningskostnader enligt den nya kompletteringslagen.

I såväl EU-förordningen som stödlagen finns bestämmelser med innebörden att statens insatser i möjligaste mån bör återfås. I denna lagrådsremiss föreslås att sådana bestämmelser ska införas även i kompletteringslagen (se avsnitten 9.1 och 9.2). Med stöd i dessa bestämmelser kan även ersättningen till stödmyndigheten eller Riksgäldskontoret för kostnader och utlägg, i samband med att stöd lämnas, återfås från den centrala motparten, inbegripet dess fordringar på clearingmedlemmarna, eller andra finansiella företag, t.ex. en köpare av en central motpart i resolution eller ett broinstitut. Det innebär att det är finansiella företag, inte skattebetalarna, som finansierar berörda myndigheters kostnader och utlägg.

Stödlagens rubrik bör ändras

Till följd av förslaget att utvidga tillämpningsområdet för stabilitetsfonden bör rubriken till stödlagen ändras till lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden. Det bör även införas en upplysningsbestämmelse i kompletteringslagen om att bestämmelser om finansiering av stödåtgärder och ersättningar enligt den lagen och EU-förordningen finns i stödlagen.

9.4 Finansiering av stabilitetsfonden

Regeringens bedömning: Nya medel – t.ex. ett avgiftsuttag – bör för närvarande inte tillföras stabilitetsfonden för att finansiera resolutions- och stödåtgärder som vidtas enligt EU-förordningen eller den nya kompletteringslagen.

Promemorians bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens bedömning. Enligt promemorians bedömning bör centrala motparter inte heller finansiera stabilitetsfonden genom avgifter.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Riksgäldskontoret* anser att ett avgiftsuttag bör belasta både kreditinstitut och centrala motparter med säte i Sverige om det i framtiden skulle uppstå ett behov av ökade medel i fonden. Om ett avgiftsuttag ska ske, anser myndigheten att avgiftsunderlaget för kreditinstitut respektive centrala motparter bör analyseras vidare. Riksgäldskontoret instämmer i promemorians bedömning att garanti- och låneramarna för stabilitetsfonden bör ses över. *Svenska Bankföreningen* noterar att stabilitetsfonden utgör en viktig parameter för stabiliteten och att det därför bör vara av vikt att fonden på sikt inte urlaskas. Föreningen anser mot den bakgrunden att man, för det fall stabilitetsfonden behöver utökas med anledning av att kretsen företag som kan bli föremål för krishanteringsåtgärder nu utvidgas, eller att den kretsen breddas ytterligare framgent, bör ha ambitionen att snarast möjligt ta fram en plan för att utforma relevanta riskmått för beräkning av framtida avgiftsunderlag från det kollektiv som stabilitetsfondens utökade användningsområde avser att täcka. *Sveriges riksbank* anser att det innebär en implicit försäkring från

staten till de centrala motparterna att det finns en stabilitetsfond och att en sådan försäkring inte bör vara gratis utan att de centrala motparterna bör betala en avgift till fonden. Riksbanken anser också att finansieringslösningar som innebär att avgifter ska betalas i efterhand mer principiellt är problematiska eftersom kostnaden för försäkringen då kan falla på andra än de som har dragit nytta av försäkringen.

Skälen för regeringens bedömning: Stabilitetsfonden utgörs, som framgår av avsnitt 9.3, av medel som staten skjutit till i form av anslag och som erhållits för tidigare generella stödåtgärder. Därutöver finns garanti- och låneramar kopplade till fonden vilka, efter riksdagens godkännande, möjliggör att fondens finansiella kapacitet blir större. Staten förfogar således redan över en finansiell buffert för att hantera stabilitetsstödande åtgärder.

En fråga som uppkommer är om stabilitetsfonden är tillräckligt stor för att, utöver att finansiera förebyggande statligt stöd riktade till kreditinstitut och de statliga stabiliseringsverktygen enligt lagen om resolution, även kunna finansiera resolutions- och stödåtgärder riktade till en central motpart. Det bör i det sammanhanget framhållas att sannolikheten för att den förlustabsorberande kapacitet som en central motpart är ålagd att ha enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister skulle vara otillräcklig torde vara mycket liten, vilket bl.a. visas i de stresstester som Esma genomfört under 2020 (se vidare avsnitt 14 under rubriken "Konsekvenser för statens finanser av föreslagna statliga stöd"). Om statligt stöd trots allt inte kan undvikas är det först när staten inte kan återfå stödmedel som stabilitetsfonden kan komma att belastas varaktigt. I detta sammanhang bör det noteras att ett villkor för att statliga stabiliseringsverktyg ska få användas är att det ska finnas omfattande och trovärdiga arrangemang för att återhämta statliga medel (artikel 45.1 första stycket e i EU-förordningen). Vidare anges i förordningen att staten ska återhämta alla offentliga medel som använts som statliga stabiliseringsverktyg och resolutionsmyndighetens utgifter (artikel 27.10). Förordningen begränsar inte sättet på vilket återhämtningen kan ske. Det bör också framhållas att stabiliteten i banksystemet i hög grad är beroende av att den finansiella infrastrukturen fungerar. Det innebär att resolutions- och stödåtgärder som syftar till att en central motpart ska kunna upprätthålla sina kritiska funktioner och minska risken för spridningseffekter även kommer banker och andra kreditinstitut till godo. Det gäller inte minst de banker som är clearingmedlemmar. I den meningen är stabilitetsstödande åtgärder riktade till ett kreditinstitut respektive till en central motpart snarare komplement än substitut.

De statliga stödåtgärder som i första hand torde bli aktuella när det gäller en central motpart är tillfälliga lån eller garantier i likviditetsstödande syfte. Sådant stöd kan förväntas att i stor utsträckning betalas tillbaka. Det kan däremot inte uteslutas att stabilitetsfonden kan komma att belastas i en större omfattning och mer långvarigt om regeringen skulle besluta om att tillämpa de statliga stabiliseringsverktygen, företrädesvis i form av kapitaltillskott. Kapitaltillskott kan bara komma i fråga när resolutionsverktygen inte är tillräckliga för att återställa finansiell stabilitet i en mycket exceptionell situation med en systemkris. Det bör vidare framhållas att statligt stöd inte kommer att lämnas per automatik utan föregås av en noggrann prövning av Riksgäldskontoret, stödmyndigheten eller,

beträffande de statliga stabiliseringsverktygen, av regeringen. Stöden ska även prövas mot EU:s statsstödsregler. Därtill ska Riksgäldskontoret inhämta regeringens godkännande av beslut om resolutionsåtgärder som kommer att få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter (artikel 3.9 i EU-förordningen, se även avsnitt 6.2). Stödmottagaren kommer fortsatt att stå under Finansinspektionens tillsyn och övervakas av Riksbanken. Företaget i resolution eller ett broinstitut står dessutom under Riksgäldskontorets direkta kontroll. Därutöver är utgångspunkten att offentliga medel ska kunna återhämtas i enlighet med det som beskrivs ovan.

Riksgäldskontoret och *Svenska Bankföreningen* väcker frågor kring ett framtida behov av ett avgiftsuttag i händelse av att stabilitetsfonden behöver ökade medel.

Stabilitetsfonden uppgår till cirka 40 miljarder kronor. Det har ansetts att en behållning av den storleken utgör en ansevärd resurs för att vidta åtgärder i en finanskris och att det därför tills vidare inte är nödvändigt att bygga upp fonden ytterligare (prop. 2015/16:5 s. 634). Med beaktande av dels de förutsättningar för att stöd till centrala motparter överhuvudtaget ska bli aktuellt, dels de villkor som omgärdar stöden som redogörs för ovan anser regeringen att det belopp som stabilitetsfonden nu uppgår till utgör en tillräcklig buffert för att, utöver att finansiera krisinsatser riktade till kreditinstitut, rymma de stödinsatser till centrala motparter som följer av EU-förordningen och kompletteringslagen. Därutöver ger bestämmelserna i EU-förordningen och i den nya kompletteringslagen tillräckligt goda förutsättningar för att statens långsiktiga kostnader ska kunna hållas låga och att statens insatser kunna återfås inom rimlig tid. Mot den bakgrunden är det regeringens bedömning att nya medel för närvarande inte bör tillföras stabilitetsfonden. Detta innebär i sin tur att det i detta lagstiftningsärende inte finns skäl att överväga de frågor som har koppling till ett avgiftsuttag, som Riksgäldskontoret, *Svenska Bankföreningen* och *Sveriges riksbank* tar upp.

Riksgäldskontoret instämmer vidare i promemorians bedömning att det bör övervägas om de garanti- och låneramar som är kopplade till stabilitetsfonden behöver ökas som en säkerhetsåtgärd. Regeringen konstaterar emellertid att den frågan behandlas i de årliga budgetpropositionerna (se t.ex. prop. 2021/22:1 utg.omr. 2 avsnitt 3.7.3, bet. 2021/22:FiU2, rskr. 2021/22:119).

9.5 Riksgäldskontorets möjlighet att ingå avtal om finansiering

Regeringens förslag: Riksgäldskontoret ska, för stabilitetsfondens räkning, få ingå avtal om finansiering för att tillgodose tillfälliga behov av likviditet och i syfte att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter eller ett finansieringsarrangemang i ett annat land.

Riksgäldskontoret ska, för stabilitetsfondens räkning, få ingå avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms

vara likvärdig, i ett annat land med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter eller ett finansieringsarrangemang i det andra landet. Ett sådant avtal ska få ingås först efter regeringens godkännande.

Statens intäkter och utgifter som följer av avtal om finansiering ska föras till respektive täckas av stabilitetsfonden. Beslut ska fattas av regeringen om att använda medel från stabilitetsfonden för att täcka utgifter som följer av ett avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms vara likvärdig, i ett annat land.

I den nya kompletteringslagen ska det tas in en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om stabilitetsfonden finns i lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: EU-förordningen ger resolutionsmyndigheten möjlighet att ingå kontrakt om att låna eller erhålla andra former av finansiellt stöd när det krävs för att tillgodose tillfälliga likviditetsbehov i syfte att säkerställa en ändamålsenlig tillämpning av resolutionsverktygen (artikel 44). Regeringens bedömning är att EU-förordningen möjliggör för Riksgäldskontoret att ingå avtal om finansiering av likviditetsstödjande åtgärder med en utländsk resolutionsmyndighet.

Ett finansieringsavtal kan t.ex. bli aktuellt i samband med resolution av en i Sverige auktoriserad central motpart med betydande gränsöverskridande verksamhet eller som har flera utländska clearingmedlemmar. Bestämmelser om att Riksgäldskontoret, för stabilitetsfondens räkning, ska få ingå sådana avtal med en resolutionsmyndighet i ett annat land bör därför införas i den nya kompletteringslagen. De avtal som här avses bör även få ingås med annan ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet eller myndighet med förvaltningsbefogenheter än resolutionsmyndigheten alternativt med ett finansieringsarrangemang för krishantering av centrala motparter i det andra landet, t.ex. en fond.

Riksgäldskontoret bör även få möjlighet att ingå avtal om finansiering i samband med resolution av en central motpart som är auktoriserad i ett annat land och som därmed kan bli föremål för resolutionsåtgärder som vidtas av resolutionsmyndigheten i det landet. Bestämmelsen bör utformas så att Riksgäldskontoret, för stabilitetsfondens räkning, ska få ingå avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms vara likvärdig, i ett annat land med resolutionsmyndigheten i det andra landet. Avtalen bör även få ingås med annan ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet eller myndighet med förvaltningsbefogenheter än resolutionsmyndigheten alternativt med ett finansieringsarrangemang för krishantering av centrala motparter i det andra landet. Ett avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller åtgärd som bedöms vara likvärdig, i ett annat land bör få ingås först efter regeringens godkännande.

Bestämmelser om detta bör tas in i kompletteringslagen. Statens intäkter och utgifter som följer av avtal om finansiering bör föras till respektive täckas av stabilitetsfonden. Beslut ska fattas av regeringen om att använda medel från stabilitetsfonden för att täcka utgifter som följer av ett avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms vara

likvärdig, i ett annat land. Det bör i kompletteringslagen även tas in en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om stabilitetsfonden finns i stödlagen.

10 Sekretess och informationsutbyte

10.1 Utgångspunkter för införande av nationella sekretessbestämmelser

I det allmännas verksamhet gäller sekretess enligt offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL, och enligt offentlighets- och sekretessförordningen (2009:641), förkortad OSF. Med sekretess avses förbud att röja en uppgift, vare sig det sker muntligen, genom utlämnande av allmän handling eller på något annat sätt (3 kap. 1 § OSL). Beroende på vilken typ av skaderekvisit som används har den som gör bedömningen om en uppgift omfattas av sekretess eller inte att pröva antingen om ett röjande av uppgiften kan antas leda till viss skada (rakt skaderekvisit – presumtion för offentlighet) eller om det står klart att uppgiften kan röjas utan att viss skada uppkommer (omvänt skaderekvisit – presumtion för sekretess). Sekretessen kan också vara absolut. I sådana fall används inget skaderekvisit. Uppgifterna som är föremål för sekretess ska hemlighållas utan att skadeprovning sker. Genom användningen av skaderekvisit säkerställs att uppgifter inte beläggs med mer sekretess än vad som är oundgängligen nödvändigt för att skydda det intresse som föranlett bestämmelsen.

Förbud att röja eller utnyttja en uppgift gäller även för den som fått kännedom om uppgiften genom att för det allmännas räkning delta i en myndighets verksamhet på grund av anställning eller uppdrag hos myndigheten, tjänsteplikt eller på annan liknande grund (2 kap. 1 § OSL). När det gäller personer som inte räknas till det allmännas verksamhet får tystnadsplikt säkerställas på annat sätt. Det kan ske genom bestämmelser i en lag vid sidan av den allmänna sekretesslagstiftningen, sekretessavtal eller utlämnande av sekretessbelagda uppgifter med förbehåll (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 128).

En grundläggande princip i offentlighets- och sekretesslagen är att sekretess som huvudregel inte följer med en uppgift när den lämnas till en annan myndighet (samma prop. s. 75 f.). Vissa bestämmelser om överföring av sekretess finns dock i lagen (t.ex. i tillsynsverksamhet enligt 11 kap. 1 §).

Vad som föreskrivs om sekretess mot andra myndigheter och om uppgiftslämnande och överföring av sekretess till andra myndigheter gäller också mellan olika verksamhetsgrenar inom en myndighet när de är att betrakta som självständiga i förhållande till varandra (8 kap. 2 § OSL).

10.2 Sekretess till skydd för allmänna intressen

Regeringens bedömning: Behovet av sekretess till skydd för allmänna intressen med anledning av EU-förordningen eller i verksamhet som avser statligt stöd till centrala motparter och finansiering av resolutionsåtgärder enligt den nya kompletteringslagen tillgodoses genom gällande rätt och kräver inte någon lagstiftningsåtgärd.

Promemorians bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens bedömning. Promemorians bedömning omfattar inte om det behövs någon ny sekretessbestämmelse till skydd för allmänna intressen med anledning av EU-förordningen.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning

Statsfinanssekretess

Enligt EU-förordningen ska en bedömning göras av de effekter som ett utlämnande av konfidentiella uppgifter kan få för allmänintresset när det gäller bl.a. finansiell, monetär eller ekonomisk politik (artikel 73.3). Detta motsvaras, enligt regeringens bedömning, av den prövning som ska göras om en uppgift omfattas av s.k. statsfinanssekretess (16 kap. 1 § OSL). Enligt den bestämmelsen gäller sekretess hos regeringen, Riksbanken och Riksgäldskontoret för uppgift som rör rikets centrala finanspolitik, penningpolitik eller valutapolitik, om det kan antas att syftet med beslutade eller förutsedda åtgärder motverkas om uppgiften röjs. Bestämningen är visserligen inte tillämplig hos alla myndigheter och personer som räknas upp i EU-förordningen (se artikel 73.1). Det ligger dock i sakens natur att det i första hand är hos de myndigheter som ansvarar för dessa politikområden som det kan bli aktuellt med en prövning av om en uppgift omfattas av sekretess. Om en uppgift som omfattas av statsfinanssekretess lämnas ut av regeringen, Riksbanken eller Riksgäldskontoret till en annan myndighet överförs sekretessen till den mottagande myndigheten (16 kap. 2 § OSL). Till enskilda som inte omfattas av offentlighets- och sekretesslagen och som kan komma att få kännedom om uppgifter som förekommer i Riksgäldskontorets ärenden enligt EU-förordningen eller i Riksgäldskontorets och stödmyndighetens verksamhet som avser sådana stödåtgärder till centrala motparter som föreslås i denna lagrådsremiss, får uppgifter som omfattas av sekretess lämnas ut med förbehåll (se 10 kap. 14 § OSL). Med detta följer också en tystnadsplikt för mottagaren av sådana uppgifter. En bedömning av om en uppgift kan lämnas ut med förbehåll får göras i varje enskilt fall och förbehållets omfattning kan komma att prövas i domstol. Inom ramen för resolution, resolutionsförberedande arbete eller användning av de statliga stabiliseringsverktygen eller de stödåtgärder som föreslås i denna lagrådsremiss torde utlämning av uppgifter som omfattas av statsfinanssekretessen enbart komma i fråga i begränsad utsträckning, t.ex. i samband med att företrädare för en central motpart informeras om åtgärder som resolutionsmyndigheten avser att vidta mot den centrala motparten.

Inspektion, revision eller annan granskning

Enligt EU-förordningen ska det göras en bedömning av de effekter som utlämnandet av information kan få för ändamålet med inspektioner och för utredningar och revisioner (artikel 73.3). I svensk rätt motsvaras detta enligt regeringens bedömning av den sekretessprövning som ska göras enligt 17 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen. Enligt den bestämmelsen gäller sekretess för uppgift om planläggning eller andra förberedelser för sådan inspektion, revision eller annan granskning som en myndighet ska göra, om det kan antas att syftet med granskningsverksamheten motverkas om uppgiften röjs. Även i detta fall finns möjlighet att till enskilda lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess med förbehåll (se 10 kap. 14 § OSL).

Fredstida kriser

I EU-förordningen (artikel 73) anges visserligen inte att det ska göras någon bedömning av de effekter som ett utlämnande av uppgifter skulle kunna få för några andra allmänna intressen än de som berörs ovan. Enligt regeringens bedömning bör emellertid även andra allmänna intressen som EU-förordningen syftar till att säkerställa beaktas vid en bedömning av om en uppgift kan lämnas ut. Det handlar om det allmänna intresset av att förebygga och hantera finansiella kriser genom återhämtning eller resolution av centrala motparter. Vid utlämnande av uppgifter om sådan verksamhet måste alltså effekterna som utlämnandet kan få bedömas, oavsett om uppgifterna hänför sig till den planerande, krisavvärjande eller kris- hanterande fasen i verksamheten.

Sekretess gäller för uppgift som hänför sig till en myndighets verksamhet som består i risk- och sårbarhetsanalyser avseende fredstida krissituationer, planering och förberedelser inför sådana situationer eller hantering av sådana situationer, om det kan antas att det allmänna möjligheter att förebygga och hantera fredstida kriser motverkas om uppgiften röjs (18 kap. 13 § OSL). Bestämmelsen infördes mot bakgrund av skyldigheter och ansvar som ålagts vissa myndigheter enligt den numera upphävda förordningen (2002:472) om åtgärder för fredstida krishantering och höjd beredskap. Den förordningen ersattes av förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap som i sin tur har ersatts av förordningen (2015:1052) om krisberedskap och bevakningsansvariga myndigheters åtgärder vid höjd beredskap. Huvuddragen är dock fortfarande desamma. Enligt den sistnämnda förordningen har Finansinspektionen och Riksgäldskontoret ett särskilt ansvar för krisberedskapen när det gäller samverkansområdet ekonomisk säkerhet. Med ansvaret följer en skyldighet att planera och vidta förberedelser för att skapa förmåga att hantera en kris, förebygga sårbarheter samt motstå hot och risker.

I förarbetena till lagen om resolution anförde regeringen att 18 kap. 13 § OSL är tillämplig på uppgifter i den verksamhet myndigheterna utför enligt den numera upphävda förordningen om krisberedskap och höjd beredskap som avser såväl planering för återhämtning och resolution som konkreta åtgärder som syftar till att avvärja eller hantera en kris (prop. 2015/16:5 s. 706). Vidare anfördes att bestämmelsen till följd av det sagda även bör vara tillämplig på uppgifter i den verksamhet som myndigheterna utför

enligt den gällande förordningen om krisberedskap och bevakningsansvariga myndigheters åtgärder vid höjd beredskap.

Motsvarande bör enligt regeringens bedömning gälla för den verksamhet som myndigheterna kommer att utföra i fråga om statligt stöd till centrala motparter och finansiering av resolutionsåtgärder enligt den nya kompletteringslagen. Bestämmelsen bör även omfatta uppgifter som insamlats eller producerats i motsvarande planerande, förberedande eller krishanterande verksamhet som myndigheterna har att bedriva enligt andra bestämmelser, såsom de i EU-förordningen.

Det behövs inte någon ny sekretessbestämmelse

Regeringen anser att de ovan redovisade sekretessbestämmelserna tillgodoser behovet av skydd för allmänna intressen som följer av EU-förordningen. Detsamma gäller i fråga om verksamhet som kommer att utföras när det gäller statligt stöd till centrala motparter och finansiering av resolutionsåtgärder enligt kompletteringslagen. Det behövs därför inte någon ny sekretessbestämmelse till skydd för allmänna intressen.

10.3 Sekretess till skydd för enskildas intressen

10.3.1 Sekretess i ärenden enligt EU-förordningen

Regeringens förslag: Sekretess ska, till dess ärendet har slutförts, gälla i ärende om resolution enligt EU-förordningen

- för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och
- för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende ska sekretess gälla

- för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och
- för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen ska inte gälla beslut i sådant ärende.

För uppgift i en allmän handling ska sekretessen gälla i högst tjugo år.

Sekretess ska gälla i andra ärenden enligt EU-förordningen

- för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och
- för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

För uppgift i en allmän handling ska sekretessen gälla i högst tjugo år.

Promemorians bedömning överensstämmer inte med regeringens förslag. Enligt promemorians bedömning behöver det inte införas några bestämmelser för ärenden enligt EU-förordningen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Riksgäldskontoret* anser att det är önskvärt att avsnittet i promemorian om EU-förordningens bestämmelser om informationsdelning och sekretess kompletteras med en mer omfattande analys och bedömning av eventuellt behov av kompletterande nationella bestämmelser om informationsdelning och sekretess.

Skälen för regeringens förslag

EU-förordningens confidentialitetskrav

Enligt EU-förordningen (artikel 73.1) gäller tystnadsplikt för följande myndigheter, företag och personer.

- a) Resolutionsmyndigheter.
- b) Behöriga myndigheter, Esmå och Eba.
- c) Behöriga ministerier.
- d) Särskilda förvaltare eller tillfälliga förvaltare som har utsetts enligt denna förordning.
- e) Potentiella förvärvare som kontaktas av de behöriga myndigheterna eller som resolutionsmyndigheterna försöker värva, oavsett om kontakten eller värvingen syftar till förberedelse för att tillämpa verktyget för försäljning av verksamhet, och oavsett om värvingen resulterade i ett förvärv.
- f) Auktoriserade revisorer, revisorer, juridiska och professionella rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlitas av resolutionsmyndigheterna, behöriga myndigheter, behöriga ministerier eller av de potentiella förvärvare som avses i led e.
- g) Centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen.
- h) Ett broinstitut.
- i) Den centrala motpartens verkställande ledning och styrelseledamöter samt anställda inom de organ eller enheter som avses i leden a–k före, under och efter det att de utses.
- j) Övriga medlemmar i resolutionskollegiet som inte anges i leden a, b, c och g.
- k) Övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, till personer som avses i leden a–j.

De personer som omfattas av tystnadsplikt ska innan uppgifter lämnas ut genomföra en prövning av de effekter som utlämnandet av uppgifterna skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken samt för ändamålet med inspektioner, utredningar och revisioner. När det gäller enskilda intressen ska prövningen ske i fråga om effekterna för fysiska och juridiska personers affärsintressen (artikel 73.3).

Gällande svensk rätt

I tillståndsgivning och tillsyn avseende finansiell verksamhet gäller sekretess för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser om det kan antas att denne lider skada om uppgiften röjs (30 kap. 4 § OSL). Sekretess gäller vidare för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som myndighetens verksamhet avser. Begreppet tillsyn bör inte ges en alltför snäv tolkning utan får anses omfatta alla de fall där en myndighet har en övervakande eller styrande funktion (prop. 1979/80:2 Del A s. 235 och prop. 2015/16:5 s. 708). Bestämmelsen är därmed tillämplig både på Finansinspektionens löpande tillsyn och på den del av myndighetens verksamhet som syftar till att förebygga en finansiell kris, t.ex. bedömning av återhämtningsplaner och tidiga ingripanden. Det kan noteras att krisförebyggande uppgifter på finansmarknadsområdet normalt tillkommer den behöriga myndigheten enligt EU-lagstiftningen. Bestämmelsen är också tillämplig på den del av Riksbankens verksamhet som består i övervakning av bank- och kreditväsendet (jfr samma prop.). Riksbanken bedriver övervakning av Nasdaq Clearing med stöd av riksbankslagen (6 kap. 9 §).

Sekretess gäller, i den utsträckning regeringen meddelar föreskrifter om det, i en statlig myndighets verksamhet som består i bl.a. utredning, planering, tillsyn eller stödverksamhet med avseende på näringslivet för uppgift om en enskilds affärs- eller driftförhållanden, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs (30 kap. 23 § OSL). Detsamma gäller för uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden för den som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet. Föreskrifter om sekretess som har meddelats med stöd av denna bestämmelse finns i 9 § OSF och i förordningens bilaga. Dessa föreskrifter innebär att sekretess gäller i bl.a. utredning och planering hos Riksgäldskontoret i frågor som rör bank- och kreditväsendet eller sådan central motpart som avses i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (punkt 135 i bilagan till OSF), stöd genom garantier som handhas av Riksgäldskontoret eller Boverket, genom lån som handhas av Riksgäldskontoret (punkt 65 i bilagan till OSF) samt bl.a. utredning, planering, tillsyn och stödverksamhet hos regeringen i frågor som rör näringslivet (punkt 1 i bilagan till OSF).

Sekretess gäller i ärende om resolution enligt lagen om resolution (30 kap. 12 a § OSL). Sekretess gäller i sådana ärenden för uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser och för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. Det innebär att sekretessen i ett pågående ärende är absolut. Har ärendet avslutats omfattas samma uppgifter av sekretess men för den som ärendet avser gäller sekretessen med ett rakt skaderekvisit, dvs. om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs. Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

Sekretess gäller även i andra ärenden enligt lagen om resolution, såsom Riksgäldskontorets upprättande av resolutionsplaner. Sekretess gäller för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om

det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser (30 kap. 12 b § OSL). Även här är sekretessen absolut.

Sekretess gäller för uppgift om en enskilds ekonomiska förhållanden i viss verksamhet hos Riksbanken, däribland in- och utlåningsrörelsen till vilken bl.a. handlingar rörande avtal om likviditetsstöd räknas (31 kap. 1 § första stycket OSL, jfr RÅ 2008 not 172 och Högsta förvaltningsdomstolens dom den 6 oktober 2009, mål nr 4270-09). Sekretessen enligt denna bestämmelse är absolut. I det fallet Riksbanken med stöd av en sekretessbrytande bestämmelse, exempelvis 4 kap. 2 § stödlagen, lämnar en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket OSL till en myndighet i ett ärende som avses i 30 kap. 12 § OSL blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i det ärendet (30 kap. 13 § OSL).

Behovet av nya sekretessbestämmelser

Som redovisas ovan gäller sekretess i ärende om resolution av kreditinstitut och värdepappersbolag enligt lagen om resolution (30 kap. 12 a § OSL) och i andra ärenden enligt samma lag (30 kap. 12 b § OSL). För att sekretess ska gälla i motsvarande ärenden enligt EU-förordningen bör det göras tillägg i de båda paragraferna i offentlighets- och sekretesslagen. Av den redovisning som lämnas nedan framgår att regeringen anser att sekretesskyddet för uppgifterna bör vara likalydande i fråga om föremålet för sekretess, dess styrka och tid (jfr prop. 2015/16:5 s. 711–715).

Sekretessens föremål och räckvidd

De uppgifter om enskildas förhållanden som kommer att förekomma i myndigheternas ärenden enligt EU-förordningen är av motsvarande slag som förekommer i ärenden enligt lagen om resolution, och som skyddas av sekretess enligt 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL. Sekretessens föremål bör utformas på samma sätt som i gällande rätt på området. Sekretess bör därför gälla för uppgift om dels affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, dels ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. Skyddet för de nu aktuella uppgifterna bör på samma sätt som uppgifter i ärenden enligt lagen om resolution som i dag skyddas av sekretess enligt 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL vara tillämpligt hos alla myndigheter där ärenden enligt EU-förordningen hanteras. Sekretessen bör inte gälla beslut i ärende.

Sekretessens styrka

Utförningen av en sekretessregel ska vara ett resultat av en avvägning mellan insyns- och sekretessintressena (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 75 f.). När det gäller finansiell krishantering får allmänheten och media förutsättas ha ett stort intresse av insyn i myndigheternas verksamhet. För det allmänna förtroendet för myndigheterna och för att skapa trovärdighet för de vidtagna åtgärderna hos olika marknadsaktörer är det också viktigt att information som rör hur myndigheterna agerar i en krissituation kan offentliggöras i så stor utsträckning som möjligt. Bristande förtroende kan dels medföra svårigheter som annars inte skulle ha uppstått, dels försvåra

en effektiv och ändamålsenlig krishantering. Mot detta ska ställas de potentiella negativa konsekvenserna av ett offentliggörande av uppgifter för ett företag (jfr prop. 2015/16:5 s. 714).

I ett pågående ärende om resolution enligt lagen om resolution gäller absolut sekretess. Regeringen anförde vid genomförandet av krishanteringsdirektivet, som skäl för att sekretessen under hanteringen bör vara absolut, bl.a. att de stödåtgärder som övervägs inte ska motverkas till följd av att uppgifter som kan visa sig orsaka skada röjs. I detta sammanhang påpekade regeringen också att det är uppenbart att ett röjande av känsliga affärsuppgifter som inhämtas i ett ärende kan få stora negativa konsekvenser både för kreditinstitutet i fråga och för tredje part samt att det i en pågående krissituation kan vara svårt att skaffa sig en överblick över vilka uppgifter som är känsliga för institutet och vilka som inte är det (se prop. 2008/09:61 s. 60 och prop. 2015/16:5 s. 714). Samma avvägning till förmån för sekretessintresset som gjordes när det gäller ärenden som rör krishantering av kreditinstitut och värdepappersbolag bör göras i motsvarande ärenden enligt EU-förordningen som en del av krishanteringen av en central motpart. Sekretessen för uppgifter i ett pågående ärende om resolution bör därför vara absolut.

Även när det gäller avslutade ärenden om resolution och andra ärenden enligt EU-förordningen bör sekretessens styrka vara densamma som i avslutade ärenden enligt lagen om resolution enligt 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL. I avslutade sådana ärenden bör därför sekretessen vara absolut när det gäller uppgifter om ekonomiska eller personliga förhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som åtgärden avser. För uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser bör dock sekretessen gälla endast om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs.

Sekretesstid

Bestämmelserna i 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL begränsar sekretessen i ärenden enligt lagen om resolution till att gälla i högst tjugo år. Enligt regeringens uppfattning finns det inte skäl att göra en annan bedömning av sekretesstiden i fråga om uppgifter som förekommer i ärende enligt EU-förordningen.

Överföring av sekretess

Om en myndighet i sin verksamhet enligt lagen om resolution får en uppgift som är sekretessreglerad enligt 31 kap. 1 § första stycket eller 2 § OSL från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig även på uppgiften hos myndigheten (30 kap. 13 § OSL). Denna överföring av sekretess gäller i ärende enligt lagen om resolution. En sådan överföring av sekretess bör även gälla för uppgifter som lämnas till en annan myndighet i ett ärende enligt EU-förordningen. Sådan överföring av sekretess i ärende enligt EU-förordningen åstadkoms genom de tillägg till 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL som föreslås ovan.

En annan följd av dessa tillägg är att om en myndighet överför en sekretessbelagd uppgift i ett ärende enligt EU-förordningen till en annan myndighet, så gäller sekretessen även hos den mottagande myndigheten (30 kap. 13 a § OSL).

Rätten att meddela och offentliggöra uppgifter

Den tystnadsplikt som följer av 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL har företräde framför meddelarfriheten, förutom i det fallet att uppgifterna rör affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser och det är fråga om ett avslutat resolutionsärende eller om ett annat ärende enligt lagen om resolution (30 kap. 30 § OSL). Som skäl för detta anförde regeringen i förarbetena följande. En enskild som står i affärsförbindelse med ett berört kreditinstitut är inte själv föremål för någon stödåtgärd och uppgift som rör den enskildes ekonomiska och personliga förhållanden bör skyddas av absolut sekretess. Meddelarfrihet bör inte gälla för sådana uppgifter. Meddelarfrihet bör heller inte gälla för uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos det berörda kreditinstitutet så länge uppgifterna omfattas av absolut sekretess, dvs. under ett pågående ärende. När ärendet har avslutats omfattas sådana uppgifter av ett rakt skaderekvisit, dvs. presumtion för offentlighet. I ett sådant skede talar övervägande skäl för att meddelarfriheten bör ha företräde framför tystnadsplikten. I fråga om övriga ärenden enligt lagen om resolution bör undantag från meddelarfriheten göras i samma utsträckning som när sekretess gäller enligt 30 kap. 4 § OSL, eftersom sekretessen i den bestämmelsen har samma föremål och styrka som den som föreslås gälla i dessa ärenden. I sådana fall ska tystnadsplikten för uppgifter som hänför sig till den som trätt i affärsförbindelse eller motsvarande förbindelse med den som åtgärden avser ha företräde framför meddelarfriheten, medan meddelarfriheten ska ha företräde framför tystnadsplikten för uppgift om den som åtgärden avser (prop. 2008/09:61 s. 63 och prop. 2015/16:5 s. 717).

Utgångspunkten för svensk offentlighets- och sekretesslagstiftning är att stor återhållsamhet ska iakttas vid prövningen av om undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter bör göras i ett specifikt fall. Den enskilda sekretessbestämmelsens konstruktion kan ge viss vägledning. När det är fråga om bestämmelser om absolut sekretess kan det finnas större anledning att överväga undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter än i andra fall (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 111 f.).

De skäl som anförs i ovan nämnda förarbeten för att låta tystnadsplikten ha företräde framför meddelarfriheten i ärende enligt lagen om resolution gör sig på motsvarande sätt gällande vid avvägningen mellan sekretessbehovet och insynsintresset i ärende enligt EU-förordningen eftersom det är fråga om samma typ av uppgifter i motsvarande ärende. Regeringen anser därför att tystnadsplikten bör ha företräde framför meddelarfriheten även i ett pågående ärende om resolution enligt EU-förordningen och, när det gäller uppgifter som hänför sig till den som trätt i affärsförbindelse eller motsvarande förbindelse med den som åtgärden avser, i ett avslutat sådant ärende och ett annat ärende enligt EU-förordningen. Meddelarfriheten bör dock ha företräde framför tystnadsplikten för uppgift om den som åtgärden avser i ett avslutat resolutionsärende och ett annat ärende enligt EU-förordningen. Detta åstadkoms genom de tillägg till 30 kap. 12 a och 12 b §§ OSL som föreslås ovan.

10.3.2 Sekretess i ärenden om förebyggande statligt stöd och statligt stöd under resolution

Regeringens förslag: Sekretess ska gälla i ärende om förebyggande statligt stöd till en central motpart eller statligt stöd till en central motpart under resolution till dess ärendet har slutförts

- för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och
- för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende ska sekretess gälla

- för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och
- för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretess ska inte gälla beslut i ett sådant ärende.

För uppgift i en allmän handling i ett sådant ärende ska sekretessen gälla i högst tjugo år.

Får en myndighet, i ett ärende om statligt stöd till en central motpart, en uppgift som är sekretessreglerad i Riksbankens verksamhet eller Riksgäldskontorets upplåningsverksamhet från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, ska sekretessbestämmelsen bli tillämplig på uppgiften även i ärendet. Sekretessen ska dock inte gälla om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

Tystnadsplikten ska i pågående ärenden om statligt stöd till en central motpart ha företräde framför meddelarfriheten. I avslutade sådana ärenden ska tystnadsplikten ha företräde framför meddelarfriheten för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Svenska Journalistförbundet* avstyrker förslaget och anser att absolut sekretess bör användas med stor restriktivitet och inte är motiverad i detta fall. Förbundet anser också att tystnadsplikten inte bör ha företräde framför meddelarfriheten, eftersom rätten att meddela uppgifter till media är en viktig princip som stärker demokratin.

Skälen för regeringens förslag

Gällande rätt

Sekretess gäller i ärende enligt stödlagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut (30 kap. 12 § OSL). Sekretess gäller i sådana ärenden för uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser och för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som

har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. För att de krishanteringsåtgärder som myndigheterna överväger inte ska motverkas genom att uppgifter som kan visa sig orsaka skada röjs, är sekretessen under hanteringen av ärendena absolut (jfr prop. 2008/09:61 s. 59 f. och prop. 2015/16:5 s. 714). Har ärendet avslutats omfattas samma uppgifter av sekretess men för den som ärendet avser gäller sekretessen med ett rakt skaderekvisit, dvs. om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs. Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

Sekretessen enligt 30 kap. 12 § OSL motsvarar även den som gäller för ärenden om resolution av kreditinstitut och värdepappersbolag (30 kap. 12 a §) och den som i denna lagrådsremiss föreslås ska gälla för ärenden om resolution av centrala motparter (avsnitt 10.3.1).

Behovet av nya sekretessbestämmelser

Som framgår av redogörelsen för gällande rätt i avsnitt 10.3.1 råder sekretess i olika omfattning för uppgifter som förekommer i ärenden och verksamhet hos de myndigheter som kommer att involveras i frågor om statligt stöd till en central motpart. I det avsnittet föreslås även sekretessbestämmelser i fråga om uppgifter i ärenden enligt EU-förordningen. För att sekretess ska gälla i ärende om förebyggande statligt stöd enligt kompletteringslagen bör samma sekretesskydd för sådana uppgifter gälla som i ärenden om förebyggande statligt stöd enligt stödlagen. Sekretessbestämmelsen i 30 kap. 12 § OSL bör därför gälla även ärenden om förebyggande statligt stöd enligt den nya lagen. Det bör dessutom införas en ny sekretessbestämmelse i samma kapitel i offentlighets- och sekretesslagen med skydd för uppgifter som förekommer i ärende om statligt stöd under resolution i kompletteringslagen. Av den redovisning som lämnas nedan framgår regeringens uppfattning att sekretesskyddet för uppgifterna bör vara likalydande i fråga om föremålet för sekretess, dess styrka och tid (jfr prop. 2015/16:5 s. 711–715).

Sekretessens föremål och räckvidd

De uppgifter om enskildas förhållanden som kommer att förekomma i myndigheternas ärenden om statligt stöd enligt kompletteringslagen är av motsvarande slag som förekommer i ärende om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och som skyddas av sekretess enligt 30 kap. 12 § OSL. Sekretessens föremål i ärenden om statligt stöd enligt den nya lagen bör utformas på samma sätt som i gällande rätt på området. Sekretess bör därför gälla för uppgift om dels affärs- eller driftförhållande hos den som ärendet avser, dels ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser. Skyddet för de nu aktuella uppgifterna bör på samma sätt som uppgifter i ärenden om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut som i dag skyddas av sekretess enligt 30 kap. 12 § OSL vara tillämpligt hos alla myndigheter där ärenden om statligt stöd hanteras. Sekretessen bör inte gälla beslut i ärende.

Sekretessens styrka

Utformningen av en sekretessregel ska vara ett resultat av en avvägning mellan insyns- och sekretessintressena (jfr prop. 1979/80:2 Del A

s. 75 f.). När det gäller finansiell krishantering får allmänheten och media förutsättas ha ett stort intresse av insyn i myndigheternas verksamhet. För det allmänna förtroendet för myndigheterna och för att skapa trovärdighet för de vidtagna åtgärderna hos olika marknadsaktörer är det också viktigt att information som rör hur myndigheterna agerar i en krissituation kan offentliggöras i så stor utsträckning som möjligt. Bristande förtroende kan medföra dels svårigheter som annars inte skulle ha uppstått, dels försvåra en effektiv och ändamålsenlig krishantering. Mot detta ska ställas de potentiella negativa konsekvenserna av ett offentliggörande av uppgifter för ett företag (jfr prop. 2015/16:5 s. 714).

I ärende om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut gäller absolut sekretess i vissa fall (30 kap. 12 § första stycket och andra stycket 2 OSL). Regeringen anförde bl.a. vid genomförandet av krishanteringsdirektivet, som skäl för att sekretessen under hanteringen bör vara absolut, att de stöd-åtgärder som övervägs inte ska motverkas till följd av att uppgifter som kan visa sig orsaka skada röjs. I detta sammanhang påpekade regeringen också att det är uppenbart att ett röjande av känsliga affärsuppgifter som inhämtas i ett ärende kan få stora negativa konsekvenser både för kreditinstitutet i fråga och för tredje part samt att det i en pågående krissituation kan vara svårt att skaffa sig en överblick över vilka uppgifter som är känsliga för institutet och vilka som inte är det (se prop. 2008/09:61 s. 60 och prop. 2015/16:5 s. 714). Samma avvägning till förmån för sekretessintresset som gjordes när det gäller ärenden som rör krishantering av kreditinstitut och värdepappersbolag bör göras i ärenden om statligt stöd som en del av krishanteringen av en central motpart. Sekretessen för uppgifter i pågående ärende om statligt stöd bör därför vara absolut. Även när det gäller avslutade ärenden enligt den nya kompletteringslagen bör sekretessens styrka vara densamma som i avslutade ärenden enligt stödlagen enligt 30 kap. 12 § OSL. I avslutade sådana ärenden bör därför sekretessen vara absolut när det gäller uppgifter om ekonomiska eller personliga förhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som åtgärden avser. Regeringen anser därmed, till skillnad från *Svenska Journalistförbundet*, att det i ovannämnda fall inte skulle räcka med en svagare form av sekretess än absolut sekretess. För uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ett avslutat ärende avser bör dock sekretessen gälla endast om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs.

Sekretesstid

Bestämmelserna i 30 kap. 12 § OSL begränsar sekretessen i ärenden enligt stödlagen och lagen om resolution till att gälla i högst tjugo år. Enligt regeringens uppfattning finns det inte skäl att göra en annan bedömning av sekretesstiden i fråga om uppgifter som förekommer i ärende om statligt stöd till en central motpart.

Överföring av sekretess

Om en myndighet i sin verksamhet som avser statligt stöd enligt stödlagen får en uppgift som är sekretessreglerad enligt 31 kap. 1 § första stycket eller 2 § OSL från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig även på uppgiften hos myndigheten (30 kap. 13 §

OSL). En sådan överföring av sekretess bör även gälla för uppgifter som lämnas till stödmyndigheten enligt kompletteringslagen, resolutionsmyndigheten eller regeringen i ett ärende om statligt stöd till en central motpart enligt den lagen. Sådan överföring av sekretess i ärende om förebyggande statligt stöd till en central motpart åstadkoms genom den ändring i 30 kap. 12 § OSL som föreslås ovan. För att överföring av sekretess ska gälla i ärende om statligt stöd under resolution bör en hänvisning till den nya sekretessbestämmelse som föreslås ovan införas i 30 kap. 13 § OSL. I enlighet med det som redan gäller enligt 30 kap. 13 § OSL bör sekretessen inte gälla om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

Regeringen kan besluta om undantag från sekretessen

Regeringen får för ett särskilt fall besluta om undantag från sekretessen enligt 12 § första stycket 1 och andra stycket 1 OSL, om den finner det vara av vikt att uppgiften lämnas (30 kap. 14 § OSL). Vid genomförandet av krishanteringsdirektivet anförde regeringen som skäl för detta undantag bl.a. följande. När samhället står inför eller befinner sig i en finansiell kris kan det uppstå situationer där det framstår som nödvändigt att andra marknadsaktörer och allmänheten i övrigt får information om vad som sker, t.ex. för att stabiliteten i samhället och tilltron till det finansiella systemet ska kunna värnas. För att ha möjlighet att hantera intressekonflikter av det slag som då kan uppkomma bör regeringen få befogenhet att för särskilt fall förordna om undantag från den sekretess som gäller för uppgift om affärs- och driftförhållanden hos den som ärendet avser, om regeringen finner det vara av vikt att uppgiften lämnas (prop. 2008/09:61 s. 62 och prop. 2015/16:5 s. 716). Enligt regeringens uppfattning bör denna befogenhet även gälla uppgifter som förekommer i myndigheternas verksamhet om förebyggande statligt stöd till en central motpart enligt kompletteringslagen. Det åstadkoms genom den ändring i 30 kap. 12 § OSL som föreslås ovan.

Rätten att meddela och offentliggöra uppgifter

Den tystnadsplikt som följer av 30 kap. 12 §§ OSL har företräde framför meddelarfriheten, förutom i det fallet ärendet är avslutat och uppgifterna rör affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser (30 kap. 30 § OSL). Som skäl för detta anförde regeringen i förarbetena följande. En enskild som står i affärsförbindelse med ett berört kreditinstitut är inte själv föremål för någon stödåtgärd och uppgift som rör den enskildes ekonomiska och personliga förhållanden bör skyddas av absolut sekretess. Meddelarfrihet bör inte gälla för sådana uppgifter. Meddelarfrihet bör heller inte gälla för uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos det berörda kreditinstitutet så länge uppgifterna omfattas av absolut sekretess, dvs. under ett pågående ärende. När ärendet har avslutats omfattas sådana uppgifter av ett rakt skaderekvisit, dvs. presumtion för offentlighet. I ett sådant skede talar övervägande skäl för att meddelarfriheten bör ha företräde framför tystnadsplikten (prop. 2008/09:61 s. 63 och 2015/16:5 s. 717).

Utgångspunkten för svensk offentlighets- och sekretesslagstiftning är att stor återhållsamhet ska iakttas vid prövningen av om undantag från rätten

att meddela och offentliggöra uppgifter bör göras i ett specifikt fall. Den enskilda sekretessbestämmelsens konstruktion kan ge viss vägledning. När det är fråga om bestämmelser om absolut sekretess kan det finnas större anledning att överväga undantag från rätten att meddela och offentliggöra uppgifter än i andra fall (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 111 f.).

De skäl som anförs i ovan nämnda förarbeten för att låta tystnadsplikten ha företräde framför meddelarfriheten i ärende som rör statligt stöd till kreditinstitut eller värdepappersbolag gör sig på motsvarande sätt gällande vid avvägningen mellan sekretessbehovet och insynsintresset i ärende som rör statligt stöd till en central motpart eftersom det är fråga om samma typ av uppgifter i motsvarande ärende. Regeringen anser därför, till skillnad från *Svenska Journalistförbundet*, att tystnadsplikten bör ha företräde framför meddelarfriheten även i ärende som rör statligt stöd enligt kompletteringslagen och, när det gäller uppgifter som hänför sig till den som trätt i affärsförbindelse eller motsvarande förbindelse med den som åtgärden avser, i ett avslutat sådant ärende. Meddelarfriheten bör dock ha företräde framför tystnadsplikten för uppgift om den som åtgärden avser i ett avslutat ärende. I fråga om uppgifter som förekommer i ärende om förebyggande statligt stöd till en central motpart åstadkoms det genom den ändring i 30 kap. 12 § OSL som föreslås ovan. När det gäller ärende om statligt stöd till en central motpart under resolution bör det i 30 kap. 30 § OSL införas en hänvisning till relevanta delar av den nya sekretessbestämmelsen som enligt förslaget ovan ska införas i samma kapitel i den lagen.

10.4 Undantag från sekretess

Regeringens bedömning: Gällande rätt tillgodoser möjligheterna att göra undantag från sekretessen i enlighet med EU-förordningen. Det krävs inte några lagstiftningsåtgärder i denna del.

Promemorian behandlar inte frågan.

Remissinstanserna behandlar inte frågan.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt EU-förordningen får de personer som omfattas av konfidentialitetskravet trots detta lämna ut konfidentiella uppgifter till personer eller myndigheter under vissa förutsättningar (artikel 73.3). De fall som tas upp i EU-förordningen är utlämnande som sker inom ramen för utövandet av uppgifter enligt förordningen, i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda centrala motparter eller efter uttryckligt samtycke från den myndighet eller centrala motpart som tillhandahöll uppgifterna. Kravet på konfidentialitet påverkar inte tillämpningen av nationell rätt om utlämnande av uppgifter i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden (artikel 73.6).

Möjligheten att lämna ut uppgifter i samband med utövandet av uppgifterna enligt EU-förordningen motsvaras i svensk rätt av vissa sekretessbrytande bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen (10 kap.), däribland bestämmelsen om nödvändigt utlämnande (10 kap. 2 § OSL).

Ett utlämnande av uppgifterna på ett sätt som omöjliggör identifiering av den som uppgiften avser kan i viss mån sägas motsvara den möjlighet

som i svensk rätt finns att lämna sekretessbelagda uppgifter i avidentifierat skick (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 84).

Utlämnande med den enskildes samtycke har sin motsvarighet i 10 kap. 1 § OSL. Någon motsvarande möjlighet för myndigheter att efterge sekretessen finns dock inte enligt den lagen och bör inte heller införas i svensk rätt. En sådan möjlighet står i strid med den grundläggande principen att myndigheten som förvarar en handling ska, utifrån tillämpliga sekretessbestämmelser och förutsättningarna i det enskilda fallet, pröva om uppgifterna i den kan lämnas ut. I detta sammanhang kan emellertid konstateras att det i vissa andra medlemsstaters sekretesslagstiftning förekommer en möjlighet för den myndighet som tillhandahåller andra myndigheter sekretessbelagda uppgifter att kontrollera till vem handlingen lämnas vidare, s.k. originator control. Med hänsyn till den potentiella skada som skulle kunna uppkomma om sekretessbelagda uppgifter blev offentliga genom överlämnandet kan det dock förutsättas att den kontrollerande myndigheten noggrant bedömer vilket sekretesskydd som uppgifterna skulle ha hos mottagaren och, särskilt om sådant skydd skulle saknas, intresset av att uppgifterna lämnas vidare. För svenska myndigheter finns det en möjlighet att göra motsvarande överväganden vid tillämpning av 10 kap. 27 § OSL. I sammanhanget kan vidare konstateras att 15 kap. 1 a § OSL ger viss möjlighet att tillgodose en utländsk myndighets önskemål att uppgift som den tillhandahållit en svensk myndighet inom ramen för EU-förordningen inte lämnas vidare (jfr prop. 2012/13:192 s. 11 och 29–37).

I offentlighets- och sekretesslagen (10 kap.) finns vidare bestämmelser som bryter sekretessen i samband med civilrättsliga eller straffrättsliga förfaranden.

Mot denna bakgrund anser regeringen att bestämmelserna i offentlighets- och sekretesslagen tillgodoser möjligheterna att göra undantag från sekretessen i enlighet med ovan nämnda bestämmelser i EU-förordningen (artikel 73.3). Det krävs därför inte några lagstiftningsåtgärder i denna del.

10.5 Tystnadsplikt för deltagare i myndigheternas verksamhet i fråga om statligt stöd

Regeringens förslag: Den som deltar eller har deltagit i myndigheternas verksamhet i fråga om statligt stöd till en central motpart, och som inte omfattas av sekretessen i det allmänna verksamheten, ska inte obehörigen få röja eller utnyttja vad han eller hon genom sitt deltagande fått veta om en enskilds affärs- eller driftförhållanden eller andra ekonomiska eller personliga förhållanden, eller planering och förberedelser för eller hantering av framtida krisituationer.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enskilda personer som kommer att ha tillgång till uppgifter som rör statligt stöd till en central motpart, bl.a. i

egenskap av anställda i myndigheterna, kommer att omfattas av samma sekretessbestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen som myndigheterna omfattas av genom att de deltar i dess verksamhet (jfr 2 kap. 1 § andra stycket OSL). Det finns dock andra personer som behöver få tillgång till uppgifter om statligt stöd men som inte omfattas av samma sekretessbestämmelser som myndigheterna. Två exempel är anställda i ett broinstitut och experter som anlitas av annan än myndigheterna i samband med upprättande av avtal om statligt stöd. För dessa personer får behovet av tystnadsplikt tillgodoses på annat sätt, genom antingen bestämmelser i lag vid sidan av den allmänna sekretesslagstiftningen, sekretessavtal eller utlämnade av sekretessbelagda uppgifter med förbehåll (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 128).

Det får förutsättas att myndigheter som har informationen i varje enskilt fall prövar om uppgifter kan lämnas ut till en sådan person som nämns ovan. Uppgifter som omfattas av absolut sekretess kan inte lämnas ut med förbehåll eftersom 10 kap. 14 § OSL förutsätter att sekretessbestämmelsen som reglerar uppgifterna har ett skaderekvisit. Eftersom de bestämmelser som föreslås i lagrådsremissen i de flesta fall föreskriver absolut sekretess kan stödmyndigheten och resolutionsmyndigheten inte använda sig av möjligheten att lämna ut sekretessbelagda uppgifter med förbehåll i frågor som rör statligt stöd till en central motpart. Med hänsyn till att det rör sig om stödåtgärder som myndigheterna ska ha möjlighet att vidta framstår det inte heller som lämpligt att göra sekretessen beroende av avtal. Det finns därför behov av en bestämmelse om tystnadsplikt för enskilda personer som deltagit i ärende som rör statligt stöd enligt den nya kompletteringslagen och som inte omfattas av bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen och offentlighets- och sekretessförordningen. I juridiska personer bör tystnadsplikten gälla för den verkställande ledningen, medlemmar i ledningsorganet och anställda. Tystnadsplikten bör gälla både under och efter det att uppdraget, anställningen eller motsvarande fullgörs. Tystnadsplikten bör, liksom för det allmänna, omfatta uppgifter om statligt stöd. Även uppgift om enskilda affärs- eller driftförhållanden eller enskilda andra ekonomiska eller personliga förhållanden bör omfattas. Ett obehörighetsrekvisit bör användas för att avgränsa sekretessen i detta fall. Vid bedömningen av vad som är obehörigt är det naturligt att söka ledning i det skaderekvisit som finns i motsvarande bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen, dvs. vad som typiskt sett skulle vara obehörigt respektive behörigt inom det allmänna verksamhet (jfr prop. 1979/80:80 s. 45 f. och prop. 1980/81:28 s. 22 f.).

10.6 Internt informationsutbyte

Regeringens förslag: Inom Riksgäldskontoret ska den del av myndigheten som inte bedriver verksamhet enligt den nya kompletteringslagen vara uppgiftsskyldig gentemot den del av myndigheten som bedriver den verksamheten. Uppgiftsskyldigheten ska vara sekretessbrytande.

Regeringens bedömning: I övrigt ger gällande rätt tillräckliga förutsättningar för att garantera sekretessen och informationsutbytet inom myndigheter och andra organ som deltar i resolutionsprocessen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag. Promemorian behandlar inte frågan om sekretessen och informationsutbytet inom myndigheter och andra organ som deltar i resolutionsprocessen.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: EU-förordningen innehåller vissa bestämmelser om interna regler för sekretess och informationsutbyte. I syfte att säkerställa att konfidentialitetskraven i förordningen (se artikel 73.1 och 73.3) respekteras anges att de myndigheter, behöriga ministerier och offentliga organ samt broinstitut och tillgångsförvaltningsenheter som träffas av kraven ska försäkra sig om att det finns interna bestämmelser för att säkra konfidentialiteten för information som utbyts mellan personer som direkt medverkar i resolutionsprocessen (artikel 73.2). Anställda vid och experter från dessa myndigheter, ministerier eller andra organ ska dock inte vara förhindrade från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet. Detsamma gäller även för bl.a. revisorer och potentiella förvärvare (artikel 73.5). Om en resolutionsmyndighet har andra funktioner ska det finnas adekvata strukturella arrangemang för att undvika intressekonflikter mellan de funktioner som myndigheten har anförtrotts enligt EU-förordningen och alla andra funktioner som myndigheten anförtrotts (artikel 3.3, se även avsnitt 6.1.2).

Svensk rätt ger inte någon möjlighet för myndigheter att anta egna regler om tystnadsplikt eftersom sekretessregleringen i det allmänna verksamhet är förbehållen riksdagens och regeringens normgivning. Sekretessen i det allmänna verksamhet gäller mot enskilda och andra myndigheter, varför det normalt sett inte finns hinder för anställda m.fl. inom samma myndighet att utbyta sekretessbelagda uppgifter med varandra (8 kap. 1 § OSL). Om det inom en myndighet finns olika verksamhetsgrenar som är att betrakta som självständiga i förhållande till varandra gäller emellertid sekretessen även mellan de olika verksamhetsgrenarna (8 kap. 2 § OSL). Av förarbetena till offentlighets- och sekretesslagen framgår att det är fråga om olika verksamhetsgrenar om det finns olika delar av en myndighets verksamhet som har att tillämpa sinsemellan helt olika set av sekretessbestämmelser. Om verksamheterna bedöms utgöra olika verksamhetsgrenar måste det göras en bedömning av om de har organiserats på ett sådant sätt att de förhåller sig självständiga till varandra. Det är bara om båda dessa kriterier är uppfyllda som det uppstår en sekretessgräns inom en myndighet (jfr prop. 2008/09:150 s. 359 f.).

När det gäller verksamhetsgrenarna i Riksgäldskontoret kan det konstateras att myndigheten är stödmyndighet enligt stödlagen. Enligt regeringens uppfattning bör Riksgäldskontoret utöva denna funktion även i förhållande till förslaget om förebyggande statligt stöd till en central motpart enligt den nya kompletteringslagen (se avsnitt 9.1). Utöver uppdraget som stödmyndighet bedriver Riksgäldskontoret även annan verksamhet, däribland statens upplåningsverksamhet. För att uppgiftslämnande från den senare verksamheten till stödverksamheten inte ska vara beroende av hur myndigheten är organiserad, har den del av Riksgäldskontoret som inte bedriver verksamhet enligt stödlagen en uppgiftsskyldighet gentemot stödmyndigheten (4 kap. 2 § den lagen, prop. 2008/09:61 s. 61 f. och prop. 2015/16:5 s. 724). Vid genomförandet i

svensk rätt av krishanteringsdirektivet utvidgades Riksgäldskontorets uppgiftsskyldighet till att även gälla gentemot den del av myndighetens verksamhet som regleras i lagen om resolution. Det finns ett behov av en motsvarande sekretessgräns inom Riksgäldskontoret mellan resolutionsfunktionen för centrala motparter, stödmyndigheten och myndighetens övriga verksamhetsgrenar. Genom de nya sekretessbestämmelser som föreslås i avsnitten 10.3.1 och 10.3.2 möjliggörs en sådan gräns. För att uppgiftslämnande inom Riksgäldskontoret inte ska vara beroende av myndighetens interna organisation och för att säkerställa motsvarande informationsutbyte som i dag gäller i ärenden enligt stödlagen och lagen om resolution, bör en bestämmelse om uppgiftsskyldighet införas i kompletteringslagen. Bestämmelsen bör utformas på motsvarande sätt som den uppgiftsskyldighet som gäller för de delar av Riksgäldskontoret som inte bedriver verksamhet enligt stödlagen respektive lagen om resolution gentemot den del av myndigheten som bedriver den verksamheten.

I övrigt anser regeringen att gällande rätt ger tillräckliga förutsättningar för att garantera sekretessen och informationsutbytet inom myndigheter och andra organ som deltar i resolutionsprocessen för en central motpart.

10.7 Externt informationsutbyte

10.7.1 Informationsutbyte med myndigheter inom EES

Regeringens förslag: Riksbanken, Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta information med varandra i frågor som rör statligt stöd till en central motpart.

Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska också samarbeta och utbyta information med varandra och med motsvarande myndigheter i länder inom EES i frågor som rör finansiering av resolutionsåtgärder enligt den nya kompletteringslagen.

Riksgäldskontoret ska lämna regeringen de uppgifter som regeringen behöver i fråga om finansiering av resolutionsåtgärder enligt kompletteringslagen.

Riksbanken och Finansinspektionen ska på Riksgäldskontorets eller stödmyndighetens begäran lämna de uppgifter som respektive myndighet behöver för sin verksamhet som rör statligt stöd till en central motpart.

Riksbanken ska lämna de uppgifter som rör genomförda likviditetsstödande åtgärder även till stödmyndigheten enligt kompletteringslagen och som myndigheten behöver för sin verksamhet.

En central motpart ska lämna de uppgifter till regeringen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten som de behöver för sin verksamhet enligt kompletteringslagen. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om upplysnings-skyldigheten.

Stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen ifall en central motpart inte fullgör sina skyldigheter enligt ett avtal om förebyggande statligt stöd som ingåtts mellan staten och den centrala motparten eller dess ägare.

Regeringens bedömning: Svenska myndigheters informationsutbyte med myndigheter i länder inom EES enligt EU-förordningen kan komma till stånd inom ramen för gällande rätt.

Den omständigheten att vissa bestämmelser om återhämtningsplaner i EU-förordningen börjar tillämpas tidigare än flertalet andra bestämmelser förordningen medför inte något behov av lagstiftningsåtgärder.

Promemorians förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. I promemorians förslag om att vissa myndigheter ska samarbeta och utbyta information med varandra i frågor som rör statligt stöd till en central motpart omfattas inte Riksbanken. I promemorian föreslås inte något särskilt bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om upplysningsskyldighet för en central motpart. I promemorian görs ingen bedömning av om det informationsutbyte som ska ske enligt EU-förordningen kan komma till stånd inom ramen för gällande rätt eller om det krävs några lagstiftningsåtgärder med anledning av att vissa bestämmelser i EU-förordningen om återhämtningsplaner börjar tillämpas tidigare än andra bestämmelser i förordningen.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det. *Finansinspektionen* anser att den centrala motparten bör åläggas en uppgiftsskyldighet gentemot Finansinspektionen och att stödet för Finansinspektionen att meddela föreskrifter i fråga om den centrala motpartens uppgiftsskyldighet bör förtydligas i det fortsatta lagstiftningsarbetet. Finansinspektionen påpekar att det under tiden den 12 februari–12 augusti 2022 kommer att saknas en i lag uttrycklig möjlighet att dela information med Riksgäldskontoret och att detta kan påverka inspektionens arbete med återhämtningsplaner och Riksgäldskontorets förberedelser för uppgifterna enligt EU-förordningen. *Riksbanken* föreslår att banken på grund av dess möjlighet att tillhandahålla likviditetsstöd bör omfattas av bestämmelsen om att Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta information med varandra i frågor som rör statligt stöd till en central motpart. *Riksgäldskontoret* anser att informationsutbyte mellan myndigheter till följd av den nya kompletteringslag som föreslås i promemorian är reglerat endast i fråga om statligt stöd till central motpart och finansiering och att annat sådant nödvändigt informationsutbyte till följd av den lagen faller utanför. Riksgäldskontoret efterfrågar ett förtydligande i form av en upplysningsbestämmelse eller i författningskommentaren för det fall att det bedöms att EU-förordningens bestämmelser ska vara tillämpliga i övriga fall. Riksgäldskontoret anser vidare att det är önskvärt att det av förarbetena framgår hur bestämmelserna i EU-förordningen och kompletteringslagen om informationsdelning och sekretess ska tillämpas parallellt så att det tydliggörs att inga glapp eller överlappningar finns mellan regelverken. Riksgäldskontoret framhåller även att vissa artiklar om återhämtningsplaner i EU-förordningen börjar tillämpas den 12 februari 2022 och inte den 12 augusti 2022, vilket är den dag då flertalet andra artiklar i förordningen börjar tillämpas och kompletteringslagen föreslås träda i kraft. Riksgäldskontoret hänvisar till att Riksgäldskontoret först då kompletteringslagen träder i kraft kommer att utses till resolutionsmyndighet. Riksgäldskontoret anser att förutsätt-

ningarna för en sådan informationsdelning och möjligheten att skydda uppgifter med sekretess därför kan behöva ses över.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Samarbete och informationsutbyte mellan svenska myndigheter enligt EU-förordningen

Det nya ramverket för återhämtning och krishantering av centrala motparter förutsätter samarbete och informationsutbyte mellan inblandade myndigheter. Det gäller främst myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner och personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägnar. Dessa ska samarbeta nära vid förberedandet, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut (artikel 3.5 i EU-förordningen). Samarbete och informationsutbyte är t.ex. nödvändigt för de samråd som i enlighet med EU-förordningen ska ske mellan resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen i det förberedande stadiet, såsom vid återhämtnings- och resolutionsplaneringen, och inför fastställande av en central motparts fallissemang. EU-förordningen innehåller bestämmelser som avser att tillgodose sådant informationsutbyte, liksom informationsutbyte med andra nationella myndigheter och personer som kan komma att involveras i resolutionsprocessen. Således ska konfidentialitetskravet i EU-förordningen (artikel 73) inte förhindra att resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, inklusive deras anställda och experter, utbyter uppgifter med varandra och det behöriga ministeriet samt med vissa andra myndigheter och personer som räknas upp i förordningen (artikel 73.5 b). Där nämns bl.a. centralbanker, insättningsgarantisystem, investerarskydd, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, makrotillsynsmyndigheter, personer som har till uppgift att utföra obligatorisk revision av räkenskaper och, i enlighet med strikta sekretessregler, en potentiell förvärvare i syfte att planera eller verkställa en resolutionsåtgärd. Därutöver får medlemsstaterna tillåta utbyte av information med andra personer som omfattas av strikta sekretessregler när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd (artikel 73.4 a). Även informationsutbyte med nationella parlamentariska undersökningskommittéer, revisionsrätter och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i det egna landet enligt lämpliga villkor får tillåtas (artikel 73.4 b). Informationsutbyte får också tillåtas med nationella myndigheter som ansvarar för betalningssystem, normala insolvensförfaranden, viss annan tillsyn på det finansiella området, makrotillsyn eller stabiliteten i det finansiella systemet och med personer som ansvarar för obligatorisk revision (artikel 73.4 c).

Samarbete och informationsutbyte med utländska myndigheter inom EES enligt EU-förordningen

Informationsutbyte inom ramen för EU-förordningen ska inte bara ske mellan nationella myndigheter utan även med utländska myndigheter inom EES. Det gäller bl.a. för arbetet i resolutionskollegierna. Enligt EU-förordningen ska dessa kollegier tjäna som forum för informationsutbyte och samarbete (jfr artikel 4.1 och 4.5). Konfidentialitetskravet i EU-förordningen (artikel 73) ska inte förhindra att Riksgäldskontoret och Finans-

inspektionen, inklusive deras anställda och experter, utbyter uppgifter med motsvarande myndigheter i andra medlemsstater inom unionen (artikel 73.5 b). I EU-förordningen finns särskilda bestämmelser om informationsutbyte inom ramen för det gränsöverskridande samarbetet. Således ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter på eget initiativ eller på begäran lämna all information till varandra som är relevant för dem när de ska fullgöra sina uppgifter enligt EU-förordningen (artikel 8.1). Resolutionsmyndigheten ska förse det behöriga ministeriet med all information avseende beslut eller åtgärder som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av det ministeriet (artikel 8.3).

Svenska myndigheters informationsutbyte med myndigheter i länder inom EES kan ske inom ramen för gällande rätt

Sekretessen i det allmännas verksamhet gäller även för uppgiftslämnande mellan myndigheter, om det inte finns någon undantagsbestämmelse eller sekretessbrytande bestämmelse i offentlighets- och sekretesslagen eller i lag eller förordning som offentlighets- och sekretesslagen hänvisar till (8 kap. 1 § OSL). I 10 kap. OSL finns generella bestämmelser som under vissa förutsättningar möjliggör överlämnande av uppgifter som är sekretessbelagda hos en myndighet till en annan myndighet. Exempelvis är sekretess inte ett hinder för att en uppgift lämnas till en annan myndighet om det är nödvändigt för att den utlämnande myndigheten ska kunna fullgöra sin verksamhet (10 kap. 2 § OSL). Ett annat exempel är den s.k. generalklausulen enligt vilken en sekretessbelagd uppgift får lämnas till en myndighet om det är uppenbart att intresset av att uppgiften lämnas har företräde framför det intresse som sekretessen ska skydda (10 kap. 27 § OSL). Den bestämmelsen möjliggör rutinmässigt uppgiftsutbyte mellan myndigheter utan särskilt stöd i annan författning. I sådana fall måste dock den intresseavvägning som ska göras enligt generalklausulen ske på förhand, men den behöver inte avse prövning av individuella fall. Vid prövningen av utlämnandefrågan enligt generalklausulen ska den mottagande myndighetens behov av uppgifterna vägas mot det intresse som sekretessskyddet typiskt sett tillgodoser. Bestämmelserna bygger emellertid på att rutinmässigt uppgiftsutbyte i regel ska vara särskilt författningsreglerat (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 327).

Sekretessbelagda uppgifter får inte röjas för en utländsk myndighet om inte utlämnande sker i enlighet med särskild föreskrift i lag eller förordning eller om uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet och det enligt den utlämnande myndighetens prövning står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas till den utländska myndigheten (8 kap. 3 § OSL). Med föreskrift i lag jämställs föreskrift i EU-förordning. I tidigare lagstiftningsärenden på finansmarknadsområdet har det bedömts att exempelvis Finansinspektionen har goda möjligheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter i den utsträckning som olika EU-direktiv föreskriver (se bl.a. prop. 2004/05:142 s. 50 och prop. 2005/06:140 s. 87). Det finns emellertid ingen heltäckande författningsreglering av samarbets- och informationsskyldighet på finansmarknadsområdet. Möjligheten att lämna ut sekretessbelagda uppgifter enligt 8 kap. 3 § OSL innebär inte heller någon förpliktelse att lämna ut uppgifter till en utländsk myndighet.

Svenska myndigheter tar emot uppgifter från utländska myndigheter inom EES och det kan därför bli aktuellt att tillämpa flera sekretessbestämmelser. För uppgifter i ärenden om resolution enligt EU-förordningen och i andra ärenden enligt förordningen gäller sekretess under de förutsättningar som beskrivs i avsnitt 10.3.1. Enligt offentlighets- och sekretesslagen gäller vidare s.k. tillsynssekretess, dvs. sekretess i en statlig myndighets verksamhet som består i tillståndsgivning eller tillsyn med avseende på bl.a. värdepappersmarknaden för uppgift om affärs- eller driftförhållanden och ekonomiska eller personliga förhållanden under vissa villkor (30 kap. 4 §). Enligt offentlighets- och sekretesslagen gäller även sekretess för bl.a. uppgifter som en myndighet har fått från ett utländskt organ på grund av en bindande EU-rättsakt om det kan antas att Sveriges möjlighet att delta i det internationella samarbetet som avses i rättsakten försämras om uppgiften röjs (15 kap. 1 a § första stycket). Uppgiftens art eller karaktär saknar betydelse för bestämmelsens tillämpning (se prop. 2012/13:192 s. 30). Det raka skaderekvisitet i bestämmelsen innebär att det råder en presumtion för offentlighet och förutsätter att myndigheten i varje enskilt fall självständigt tar ställning till om ett utlämnande kan antas skada det framtida samarbetet, dvs. om sekretess råder för de aktuella uppgifterna enligt bestämmelsen. Av förarbetena till bestämmelsen framgår bl.a. att om ursprungsinnehavaren har vetorätt när det gäller utlämnande av den aktuella uppgiften, och ursprungsinnehavaren motsätter sig ett utlämnande, kan det typiskt sett antas att samarbetet skulle försvåras om uppgiften lämnades ut (samma prop. s. 34). För uppgifter som Finansinspektionen hämtar in från en behörig myndighet i ett annat land inom EES gäller sekretess för sådan uppgift om affärs- eller driftförhållanden och ekonomiska eller personliga förhållanden som Finansinspektionen har fått om det följer av ett avtal med en mellanfolklig organisation som riksdagen har godkänt (30 kap. 7 § OSL). Sekretessen är absolut. I begreppet avtal ingår bl.a. rättsakter som gäller till följd av Sveriges medlemskap i EU, dvs. anslutningsfördragen, förordningar och direktiv som utfärdas av EU:s institutioner (se bl.a. prop. 2006/07:110 s. 38 och 41 samt RÅ 2007 ref. 45). Sekretess gäller därmed bl.a. för uppgifter om affärs- eller driftförhållanden och ekonomiska eller personliga förhållanden som Finansinspektionen tar emot och som inte får lämnas ut enligt EU-förordningen.

Mot bakgrund av det anförda bör svenska myndigheters informationsutbyte med myndigheter i länder inom EES enligt EU-förordningen kunna komma till stånd inom ramen för gällande rätt.

Samarbete och utbyte av information i fråga om stöd till en central motpart enligt nationell rätt

På motsvarande sätt som gäller enligt EU-förordningen (artiklarna 6 och 8.1) bör Riksgäldskontoret och Finansinspektionen ha samarbets- och uppgiftsskyldighet gentemot varandra i frågor som rör statligt stöd till en central motpart enligt den nya kompletteringslagen. Samarbets- och uppgiftsskyldighet bör även omfatta stödmyndigheten enligt den lagen. Som *Riksbanken* föreslår bör banken, på grund av dess möjlighet att tillhandahålla likviditetsstöd, också omfattas av samarbets- och uppgiftsskyldigheten. Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen

bör även ha samarbets- och uppgiftsskyldighet gentemot varandra och motsvarande utländska myndigheter inom EES i frågor som rör avtal om finansiering (se avsnitt 9.5). Förutsättningarna för informationsutbyte mellan berörda myndigheter i verksamhet som avser statligt stöd enligt kompletteringslagen bör därför formaliseras. En bestämmelse om i vilka fall och till vilka myndigheter som även sekretessreglerade uppgifter ska lämnas ut bör därför införas i kompletteringslagen.

Riksgäldskontoret anser att enligt promemorians förslag är informationsutbyte mellan myndigheter till följd av kompletteringslagen reglerat endast i fråga om statligt stöd till en central motpart och finansiering medan annat nödvändigt informationsutbyte till följd av den lagen faller utanför. Riksgäldskontoret efterfrågar ett förtydligande i form av en upplysningsbestämmelse eller i författningskommentaren för det fall att det bedöms att EU-förordningens bestämmelser ska vara tillämpliga i övriga fall. Regeringen konstaterar att avsikten är att i kompletteringslagen reglera nödvändigt informationsutbyte till följd av den lagen. Det blir därför inte aktuellt att tillämpa EU-förordningen i sådana fall.

Enligt EU-förordningen ska Riksgäldskontoret informera regeringen om beslut eller åtgärder som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av regeringen (se avsnitt 6.2). Det bör införas en motsvarande skyldighet för Riksgäldskontoret att lämna regeringen de uppgifter som regeringen behöver i fråga om finansiering av resolutionsåtgärder enligt kompletteringslagen.

I den mån uppgifter behöver lämnas ut till andra myndigheter eller organ än de som omfattas av den uppgiftsskyldighet som nu föreslås, får detta ske med stöd av andra sekretessbrytande bestämmelser och, när det gäller utländska myndigheter, 8 kap. 3 § OSL. Då resolutionsmyndigheten eller stödmyndigheten tar emot konfidentiella uppgifter från utländska myndigheter blir det aktuellt att tillämpa de sekretessbestämmelser för uppgifter i ärenden om statligt stöd som föreslås i avsnitt 10.3.2.

Riksbanken och Finansinspektionen ska lämna information till Riksgäldskontoret och stödmyndigheten

Uppgiftsskyldigheten inom Riksgäldskontoret, såsom skyldighet för övriga verksamhetsgrenar att lämna uppgifter till stödmyndigheten, berörs ovan. På samma sätt som gäller enligt 4 kap. 2 § stödlagen bör uppgiftsskyldighet gentemot stödmyndigheten enligt kompletteringslagen gälla även för Riksbanken och Finansinspektionen. Stödmyndigheten är emellertid inte den enda myndighet som behöver få viss information från Riksbanken och Finansinspektionen för den verksamhet som den ska bedriva. Även Riksgäldskontoret har behov av att kunna få information från Riksbanken och Finansinspektionen. Därför bör det införas en bestämmelse om att Riksbanken och Finansinspektionen, på Riksgäldskontorets eller stödmyndighetens begäran, ska lämna de uppgifter som respektive myndighet behöver för sin verksamhet som rör statligt stöd till en central motpart enligt kompletteringslagen.

Riksbanken ska lämna information om genomförda likviditetsstödjande åtgärder till bl.a. regeringen och Riksgäldskontoret

Vid genomförandet i svensk rätt av krishanteringsdirektivet infördes i riksbankslagen en uppgiftsskyldighet för Riksbanken när det gäller likviditetsstödjande åtgärder som myndigheten genomfört. Av den följer att Riksbanken ska lämna de uppgifter om genomförda likviditetsstödjande åtgärder till regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten som respektive myndighet behöver för sin verksamhet (6 kap. 8 a §). Som skäl för denna uppgiftsskyldighet anförde regeringen i förarbetena att sådan information är särskilt viktig för Finansinspektionens bedömning av om ett företag fallerar eller sannolikt kommer att falla. Likaså är informationen väsentlig för resolutionsmyndighetens bedömning av om alternativa åtgärder kan förhindra fallissemang. Även stödmyndigheten och regeringen kan ha behov av sådan information i verksamheten som avser förebyggande statligt stöd respektive statligt stöd som ges genom statliga stabiliseringsverktyg (prop. 2015/16:5 s. 730 f.). I propositionen En ny riksbankslag (prop. 2021/22:41 s. 111) föreslås att bestämmelsen i 6 kap. 8 a § den nuvarande riksbankslagen ska föras över till den nya riksbankslagen. Samma motiv för att Riksbanken bör ha en uppgiftsskyldighet gör sig gällande i fråga om information om likviditetsstödjande åtgärder som genomförts i förhållande till en central motpart. Den befintliga bestämmelsen i riksbankslagen kan även tillämpas på åtgärder som vidtagits i förhållande till en central motpart, men behöver justeras så att det med stödmyndighet även avses stödmyndigheten enligt kompletteringslagen. Genom en tillämpning av bestämmelsen i riksbankslagen och 8 kap. 3 § 2 OSL följer att Riksbanken får, men inte har skyldighet att, lämna uppgifter som avser genomförda likviditetsstödjande åtgärder, motsvarande de uppgifter som lämnas till regeringen, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten, även till utländska myndigheter om det står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas till den utländska myndigheten.

Uppgiftsskyldighet för centrala motparter

En central motpart bör lämna de uppgifter till regeringen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten som de behöver för sin verksamhet enligt kompletteringslagen. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om upplysningsskyldigheten. Ett sådant bemyndigande bör tas in i kompletteringslagen.

Finansinspektionen anser att den centrala motparten även bör åläggas en uppgiftsskyldighet gentemot Finansinspektionen och att stödet för inspektionen att meddela föreskrifter i fråga om den centrala motpartens uppgiftsskyldighet bör förtydligas i det fortsatta lagstiftningsarbetet. Regeringen konstaterar att Finansinspektionen redan i dag har möjlighet att meddela föreskrifter om att centrala motparter ska lämna Finansinspektionen upplysningar om sin verksamhet och därmed sammanhängande omständigheter. I föreskrifterna kan Finansinspektionen bestämma vilka upplysningar det ska vara fråga om och när dessa ska lämnas (1 kap. 1 a § första stycket och 23 kap. 2 § första stycket lagen om värdepappersmarknaden och 6 kap. 1 § 56 förordningen [2007:572] om värdepappersmarknaden). Dessutom ska den centrala motparten lämna Finansinspek-

tionen de upplysningar som inspektionen begär (23 kap. 2 § tredje stycket lagen om värdepappersmarknaden). Enligt regeringens bedömning behövs det därför inte någon ytterligare bestämmelse om uppgiftsskyldighet för central motpart gentemot Finansinspektionen.

Stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen

Förebyggande statligt stöd till en central motpart förutsätter att avtal som rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare (avsnitt 9.1). Det bör mot den bakgrunden i kompletteringslagen anges att stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen om en central motpart inte fullgör sina skyldigheter enligt ett sådant avtal.

Tidigare tillämpning av vissa bestämmelser om återhämtningsplaner

EU-förordningen börjar, med några undantag, tillämpas den 12 augusti 2022, vilket är samma dag som kompletteringslagen föreslås träda i kraft (se avsnitt 13). Vissa artiklar om återhämtningsplaner i EU-förordningen började dock tillämpas redan den 12 februari 2022 (artikel 97). Förslaget i denna lagrådsremiss innebär att Riksgäldskontoret kommer att utses till resolutionsmyndighet den 12 augusti 2022. *Finansinspektionen* påpekar att det under mellantiden kommer att saknas en i lag uttryckligt angiven möjlighet att dela information med Riksgäldskontoret och att detta kan påverka inspektionens arbete med återhämtningsplaner och Riksgäldskontorets förberedelser för uppgifterna enligt EU-förordningen. *Riksgäldskontoret* anser att förutsättningarna för informationsdelning och sekretesskydd kan behöva ses över. Det kan konstateras att de artiklar som började tillämpas den 12 februari 2022 främst rör den behöriga myndighetens, dvs. Finansinspektionens, hantering av återhämtningsplaner. I de tre artiklar i EU-förordningen som började tillämpas den 12 februari 2022 och som berör resolutionsmyndigheten finns inte några bestämmelser som innebär att den myndigheten behöver fatta några beslut eller vidta några åtgärder. Enligt artikel 10.2 ska behörig myndighet skicka planer till resolutionsmyndigheten. Artikeln innehåller dock inte någon bestämmelse om att resolutionsmyndigheten ska vidta någon åtgärd. Enligt artikel 10.9 och 10.10 ska behörig myndighet inför vissa åtgärder, som att kräva vissa åtgärder av en central motpart, samråda med resolutionsmyndigheten. Tilläggas kan att den bestämmelse i EU-förordningen enligt vilken medlemsstaterna ska inrätta en resolutionsmyndighet (artikel 3.1) ska börja tillämpas först den 12 augusti 2022. Av skälen i EU-förordningen framgår vidare bl.a. att om resolutionsmyndigheten inte har rådfrågats om den centrala motpartens återhämtningsplan innan övriga bestämmelser i förordningen börjar gälla, bör den behöriga myndigheten för den centrala motparten utan dröjsmål rådfråga resolutionsmyndigheten om den centrala motpartens återhämtningsplan (skäl 94). Mot bakgrund av detta torde en rimlig tolkning av de ovan nämnda bestämmelserna i EU-förordningen (artikel 10.2, 10.9 och 10.10) vara att det enligt förordningen är tillräckligt att Finansinspektionen kontaktar den svenska resolutionsmyndigheten i dessa frågor först sedan denna utsetts den 12 augusti 2022. Tilläggas kan att både Finansinspektionen och Riksgäldskontoret redan nu är medlemmar i krishanteringsgruppen för Nasdaq Clearing Aktiebolag i vilken bl.a. arbete med återhämtningsplaner för Nasdaq Clearing kan bedrivas.

I det arbetet är flera bestämmelser i svensk rätt tillämpliga (18 kap. 13 § och 30 kap. 4 och 23 §§ OSL och 9 § OSF och punkterna 1 och 135 i bilagan till OSF). Bestämmelserna beskrivs närmare i redogörelsen för gällande rätt i avsnitten 10.2 och 10.3. Detta sekretesskydd bedöms vara tillräckligt i fråga om Finansinspektionens och Riksgäldskontorets arbete före den 12 augusti 2022 i fråga om krishantering av centrala motparter. Något behov av ytterligare lagstiftningsåtgärder i denna del finns därför inte.

10.7.2 Uppgiftslämnande till enskilda inom EES

Regeringens förslag: Sekretess ska inte hindra att Finansinspektionen lämnar sekretessbelagda uppgifter i ett tillsynsärende till en enskild som deltar i resolutionsförfarandet, om denne behöver uppgifterna för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd. Riksgäldskontoret ska ha motsvarande möjlighet att bryta sekretessen i sina ärenden enligt EU-förordningen.

Sekretess ska inte hindra att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett ärende om statligt stöd till en central motpart om denne behöver uppgiften för att planera eller utföra en stödåtgärd.

Sekretess i ett ärende om statligt stöd till en central motpart under resolution ska inte hindra att en uppgift lämnas ut till en konkursförvaltare eller till en likvidator enligt det som föreskrivs i den nya kompletteringslagen.

Promemorians förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. I promemorian föreslås inte några sekretessbrytande bestämmelser i Finansinspektionens tillsynsverksamhet och Riksgäldskontorets verksamhet enligt EU-förordningen till förmån för en enskild som deltar i resolutionsförfarandet.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Uppgiftslämnande till enskilda enligt EU-förordningen

I såväl Finansinspektionens tillstånds- och tillsynsverksamhet som i resolutionsmyndighetens ärenden kan det förekomma uppgifter som enskilda personer som deltar i resolutionsförfarandet kan behöva för att fullgöra sina uppgifter enligt EU-förordningen. Informationsutbyte som är nödvändigt för planering eller utförande av resolutionsåtgärder som sådana personer är involverade i bör därför vara möjligt, vilket också förutsätts i EU-förordningen (se artikel 73.4 a). För att möjliggöra utlämnande av uppgifter som omfattas av sekretess enligt 30 kap. 4 § OSL och de nya bestämmelser som i avsnitt 10.3.1 föreslås gälla i resolutionsmyndighetens ärenden, behövs särskilda bestämmelser som bryter sekretessen. En förutsättning för att införa sådana bestämmelser är i princip att behovet av offentlighet uppväger det intrång i den enskildes integritet som bestämmelserna kan komma att innebära. Det förhållandet att praktiska skäl och inte offentlighetsintressen har varit motivet till ett sekretess-

genombrott, har inte ansetts stå i något avgörande motsatsförhållande till detta principiella synsätt när det rör sig om genombrott av sekretessen i begränsad omfattning (jfr prop. 1993/64:165 s. 52). De uppgifter som myndigheterna skulle kunna lämna ut med stöd av sekretessbrytande bestämmelser kan visserligen vara av känslig art, såväl för det företag som ärendet avser som för dess affärskontrahenter. Det allmänna intresset av att skapa goda förutsättningar för resolutionsplanering och hanteringen av fallerande centrala motparter väger dock tungt. Dessutom skulle lättnaden i sekretessen i praktiken få en begränsad omfattning eftersom de enskilda personer som sekretessbelagda uppgifter skulle kunna lämnas ut till, enligt det som föreslås ovan, ska ha tystnadsplikt för uppgifter som de tagit del av inom ramen för sitt deltagande i resolutionsprocessen. Vid sådana förhållanden bör därför Finansinspektionen få möjlighet att lämna ut uppgifter som är sekretessbelagda enligt 30 kap. 4 § OSL till en enskild person som deltar i resolutionsförfarandet, förutsatt att det behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd. Riksgäldskontoret bör ha motsvarande möjlighet att lämna ut sekretessbelagda uppgifter i ärenden enligt EU-förordningen.

Myndigheterna bör dock inte vara skyldiga att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till enskilda personer, och enskilda bör inte heller ha någon motsvarande rättighet att få ta del av uppgifterna. Myndigheterna bör således kunna diskretionärt pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte, en prövning som kan ske på eget initiativ eller efter förfrågan från en sådan enskild som det nu är fråga om. Vid denna prövning har myndigheterna också att beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som är tillämpliga för uppgifterna, däribland bestämmelserna till skydd för det allmänna intresset som föreslås i avsnitt 10.2. De bestämmelser som nu föreslås bör inte bryta sekretessen enligt de bestämmelserna. Enligt regeringens uppfattning torde dock uppgiftslämnande enligt de bestämmelser som nu föreslås normalt sett inte kunna antas leda till skada för de allmänna intressen som skyddas av sekretess enligt 16 kap. 1 §, 17 kap. 1 § eller 18 kap. 13 § OSL (se avsnitt 10.2). De föreslagna bestämmelserna omfattar nämligen endast uppgifter som är nödvändiga för resolutionsplanering eller utförande av resolutionsåtgärder, dvs. uppgifter som det torde ligga i det allmänna intresset att lämna ut. Till detta kommer att uppgiftslämnandet endast ska kunna ske till personer som deltar i resolutionsförfarandet och som varken får obehörigen röja eller utnyttja sekretessbelagda uppgifter som de fått kännedom om i förfarandet. Ett obehörigt röjande av uppgifterna är dessutom straffbelagt (20 kap. 3 § brottsbalken).

Uppgiftslämnande till enskilda i fråga om stöd enligt nationell rätt

För att möjliggöra utlämnande till enskilda personer av uppgifter i ärenden om statligt stöd till centrala motparter som enligt förslagen i denna lagrådsremiss (avsnitt 10.3.2) ska omfattas av sekretess behöver det införas sekretessbrytande bestämmelser. En förutsättning för att införa sådana bestämmelser är att behovet av offentlighet uppväger det intrång i den enskildes integritet som bestämmelserna kan komma att innebära (se ovan). De uppgifter som myndigheterna skulle kunna lämna ut med stöd av sekretessbrytande bestämmelser kan visserligen vara av känslig art

såväl för den centrala motpart som ärendet avser som för dess affärskontrahenter. Det allmänna intresset av att skapa goda förutsättningar för genomförandet av stödåtgärder väger dock tungt. Dessutom skulle lättnaden i sekretessen i praktiken få en begränsad omfattning eftersom de enskilda personer som sekretessbelagda uppgifter skulle kunna lämnas ut till, enligt det som föreslås i avsnitt 10.5, ska ha tystnadsplikt för uppgifter som de tagit del av inom ramen för sitt deltagande i verksamhet i fråga om statligt stöd till en central motpart. Finansinspektionen bör därför få möjlighet att lämna ut uppgifter som är sekretessbelagda enligt 30 kap. 4 § OSL till en enskild person som deltar i ett ärende om statligt stöd enligt den nya kompletteringslagen, förutsatt att det behövs för att planera eller utföra en stödåtgärd enligt den lagen. Denna möjlighet bör införas genom en ändring i 30 kap. 8 b § OSL. Riksgäldskontoret bör få motsvarande möjlighet att lämna ut sekretessbelagda uppgifter i ärende om statligt stöd enligt den nya lagen. Denna möjlighet bör införas genom en ändring i 30 kap. 12 d § OSL.

Myndigheterna bör dock inte vara skyldiga att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till enskilda personer och enskilda bör inte heller ha någon motsvarande rättighet för att få ta del av uppgifterna. Myndigheterna bör således diskretionärt kunna pröva om uppgifter ska lämnas ut eller inte. En sådan prövning kan ske på eget initiativ eller efter förfrågan från en sådan enskild som det här är fråga om. Vid denna prövning har myndigheterna också att beakta om uppgifterna får lämnas ut enligt andra sekretessbestämmelser som är tillämpliga för uppgifterna, däribland bestämmelserna till skydd för de allmänna intressena. De bestämmelser som föreslås i denna lagrådsremiss bryter inte sekretessen i de senare bestämmelserna. Ett utlämnande av uppgifter skulle dock endast kunna ske till personer som deltar i ärendet och som varken får obehörigen röja eller utnyttja sekretessbelagda uppgifter som de fått kännedom om i förfarandet. Ett obehörigt röjande av uppgifterna är straffbelagt (20 kap. 3 § brottsbalken).

Uppgiftslämnande till konkursförvaltare eller likvidator

Enligt EU-förordningen ska den tystnadsplikt som gäller enligt förordningen inte hindra att resolutionsmyndigheten lämnar uppgifter till bl.a. myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden (artikel 73.5 b). För svenskt vidkommande ansvarar bl.a. konkursförvaltare respektive likvidator för sådana förfaranden. I denna lagrådsremiss föreslås att det i den nya kompletteringslagen ska införas bestämmelser om uppgiftsskyldighet för Riksgäldskontoret gentemot en konkursförvaltare respektive en likvidator i fråga om uppgifter som de behöver för att fullgöra sina uppdrag (se avsnitt 8.2).

För att uppgifter som omfattas av sekretess i ärende om statligt stöd till en central motpart under resolution ska kunna lämnas ut, bör en hänvisning till bestämmelsen i kompletteringslagen tas in i en sekretessbrytande bestämmelse i offentlighets- och sekretesslagen. Det bör göras genom att det införs en hänvisning till resolution enligt kompletteringslagen i den nuvarande bestämmelsen i offentlighets- och sekretesslagen om att sekretess inte hindrar inte att en uppgift lämnas ut till en konkursförvaltare eller en likvidator enligt lagen om resolution (30 kap. 12 e §).

Motsvarande möjlighet att lämna ut uppgifter bör gälla i ärende om resolution av en central motpart. Det krävs dock inte någon ytterligare bestämmelse. På grund av den lagtekniska utformningen av nyss nämnda bestämmelse i offentlighets- och sekretesslagen kommer den möjligheten i stället att finnas på grund av den hänvisning som finns i den bestämmelsen till bestämmelsen om sekretess i avslutade ärenden om resolution (30 kap. 12 a § andra stycket OSL) och den nya bestämmelse som föreslås i avsnitt 10.3.1.

10.8 Informationsutbyte med myndigheter i tredjeland

Regeringens bedömning: Svenska myndigheters informationsutbyte med myndigheter i tredjeland kan komma till stånd inom ramen för gällande rätt.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning

Informationsutbyte enligt EU-förordningen med myndighet i tredjeland

Av EU-förordningen följer att resolutionsmyndigheten och Finansinspektionen i regel inte ska vara förhindrade att utbyta information med myndigheter i tredjeland som fyller samma funktion som resolutionsmyndigheten. Konfidentiella uppgifter får emellertid endast lämnas ut till berörda myndigheter i tredjeland under de förutsättningar som anges i förordningen (artikel 80). För att resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier ska kunna utbyta konfidentiella uppgifter med myndigheter i tredjeland krävs att de myndigheterna omfattas av krav och standarder för tystnadsplikt som är minst likvärdiga med dem som föreskrivs i EU-förordningen (artiklarna 73 och 80.1 a). Vidare krävs att uppgifterna är nödvändiga för att myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra resolutionsuppgifter som är likvärdiga med dem som fastställs i EU-förordningen och inte används för andra ändamål (artikel 80.1 b). I den mån utbytet av uppgifter gäller personuppgifter ska hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeland regleras av tillämplig unionsrätt och nationell rätt om dataskydd (artikel 80.2). Om de konfidentiella uppgifterna kommer från en annan medlemsstat ska resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut uppgifterna till myndigheter i tredjeland, såvida inte den relevanta myndigheten i den medlemsstat varifrån uppgifterna kommer samtycker till att de lämnas ut och uppgifterna lämnas ut för de ändamål som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt (artikel 80.3). Med konfidentiella uppgifter avses i detta sammanhang sådana uppgifter som omfattas av sekretesskrav enligt unionsrätten (artikel 80.4). Uppgiftslämnandet begränsas således inte endast av vad som

anses som konfidentiellt enligt EU-förordningen, utan även av vad som anses som konfidentiella uppgifter på andra områden i unionsrätten. När konfidentiella uppgifter som en resolutionsmyndighet har erhållit från en myndighet i ett tredjeland begärs ut ska resolutionsmyndigheten endast lämna ut uppgifterna om myndigheten i tredjeland har gett sitt skriftliga samtycke i förväg (artikel 8.2 i EU-förordningen).

Den svenska sekretesslagstiftningen innehåller inga uttryckliga bestämmelser med motsvarande innehåll. Samtidigt finns det ingen skyldighet i offentlighets- och sekretesslagen för svenska myndigheter att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter. Svenska myndigheter har emellertid rätt att, under de förutsättningar som anges i 8 kap. 3 § OSL, röja sekretessbelagda uppgifter för utländska myndigheter. För ett sådant uppgiftslämnande krävs antingen stöd i lag eller förordning eller att uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet och det står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas ut. Uppgiftsskyldighet bör vara förbehållen de situationer där det finns rutinmässigt behov av informationsutbyte (prop. 2015/16:5 s. 734). Myndigheter i tredjeland kan visserligen komma att delta som observatör i resolutionskollegier som svenska myndigheter är medlemmar i. Sådant deltagande kommer dock att beslutas av ordföranden i kollegiet från fall till fall, varför svenska myndigheters möjligheter att påverka vilka myndigheter i tredjeland som ska få delta och därmed också få ta del av information är begränsad (jfr artikel 4.4 och 4.5 e i EU-förordningen). Vidare torde samarbetet och informationsutbytet med myndigheter i tredjeland i regel komma att hanteras genom internationella avtal (jfr artiklarna 76 och 79 i EU-förordningen). Vid sådana förhållanden framstår det inte som lämpligt med en författningsreglerad skyldighet för svenska myndigheter att tillmötesgå en begäran om utlämnande av sekretessbelagda uppgifter. Motsvarande bedömning gjordes i förarbetena till lagen om resolution (samma prop.).

Informationsutbyte med myndigheter i tredjeland blir därmed, såvida inte det finns någon annan författningsreglerad uppgiftsskyldighet, att bedöma utifrån 8 kap. 3 § 2 OSL. Inom ramen för den bedömningen finns möjlighet att tillgodose de krav som EU-förordningen ställer för uppgiftslämnande till myndigheter i tredjeland. En bestämmelse som kan utgöra grund för ett sådant uppgiftslämnande är generalklausulen i 10 kap. 27 § OSL (se avsnitt 10.7.1). Förhållandet att uppgiften är sekretesskyddad hos den mottagande myndigheten ska beaktas särskilt vid bedömningen. Om en uppgift inte skyddas av sekretess hos den mottagande myndigheten, kan risken för att skada ska uppkomma vara så stor att uppgiften inte bör lämnas ut (se prop. 1979/80:2 Del A s. 91). Den allmänna bestämmelsen om sekretess i det internationella samarbetet i 15 kap. 1 a § OSL ger också viss möjlighet att tillgodose EU-förordningens krav att uppgiften inte får lämnas ut om den erhållits från en myndighet i annan medlemsstat och denna inte samtycker till utlämnande till myndighet i tredjeland. Enligt bestämmelsen får en uppgift som en myndighet har fått från ett utländskt organ på grund av en bindande EU-rättsakt eller ett av EU ingånget eller av riksdagen godkänt avtal med en annan stat eller med en mellanfolklig organisation inte lämnas ut, om det kan antas att Sveriges möjlighet att delta i det internationella samarbete som avses i rättsakten eller avtalet försämras om uppgiften röjs. Motsvarande sekretess gäller också för

uppgift som en myndighet har inhämtat i syfte att överlämna den till ett utländskt organ i enlighet med en sådan rättsakt eller ett sådant avtal. Till detta kommer att det enligt 8 kap. 3 § 2 OSL ska ligga i svenskt intresse att lämna ut uppgiften. Så kan självklart endast vara fallet om de villkor som EU-förordningen uppställer för uppgiftslämnande till myndighet i tredjeland är uppfyllda. När det särskilt gäller uppgiftslämnande till myndigheter i tredjeland, som omfattas av ett sådant avtal som avses i EU-förordningen (artikel 76 eller 79) och uppfyller villkoren i artikel 80 i förordningen, får det i regel förutsättas att det ligger i svenskt intresse att lämna ut för samarbetet relevanta uppgifter (jfr prop. 1981/82:186 s. 58 f.). Sammanfattningsvis bör gällande bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen vara tillräckliga för att säkerställa att uppgifter lämnas ut till myndigheter i tredjeland endast om villkoren i artikel 80 i EU-förordningen är uppfyllda. Motsvarande bedömning gjordes i förarbetena till lagen om resolution (prop. 2015/16:5 s. 733–735). Det behövs således inte några lagstiftningsåtgärder i denna del.

Informationsutbyte med myndighet i tredjeland i fråga om stöd till en central motpart enligt nationell rätt

Den svenska sekretesslagstiftningen innehåller inga uttryckliga bestämmelser som kommer att vara tillämpliga på uppgifter som förekommer i berörda myndigheters ärenden om statligt stöd till en central motpart eller om finansiering av resolutionsåtgärder. Särskilt när det gäller bestämmelserna om finansiering av resolutionsåtgärder i den nya kompletteringslagen är det viktigt att Riksgäldskontoret kan utbyta information och samarbeta med utländska myndigheter eller andra organ, inbegripet myndigheter eller organ i tredjeland.

Även om det inte finns någon skyldighet att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till utländska myndigheter har, som nämns i avsnitt 10.7.1, svenska myndigheter rätt att röja sekretessbelagda uppgifter för utländska myndigheter under vissa förutsättningar (jfr 8 kap. 3 § OSL). För ett sådant uppgiftslämnande krävs antingen stöd i lag eller förordning eller att uppgiften i motsvarande fall skulle få lämnas ut till en svensk myndighet och det står klart att det är förenligt med svenska intressen att uppgiften lämnas ut. En författningsreglerad skyldighet för svenska myndigheter att tillmötesgå en begäran om sekretessbelagda uppgifter i ärende om finansiering av resolutionsåtgärder, eller i den utsträckning en sådan begäran skulle gälla uppgifter i ett ärende om statligt stöd, framstår inte som lämplig. Informationsutbyte med myndigheter i tredjeland blir därmed, såvida inte det finns någon annan författningsreglerad uppgiftsskyldighet, att bedöma utifrån 8 kap. 3 § 2 OSL. Vid denna bedömning får det i regel förutsättas att det ligger i svenskt intresse att för samarbetet lämna relevanta uppgifter till en myndighet i tredjeland (jfr prop. 1981/82:186 s. 58 f. och prop. 2015/16:5 s. 734 f.).

Uppgifter hos stödmyndigheten eller Riksgäldskontoret i ett ärende om statligt stöd till en central motpart kan sekretesskyddas med stöd av de bestämmelser som föreslås i avsnitt 10.3.2.

Sammanfattningsvis bedöms gällande bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen vara tillräckliga för att säkerställa ett utbyte av uppgifter med myndigheter i tredjeland med anledning av de bestämmelser om

statligt stöd till en central motpart och finansiering av resolutionsåtgärder som föreslås i denna lagrådsremiss.

11 Andra följdändringar

11.1 Hinder mot exekutiva åtgärder

Regeringens förslag: Under den tid resolution pågår ska utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte få ske mot den centrala motparten.

Under den tid resolution pågår ska handräckning inte få vidtas och beslut om kvarstad eller betalningssäkring inte få meddelas mot den centrala motparten.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: EU-förordningen innehåller inga bestämmelser om förbud mot exekutiva åtgärder vid resolution av en central motpart. Mot bakgrund av resolutionsmyndighetens möjlighet att ta kontroll över den centrala motparten i resolution och för att ge myndigheten betänketid innan beslut om resolutionsåtgärder fattas, bör ett förbud mot exekutiva åtgärder mot en central motpart i resolution införas. Ett motsvarande förbud finns vid företagsrekonstruktion respektive vid resolution av kreditinstitut och värdepappersbolag.

Av motsvarande skäl bör inte heller handräckning enligt lagen (1978:599) om avbetalningsköp mellan näringsidkare m.fl. ske eller beslut om betalningssäkring eller kvarstad meddelas. Förbudet bör på samma sätt som i lagen om resolution omfatta även sådana förpliktelser som uppkommit efter beslutet att försätta den centrala motparten i resolution (jfr prop. 2015/16:5 s. 443).

11.2 Information och samråd med anställda under resolution

Regeringens bedömning: När resolutionsverktygen tillämpas eller resolutionsbefogenheterna utövas på ett sätt som berör de anställda, bör Riksgäldskontoret informera och samråda med representanter för de anställda.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt EU-förordningen ska resolutionsmyndigheten vidta alla lämpliga åtgärder för att informera och samråda med representanter för de anställda i enlighet med nationell rätt,

kollektivavtal eller praxis, när resolutionsverktygen tillämpas och resolutionsbefogenheterna utövas (artikel 23.1 g). En rimlig tolkning av bestämmelsen, som tar sikte på relationen mellan arbetsgivare och arbetstagare, är att det som åsyftas med informations- och samrådsskyldigheten är frågor som berör de anställda. Regeringen gjorde en motsvarande bedömning i förarbetena till lagen om resolution (jfr prop. 2015/16:5 s. 481). Då anfördes att det inte är lämpligt att införa ett absolut krav på informationsgivning och samråd med hänsyn till att Riksgäldskontoret kan behöva vidta resolutionsåtgärder med kort varsel. Det finns enligt regeringens uppfattning inte skäl att göra en annan bedömning i detta lagstiftningsärende.

11.3 Förändrade kallelseregler till bolagsstämma vid kapitalökning

Regeringens förslag: Om Riksgäldskontoret har förelagt en central motpart att emittera nya aktier i syfte att kunna använda förlustfördelningsverktyget i EU-förordningen, ska kallelse till extra bolagsstämma för att pröva en fråga om ökning av aktiekapitalet få utfärdas senare än vad som annars gäller för kallelse till extra bolagsstämma. En sådan kallelse ska dock inte få utfärdas senare än tio dagar före stämman.

Bestämmelser om aktieägares initiativrätt och tidpunkt för tillhandahållande av aktiebok i avstämningsbolag ska inte tillämpas när kallelser sker i dessa fall.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag. Promemorians förslag har dock en annan lagteknisk utformning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt EU-förordningen får ersättning i vissa fall kan ges till clearingmedlemmar för användande av förlustfördelningsverktyget (artikel 27.6). Ersättning kan bl.a. lämnas i form av aktier i den centrala motparten. Resolutionsmyndigheten får kräva att den centrala motparten emitterar nya aktier för detta ändamål (artikel 33.6).

Genom EU-förordningen (artikel 91.2) har det gjorts ändringar i artikel 5.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägares rättigheter i börsnoterade företag, i det följande benämnt direktivet om aktieägares rättigheter. Ändringarna innebär att det införs en möjlighet att ändra bolagsordningen så att det under vissa förutsättningar blir möjligt att kalla till extra bolagsstämma utan att tillämpa de regler som vanligtvis gäller för kallelse till sådan stämma, om syftet är att besluta om en kapitalökning. Vid genomförandet i svensk rätt av krishanteringsdirektivet infördes en bestämmelse om kortare tid för kallelse till extra bolagsstämma i aktiebolagslagen i stället för att ålägga aktiebolag att ändra sina bolagsordningar i det syftet (prop. 2015/16:5 s. 315 f.). För att möjliggöra en effektiv tillämpning av förlustfördelningsverktyget bör det införas en motsvarande bestämmelse med möjlighet att kalla till bolagsstämma i en central motpart med extra kort varsel om syftet är att besluta om en

kapitalökning. En sådan bestämmelse bör tas in i den nya kompletteringslagen. Kallelse till bolagsstämma enligt detta förfarande bör endast vara tillåten om Riksgäldskontoret har förelagt den centrala motparten att emittera nya aktier för användning inom ramen för förlustfördelningsverktyget.

Vissa bestämmelser bör inte tillämpas i de fall den centrala motparten kallar till bolagsstämma enligt det särskilda kallelseförfarandet. Detta för att förfarandet inte ska kunna utnyttjas för att kringgå det ordinarie kallelseförfarandet i andra frågor än de som avses med förslaget. Det rör sig om bestämmelser om tillhandahållande av aktiebok och aktieägares initiativrätt (jfr samma prop. s. 317). Bestämmelser om detta bör tas in i kompletteringslagen.

11.4 Följdändringar i annan EU-lagstiftning

11.4.1 Undantag från regler i vissa bolagsrättsliga direktiv

Regeringens förslag: När resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer tillämpas ska aktiebolagslagen och lagen om offentliga uppköpserbudanden på aktiemarknaden inte tillämpas i de delar som de motsvarar reglerna i vissa bolagsrättsliga direktiv om

- skydd för minoritetsaktieägare,
- budplikt och skäligt pris,
- krav med avseende på utnyttjande av vissa aktieägarrättigheter i börsnoterade företag,
- samordning av de skyddsåtgärder som krävs i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag och att bevara och ändra dess kapital, och
- gränsöverskridande ombildningar och fusion av aktiebolag.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt EU-förordningen (artiklarna 90–92) ska vissa bolagsrättsliga direktiv, eller vissa artiklar i dessa direktiv, inte tillämpas när resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som anges i förordningen (artiklarna 21–75) tillämpas. Termerna resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter förklaras i avsnitten 4.2.5 och 4.2.7. Med resolutionsmekanismer avses bl.a. de statliga stabiliseringsverktygen.

När resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer tillämpas ska artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbudanden, i det följande benämnt take-over-direktivet, inte tillämpas (artikel 90 i EU-förordningen). Den artikeln i take-over-direktivet reglerar skydd av minoritetsaktieägare, budplikt och skäligt pris. I svensk rätt motsvaras take-over-direktivet i denna del av 3 kap. 1 och 2 §§ lagen (2006:451) om offentliga uppköpserbudanden på aktiemarknaden och bestämmelser i 22 kap. aktiebolagslagen.

När resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer tillämpas ska inte heller direktivet om aktieägares rättigheter tillämpas (artikel 91 i EU-förordningen). I svensk rätt regleras aktieägarnas rättigheter enligt det direktivet i olika bestämmelser i aktiebolagslagen.

När resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer tillämpas ska inte heller vissa artiklar i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt tillämpas. De regler i direktivet som avses är artiklarna 49, 58.1, 68.1–68.3, 70.2 första stycket, 72–75 och 79–81 (artikel 92.1 i EU-förordningen). Bestämmelser som motsvarar direktivet i dessa delar finns i svensk rätt i 2 kap. 19 §, 11 kap., 20 kap. samt 25 kap. 15 och 16 §§ aktiebolagslagen.

När resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer tillämpas ska slutligen inte direktivet om vissa aspekter av bolagsrätt tillämpas i fråga om fusion av aktiebolag, om gränsöverskridande ombildning, fusion och delning av bolag med begränsat ansvar (artikel 92.2–92.5 i EU-förordningen). I svensk rätt finns bestämmelser som genomför det direktivet i bl.a. 23 och 24 kap. aktiebolagslagen.

Lagstiftarna på unionsnivå har bedömt att det krävs ett uttryckligt undantag från de ovan redovisade bolagsrättsliga reglerna, eftersom en tillämpning av dem skulle kunna förhindra effektiviteten och förutsebarheten i resolutionen (jfr skäl 85 i EU-förordningen). De normkonflikter som kan uppstå mellan EU-förordningen och den bolagsrättsliga lagstiftningen i dessa delar bör i möjligaste mån undvikas genom lagstiftning. Motsvarande undantag från de bolagsrättsliga bestämmelserna vid resolution av kreditinstitut och värdepappersbolag finns i lagen om resolution. Det bör därför i den nya kompletteringslagen införas ett undantag som innebär att de bestämmelser i aktiebolagslagen och lagen om offentliga uppköpserbjudanden på aktiemarknaden som motsvarar de bolagsrättsliga artiklarna och direktiven som räknas upp i artiklarna 90–92 i EU-förordningen inte ska tillämpas när resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer tillämpas.

11.4.2 Undantag från krishanteringsdirektivet

Regeringens förslag: Lagen om resolution ska inte tillämpas när ett företag som omfattas av den lagens tillämpningsområde också är en central motpart som är auktoriserad enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. I lagen om resolution ska det införas en upplysningsbestämmelse om att EU-förordningen och den nya kompletteringslagen är tillämpliga på en sådan central motpart.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt EU-förordningen ska krishanteringsdirektivet inte tillämpas på enheter som också är auktoriserade centrala motparter enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala mot-

parter och transaktionsregister (artikel 93). Därmed undviks att enheterna omfattas av dubbla regelverk (skäl 86). I svensk rätt regleras återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersbolag i lagen om resolution. I enlighet med EU-förordningen bör den lagen inte tillämpas när ett företag som omfattas av lagens tillämpningsområde också är en auktoriserad central motpart enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Det bör anges i en bestämmelse i lagen. I den lagen bör det även tas in en upplysningsbestämmelse om att EU-förordningen och den nya kompletteringslagen är tillämpliga på en sådan central motpart.

11.4.3 Undantag från vissa regler i säkerhetsdirektivet

Regeringens bedömning: Det krävs inte några kompletterande lagstiftningsåtgärder till bestämmelserna i EU-förordningen om att reglerna i säkerhetsdirektivet om verkställighet av avtal om finansiellt säkerhetsställande, förfoganderätt över finansiella säkerheter som omfattas av ett avtal om finansiell säkerhet samt erkännande av avtal om finansiell äganderättsöverföring och av slutavräkningsklausuler inte ska tillämpas på vissa slags restriktioner som kan åläggas enligt EU-förordningen.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt EU-förordningen ska artiklarna 4–7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet, i det följande benämnt säkerhetsdirektivet, inte tillämpas på restriktioner av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerställande eller av verkan av avtal om finansiell säkerhet eller en slutavräknings- eller kvittningsbestämmelse som beslutats med stöd av EU-förordningens bestämmelser om nedskrivning eller konvertering eller resolutionsbefogenheter i artiklarna 32–39 och 48–59 (artikel 89.1 i EU-förordningen). Detsamma gäller för restriktioner som beslutats med stöd av liknande befogenheter i en medlemsstats rätt för att underlätta en ordnad resolution av en enhet som avses i artikel 1.2 c iv och 1.2 d i säkerhetsdirektivet och som är föremål för skyddsåtgärder som är åtminstone likvärdiga med dem som fastställs i artiklarna 60–69 i EU-förordningen (artikel 89.1). Enligt EU-förordningen ska säkerhetsdirektivet inte påverka tillämpningen av förordningen (artikel 89.2).

Säkerhetsdirektivet syftar till att underlätta säkerhetsställande i form av panträtt och säkerhetsöverlåtelse av betalningsmedel och finansiella instrument inom EU. Säkerhetsdirektivet ger panthavaren rätt att själv realisera den ställda panten på olika sätt, förutsatt att detta medges i avtalet parterna emellan (artikel 4). Vidare ska parterna ha rätt att i princip fritt avtala om full förfoganderätt över den ställda säkerheten utan att detta förhindras av medlemsstaterna (artikel 5). Det får alltså inte finnas några tvingande regler i nationell rätt som tar över vad parterna avtalat. Vidare förutsätts att säkerhetsavtalet kan göras gällande mot tredje man även om

full förfoganderätt avtalats. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett säkerhetsavtal där äganderätten övergår ska få verkan i enlighet med villkoren i avtalet (artikel 6). Det är alltså inte tillåtet att omkaraktärisera ett sådant avtal till t.ex. ett pantavtal. Slutavräkningsklausuler ska få verkan i såväl obligationsrättsligt som sakrättsligt hänseende (artikel 7).

Vid genomförandet i svensk rätt av säkerhetsdirektivet bedömdes att artiklarna 4–7 i huvudsak överensstämmer med svensk obligations- och sakrätt i allmänhet, men vissa ändringar gjordes i 3 kap. 1 och 3 §§ lagen om handel med finansiella instrument (prop. 2004/05:30 s. 28–32, 41–59 och 71–73). Vidare ändrades 5 kap. 16 § och 8 kap. 10 § konkurslagen och 2 kap. 20 § lagen om företagsrekonstruktion för att tillgodose kravet på att parternas avtal ska få verkan i enlighet med dess villkor även i likvidations- eller rekonstruktionsförfaranden (samma prop. s. 60–70). De två sistnämnda bestämmelserna ändrades återigen för att genomföra vissa ändringar i artikel 4 i säkerhetsdirektivet som gjordes genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/44/EG av den 6 maj 2009 om ändring av direktiv 98/26/EG om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper och direktiv 2002/47/EG om ställande av finansiell säkerhet, vad gäller sammanlänkade system och kreditfordringar (se prop. 2010/11:95 s. 35–43).

Utövat av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna (artiklarna 32–39) eller någon av de övriga resolutionsbefogenheterna (artiklarna 48–59) i EU-förordningen kan komma att begränsa de rättigheter som artiklarna 4–7 i säkerhetsdirektivet avser att tillförsäkra parterna till säkerhetsavtal i enlighet med villkoren för avtalet. Exempelvis kan resolutionsmyndigheten begränsa möjligheterna att göra säkerhetsrätt gällande (artikel 56). EU-förordningens bestämmelser är tvingande och har således företräde framför vad parterna avtalat. Någon lagkonkurrens mellan de bestämmelser som i svensk rätt genomför säkerhetsdirektivet i dessa delar och bestämmelserna i förordningen torde därmed inte uppkomma. Bestämmelserna om gäldenär i lagen om företagsrekonstruktion är över huvud taget inte tillämpliga på en central motpart (se avsnitt 8.2). Konkurs ska inte heller kunna inledas om resolutionsmyndigheten anser att resolution ska inledas i stället. Det bör alltså inte uppkomma någon situation där reglerna som är tillämpliga i sådana förfaranden kommer i konflikt med resolutionsbefogenheter enligt EU-förordningen. Vidare ger bestämmelserna i lagen om handel med finansiella instrument som genomför säkerhetsdirektivet ingen rätt att förfoga över finansiella instrument som tillhör någon annan i strid med bestämmelserna i EU-förordningen. Kompletterande bestämmelser i förhållande till artikel 89.1 i EU-förordningen behöver därför inte införas i svensk rätt i denna del. Det finns inte skäl att göra annan bedömning avseende artikel 89.2 i förordningen.

Befogenheter som liknar de befogenheter för att underlätta en ordnad resolution av sådana företag eller personer som räknas upp i artikel 1.2 c iv och 1.2 d i säkerhetsdirektivet och som finns i EU-förordningen finns inte i svensk rätt. Artikel 89.1 i EU-förordningen kräver därför inte heller i den delen någon nationell lagstiftning.

12 Verkställighet och överklagande av beslut

12.1 Verkställighet av beslut

Regeringens förslag: Riksgäldskontoret och Finansinspektionen ska få bestämma att beslut om krisförebyggande åtgärder enligt EU-förordningen eller föreläggande som meddelats med stöd av EU-förordningen ska gälla omedelbart.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt promemorians förslag ska Finansinspektionen även få bestämma att förbud eller föreläggande enligt den nya kompletteringslagen ska gälla omedelbart.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt EU-förordningen ska resolutionsmyndighetens beslut om att vidta en resolutionsåtgärd vara omedelbart verkställbart (artikel 74.4 b). Förordningen ställer inte krav på att andra beslut ska gälla omedelbart. Det bör dock vara möjligt för de inblandade myndigheterna att bestämma att åtminstone beslut om krisförebyggande åtgärder, såsom förelägganden för att undanröja hinder för resolution, ska gälla omedelbart (jfr artikel 2.48). Vidare bör myndigheterna ha samma möjligheter att förordna om omedelbar verkställighet för andra förelägganden enligt EU-förordningen. Det kan t.ex. röra sig om beslut om att vidta en åtgärd eller upphöra med ett visst agerande. Resolutionsmyndigheten kan t.ex. kräva att en central motpart, en enhet i samma koncern som den centrala motparten eller någon av dess clearingmedlemmar tillhandahåller vissa tjänster eller faciliteter vid överlåtelse av verksamhet (artikel 51.1). I förvaltningslagen finns det allmänna bestämmelser om möjligheten för en myndighet att verkställa ett beslut omedelbart (35 §). Flera lagar på finansmarknadsområdet innehåller också bestämmelser om att Finansinspektionen får besluta att vissa typer av beslut ska gälla omedelbart (se t.ex. 26 kap. 1 § fjärde stycket lagen om värdepappersmarknaden och 30 kap. 1 § fjärde stycket lagen om resolution). Den sistnämnda bestämmelsen innehåller även en sådan möjlighet för Riksgäldskontoret.

Det är inte sällan som Finansinspektionen använder sig av möjligheten att bestämma att ett beslut ska gälla omedelbart, t.ex. i fråga om beslut om återkallelse av tillstånd eller förelägganden av olika slag. Enligt regeringens uppfattning är allmänintresset av omedelbar verkställighet särskilt stort även i fråga om de krishanteringsåtgärder som nämns ovan. Det faktum att möjligheten nämns i speciallagstiftningen signalerar att allmänintresset av omedelbar verkställighet kan vara mycket högt i de aktuella fallen (jfr prop. 2018/19:4 s. 84 f. och prop. 2019/20:37 s. 70 f.). Regeringen anser mot den bakgrunden att det bör tas in en bestämmelse i den nya kompletteringslagen om att Finansinspektionen får bestämma att ett beslut om föreläggande eller återkallelse enligt EU-förordningen ska gälla omedelbart.

Av avsnitt 7.2.2 framgår att ingripanden och sanktioner mot centrala motparter regleras i lagen om värdepappersmarknaden. I det avsnittet föreslås att även ingripanden och sanktioner mot personer som ingår i ledningen för en central motpart ska regleras i den lagen. Enligt lagen om värdepappersmarknaden får Finansinspektionen, som nämns ovan, bestämma att vissa typer av beslut som meddelats med stöd av den lagen ska gälla omedelbart (26 kap. 1 § fjärde stycket).

12.2 Överklagande av beslut

Regeringens förslag: Riksgäldskontorets beslut enligt den nya kompletteringslagen ska få överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Riksgäldskontorets beslut om att, för stabilitetsfondens räkning, ingå avtal om finansiering ska dock inte få överklagas. Prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätten. Regeringens och stödmyndighetens beslut enligt kompletteringslagen ska inte få överklagas.

Promemorians förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag

Beslut enligt EU-förordningen

Enligt EU-förordningen ska alla personer som berörs av ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en resolutionsåtgärd eller att utöva någon annan befogenhet än en resolutionsåtgärd kunna överklaga beslutet (artikel 74.2 och 74.3). Allmänt inom finansmarknadsområdet gäller att sådana beslut av Finansinspektionen som får överklagas prövas av allmän förvaltningsdomstol, med krav på prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten. Detta bör gälla även för beslut enligt EU-förordningen och den nya kompletteringslagen. Möjligheten att överklaga beslut enligt EU-förordningen följer redan av förvaltningslagen (41 §) och någon bestämmelse om detta behöver därför inte tas in i den nya lagen. Beslut får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten (40 § förvaltningslagen).

Beslut enligt kompletteringslagen

I denna lagrådsremiss föreslås att Riksgäldskontoret ska få besluta om statligt stöd till en central motpart under resolution (avsnitt 9.2) och för stabilitetsfondens räkning få ingå finansieringsavtal med bl.a. en resolutionsmyndighet i ett annat land (avsnitt 9.5) samt att myndigheten ska fatta beslut om avslutande av resolution (avsnitt 8.1). Vidare föreslås att regeringen ska få besluta om tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen enligt artiklarna 45–47 i EU-förordningen (avsnitt 6.2).

På motsvarande sätt som gäller enligt lagen om resolution bör Riksgäldskontorets beslut om stöd under resolution och om avslutande av resolution enligt den nya kompletteringslagen kunna överklagas. Stöd under

resolution föreslås finansieras av stabilitetsfonden, vilken regleras av bestämmelser i stödlagen. Eftersom beslut enligt stödlagen inte får överklagas följer att beslut om att finansiera statligt stöd till en central motpart under resolution heller inte får överklagas. I likhet med det som gäller i fråga om finansiering av stödåtgärder enligt stödlagen bör det inte heller vara möjligt att överklaga beslut om att ingå avtal enligt kompletteringslagen om finansiering för att tillgodose tillfälliga behov av likviditet och i syfte att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen med bl.a. en utländsk resolutionsmyndighet. Det bör inte heller vara möjligt att överklaga ett beslut om att ingå avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms vara likvärdig, i ett annat land (se avsnitt 9.5).

I förarbetena till lagen om resolution anförts att regeringens beslut i fråga om de statliga stabiliseringsverktygen enligt den lagen inte bör vara överklagbara (prop. 2015/16:5 s. 750 f.). Detsamma bör gälla även för motsvarande beslut i fråga om centrala motparter. Regeringens beslut om att tillämpa de statliga stabiliseringsverktygen enligt kompletteringslagen bör därför inte få överklagas.

I denna lagrådsremiss föreslås att det ska införas ett förebyggande statligt stöd till centrala motparter och som ska få beslutas av stödmyndigheten efter förebild av bestämmelser om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut i stödlagen. Som nämns ovan får beslut enligt stödlagen inte överklagas. Regeringen anser att detsamma bör gälla för beslut om förebyggande statligt stöd till en central motpart. Beslut om förebyggande statligt stöd enligt kompletteringslagen bör därför inte få överklagas.

Av avsnitt 7.2.2 framgår att ingripanden och sanktioner mot centrala motparter regleras i lagen om värdepappersmarknaden. I det avsnittet föreslås att även ingripanden och sanktioner mot personer som ingår i ledningen för en central motpart ska regleras i den lagen. Sådana beslut är överklagbara. Enligt lagen om värdepappersmarknaden får Finansinspektionens beslut om sanktionsföreläggande dock inte överklagas (26 kap. 1 § första stycket).

13 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: Den nya kompletteringslagen och de ändringar som görs i andra lagar ska träda i kraft den 12 augusti 2022.

Äldre föreskrifter ska gälla för överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I promemorian föreslås inget datum för ikraftträdande utan bedömningen görs att kompletteringslagen och de ändringar som görs i andra lagar bör träda i kraft under det tredje kvartalet 2022.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inget att invända mot dem. *Finansinspektionen*

påpekar att inspektionen inte kommer att kunna ingripa med stöd av kompletteringslagen vid överträdelse av de artiklar i EU-förordningen som ska börja tillämpas den 12 februari 2022 i de fall överträdelserna sker före den 12 augusti 2022 om bestämmelserna om ingripande i kompletteringslagen ska förstås som exklusiva. Finansinspektionen föreslår att kompletteringslagen i sådant fall ska träda i kraft redan den 12 februari 2022.

Skälen för regeringens förslag: EU-förordningen träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den publicerats i Europeiska unionens officiella tidning (artikel 97). Förordningen publicerades den 22 januari 2021 och trädde därför i kraft den 11 februari 2021. Förordningen är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater. Förordningen ska, med vissa undantag, tillämpas fr.o.m. den 12 augusti 2022 (artikel 97). Bestämmelserna i förordningen i fråga om återhämtningsplaner, bedömning av och samordningsförfarande för återhämtningsplaner (artiklarna 9.1–9.4, 9.6, 9.7, 9.9, 9.10, 9.12, 9.13, 9.16–9.19, 10.1–10.3, 10.8–10.12 och 11) ska tillämpas fr.o.m. den 12 februari 2022 (artikel 97). Som framgår av avsnitt 7.2.1 föreslås det i lagrådsremissen, till skillnad från i promemorian, inte några bestämmelser om sanktioner mot centrala motparter i den nya kompletteringslagen. Enligt lagrådsremissens förslag ska befintliga bestämmelser om ingripande mot centrala motparter i lagen om värdepappersmarknaden tillämpas. Det innebär att Finansinspektionen, i enlighet med det som *Finansinspektionen* efterfrågar, kommer att kunna ingripa mot centrala motparter som den 12 februari 2022 eller därefter inte fullgör sina skyldigheter enligt EU-förordningen.

Som också framgår av avsnitt 7.2.2 finns det i dag inte någon möjlighet för Finansinspektionen att ingripa mot personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt EU-förordningen. I samma avsnitt föreslås att Finansinspektionen ska få en sådan möjlighet genom att det tas in bestämmelser om det i lagen om värdepappersmarknaden. Ovan föreslås att den lagändringen ska träda i kraft den 12 augusti 2022. I regeringsformen finns ett förbud mot retroaktiv strafflagstiftning (2 kap. 10 §). Förbudet anses analogvis tillämpligt beträffande straffliknande administrativa sanktioner (se prop. 1975/76:209 s. 125). Det bör därför anges i en övergångsbestämmelse att äldre föreskrifter ska gälla för överträdelse som ägt rum före ikraftträdandet.

14 Förslagets konsekvenser

Regeringens bedömning: Förslagen till kompletterande bestämmelser till EU-förordningen förväntas få positiva stabilitetseffekter för Sveriges del och även skapa förbättrade förutsättningar för centrala motparter att bedriva verksamhet i Sverige.

De verksamhetsutövare som omfattas av EU-förordningen kan få ökade kostnader och administrativa bördor.

Förslagen innebär vissa ökade förvaltningskostnader för Finansinspektionen och Riksgäldskontoret. Med anledning av dessa kostnader har berörda myndigheters anslag ökat. De merkostnader som Finansinspektionen i egenskap av behörig myndighet för centrala motparter får för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt EU-förordningen finansieras genom de avgifter som myndigheten kommer att få ta ut.

Förslagen medför att de allmänna förvaltningsdomstolarna får något fler arbetsuppgifter. Kostnaderna för domstolarna och övriga statliga myndigheter ryms inom respektive myndighets befintliga ekonomiska ramar.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den. *Finansförbundet* anser att konsekvensanalysen bör inkludera hur mycket företagens kostnader kommer att öka och vilka konsekvenser kostnadsökningarna får för de anställda i berörda företag på kort och lång sikt. Förbundet efterfrågar också en uppskattning av den arbetstid som krävs för en rättssäker implementering av det nya regelverket genom bl.a. utbildningsinsatser, information och upplärning av personal. *Finansförbundet* påpekar att anställda med läs- och skrivsvårigheter kan behöva ges ytterligare tid för inläsning. *Finansinspektionen* anser att promemorians bedömning av myndighetens resursbehov med anledning av EU-förordningen, dvs. motsvarande en till två årsarbetskrafter, är åtminstone en årsarbetskraft för låg. *Kammarrätten i Stockholm* anser att det är rimligt att konsekvenserna för domstolarna blir som det förutspås i promemorian, eftersom resolution av en central motpart kan förväntas ske mycket sällan, men att det inte kan uteslutas att det föreslagna regelverket kan leda till en ökad belastning för domstolarna, inte minst med beaktande av att Finansinspektionens beslut om sanktioner får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. *Kammarrätten i Stockholm* vill mot denna bakgrund påminna om den kommentar som lämnats i flera tidigare remissyttranden över lagförslag på finansmarknadsområdet, dvs. att finansmarknadsmålen utgör några av de mest arbetskrävande målen hos kammarrätten, och förutsätter att domstolarna vid behov tillförsäkras erforderliga resurser. *Regelrådet* anser att redovisningen i promemorian är bristfällig i fråga om beskrivningen av den centrala motparten Nasdaq Clearings storlek, förslagets påverkan på berörda företagsadministrativa kostnader och särskild hänsyn till små företag. *Riksgäldskontoret* instämmer i att det finns potentiella samordningsvinster mellan de båda resolutionsuppdragen, men påpekar att en central motparts verksamhet

skiljer sig från verksamheten i en bank och att även de båda resolutionsregelverkens tillämpning skiljer sig åt. Det nya regelverket om återhämtning och resolution av centrala motparter är enligt Riksgäldskontoret omfattande och komplext och det kommer vidare att krävas förberedelser för tillämpning av hela resolutionsregelverket även om det för närvarande endast finns en central motpart i Sverige. Riksgäldskontoret bedömer inte att det går att frigöra resurser från den befintliga resolutionsverksamheten eller från annan verksamhet inom myndigheten för att arbeta med det nya uppdraget. Riksgäldskontoret hänvisar vidare till att myndigheten har fått flera nya resurskrävande uppdrag under senare år utan ny finansiering samtidigt som resolutionsregelverket utvecklas och kompletteras samt att jämförbara resolutionsmyndigheter i EU typiskt sett har högre bemanning än Riksgäldskontoret. Myndigheten uppskattar resursbehovet till åtta årsarbetskrafter för det nya resolutionsuppdraget, men instämmer i promemorians bedömning att resursbehovet för stödmyndigheten enligt den nya kompletteringslagen kan stanna vid ytterligare en halv årsarbetskraft. Riksgäldskontoret bedömer att resurstillskottet skulle behövas åtminstone från den 1 januari 2022 för att förberedelserna för det nya uppdraget ska kunna vidtas på ett adekvat sätt.

Skälen för regeringens bedömning

Konsekvenser av EU-förordningen för finansiell stabilitet och statens finanser

De negativa effekterna på stabiliteten i det finansiella systemet om en central motpart hamnar i problem kan bli betydande. Centrala motparter är ofta systemviktiga i de länder där de verkar och flera av de centrala motparterna är verksamma i flera länder. Vidare är de centrala motparterna och clearingmedlemmarna, framför allt större banker och värdepappersinstitut, finansiellt sammanlänkade inom och över landsgränserna. Det innebär att problem som clearingmedlemmar kan få att infria sina åtaganden gentemot den centrala motparten inte bara påverkar den centrala motparten i fråga utan även andra centrala motparter i andra länder och andra clearingmedlemmar. I avsaknad av ett legalt regelverk för återhämtning och resolution av centrala motparter har myndigheterna inga befogenheter att säkerställa att centrala motparter och deras clearingmedlemmar vidtar nödvändiga åtgärder för att undvika att hamna i finansiella problem eller, om sådana problem ändå inte kan undvikas, för att återställa livskraften så att kritiska funktioner kan upprätthållas och därmed värna den finansiella stabiliteten. Eftersom det finns krav på central clearing av standardiserade OTC-derivat är det än viktigare att centrala motparter snabbt kan återhämta sig eller att livskraftig verksamhet kan drivas vidare även efter fallissemang. Utan ett regelverk saknas dessutom legala medel för myndigheterna att ta över kontrollen över en central motpart som fallerar eller är nära att göra det i syfte att rekonstruera företaget, sälja det vidare och under ordnade former avveckla den del av verksamheten som inte är livskraftig. Avsaknaden av ett krishanteringsregelverk för centrala motparter skulle också sannolikt leda till att stater tvingades använda skattemedel för att absorbera förluster och för återkapitalisering (eng. bail-out) med begränsade eller inga möjligheter att återhämta dessa medel från den centrala motparten och dess aktieägare, clearingmedlemmar eller andra borgenärer.

Även om ett regelverk för återhämtning och resolution av centrala motparter torde bidra till finansiell stabilitet kan vissa återhämtningsåtgärder eller resolutionsverktyg vara destabiliserande om det råder stor oro på de finansiella marknaderna. Exempelvis kan reduktion av vinster på variationssäkerheter (VMGH) eller direkta krav på inbetalning av likvida medel (cash calls) försämra clearingmedlemmarnas finansiella situation om de tvingas bidra med stora belopp. Om clearingmedlemmarna måste sälja tillgångar för att kunna bidra med ytterligare finansiella medel för att täcka kvarstående förluster kan det leda till kraftiga prisras på dessa tillgångar och i förlängningen till ytterligare instabilitet i det finansiella systemet. EU-förordningens krav på att clearingmedlemmarna ska fortsätta bidra med finansiella resurser i såväl återhämtningsfasen som resolutionsfasen ger dock clearingmedlemmarna incitament att engagera sig i den centrala motpartens obeståndsförfarande. Dessa incitament uppkommer genom att återhämtnings- och resolutionsåtgärderna torde vara mindre önskvärda och mer kostsamma för de clearingmedlemmar som inte brutit mot deltagandevillkoren. Om clearingmedlemmarna tar på sig ett större ansvar i en obeståndssituation ökar möjligheterna att den centrala motparten kan fortsätta att vara livskraftig, vilket gynnar såväl medlemmarna som deras kunder och i förlängningen samhällsekonomin.

Det är förenat med betydande svårigheter att på ett tillförlitligt sätt kvantifiera de samhällsekonomiska kostnaderna och intäkterna av att det införs ett regelverk för återhämtning och resolution av centrala motparter. Det är svårt att dra slutsatser av tidigare fallissemang när det gäller centrala motparter eller andra företag som driver clearingverksamhet eftersom sådana varit betydligt mer sällsynta än fallissemang i banker.

Sammantaget innebär de åtgärder och befogenheter som myndigheterna och medlemsstaterna kommer att kunna använda sig av enligt EU-förordningen att riskerna för en finansiell kris minskar eller att en kris i vart fall inte blir lika omfattande som den annars skulle kunna bli. Det leder i sin tur till en begränsning av de negativa realekonomiska effekterna av en finansiell kris i form av minskad produktion och sysselsättning. En minskad produktion och sysselsättning har negativa effekter på statsfinanserna i form av lägre skatteinkomster och högre utgifter för bl.a. arbetslöshetsersättning. I den meningen går finansiell stabilitet och stabila statsfinanser hand i hand. Bättre förutsättningar att avhjälpa kriser i centrala motparter så att de kan upprätthålla kritiska funktioner gör de finansiella infrastruktursystemen mer robusta.

Konsekvenser för samhällsekonomin

Förslagen i denna lagrådsremiss förväntas för Sveriges del få motsvarande positiva stabilitetseffekter som det redogörs för ovan. En samlad bedömning av de företagsekonomiska konsekvenserna ger vid handen att ett ändamålsenligt regelverk skapar förbättrade förutsättningar för centrala motparter att bedriva verksamhet i Sverige.

I lagrådsremissen föreslås att det ska vara möjligt att lämna temporärt statligt likviditetsstöd till en central motpart för att dels undvika resolution, dels underlätta ett resolutionsförfarande genom att resolutionsverktygen kan tillämpas mer effektivt. De föreslagna stöden kan därför, allt annat lika, förväntas innebära bättre möjligheter att bibehålla företaget livskraft-

tigt eller möjliggöra ett effektivare resolutionsförfarande. I båda fallen innebär det ökade möjligheter att i en krissituation upprätthålla de kritiska funktioner som centrala motparter tillhandahåller. Det har positiva effekter för såväl svenska clearingmedlemmar och deras kunder som clearingmedlemmar och deras kunder i andra länder samt det finansiella systemet i stort.

EU-förordningen innebär ett antal restriktioner på förebyggande statligt likviditetsstöd till centrala motparter. Stöd som ges i förebyggande syfte får endast lämnas till en central motpart som bedöms vara livskraftig och för att åtgärda en allvarlig störning i ekonomin och upprätthålla finansiell stabilitet. Därtill ska sådant stöd vara temporärt och uppfylla EU:s statsstödsregler. För att statligt stöd till en central motpart under resolution ska få lämnas enligt förslagen i denna lagrådsremiss gäller motsvarande restriktioner. Sådant stöd blir inte aktuellt om inte villkoren för resolution är uppfyllda. Dessa villkor är bl.a. att en resolutionsåtgärd är nödvändig med hänsyn till allmänintresset och att resolutionsmålen inte kan nås i samma utsträckning om den centrala motparten avvecklas enligt normala insolvensförfaranden (artikel 22.1 c i EU-förordningen). Den praktiska innebörden av detta är att det som utgångspunkt är centrala motparter som har stor betydelse för det finansiella systemet som blir aktuella att försättas i resolution.

I lagrådsremissen görs bedömningen att nya medel för närvarande inte bör tillföras stabilitetsfonden för att finansiera resolutions- och stödåtgärder som vidtas enligt EU-förordningen eller den nya kompletteringslagen (se avsnitt 9.4). Det bör få som konsekvens att de direkta clearingkostnaderna inte påverkas av förslagen. Statligt stöd ska emellertid lämnas på affärsmässiga villkor och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader ska hållas så låga som möjligt och stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås. Det innebär att stöden inte bör betraktas som en subvention till potentiella stödmottagare och indirekt till deras kunder.

Företagens kostnader

De företag som är direkt berörda är framför allt centrala motparter, men även clearingmedlemmar, borgenärer och andra företag. Det finns endast en central motpart i Sverige, Nasdaq Clearing Aktiebolag. *Regelrådet* anser att redovisningen av storleken på den centrala motparten är bristfällig i promemorian. Enligt Nasdaq Clearings årsredovisning 2020 agerar företaget central motpart för både börs- och OTC-handlade finansiella instrument, räntederivat, återköpstransaktioner (s.k. repor), elderivat, utsläppsrätter samt fiskderivat. Nasdaq Clearing hade den 31 december 2020 sammanlagt 182 clearingmedlemmar på Derivatives Markets och Commodity Derivatives Market. Nettoomsättningen var 596 miljoner kronor och antalet anställda 71.

Regelrådet anser att redovisningen är bristfällig även i fråga om påverkan på berörda företags administrativa kostnader. *Finansförbundet* anser att konsekvensanalysen bör inkludera hur mycket företagens kostnader kommer att öka och vilka konsekvenser kostnadsökningarna får för de anställda i berörda företag på kort och lång sikt. Förbundet efterfrågar också en uppskattning av den arbetstid som krävs för en rättssäker implemen-

tering av det nya regelverket genom bl.a. utbildningsinsatser, information och upplärning av personal. Regeringens bedömning är att den centrala motparten kan förväntas få något ökade administrativa kostnader för rapportering av data till myndigheterna, regelefterlevnad och avgifter till Finansinspektionen. Den centrala motparten kommer sannolikt att behöva öka ambitionen när det gäller att upprätta avtal med clearingmedlemmarna om deras finansiella bidrag under återhämtning, liksom när det gäller återhämtningsplaner mer generellt. Vissa kostnader i fråga om utbildning, information och upplärning av personal torde även uppstå. Av andra företag torde det främst vara clearingmedlemmar som kan komma att påverkas genom ökade administrativa kostnader, t.ex. i fråga om upprättande av avtal om finansiella bidrag under återhämtningen och kostnader för utbildning, information och upplärning av personal. Clearingmedlemmar kan vara företag av mycket olika slag, som kreditinstitut och andra finansiella företag, men också energibolag, myndigheter och kommuner, och använda sig av den centrala motpartens tjänster i mycket olika omfattning. Det kan förväntas att de enskilda clearingmedlemmarnas administrativa och andra kostnader kommer att vara mindre än den centrala motpartens. Mot bakgrund av det som anförs ovan är en närmare uppskattning av kostnaderna dock svår att göra. Som Finansförbundet påpekar kan anställda med läs- och skrivsvårigheter behöva ges ytterligare tid för inläsning.

EU-förordningen innehåller ett antal åtgärder som medlemsstaten och resolutionsmyndigheten ska vidta för att återhämta statliga medel som lämnats till en central motpart eller om de statliga stabiliseringsverktygen tillämpas. Det innebär att de centrala motparterna och clearingmedlemmarna får bära stödkostnaderna i efterhand. Som framgår av avsnitt 9.4 förutsätts inte centrala motparter betala in avgifter på förhand för att finansiera statliga utgifter som följer av tillämpningen av EU-förordningen. De initiala kostnaderna för företagen av EU-förordningen blir därför begränsade i det avseendet.

Ett av huvudsyftena med att införa ett ramverk för återhämtning och resolution av centrala motparter är att omfördela obeståndskostnader från staten till den centrala motparten, clearingmedlemmarna och andra borgenärer. Clearingmedlemmarna får, i händelse av att redan förfonderade finansiella resurser och eventuella andra bidrag från parterna är otillräckliga, bidra med ytterligare finansiella resurser, t.ex. i form av VMGH eller cash calls under både återhämtningsfasen och resolutionsfasen. Även vid en s.k. icke-obeståndssituation som hotar den centrala motpartens livskraft kan clearingmedlemmarna behöva bidra med resurser. Potentiellt kan kostnaderna för dessa finansiella bidrag bli betydande. Det kan dock framhållas att flera centrala motparter redan i dag har åtaganden om att clearingmedlemmarna ska bidra med ytterligare finansiella resurser efter vattenfallet inskrivna i sina avtal med clearingmedlemmarna. De andra borgenärerna kan därtill komma att omfattas av skuldnedskrivning i resolution. Enligt EU-förordningen får resolutionsmyndigheten ålägga den centrala motparten att kompensera kvarvarande clearingmedlemmar som bidragit med förlusttäckning utöver vad de skulle ha bidragit med enligt den centrala motpartens verksamhetsregler när ett eller flera förlustfördelningsverktyg tillämpats (artikel 27.6). Den kompensation som de kvarvarande clearingmedlemmarna eventuellt får reducerar kostnaderna för den förlusttäckning i resolution som resolutionsmyndigheten ålägger dem.

En ytterligare kostnad till följd av EU-förordningen för den centrala motparten är att den ska bidra med ytterligare förlusttäckning i form av eget kapital (artikel 9.14). Denna ytterligare förlusttäckning ska uppgå till mellan 10 och 25 procent av den centrala motpartens befintliga, förfonderade egna kapital enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Eftersom den centrala motparten kan använda befintligt kapital utöver minimikravet enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister behöver aktieägarna inte bidra med nytt kapital. Därmed följer inga ytterligare direkta finansieringskostnader. Trots det innebär förordningens krav dock att en del av det egna kapitalet öronmärks och därför inte kan disponeras helt fritt.

Ökade kostnader till följd av riskomfördelningen kommer att delas mellan clearingmedlemmarna och deras kunder i form av högre clearingkostnader till den del de inte absorberas av den centrala motpartens aktieägare eller (andra) borgenärer. Det innebär således att förordningen sannolikt kommer att leda till ökade kostnader för central clearing för företagen i händelse av återhämtning eller resolution. Ökade kostnader för central clearing kan, allt annat lika, göra det mindre intressant att använda derivatinstrument som försäkring. Detta måste dock vägas mot att det finns ett sammanhållet och förutsägbart regelverk för krishantering, vilket torde ligga i företagets eget intresse.

Regelrådet anser att redovisningen i promemorian är bristfällig eftersom det saknas en redovisning av särskilda hänsyn till små företag vid reglernas utformning. Små företag som berörs av EU-förordningen kan vara vissa clearingmedlemmar och andra borgenärer. Som framgår ovan kan kostnaderna bl.a. bestå av upprättande av avtal om finansiella bidrag under återhämtningen och kostnader för utbildning, information och upplärning av personal. När det gäller Regelrådets fråga om behovet av att ta särskild hänsyn till små företag konstaterar regeringen att EU-förordningen inte ger något utrymme för att införa mildare krav för små företag. Det är därför inte möjligt att ta särskilda hänsyn till små företag vid utformningen av förslagen i denna lagrådsremiss, utan det är av överordnad betydelse att de nya reglerna är harmoniserade.

Konsekvenser för domstolarna

Som framgår av avsnitt 12.2 ska vissa förvaltningsbeslut, som sanktionsbeslut av Finansinspektionen, få överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Det kan heller inte uteslutas att ett resolutionsförfarande, trots dessa möjligheter att överklaga beslut, kan leda till rättsliga tvister. Det innebär i så fall att regelverket kan leda till en viss ökad belastning för domstolarna. Eftersom resolution av en central motpart kan förväntas ske mycket sällan, anser regeringen, i likhet med *Kammarrätten i Stockholm*, att kostnadskonsekvenserna för domstolarna får betraktas som försumbara, men att det inte kan uteslutas att t.ex. Finansinspektionens beslut om sanktioner kan öka belastningen på domstolarna. Kammarrätten i Stockholm hänvisar till den kommentar som lämnats i flera tidigare remissyttranden över lagförslag på finansmarknadsområdet att finansmarknadsmålen utgör några av de mest arbetskrävande målen hos kammarrätten och att det förutsätts att domstolarna vid behov tillförsäkras

erforderliga resurser. Regeringen bedömer dock att eventuella merkostnader som kan uppstå för domstolarna med anledning av förslagen i denna lagrådsremiss ska hanteras inom myndighetens befintliga ekonomiska ramar.

Konsekvenser för Finansinspektionen

Det kan konstateras att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt EU-förordningen och att de nya arbetsuppgifterna främst består av granskning av återhämtningsplaner, förbereda för eventuella tidiga ingripanden samt deltagande i resolutionskollegier – en uppgift som myndigheten till vissa delar redan har genom att leda krishanteringsgruppen för Nasdaq Clearing och delta i krishanteringsgruppen för EuroCCP. Finansinspektionen kommer också att ha en roll när det gäller att stödja Riksgäldskontoret, bl.a. i framtagandet av resolutionsplaner.

Finansinspektionen anser att promemorians bedömning av myndighetens resursbehov med anledning av EU-förordningen åtminstone är en årsarbetskraft för låg. I promemorian bedöms att Finansinspektionens behov av ytterligare resurser fr.o.m. 2022 uppgår till 1,5–3 miljoner kronor motsvarande en till två årsarbetskrafter. Regeringen konstaterar att riksdagen beslutat att Finansinspektionens anslag ska ökas med 6 000 000 kronor 2022 för myndighetens arbete med återhämtning och resolution av centrala motparter. Från och med 2023 beräknas anslaget ökas med motsvarande belopp årligen (prop. 2021/22:1 utg.omr. 2 avsnitt 3.7.2, bet. 2021/22:FiU2, rskr. 2021/22:119). Regeringen bedömer att tillkommande kostnader utöver detta kan hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

De merkostnader som Finansinspektionen i egenskap av behörig myndighet för centrala motparter får för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt EU-förordningen finansieras genom de avgifter som myndigheten kommer att få ta ut.

Konsekvenser för Riksgäldskontoret

Riksgäldskontoret föreslås bli resolutionsmyndighet för centrala motparter. För Riksgäldskontoret består de nya arbetsuppgifterna huvudsakligen av förberedande resolutionsarbete såsom att utarbeta resolutionsplaner, etablera processer för tillämpning av resolutionsverktygen och resolutionsbarhetsbedömningar. Riksgäldskontoret kommer att leda arbetet i resolutionskollegiet för Nasdaq Clearing – en uppgift som myndigheten till viss del redan har genom sitt deltagande i krishanteringsgruppen för Nasdaq Clearing – och delta i resolutionskollegiet för EuroCCP. Beroende på svenska bankers användning av andra centrala motparter inom EES kan deltagande i ytterligare resolutionskollegier inte uteslutas. Vidare kommer Riksgäldskontoret att i ökad utsträckning delta i internationellt samarbete, inte minst i Esmas resolutionskommitté och med de uppgifter som Esma tilldelas i EU-förordningen, som framtagandet av förslag till tekniska standarder. Andra tillkommande uppgifter är vidare anpassning av regelverk för statligt stöd till centrala motparter och extern kommunikation av myndighetens nya uppdrag. Riksgäldskontoret är sedan tidigare stödmyndighet enligt stödlagen (se avsnitt 9.1). Stöd-

myndigheten föreslås i denna lagrådsremiss få ansvar för att lämna förebyggande statligt stöd till centrala motparter.

I promemorian bedöms att Riksgäldskontorets behov av ytterligare resurser fr.o.m. 2022 uppgår till 4–5 årsarbetskrafter i fråga om resolutionsuppgifterna och en halv årsarbetskraft i fråga om uppgiften som stödmyndighet, vilket bedöms motsvara 7,5–9,5 miljoner kronor, varav en miljon kronor avser stödmyndigheten. *Riksgäldskontoret* instämmer i bedömningen i fråga om uppgiften som stödmyndighet, men anser att myndighetens resursbehov för att utföra resolutionsuppdraget är åtta årsarbetskrafter, vilket behövs åtminstone från den 1 januari 2022. Regeringen konstaterar att riksdagen beslutat att Riksgäldskontorets anslag ska ökas med 6 000 000 kronor 2022 för myndighetens arbete med återhämtning och resolution av centrala motparter. Ökningen av anslaget gör det möjligt för Riksgäldskontoret att även göra förberedelser inför de nya uppgifterna. Från och med 2023 beräknas anslaget ökas med motsvarande belopp årligen (prop. 2021/22:1 utg.omr. 2 avsnitt 3.7.3, bet. 2021/22:FiU2, rskr. 2021/22:119).

Regeringen bedömer att tillkommande kostnader utöver detta kan hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

Konsekvenser för Riksbanken

De direkta effekterna på Riksbankens uppgifter till följd av EU-förordningen och förslagen i denna lagrådsremiss är begränsade. De tillkommande uppgifterna handlar huvudsakligen om viss informations- och upplysningsskyldighet. I viss utsträckning kan Riksbankens deltagande i resolutionskollegiet för Nasdaq Clearing behöva intensifieras, men det är arbetsuppgifter som Riksbanken redan har i och med deltagandet i krishanteringsgruppen för Nasdaq Clearing.

Konsekvenser för myndigheter som är clearingmedlemmar

Riksgäldskontoret är direktmedlem i Nasdaq Clearing. Enligt EU-förordningen är skuldkontor, i likhet med centralbanker och vissa andra offentliga organ, undantagna från VMGH och cash calls i både återhämtning och resolution. Riksgäldskontoret kan således inte tvingas att bidra med ytterligare finansiella resurser. Däremot är Riksgäldskontoret inte undantaget från uppsägning av kontrakt i resolution. Riksgäldskontorets exponering mot Nasdaq Clearing är för närvarande begränsad, varför de statsfinansiella konsekvenserna för Riksgäldskontoret – egentligen kostnaderna för statskuldsförvaltningen – bedöms bli mycket små.

Tredje AP-fonden är clearingmedlem i Nasdaq Clearing och kan förväntas påverkas av förslagen i denna lagrådsremiss i samma utsträckning som andra clearingmedlemmar eller användare av clearingtjänster. Eventuella merkostnader för Tredje AP-fonden tas från de medel som fonden förvaltar. Vidare är ett antal svenska kommuner clearingmedlemmar i Nasdaq Clearing, antingen i eget namn eller indirekt via kommunägda energi- eller fastighetsbolag. Även kommunala myndigheter kan komma att påverkas av förslagen i denna lagrådsremiss i motsvarande omfattning som andra clearingmedlemmar eller användare av clearingtjänster. Detsamma gäller Trafikverket som också är clearingmedlem i

Nasdaq Clearing. Eventuella merkostnader för myndigheter under regeringen får hanteras inom befintliga ekonomiska ramar.

Konsekvenser för statens finanser av möjligheten till statligt stöd

Konsekvenserna för statens finanser av förslagen i denna lagrådsremiss är i första hand kopplade till förslagen om att inrätta två olika slags statliga stöd som får lämnas till centrala motparter. Det är mycket svårt att bedöma i vilken omfattning stabilitetsfonden – och därmed statens finanser – kan komma att användas för att finansiera stödåtgärder. Det beror dels på hur ofta en central motpart får allvarliga finansiella problem, dels på hur stort stödbehovet är givet att en sådan händelse inträffar. Stabilitetsfonden kan också komma att belastas av utgifter för att ersätta aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer som fått ett sämre utfall i resolution än de hade gjort i ett normalt insolvensförfarande, s.k. NCWO-ersättning, i enlighet med artikel 62 i EU-förordningen. Stabilitetsfonden föreslås även finansiera utgifter som uppkommit i samband med att de statliga stabiliseringsverktygen tillämpas. I båda dessa fall påverkas statens utgifter av EU-förordningen och inte av de statliga stöd som ska få lämnas enligt förslagen i denna lagrådsremiss och som regleras i den nya kompletteringslagen.

Det bör i sammanhanget framhållas att det krävs betydande förluster innan det kan uppstå ett behov av statligt stöd även om det inte går att utesluta att stöd behöver lämnas. Det stresstest som Esma genomförde under 2020 visar att de centrala motparterna inom EU, inklusive Nasdaq Clearing, överlag har tillräckligt med förfonderade medel för att absorbera förluster som uppkommer till följd av att två av de största clearingmedlemmarna hamnar på obestånd samtidigt. Resultaten skilde sig emellertid åt mellan de centrala motparterna som ingick i testet (se Esma, Report 3rd EU wide CCP Stress Test, 13 July 2020, ESMA70 151 3186).

Det är viktigt att ha i åtanke att statligt stöd inte kommer att betalas ut per automatik utan alltid föregås av en prövning av stödmyndigheten eller resolutionsmyndigheten i det enskilda fallet. Statligt stöd förutsätter att andra, privata finansieringslösningar inte är möjliga eller lämpliga med hänsyn till finansiell stabilitet. Förslagen i lagrådsremissen innebär också att stöd ska få lämnas tillfälligt och bara under förutsättning att vissa strikta villkor är uppfyllda samt att stödet är förenligt med EU:s statsstödsregelverk. Därtill förutsätter Riksgäldskontorets beslut att lämna stöd till en central motpart under resolution regeringens godkännande (se avsnitt 9.2). Regeringen har också möjligheten att meddela föreskrifter om att ett avtal om förebyggande statligt stöd som stödmyndigheten ingår med stödmottagaren ska överlämnas till regeringen för godkännande (se avsnitt 9.1). Omfattningen av eventuella statliga stödåtgärder begränsas av storleken på stabilitetsfonden. Stabilitetsfondens behållning var per den 31 december 2020 cirka 40 miljarder kronor. En utökning av fonden kräver riksdagsbeslut. Stabilitetsfondens stödkapacitet bestäms därutöver av de låne- och garantiramar som riksdagen fattar beslut om årligen i samband med budgetpropositionen. Riksdagen har beslutat att bemyndiga regeringen att för 2022 för stabilitetsfonden besluta om en kreditram på högst 50 miljarder kronor och en garantiram på högst 750 miljarder kronor

(prop. 2021/22:1 utg.omr. 2 avsnitt 3.7.3, bet. 2021/22:FiU2, rskr. 2021/22:119). Regeringen har i regleringsbrevet för Riksgäldskontoret för budgetåret 2022 gett myndigheten dessa finansiella befogenheter.

Enligt stödlagen finansieras stödmyndighetens förvaltningskostnader av stabilitetsfonden (se vidare avsnitt 9.3). Därtill föreslås att Riksgäldskontoret bör ha rätt till skälig ersättning för kostnader och utlägg som uppkommit i samband med vidtagande av resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen samt kostnader som uppkommit i samband med beslut om stöd till en central motpart under resolution och vidtagande av åtgärder för att lämna sådant stöd (avsnitt 9.2). Resolutionsmyndighetens kostnader och utlägg föreslås finansieras från stabilitetsfonden (avsnitt 9.3). Kostnader som uppkommit i samband med tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen och alla rimliga utgifter som staten ådragit sig vid tillämpningen av resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna ska återhämtas i enlighet med EU-förordningen (artikel 27.10). När det gäller kostnader som uppkommit i samband med att statligt stöd lämnas till en central motpart enligt kompletteringslagen, föreslås att stöden ska utformas så att statens långsiktiga kostnader för stödet hålls så låga som möjligt och att statens insatser i möjligaste mån kan återfås från stödmottagaren (avsnitten 9.1 och 9.2).

Sammantaget är utgångspunkten att de ändamål som stabilitetsfonden får finansiera enligt stödlagen bör vara budgetneutrala över tiden. Någon särskild finansiering för att täcka stabilitetsfondens utgifter för dessa ändamål föreslås därför inte (se avsnitt 9.4).

Konsekvenser för EU:s budget

EU-förordningen tilldelar de europeiska tillsynsmyndigheterna, i första hand Esma, ett antal nya uppgifter, exempelvis att utarbeta förslag till riktlinjer och s.k. bindande tekniska standarder. Det är svårt att bedöma om ökade kostnader till följd av de nya uppgifterna kan hanteras genom omprioriteringar inom tillsynsmyndigheternas ordinarie budget eller om ytterligare resurser behöver tillföras. Kommissionen bedömer i effektanalysen i förslaget till EU-förordning att tillsynsmyndigheternas ökade kostnader till följd av förordningen bör kunna hanteras inom ordinarie budget (SWD (2016) 368 final s. 60). Regeringen instämmer i denna bedömning.

Konsekvenser för miljön

Effektivare och mer robust central clearing leder till minskade transaktionskostnader och gör marknaderna för de underliggande värdepapperen mer likvida. Nasdaq Clearing bedriver clearingverksamhet för derivatinstrument kopplade till EU:s utsläppshandelssystem och energirelaterade derivat, t.ex. elcertifikat. Väl fungerande marknader för sådana derivatinstrument underlättar för köpare och säljare att balansera efterfrågan och utbud och hitta ett marknadsklarerande pris. Företag kan använda detta marknadspris för att fatta beslut om mer kostnadseffektiva utsläppsnivåer. Derivatinstrument hjälper också företag att säkra ett framtida pris för t.ex. utsläppsrätter, vilket underlättar långsiktiga investeringar i utsläppsreducerande teknologi. I den utsträckning EU-förordningen, tillsammans med förslagen i denna lagrådsremiss, bidrar till att centrala motparter kan

upprätthålla kritiska funktioner även om de får svåra finansiella problem, torde det vara bra även för clearingen av nämnda finansiella instrument.

Alternativa lösningar

EU-förordningen är i alla delar direkt tillämplig i samtliga medlemsstater (se avsnitt 5.1). Det innebär att det inte finns alternativa sätt att utforma regler för berörda företag och myndigheter.

Förslagen i denna lagrådsremiss är till stor del sådana som behöver finnas för att EU-förordningen ska kunna tillämpas. Sådana bestämmelser är i stor utsträckning utformade efter förebild av de bestämmelser som i svensk rätt genomför krishanteringsdirektivet. Bestämmelserna om statligt stöd under resolution är i stor utsträckning utformade efter förebild av bestämmelserna om förebyggande statligt stöd. Mot bakgrund av det anförda bedöms det inte finnas något behov av att utreda alternativa lösningar.

15 Författningskommentar

15.1 Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, i denna lag kallad EU-förordningen.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU-förordningen.

I paragrafen anges den EU-rättsakt som lagen kompletterar och som i lagen benämns EU-förordningen. Övervägandena finns i avsnitten 5.1 och 5.2.

Hänvisningen till EU-förordningen i *första stycket* är utformad på så sätt att den avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamisk hänvisning. Detsamma gäller övriga hänvisningar till EU-förordningen i lagen.

I *andra stycket* anges att de termer och uttryck som används i lagen har samma betydelse som i EU-förordningen.

2 § Riksgäldskontoret är resolutionsmyndighet enligt EU-förordningen.

Frågor om åtgärder enligt denna lag prövas av Riksgäldskontoret (resolutionsmyndigheten), om inte annat följer av 4 § fjärde stycket eller 5 §.

Om Riksgäldskontoret överväger att besluta om statligt stöd under resolution enligt 4 kap. 5 §, ska Riksgäldskontoret med ett eget yttrande i saken, till rege-

ringen överlämna frågan om huruvida åtgärden kan godtas med hänsyn till risken för direkta budgeteffekter eller för systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter.

Paragrafen innehåller bestämmelser om resolutionsmyndigheten. Paragrafen kompletterar artikel 3.1 i EU-förordningen. Övervägandena finns i avsnitten 6.1 och 6.2.

Enligt *första stycket* är Riksgäldskontoret resolutionsmyndighet enligt EU-förordningen.

I egenskap av resolutionsmyndighet ska Riksgäldskontoret, enligt *andra stycket*, pröva frågor om åtgärder enligt lagen med två undantag. Undantagen avser frågor som ska överlämnas till regeringen enligt 2 § tredje stycket (4 § fjärde stycket) och beslut om förebyggande statligt stöd enligt 4 kap. 1 § (5 §).

Om Riksgäldskontoret överväger att besluta om statligt stöd under resolution enligt 4 kap. 5 §, ska Riksgäldskontoret, enligt *tredje stycket*, till regeringen överlämna frågan om åtgärden med hänsyn till risken för direkta budgeteffekter eller för systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter kan godtas. Riksgäldskontoret ska till regeringen överlämna ett skriftligt yttrande i saken tillsammans med frågan om åtgärden kan godtas. Regeringen ska enligt 4 § fjärde stycket pröva frågan skyndsamt, se författningskommentaren till den paragrafen.

3 § Av artikel 2.7 i EU-förordningen följer att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt förordningen.

Finansinspektionen får ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt EU-förordningen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om behörig myndighet. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

I *första stycket* finns en upplysning om att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt EU-förordningen. Enligt EU-förordningen (artikel 2.7) är behörig myndighet den myndighet som utsetts som behörig myndighet enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister, dvs. Finansinspektionen (se 1 kap. 2 § lagen [2013:287] med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister).

Enligt *andra stycket* får Finansinspektionen ta ut avgifter för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt EU-förordningen. Regeringen får enligt 6 kap. 3 § meddela föreskrifter om sådana avgifter.

4 § Regeringen beslutar i frågor om tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen enligt artiklarna 45–47 i EU-förordningen.

Regeringen fastställer, efter att Riksgäldskontoret fått tillfälle att lämna synpunkter, huruvida villkoren i artikel 45.3 a och b i EU-förordningen för tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen är uppfyllda. I artikel 45.3 a i EU-förordningen finns bestämmelser om ytterligare samrådsskyldighet.

Regeringen ska utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt artiklarna 3.9, 8.3 och 14.7 i EU-förordningen.

En fråga som överlämnas till regeringen enligt 2 § tredje stycket ska prövas skyndsamt.

Paragrafen innehåller bestämmelser om regeringen. Övervägandena finns i avsnitten 6.2 och 9.2.

Av *första stycket* följer att det är regeringen som beslutar om att tillämpa de statliga stabiliseringsverktygen enligt artiklarna 45–47 i EU-förordningen, t.ex. beslut om kapitaltillskott.

Av *andra stycket* följer att regeringen, utöver den skyldighet att samråda med Riksbanken och Finansinspektionen som följer av artikel 45.3 a, vid tillämpning av artikel 45.3 a och b ska ge Riksgäldskontoret tillfälle att lämna synpunkter. Skyldigheten innebär att regeringen ska ge Riksgäldskontoret tillfälle att lämna synpunkter i frågor om fastställande av huruvida villkoren för tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen är uppfyllda när det gäller om tillämpningen av återstående resolutionsverktyg inte skulle räcka för att undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet (artikel 45.3 a), och om tillämpningen av återstående resolutionsverktyg inte skulle räcka för att skydda allmänintresset, om den centrala motparten tidigare har beviljats extraordinärt likviditetsstöd från centralbanken (artikel 45.3 b).

Enligt EU-förordningen (artikel 3.8) ska det finnas ett behörigt ministerium. I Sverige ska Regeringskansliet (Finansdepartementet) utöva det behöriga ministeriets funktioner, utom i vissa fall då regeringen ska göra det i stället.

I *tredje stycket* anges de fall då regeringen ska utöva det behöriga ministeriets funktioner. Det är fråga om att regeringen ska godkänna beslut av resolutionsmyndigheten som kommer att få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter (artikel 3.9). Riksgäldskontoret ska förse regeringen med all information i fråga om beslut och åtgärder som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av regeringen (artikel 8.3). Regeringen ska, vid oenighet inom resolutionskollegiet, i ett samordningsförfarande om en resolutionsplan bedöma om föremålet för oenigheten innebär ett intrång i det statsfinansiella ansvarsområdet (artikel 14.7).

När en fråga överlämnas av Riksgäldskontoret enligt 2 § tredje stycket, ska regeringen, enligt *fjärde stycket*, skyndsamt pröva om åtgärden som Riksgäldskontoret överväger i ärendet kan godtas. Regeringens prövning ersätter dock inte Riksgäldskontorets prövning av förutsättningarna för den aktuella åtgärden. Vid regeringens prövning ska endast bedömas om åtgärden kan godtas utifrån de direkta eller indirekta budgeteffekter som kan följa av åtgärden.

5 § Beslut om förebyggande statligt stöd till centrala motparter enligt 4 kap. 1 § fattas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer (stödmyndigheten).

Paragrafen innehåller bestämmelser om beslut om förebyggande statligt stöd och om stödmyndigheten. Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

Paragrafen innebär att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer (stödmyndigheten) beslutar om förebyggande statligt stöd till centrala motparter.

2 kap. Tillämpningsprinciper

1 § Under den tid resolution pågår får utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte äga rum mot den centrala motparten. Handräckning enligt lagen (1978:599) om avbetalningsköp mellan näringsidkare m.fl. får inte ske.

Under den tid resolution pågår, får inte heller beslut om kvarstad eller betalningssäkring meddelas mot den centrala motparten.

I paragrafen finns bestämmelser om hinder mot exekutiva åtgärder under den tid resolution pågår. Paragrafen kompletterar artikel 75 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 2 kap. 17 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion och 11 kap. 1 § lagen (2015:1016) om resolution. Övervägandena finns i avsnitt 11.1.

Första stycket innebär att utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte får äga rum mot den centrala motparten under tiden som företaget är försatt i resolution. Förbudet mot utmätning avser såväl beslut om utmätning som vidare åtgärder för verkställighet av ett sådant beslut. Med annan verkställighet avses annan verkställighet enligt utsökningsbalken. Bestämmelsen har huvudsakligen samma innebörd som motsvarande bestämmelse i 2 kap. 17 § första meningen lagen om företagsrekonstruktion och 11 kap. 1 § lagen om resolution.

Av *andra stycket* följer att en domstol inte får besluta om kvarstad eller betalningssäkring under tiden som den centrala motparten är försatt i resolution. Enligt första stycket får verkställighet av sådana beslut inte ske.

De begränsningar som anges i paragrafen och i artikel 75 i EU-förordningen är uttömmande i fråga om förfarandehinder. Det innebär att det t.ex. inte finns något hinder mot att en pågående rättegång fortsätter, om inte Riksgäldskontoret med stöd av artikel 75.3 ansöker om och får målet vilandeförklarat.

2 § Riksgäldskontoret får, för stabilitetsfondens räkning, ingå avtal om finansiering för att tillgodose tillfälliga behov av likviditet och i syfte att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter eller ett finansieringsarrangemang för krishantering av centrala motparter i ett annat land.

Riksgäldskontoret får, för stabilitetsfondens räkning, ingå avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms vara likvärdig, i ett annat land med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter eller ett finansieringsarrangemang för krishantering av centrala motparter i det andra landet. Ett sådant avtal får ingås först efter regeringens godkännande.

Bestämmelser om stabilitetsfonden finns i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden.

I paragrafen finns bestämmelser om Riksgäldskontorets möjligheter att ingå avtal om finansiering för stabilitetsfondens räkning. Paragrafen är utformad efter förebild av 27 kap. 9 och 10 §§ lagen om resolution. Övervägandena finns i avsnitt 9.5.

Första stycket innebär att Riksgäldskontoret får ingå avtal om att ta upp lån eller anskaffa annan finansiering från en utländsk resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter eller ett finansieringsarrangemang för krishantering av

centrala motparter, t.ex. en fond. Sådana avtal får ingås för att tillgodose tillfälliga behov av likviditet och för att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen.

Enligt *andra stycket* får Riksgäldskontoret, efter regeringens godkännande, ingå avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms vara likvärdig, i ett annat land inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) eller i tredjeland med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter eller ett finansieringsarrangemang för krishantering av centrala motparter, t.ex. en fond, i det andra landet. Denna utlåning motsvarar ett sådant lån som Riksgäldskontoret kan ta upp för stabilitetsfondens räkning enligt första stycket.

I *tredje stycket* finns en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om stabilitetsfonden finns i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden, kallad stödlagen.

3 § När resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer tillämpas ska aktiebolagslagen (2005:551) och lagen (2006:451) om offentliga uppköpserbjudanden på aktiemarknaden inte tillämpas i de delar som motsvarar

– artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23,

– Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om krav med avseende på utnyttjande av vissa aktieägares rättigheter i börsnoterade företag, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23,

– artiklarna 49, 58.1, 68.1–68.3, 70.2 första stycket, 72–75 och 79–81 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23, eller

– avdelning II, kapitlen I–II och IV om gränsöverskridande ombildningar i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23.

Paragrafen innehåller undantag från vissa bestämmelser i aktiebolagslagen (2005:551) och lagen (2006:451) om offentliga uppköpserbjudanden på aktiemarknaden när resolutionsåtgärder vidtas. Paragrafen kompletterar artiklarna 90–92 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förbild av 12 kap. 4 § lagen om resolution. Övervägandena finns i avsnitten 5.2 och 11.4.1.

De bestämmelser som undantas rör skydd för aktieägare och borgenärer, aktieägares rättigheter, fusioner och uppköpserbjudanden m.m. Undantagen syftar till att säkerställa effektiviteten och förutsebarheten i resolutionsförfarandet. En närmare beskrivning av de svenska bestämmelserna finns avsnitt 11.4.1.

Hänvisningarna till EU-direktiven är statiska.

4 § Om Riksgäldskontoret har förelagt en central motpart att emittera nya aktier i syfte att kunna använda förlustfördelningsverktyget i EU-förordningen, får kallelse till extra bolagsstämma för att pröva en fråga om ökning av aktiekapitalet utfärdas senare än som anges i 7 kap. 20 § första stycket eller 55 a § första stycket aktiebolagslagen (2005:551). Kallelsen får dock inte utfärdas senare än tio dagar före stämman. Bestämmelserna i 7 kap. 16 § andra stycket aktiebolagslagen om

aktieägares initiativrätt och i 7 kap. 28 § tredje stycket samma lag om tillhandahållande av aktiebok gäller inte när kallelse sker enligt denna paragraf.

Paragrafen innehåller bestämmelser om kallelse till extra bolagsstämma i en central motpart som är aktiebolag. Paragrafen kompletterar artikel 33.6 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 7 kap. 20 § tredje stycket och 55 a § andra stycket aktiebolagslagen. Övervägandena finns i avsnitt 11.3.

Paragrafen innebär en möjlighet att kalla till extra bolagsstämma senast tio dagar innan stämman ska äga rum. Av bestämmelsen följer att när kallelse till extra bolagsstämma utfärdas under de förutsättningar som anges, gäller inte det som anges om kallelsetid i 7 kap. 20 § första stycket eller 55 a § första stycket aktiebolagslagen. Inte heller bestämmelserna i 7 kap. 16 § andra stycket aktiebolagslagen om aktieägares initiativrätt och 7 kap. 28 § tredje stycket samma lag om tillhandahållande av aktiebok gäller när kallelse sker enligt denna paragraf.

5 § Om styrelsen i en central motpart tar emot eller upprättar ett förslag till stämmobeslut om likvidation enligt 25 kap. 3 eller 4 § aktiebolagslagen (2005:551), ska styrelsen underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om förslaget.

Om den centrala motparten är försatt i resolution eller om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en sådan underrättelse meddelar styrelsen att den centrala motparten ska försättas i resolution, får kallelse inte utfärdas till en bolagsstämma där frågan om likvidation av den centrala motparten ska prövas.

Paragrafen innehåller bestämmelser om underrättelseskyldighet och förbud för styrelsen att utfärda kallelse till bolagsstämma i en central motpart som är aktiebolag. Paragrafen kompletterar artikel 75.2 EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 25 kap. 4 a § aktiebolagslagen. Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

Första stycket motsvarar 25 kap. 4 a § första stycket aktiebolagslagen.

Andra stycket motsvarar 25 kap. 4 a § andra stycket samma lag.

6 § Om ett ärende eller mål enligt 25 kap. 11, 12, 17 eller 21 § aktiebolagslagen (2005:551) avser en central motpart, ska Bolagsverket eller domstolen fullgöra underrättelseskyldigheten enligt artikel 75.2 i EU-förordningen. Detsamma gäller om ett ärende inlets på annat sätt än genom en ansökan.

Paragrafen innehåller bestämmelser om underrättelseskyldighet. Paragrafen kompletterar artikel 75.2 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 25 kap. 10 a § första stycket aktiebolagslagen. Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

Första meningen innebär att allmän domstol eller Bolagsverket ska underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om att en ansökan om konkurs eller likvidation har inkommit.

Enligt *andra meningen* ska domstolen eller Bolagsverket göra sådan underrättelse även då ett ärende inlets på annat sätt än genom ansökan. Det som avses är när Bolagsverket självmant tar upp frågan om likvidation till prövning (25 kap. 11 § aktiebolagslagen) eller då tingsrätten prövar frågan efter anmälan av Bolagsverket (25 kap. 12 § samma lag).

7 § Om styrelsen i en central motpart bedömer att frågan om likvidation bör läggas fram för föreningsstämmans prövning enligt 17 kap. 3 § lagen (2018:672) om ekonomiska föreningar, ska den underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om detta.

Om den centrala motparten är försatt i resolution eller om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en sådan underrättelse meddelar styrelsen att den centrala motparten ska försättas i resolution, får någon kallelse till stämman inte utfärdas.

Paragrafen innehåller bestämmelser om underrättelseskyldighet och förbud för styrelsen att utfärda kallelse till föreningsstämma i en central motpart som är ekonomisk förening. Paragrafen kompletterar artikel 75.2 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 17 kap. 46 § lagen (2018:672) om ekonomiska föreningar. Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

Första stycket motsvarar 17 kap. 46 § första stycket lagen om ekonomiska föreningar.

Andra stycket motsvarar 17 kap. 46 § andra stycket samma lag.

8 § Om ett ärende enligt 17 kap. 11 eller 16 § lagen (2018:672) om ekonomiska föreningar avser en central motpart, ska Bolagsverket eller domstolen fullgöra underrättelseskyldigheten enligt artikel 75.2 i EU-förordningen. Detsamma gäller om ett ärende inletts på annat sätt än genom en ansökan.

Paragrafen innehåller bestämmelser om underrättelseskyldighet. Paragrafen kompletterar artikel 75.2 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 17 kap. 47 § första stycket lagen om ekonomiska föreningar. Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

Första meningen innebär att allmän domstol eller Bolagsverket ska underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om att en ansökan om konkurs eller likvidation har inkommit.

Enligt *andra meningen* ska domstolen eller Bolagsverket göra en sådan underrättelse även då ett ärende inletts på annat sätt än genom ansökan. Det som avses är när Bolagsverket självmant tar upp frågan om likvidation till prövning (17 kap. 11 § lagen om ekonomiska föreningar) eller då tingsrätten prövar frågan efter anmälan av Bolagsverket (17 kap. 16 § samma lag).

3 kap. Avslutande av resolution, konkurs och likvidation

1 § När det inte längre finns behov av att vidta några ytterligare åtgärder för att uppnå resolutionsmålen, ska Riksgäldskontoret avsluta resolutionen.

Riksgäldskontoret ska inom rimlig tid efter att resolutionen har avslutats ansöka om att den centrala motparten ska försättas i konkurs eller gå i likvidation. Detta gäller dock inte om syftet med resolutionsåtgärderna är att den centrala motparten ska drivas vidare.

En konkursansökan av Riksgäldskontoret enligt andra stycket ska vid prövningen behandlas som en ansökan av gäldenären enligt 2 kap. konkurslagen (1987:672).

I EU-förordningen finns bestämmelser om att Riksgäldskontorets befogenheter i vissa fall kvarstår även efter att resolutionen har avslutats.

Paragrafen innehåller bestämmelser om avslutande av resolution och ansökan om konkurs eller likvidation. Bestämmelserna kompletterar artikel 27.8 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 24 kap. 4 § lagen om resolution (prop. 2015/16:5 s. 859). Övervägandena finns i avsnitt 8.1.

Första stycket innebär att Riksgäldskontoret ska fatta beslut om att resolutionen ska avslutas när Riksgäldskontoret har bedömt att det inte behövs några ytterligare åtgärder för att uppnå resolutionsmålen.

Enligt *andra stycket* ska den centrala motparten i resolution försättas i konkurs eller likvidation, beroende på vad som är lämpligt, inom rimlig tid efter att resolutionen har avslutats. Detta gäller dock bara om avsikten inte är att verksamheten ska drivas vidare. Bestämmelsen kompletterar artikel 27.8 i EU-förordningen men går något längre än artikeln, eftersom den inte är begränsad till en partiell överföring av egendom. Det faktum att Riksgäldskontoret beslutat om att avsluta resolutionen och därefter ansökt om konkurs eller likvidation av den ursprungliga centrala motparten, innebär inte att myndigheten är förhindrad att vidta åtgärder i fråga om t.ex. ett broinstitut som tillskapats under resolutionen även efter att den centrala motparten försatts i konkurs eller gått i likvidation.

Av *tredje stycket* följer att en ansökan om konkurs som görs av Riksgäldskontoret ska behandlas som en ansökan från gäldenären.

I *fjärde stycket* anges att Riksgäldskontorets befogenheter enligt EU-förordningen i vissa fall kvarstår även efter att resolutionen har avslutats. De befogenheter som avses är rätten att verkställa befintliga och utestående skyldigheter som följer av återhämtningsplanen enligt artikel 27.5, återhämtning av medel enligt artikel 27.10, krav på att den centrala motparten tillhandahåller nödvändiga tjänster eller faciliteter till en köpare eller ett broinstitut enligt artikel 51.1 samt återhämtning enligt artikel 64 av kostnader som uppkommit i samband med betalning av ersättning till aktieägare, clearingmedlemmar eller andra borgenärer som åsamkats en större förlust till följd av resolutionen än om den centrala motparten avvecklats under normala insolvensförfaranden.

2 § Bestämmelser om insolvensförfaranden mot en central motpart finns i artikel 75 i EU-förordningen.

Om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en underrättelse enligt artikel 75.2 i EU-förordningen meddelar tingsrätten att den centrala motparten är försatt eller ska försättas i resolution, ska konkursansökan avvisas.

Paragrafen innehåller en upplysningsbestämmelse om insolvensförfaranden och en bestämmelse om avvisning av konkursansökan. Paragrafen kompletterar artikel 75 i EU-förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

I *första stycket* finns en upplysningsbestämmelse om att bestämmelser om insolvensförfaranden mot en central motpart finns i artikel 75 i EU-förordningen. Av den artikeln följer att resolutionsmyndigheten har möjlighet att förhindra att en central motpart som är försatt eller bör försättas i resolution i stället försätts i konkurs. En tingsrätt som tar emot en ansökan om konkurs ska enligt artikel 75.2 underrätta Finansinspektionen och Riksgäldskontoret om ansökan. En sådan underrättelse bör ske så snart

det är möjligt och tingsrätten bör avvakta vidare handläggning av konkursansökan till dess att Riksgäldskontoret meddelat om den centrala motparten är försatt eller ska försättas i resolution eller sjudagarsfristen i artikel 75.3 har löpt ut. Det ligger i sakens natur att en underrättelse behöver skickas till Riksgäldskontoret endast om ansökan inte har gjorts av den myndigheten. I 2 kap. 6 och 8 §§ finns bestämmelser om vilka myndigheter som har underrättelseskyldighet enligt artikel 75.2 vid likvidation, se författningskommentarerna till de paragraferna.

Andra stycket innebär att en konkursansökan ska avvisas om Riksgäldskontoret inom sjudagarsfristen meddelar tingsrätten att den centrala motparten är försatt eller ska försättas i resolution.

4 kap. Statligt stöd

1 § Om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige, får förebyggande statligt stöd lämnas genom garantier till en central motpart som är auktoriserad i Sverige enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Förebyggande statligt stöd får även lämnas genom garantier till Riksbanken för återbetalning av likviditetsstöd som banken lämnar till en central motpart.

Paragrafen innehåller bestämmelser om förebyggande statligt stöd till en central motpart. Paragrafen är utformad i enlighet med de villkor för sådant stöd som anges i artikel 22.4 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 1 kap. 2 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

Statligt stöd får, enligt *första stycket*, lämnas om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige. Stödet ska ges i förebyggande syfte. Stöd får lämnas genom garantier till en central motpart som är auktoriserad enligt artikel 14 i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Enlig *andra stycket* får statligt stöd även lämnas genom garantier till Riksbanken för återbetalning av likviditetsstöd som Riksbanken lämnar till den centrala motparten. Även detta är en form av statligt stöd som får lämnas utan att resolution måste inledas.

Bestämmelser om villkor för förebyggande statligt stöd enligt denna paragraf finns i 2–4 §§. Bestämmelser om stöd till en central motpart under resolution finns i 5 §. En hänvisning till bestämmelserna i stödlagen finns i 11 §. Av 6 kap. 1 § framgår att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela ytterligare föreskrifter om villkor för förebyggande statligt stöd och föreskrifter om avtal om sådant stöd.

2 § Förebyggande statligt stöd till en central motpart enligt 1 § lämnas efter att ett avtal om stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Garantier enligt 1 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

Paragrafen innehåller villkor för att förebyggande statligt stöd ska få lämnas. Paragrafen är utformad efter förebild av 1 kap. 4 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

Första stycket innebär att förebyggande statligt stöd enligt 1 § får lämnas först efter att ett avtal mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare har ingåtts. Exempel på villkor för stödet som bör framgå av avtalet är den ersättning som stödmottagaren ska betala för statens förväntade kostnader för stödet, inbegripet kostnader för att administrera stödet (jfr 4 §).

Enligt *andra stycket* får garantier enligt 1 § andra stycket lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

Av 6 kap. 1 § framgår att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela föreskrifter om avtal om förebyggande statligt stöd.

3 § Förebyggande statligt stöd enligt 1 § får bara lämnas för fortsatt verksamhet i en central motpart som är livskraftig. Stödet ska vara tillfälligt och stå i proportion till omfattningen av den allvarliga störningen. Stödmyndigheten ska inför ett beslut om förebyggande statligt stöd låta göra en värdering av den centrala motparten motsvarande den värdering som ska göras enligt artiklarna 24.2, 25 och 26 i EU-förordningen.

Paragrafen innehåller villkor för att förebyggande statligt stöd ska få lämnas. Paragrafen är utformad efter förebild av 2 kap. 1 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

Enligt *första meningen* får förebyggande statligt stöd bara lämnas för fortsatt verksamhet i en central motpart som är livskraftig. För att statligt stöd inte ska medföra att den mottagande centrala motparten anses falla eller sannolikt kommer att falla, måste stödet ges till en central motpart som vid stödtillfället är livskraftig (se artikel 22.3 e och 22.4 i EU-förordningen).

I *andra meningen* anges att stödet ska vara tillfälligt och stå i proportion till omfattningen av den allvarliga störningen som befaras (jfr 1 §). Denna bestämmelse är utformad med beaktande av EU:s statsstödsregler och bör därför tolkas i ljuset av dessa (jfr artikel 2.39 i EU-förordningen). Eftersom de unionsrättsliga statsstödsreglerna är tillämpliga är ett godkännande enligt dessa, oavsett det som anges i denna lag, en förutsättning för att stöd ska kunna lämnas.

Tredje meningen innebär att en värdering ska göras innan ett beslut om förebyggande statligt stöd kan fattas. Den ska motsvara den värdering som enligt EU-förordningen ska göras för att bedöma om kriterierna för resolution är uppfyllda. Genom hänvisningen till artikel 26 får en preliminär värdering ligga till grund för ett beslut om förebyggande statligt stöd.

4 § Stödet enligt 1 § ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risktagande, om inte synnerliga skäl talar emot det.

Om det finns synnerliga skäl får avsteg göras från bestämmelserna om avgifter i 6 kap. 4 § budgetlagen (2011:203).

Paragrafen anger villkor som förebyggande statligt stöd bör förenas med. Paragrafen är utformad efter förebild av 2 kap. 2 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

Av *första stycket* följer att stödet så långt som möjligt ska utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Vidare ska statens långsiktiga kostnader för stödet minimeras. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås från stödmottagaren.

Staten ska, enligt *andra stycket*, tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risktagande, om inte synnerliga skäl talar mot det.

Tredje stycket innebär en möjlighet att, om det finns synnerliga skäl, avvika från det som gäller i fråga om avgifter enligt 6 kap. 4 § budgetlagen.

Utformningen av bestämmelserna ger regeringen eller stödmyndigheten flexibilitet att anpassa villkoren för stöd i det enskilda fallet.

5 § Om det behövs för att motverka allvarliga negativa effekter på stabiliteten i det finansiella systemet och för att resolutionsverktygen ska kunna tillämpas mer effektivt, får Riksgäldskontoret i likviditetsstödjande syfte besluta att

1. ge lån till en central motpart i resolution eller ett broinstitut, eller
2. utfärda garantier avseende tillgångar och förpliktelser för en central motpart i resolution eller ett broinstitut.

Särskild hänsyn ska tas till om åtgärden behövs för att förhindra eller begränsa spridningseffekter.

Åtgärderna får även beslutas i förhållande till en köpare vid tillämpning av försäljningsverktyget.

Paragrafen innehåller bestämmelser om statligt stöd till en central motpart under resolution. Paragrafen är utformad med beaktande av de villkor som anges i artikel 44 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 27 kap. 1 § lagen om resolution. Övervägandena finns i avsnitt 9.2.

Statligt stöd ska, enligt *första stycket*, få lämnas om det behövs för att motverka allvarliga negativa effekter på stabiliteten i det finansiella systemet och för att resolutionsverktygen ska kunna tillämpas mer effektivt. Stödet ska ges i likviditetsstödjande syfte och får lämnas genom lån till en central motpart i resolution eller ett broinstitut, eller genom garantier avseende tillgångar och förpliktelser för en central motpart i resolution eller ett broinstitut. Det som avses är en central motpart som är auktoriserad i Sverige enligt artikel 14 i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Vid bedömningen av om stödet behövs för att motverka allvarliga negativa effekter på stabiliteten i det finansiella systemet och för att resolutionsverktygen ska kunna tillämpas mer effektivt ska, enligt *andra stycket*, särskild hänsyn tas till om syftet är att förhindra eller begränsa spridningseffekter.

Enligt *tredje stycket* får stöd även ges till en köpare vid tillämpning av försäljningsverktyget i EU-förordningen (artiklarna 40 och 41).

Bestämmelser om villkor för statligt stöd under resolution enligt denna paragraf finns i 6–8 §§. En hänvisning till bestämmelserna i stödlagen finns i 11 §. Av 6 kap. 1 § framgår att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela ytterligare föreskrifter om villkor för statligt stöd under resolution och föreskrifter om avtal om sådant stöd.

6 § Statligt stöd under resolution enligt 5 § lämnas efter att avtal om stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Paragrafen innehåller villkor för statligt stöd under resolution. Paragrafen motsvarar närmast 2 §, som är utformad efter förebild av 1 kap. 4 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 9.2.

Paragrafen innebär att statligt stöd under resolution får lämnas efter att ett avtal om stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare. Exempel på villkor för stödet som bör framgå av avtalet är att stödmedel och statens övriga insatser, inbegripet ersättning för Riksgäldskontorets kostnader och utlägg, ska återfås från stödmottagaren (jfr 8 §).

Av 6 kap. 1 § framgår att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela föreskrifter om avtal om statligt stöd under resolution.

7 § Statligt stöd under resolution enligt 5 § får lämnas bara om Riksgäldskontoret fastställer att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten.

Riksgäldskontoret ska

1. inhämta Finansinspektionens bedömning av om det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten, och

2. ge Riksbanken möjlighet att lämna sin bedömning av om det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten.

Riksgäldskontoret ska underrätta regeringen om att myndigheten har fastställt att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten och även ange grunderna för detta.

Paragrafen innehåller ytterligare villkor för statligt stöd under resolution. Övervägandena finns i avsnitt 9.2.

Statligt stöd under resolution enligt 5 § får, enligt *första stycket*, bara lämnas om Riksgäldskontoret fastställer att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten. För att bedöma om hotet kvarstår bör Riksgäldskontorets fastställande ske löpande. Stödet bör lämnas endast under en kort tid.

Innan Riksgäldskontoret fastställer att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten, ska myndigheten enligt *andra stycket 1* inhämta Finansinspektionens bedömning i frågan. Riksgäldskontoret ska, enligt *andra stycket 2*, också ge Riksbanken möjlighet att lämna sin bedömning.

Enligt *tredje stycket* ska Riksgäldskontoret underrätta regeringen om att myndigheten har fastställt att det finns ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten och även ange grunderna för detta.

8 § Stödet enligt 5 § ska så långt som möjligt utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risktagande, om inte synnerliga skäl talar emot det.

Om det finns synnerliga skäl, får avsteg göras från bestämmelserna om ränta eller avgifter i 6 kap. 4 § budgetlagen (2011:203).

Paragrafen anger ytterligare villkor för statligt stöd under resolution. Paragrafen motsvarar närmast 4 §, som är utformad efter förebild av 2 kap. 2 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 9.2.

Av *första stycket* följer att stödet så långt som möjligt ska utformas på ett affärsmässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Vidare ska statens långsiktiga kostnader för stödet minimeras. Stödet ska utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås från stödmottagaren.

Staten ska, enligt *andra stycket*, tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt risktagande, om inte synnerliga skäl talar emot det.

Tredje stycket innebär en möjlighet att, om det finns synnerliga skäl, avvika från det som gäller i fråga om ränta eller avgifter enligt 6 kap. 4 § budgetlagen.

Utformningen av bestämmelserna ger regeringen och Riksgäldskontoret flexibilitet att anpassa villkoren för stöd i det enskilda fallet.

9 § Stödmyndigheten har rätt till ersättning för förvaltningskostnader som uppkommit i samband med stöd enligt 1 §.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om stödmyndighetens rätt till ersättning för sina förvaltningskostnader. Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

I paragrafen anges att stödmyndigheten har rätt till ersättning för förvaltningskostnader som uppkommit i samband med stöd enligt 1 §. Sådana kostnader innefattar skäligen kostnader för den värdering som ska ske enligt 3 §. Bestämmelser om att ersättningen ska finansieras av stabilitetsfonden finns i 3 kap. 2 § 3 stödlagen. En hänvisning till bestämmelserna i stödlagen finns i 11 §.

10 § Riksgäldskontoret har rätt till skälig ersättning för kostnader och utlägg som uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen och för sådana kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution enligt 5 § och åtgärder för att lämna sådant stöd.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om Riksgäldskontorets rätt till ersättning för kostnader och utlägg. Övervägandena finns i avsnitt 9.2.

I paragrafen anges att Riksgäldskontoret har rätt till skälig ersättning för kostnader och utlägg som har uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen och för sådana kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution enligt 5 § och åtgärder för att lämna sådant stöd. Det kan bl.a. röra sig om en oberoende värdering enligt EU-förordningen, externa rådgivare och interna kostnader i samband med resolutionsåtgärder och åtgärder för att lämna statligt stöd under resolution. Bestämmelser om att ersättningen ska finansieras av stabilitetsfonden finns i 3 kap. 2 § 7 stödlagen. En hänvisning till bestämmelserna i stödlagen finns i 11 §.

11 § I lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden finns bestämmelser om finansiering av åtgärder och ersättning som avses i 1, 5, 9 och 10 §§ och EU-förordningen.

Paragrafen innehåller en upplysningsbestämmelse. Övervägandena finns i avsnitt 9.3.

I paragrafen finns en upplysning om att det finns bestämmelser om finansiering i stödlagen. Enligt 3 kap. 2 § stödlagen ska stabilitetsfonden

finansiera förebyggande statligt stöd enligt 1 §, statligt stöd under resolution enligt 5 §, stödmyndighetens förvaltningskostnader enligt 9 § och ersättning till Riksgäldskontoret enligt 10 § denna lag. Stabilitetsfonden ska också, enligt samma bestämmelse i stödlagen, bl.a. finansiera de statliga stabiliseringsverktygen enligt artiklarna 45–47 i EU-förordningen och ersättning som betalas ut till aktieägare, clearingmedlemmar eller andra borgenärer som till följd av resolution av en central motpart har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vad som hade fallet vid konkurs eller likvidation enligt artikel 62 i förordningen.

5 kap. Samarbete och informationsutbyte

1 § En central motpart ska lämna de uppgifter till regeringen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten som de behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om uppgiftsskyldighet för en central motpart. Paragrafen är utformad efter förebild av 28 kap. 1 § lagen om resolution och 4 kap. 1 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 10.7.1.

Paragrafen innebär att en central motpart ska lämna regeringen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten de uppgifter som de behöver för sin verksamhet enligt lagen. Uppgifter kan behöva lämnas både vid särskilda händelser och rapporteras löpande. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får enligt 6 kap. 2 § meddela föreskrifter om sådan upplysningsskyldighet.

2 § Den som deltar eller har deltagit i verksamhet som rör statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon genom sitt deltagande fått veta om en enskilds affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller om planering och förberedelser för eller hantering av fredstida krissituationer.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Paragrafen innehåller bestämmelser om tystnadsplikt. Paragrafen är utformad efter förebild av 28 kap. 3 § lagen om resolution. Övervägandena finns i avsnitt 10.5.

Första stycket är tillämpligt på fysiska personer som deltar eller har deltagit i ärenden om statligt stöd till en central motpart. I juridiska personer, exempelvis ett broinstitut, gäller tystnadsplikten för den verkställande ledningen, medlemmar av ledningsorganet och anställda. Tystnadsplikten gäller både under fullgörandet av uppdrag, anställning eller motsvarande och efter att uppdraget eller tjänsten har avslutats. Tystnadsplikten omfattar vissa uppgifter som personen i fråga har fått kännedom om vid fullgörande av sina uppgifter i fråga om statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. Föremålet för sekretessen är kopplat till en enskilds affärs- eller driftförhållanden, ekonomiska eller personliga förhållanden eller till planering och förberedelser för eller hantering av fredstida krissituationer. Tystnadspliktens avgränsning ligger i rekvisitet ”obehörigen röja eller utnyttja” en uppgift. När det gäller innebörden av obehörighetsrekvisitet bör utgångspunkten vara de sekretessbestämmelser som kommer att tillämpas av myndigheterna i deras verksamheter (30 kap. 12 och 12 c §§ offent-

lighets- och sekretesslagen [2009:400], förkortad OSL, se även författningskommentaren till dessa bestämmelser i avsnitt 15.6). Detta blir naturligt eftersom offentliga funktionärer och enskilda som deltar i samma verksamhet kommer att behöva ta del av samma information.

Andra stycket innehåller en upplysningsbestämmelse om att offentlighets- och sekretesslagen i stället tillämpas i det allmännas verksamhet.

3 § Riksbanken och Finansinspektionen ska på Riksgäldskontorets eller stödmyndighetens begäran lämna de uppgifter som respektive myndighet behöver för sin verksamhet som rör statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. Inom Riksgäldskontoret gäller motsvarande uppgiftsskyldighet för den del av myndigheten som inte bedriver verksamhet enligt denna lag, gentemot den del av myndigheten som bedriver den verksamheten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om samarbete och informationsutbyte mellan myndigheter och inom Riksgäldskontoret. Paragrafen är utformad efter förebild av 28 kap. 4 § lagen om resolution och 4 kap. 2 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitten 10.6 och 10.7.1.

Paragrafen innebär att Riksbanken och Finansinspektionen på Riksgäldskontorets eller stödmyndighetens begäran ska lämna de uppgifter som respektive myndighet behöver för sin verksamhet som rör statligt stöd till en central motpart. Motsvarande uppgiftsskyldighet gäller inom Riksgäldskontoret, för den del av myndigheten som inte bedriver verksamhet enligt denna lag, gentemot den del av myndigheten som bedriver verksamhet enligt denna lag. Riksbankens, Riksgäldskontorets och Finansinspektionens uppgiftsskyldighet enligt paragrafen motsvarar den uppgiftsskyldighet som finns i ärenden enligt stödlagen och lagen om resolution. Bestämmelserna är sekretessbrytande.

4 § Riksbanken, Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta information med varandra i frågor som rör statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska också samarbeta och utbyta information med varandra och med motsvarande myndigheter inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet i frågor som rör finansiering enligt 2 kap. 2 §.

Riksgäldskontoret ska lämna regeringen de uppgifter som regeringen behöver i fråga om finansiering enligt 2 kap. 2 §.

Paragrafen innehåller bestämmelser om samarbete och informationsutbyte mellan myndigheter. Paragrafen är utformad efter förebild av 28 kap. 5 § lagen om resolution. Övervägandena finns i avsnitt 10.7.1.

Första stycket innebär att Riksbanken, Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen har samarbets- och uppgiftsskyldighet gentemot varandra i frågor som rör förebyggande statligt stöd och stöd under resolution enligt 4 kap. Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen har även samarbets- och uppgiftsskyldighet gentemot varandra och i förhållande till utländska myndigheter inom EES i frågor som rör finansiering enligt 2 kap. 2 §.

Av *andra stycket* följer att Riksgäldskontorets ska lämna regeringen de uppgifter som regeringen behöver i fråga om finansiering enligt 2 kap. 2 §. För stabilitetsfondens räkning får Riksgäldskontoret enligt 2 kap. 2 § ingå avtal om att finansiera en resolutionsåtgärd i ett annat land inom EES eller

i tredjeland. Ett sådant avtal får ingås först efter regeringens godkännande. Regeringen ska också godkänna utbetalning av sådan finansiering (3 kap. 2 § andra stycket stödlagen).

Bestämmelserna är sekretessbrytande.

5 § Stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen ifall en central motpart inte fullgör sina skyldigheter enligt avtal ingångna med stöd av 4 kap. 2 §.

Paragrafen innehåller bestämmelser om underrättelseskyldighet. Paragrafen är utformad efter förebild av 4 kap. 3 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 10.7.1.

Paragrafen innebär att stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen ifall en central motpart inte fullgör sina skyldigheter enligt avtal som ingåtts om förebyggande statligt stöd enligt 4 kap. 2 §.

6 § Om en central motpart som har varit föremål för resolution försätts i konkurs, ska Riksgäldskontoret på begäran av konkursförvaltaren för den centrala motparten lämna de upplysningar som konkursförvaltaren behöver för att upprätta konkursbouppteckningen enligt 7 kap. 13 § konkurslagen (1987:672) och förvaltarberättelsen enligt 7 kap. 15 § samma lag.

Om en central motpart som har varit föremål för resolution går i likvidation, ska Riksgäldskontoret på begäran av likvidatorn för den centrala motparten lämna de upplysningar som likvidatorn behöver för att genomföra likvidationen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om Riksgäldskontorets uppgiftsskyldighet i förhållande till en konkursförvaltare eller likvidator. Paragrafen är utformad efter förebild av 28 kap. 6 § lagen om resolution. Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

Om en central motpart försätts i konkurs efter att ha varit försatt i resolution, tar en konkursförvaltare över avvecklingen av företaget. Enligt *första stycket* ska Riksgäldskontoret på begäran av konkursförvaltaren lämna förvaltaren de upplysningar som han eller hon behöver för att upprätta konkursbouppteckningen och förvaltarberättelsen.

På motsvarande sätt tar en likvidator över avvecklingen om en central motpart går i likvidation efter att ha varit försatt i resolution. Enligt *andra stycket* ska Riksgäldskontoret lämna likvidatorn de upplysningar han eller hon behöver för att genomföra likvidationen.

I 30 kap. 12 f § OSL finns en sekretessbrytande bestämmelse som möjliggör uppgiftslämnande enligt denna paragraf.

6 kap. Rätt att meddela föreskrifter

1 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela ytterligare föreskrifter om villkor för stöd enligt 4 kap. och föreskrifter om sådana avtal som avses i 4 kap. 2 och 6 §§.

Paragrafen innehåller en upplysningsbestämmelse om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela föreskrifter. Övervägandena finns i avsnitten 9.1 och 9.2.

Föreskrifterna kan t.ex. avse vilka förpliktelser som kan omfattas av ett lån eller en garanti, villkor om under vilken tid stöd får lämnas, begräns-

ningar av eller förbud mot rörlig ersättning till ledande befattningshavare och samverkan mellan myndigheter.

2 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om sådan upplysningsskyldighet som avses i 5 kap. 1 §.

Paragrafen innehåller bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter. Övervägandena finns i avsnitt 10.7.1.

Föreskrifterna kan t.ex. avse vilka uppgifter som ska lämnas och när de ska lämnas. Föreskrifterna kan bl.a. avse krav på att de uppgifter som lämnas ska var revisorsgranskade.

3 § Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 1 kap. 3 § andra stycket.

Paragrafen innehåller bemyndigande för regeringen att meddela föreskrifter om de avgifter som Finansinspektionen får ta ut för prövning av ansökningar, anmälningar och underrättelser enligt EU-förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Föreskrifterna kan t.ex. avse avgifter för prövning av ärenden om återhämtningsplaner (artikel 10.1 i EU-förordningen).

7 kap. Överklagande och beslut som ska gälla omedelbart

1 § Riksgäldskontorets beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Riksgäldskontorets beslut enligt 2 kap. 2 § får dock inte överklagas.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Regeringens och stödmyndighetens beslut enligt denna lag får inte överklagas.

Paragrafen innehåller bestämmelser om överklagande av beslut enligt lagen. Paragrafen är utformad efter förebild av 30 kap. 1 § lagen om resolution och 4 kap. 4 § stödlagen. Övervägandena finns i avsnitt 12.2.

Första stycket första meningen innebär att Riksgäldskontorets (resolutionsmyndighetens) beslut får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Enligt *andra meningen* får Riksgäldskontorets beslut om att ingå avtal om finansiering för stabilitetsfondens räkning enligt 2 kap. 2 § inte överklagas. För stabilitetsfondens räkning får Riksgäldskontoret enligt 2 kap. 2 § ingå avtal om att ta upp lån eller anskaffa annan finansiering från bl.a. en utländsk resolutionsmyndighet eller ingå avtal om att finansiera en resolutionsåtgärd i ett annat land. Riksgäldskontorets beslut om att ingå avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd i ett annat land kräver regeringens godkännande. Regeringen ska godkänna utbetalning av sådan finansiering (3 kap. 2 § andra stycket stödlagen).

I *andra stycket* anges att det krävs prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten.

Tredje stycket innebär att beslut som regeringen och stödmyndigheten fattar enligt lagen inte får överklagas. Detta kan avse t.ex. beslut om tillämpningen av statliga stabiliseringsverktyg enligt 1 kap. 4 § och om förebyggande statligt stöd enligt 4 kap. 1 §.

Bestämmelser om överklagande av beslut enligt EU-förordningen finns i förordningen (artikel 74). Beslut får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten (40 § förvaltningslagen [2017:900]).

2 § Riksgäldskontoret och Finansinspektionen får bestämma att ett beslut om krisförebyggande åtgärder enligt EU-förordningen eller förelägganden som meddelats med stöd av förordningen ska gälla omedelbart.

Paragrafen innehåller bestämmelser om verkställighet av beslut eller förelägganden som fattas med stöd av EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 30 kap. 1 § fjärde stycket lagen om resolution. Övervägandena finns i avsnitt 12.1.

Paragrafen innebär att Riksgäldskontoret och Finansinspektionen, var för sig, får bestämma att vissa beslut eller förelägganden som de fattar med stöd av EU-förordningen får gälla omedelbart. Befogenheten gäller för dels beslut om krisförebyggande åtgärder enligt EU-förordningen (se definitionen i artikel 2.48), dels förelägganden som meddelats med stöd av EU-förordningen.

Ikraftträdandebestämmelse

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

Övervägandena finns i avsnitt 13.

I ikraftträdandebestämmelsen anges att lagen träder i kraft den 12 augusti 2022, vilket är det datum då de flesta bestämmelserna i EU-förordningen ska börja tillämpas.

15.2 Förslaget till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)

10 § Allmän förmånsrätt följer med

1. den kostnad som borgenär haft för försättande av gäldenären i konkurs och för beslut att ett dödsbos egendom ska avträdas till förvaltning av boutredningsman samt begravnings- och bouppteckningskostnader när gäldenären avlidit före konkursbeslutet,

2. arvode och kostnadsersättning till rekonstruktör enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion, tillsynsman enligt nämnda lag eller konkurslagen (1987:672) eller förordnad boutredningsman, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller därefter,

3. kostnad för särskilda åtgärder som under den tid som nämnts under 2 vidtagits med rekonstruktörens eller tillsynsmannens godkännande eller av boutredningsmannen och uppenbart varit till borgenärernas bästa,

4. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med rekonstruktörens samtycke träffat under en företagsrekonstruktion enligt lagen om företagsrekonstruktion,

5. ersättning till resolutionsmyndigheten (Riksgäldskontoret) enligt lagen (2015:1016) om resolution, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller därefter,

6. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under en resolution enligt

– lagen om resolution, *eller*

– *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132.*

Förmånsrätt enligt första stycket 1–3 och 5 gäller endast i den utsträckning beloppet med hänsyn till omständigheterna är skäligt.

Paragrafen innehåller bestämmelser om allmän förmånsrätt. Övervägandena finns i avsnitt 8.4.

Genom ändringen i *första stycket 6* följer allmän förmånsrätt även med fordringar som hänför sig till avtal som en central motpart själv har ingått med externa parter under resolutionen. För att allmän förmånsrätt ska följa krävs att avtalet har ingåtts med samtycke från den som utövar kontroll över den centrala motparten i resolution. Det kan antingen vara resolutionsmyndigheten eller, om den centrala motparten står under särskild förvaltning, den särskilde förvaltaren. Avtalet kan exempelvis röra finansiering.

15.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

6 kap.

8 a § Riksbanken ska lämna de uppgifter om genomförda likviditetsstödjande åtgärder till regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och *stödmyndigheterna* enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden och lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter som respektive myndighet behöver för sin verksamhet.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om Riksbankens uppgiftsskyldighet avseende genomförda likviditetsåtgärder. Övervägandena finns i avsnitt 10.7.1.

Genom ändringen i paragrafen gäller Riksbankens uppgiftsskyldighet även gentemot stödmyndigheten enligt den nya kompletteringslagen.

15.4 Förslaget till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

29 kap.

2 § Med näringsbidrag avses stöd utan återbetalningsskyldighet som lämnas till en näringsidkare för näringsverksamheten av staten, Europeiska unionen eller Europeiska atomenergigemenskapen, regioner, kommuner, juridiska personer som avses i 7 kap. 16, 17 och 20 §§, allmänningsskogar enligt lagen (1952:167) om

allmänningsskogar i Norrland och Dalarna samt stöd av detta slag som beslutas av en europeisk gruppering för territoriellt samarbete.

Med näringsbidrag avses också stöd som lämnas i form av

1. elcertifikat till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 a § 1,
2. utsläppsrätter till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § första stycket,
3. utsläppsminskningenheter och certifierade utsläppsminskningar till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § andra stycket 1, och
4. stöd enligt lagen (2015:1016) om resolution, lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden eller lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, om stödet inte
 - redovisas som en skuld i räkenskaperna, eller
 - avser betalning för nyemitterade eller egna aktier.Skattereduktioner utgör inte näringsbidrag.

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilka stöd som ska behandlas som näringsbidrag. Övervägandena finns i avsnitten 9.1 och 9.2.

Genom ändringen i *andra stycket 4* ska även statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. den nya kompletteringslagen behandlas som näringsbidrag, om stödet inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. Med statligt stöd enligt 4 kap. den lagen avses såväl förebyggande statligt stöd enligt 1 § som stöd under resolution enligt 5 §. Det innebär att sådana stöd – oavsett förekomst och utformning av villkor om återbetalning – skattemässigt ska behandlas som näringsbidrag och därmed tas upp som intäkt, om och till den del stödet inte redovisas som en skuld i räkenskaperna eller avser betalning för nyemitterade eller egna aktier. Ett stöd som lämnas i form av en utställd statlig garanti, dvs. i princip en borgensförbindelse, medför inte några skattemässiga effekter för den centrala motparten. Om och när ett stöd, som tagits upp till beskattning, betalas tillbaka, får det återbetalda beloppet dras av. Detta följer av 5 § andra stycket (jfr prop. 2008/09:61 s. 83 f.).

15.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

1 kap.

1 a § För clearingverksamhet som består i att fortlöpande träda in som motpart till både köpare och säljare av finansiella instrument gäller endast följande bestämmelser i denna lag:

- 1 kap. 11 och 12–14 §§ om tystnadsplikt, uppgiftsskyldighet, meddelande-förbud och ansvar,
- 23 kap. 1 § första och andra styckena, 2 §, 4 § första stycket samt 7, 11, 12 och 14 §§ om tillsyn,
- 25 kap. 1 och 1 i §§, 2 § andra stycket, 6, 8–11, 17, 25–28 och 29 §§ om ingripanden, och
- 26 kap. 1 § om överklagande.

Även 25 kap. 2 § första stycket och 2 a § ska tillämpas om ett företag som driver sådan verksamhet som avses i första stycket eller en person som avses i 25 kap. 1 i § har åsidosatt sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning

och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter).

Ytterligare bestämmelser om sådan clearingverksamhet som avses i första stycket finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister och lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Denna lag gäller inte för sådan clearingverksamhet som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (förordningen om värdepapperscentraler).

Paragrafen innehåller bestämmelser om clearingverksamhet. Övervägandena finns i avsnitten 7.2.2 och 7.2.3.

Ändringen i *första stycket* är en följd av att det i 25 kap. 1 i § införs bestämmelser om ingripande mot personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt vissa bestämmelser i EU-förordningen.

Andra stycket, som är nytt, innebär att vissa bestämmelser i lagen om val av sanktion ska tillämpas vid ingripande mot personer som ingår i ledningen för en central motpart. Det införs även en benämning för EU-förordningen. I 4 b § införs en definition av central motpart.

Tredje och fjärde styckena motsvarar de hittillsvarande andra och tredje styckena.

4 b § I denna lag betyder

anknutet ombud: en fysisk eller juridisk person som har träffat avtal med ett svenskt värdepappersinstitut eller ett utländskt värdepappersföretag som hör hemma inom EES om att för bara detta instituts eller företags räkning

1. marknadsföra investerings- eller sidotjänster,
2. ta emot eller vidarebefordra instruktioner eller order avseende investeringstjänster eller finansiella instrument,
3. placera finansiella instrument, eller

4. tillhandahålla investeringsrådgivning avseende dessa instrument eller tjänster, *behörig myndighet*: i Sverige Finansinspektionen och i särskilt angivna fall Bolagsverket och i övrigt en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över utländska värdepappersföretag och företag som driver en reglerad marknad eller annan motsvarande marknad eller som har behörighet att utöva tillsyn över emittenter vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad,

börs: ett svenskt aktieföretag eller en svensk ekonomisk förening som har fått tillstånd enligt denna lag att driva en eller flera reglerade marknader,

central motpart: detsamma som i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012,

clearingdeltagare: den som får delta i clearingverksamheten hos en clearingorganisation,

clearingorganisation: ett företag som har fått tillstånd enligt 19 kap. eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012,

emittent: i fråga om aktier aktieföretaget och i fråga om annat finansiellt instrument utgivaren eller utfärdaren av instrumentet,

handelsplats: en reglerad marknad, en multilateral handelsplattform (MTF-plattform) eller en organiserad handelsplattform (OTF-plattform),

handelsplattform: en MTF-plattform eller en OTF-plattform,

huvudsakligen kommersiell koncern: en koncern vars huvudsakliga verksamhet inte är

1. tillhandahållande av investeringstjänster eller sådana tjänster som avses i 7 kap. 1 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, eller

2. verksamhet som marknadsgarant för råvaruderivat,

kreditinstitut: en bank, ett kreditmarknadsföretag eller ett utländskt bank- eller kreditföretag som driver bank- eller finansieringsrörelse från filial i Sverige,

leverantör av datarapporteringsjänster: detsamma som i artikel 2.1.36a i förordningen om marknader för finansiella instrument,

litet och icke-sammanlänkat värdepappersbolag: ett värdepappersbolag som anses vara ett litet och icke-sammanlänkat värdepappersföretag enligt artikel 12.1 i värdepappersbolagsförordningen,

marknadsgarant: en person som på fortlöpande basis åtagit sig att på finansiella marknader handla för egen räkning genom att köpa och sälja finansiella instrument med utnyttjande av egna tillgångar till priser som fastställts av denne,

marknadsoperatör: en börs eller en eller flera juridiska personer i ett annat land inom EES som driver en eller flera reglerade marknader,

MTF-plattform: ett multilateralt system inom EES som sammanför flera tredjeparters köp- och säljintressen i finansiella instrument – inom systemet och i enlighet med icke skönmässiga regler – så att det leder till ett kontrakt,

OTF-plattform: ett multilateralt system inom EES som inte är en reglerad marknad eller en MTF-plattform, och inom vilket flera tredjeparters köp- och säljintressen i obligationer, strukturerade finansiella produkter, utsläppsrätter eller derivat kan interagera inom systemet så att det leder till ett kontrakt,

professionell kund: en sådan kund som avses i 9 kap. 4 eller 5 §,

reglerad marknad: ett multilateralt system inom EES som sammanför eller möjliggör sammanförande av ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredjepart – regelmässigt, inom systemet och i enlighet med icke skönmässiga regler – så att det leder till ett kontrakt,

statlig emittent: någon av följande som emitterar skuldinstrument:

1. Europeiska unionen,

2. en stat inom EES, inbegripet förvaltningar, organ eller en särskildfunktion i staten,

3. när det gäller en federal stat inom EES, en delstat i federationen,

4. en särskild funktion för flera stater inom EES,

5. en internationell finansinstitution som etablerats av minst två stater inom EES och vars mål är att ordna finansiering och tillhandahålla finansiellt bistånd till de stater som har eller riskerar att få allvarliga finansieringsproblem, och

6. Europeiska investeringsbanken,

systematisk internhandlare: ett värdepappersinstitut som i en organiserad, frekvent, systematisk och väsentlig omfattning handlar för egen räkning när det utför kundorder utanför en reglerad marknad eller en handelsplattform utan att utnyttja ett multilateralt system,

tillväxtmarknad för små och medelstora företag: en MTF-plattform som är registrerad som en tillväxtmarknad för små och medelstora företag hos Finansinspektionen enligt 11 kap. 13–15 §§ eller hos en behörig myndighet i ett annat land inom EES,

utländskt kreditinstitut: ett kreditinstitut enligt 1 kap. 5 § första stycket 21 lagen om bank- och finansieringsrörelse,

utländskt värdepappersföretag: ett utländskt företag som i hemlandet har tillstånd att driva värdepappersrörelse,

värdepappersbolag: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse och som inte är ett bankaktiebolag eller ett kreditmarknadsbolag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse,

värdepapperscentral: en värdepapperscentral enligt definitionen i artikel 2.1.1 i förordningen om värdepapperscentraler,

värdepappersinriktat holdingföretag: ett värdepappersinriktat holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.23 i värdepappersbolagsförordningen, och

värdepappersinstitut: ett värdepappersbolag, ett svenskt kreditinstitut som har fått tillstånd enligt denna lag att driva värdepappersrörelse eller ett utländskt företag som driver värdepappersrörelse från filial i Sverige eller genom att använda anknutna ombud etablerade i Sverige.

Paragrafen innehåller definitioner.

Det införs en definition av central motpart, som hänvisar till definitionen i artikel 2.1 i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. En central motpart definieras där som en juridisk person som träder emellan motparterna i kontrakt som är föremål för handel på en eller flera finansmarknader och blir köpare till varje säljare och säljare till varje köpare.

Hänvisningen till den förordningen är dynamisk.

25 kap.

1 i § Finansinspektionen ska ingripa mot någon som ingår i en central motparts styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem, om den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter genom att inte

1. utarbeta, upprätthålla och uppdatera en återhämtningsplan (artikel 9),

2. tillhandahålla nödvändiga uppgifter för att utarbeta resolutionsplan (artikel 13), eller

3. underrätta Finansinspektionen om att den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att fallera (artikel 70.1).

Ingripande får ske genom en eller båda av följande sanktioner:

1. att den fysiska personen under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i en central motpart, eller ersättare för någon av dem, eller

2. sanktionsavgift.

Ett ingripande enligt första stycket får ske bara om den centrala motpartens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligt eller av grov oaksamhet orsakat överträdelsen.

Paragrafen, som är ny, innehåller bestämmelser om ingripande mot personer som ingår i ledningen för en central motpart. Paragrafen kompletterar artikel 81.2 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 3 kap. 5 § lagen (2021:899) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om gräsrotsfinansiering. Övervägandena finns i avsnitt 7.2.2.

I *första stycket* anges vid vilka överträdelser av en central motpart som ingripanden kan riktas mot personer som ingår i ledningen för den centrala motparten. Av artikel 2.1 i EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister följer att det bara är juridiska personer som kan vara auktoriserade som centrala motparter.

I *andra stycket* anges på vilket sätt Finansinspektionen kan ingripa. Ingripandet sker genom att den fysiska personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i en central motpart, eller ersättare för någon av dem, eller genom sanktionsavgift. Dessa två sanktioner kan också kombineras. Bestämmelser om omständigheter som ska beaktas vid valet av ingripande finns i 2 och 2 a §§ och bestämmelser om sanktionsavgift i 9 a och 10 §§. Av 10 a § följer att frågor om ingripanden mot fysiska personer enligt denna paragraf tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande, se författningskommentaren till den paragrafen.

Av *tredje stycket* följer att ingripande får ske bara om den centrala motpartens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtliga eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen (jfr prop. 2014/15:57 s. 40–43 och prop. 2016/17:162 s. 540–542).

10 a § Frågor om ingripanden mot fysiska personer för överträdelser enligt någon av 1 a, 1 b, 1 d–1 f, 1 i, 15 a eller 15 b §§ tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna ett ingripande enligt 1 c § *andra stycket*, 1 d § *fjärde stycket* eller 1 i § *tredje stycket* som är bestämt till tid eller belopp eller enligt 1 g § *andra stycket* eller 15 c § *andra stycket* som är bestämt till belopp.

När föreläggandet har godkänts, gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

Paragrafen innehåller bestämmelser om sanktionsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 7.2.2.

Ändringen i *andra stycket* är en följd av att det i nya 1 i § införs bestämmelser om ingripande mot personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt de bestämmelser i EU-förordningen som anges i den paragrafen.

10 c § Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot värdepappersinstitutet, börsen eller den centrala motparten för samma överträdelse.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om sanktionsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 7.2.2.

Ändringen i *andra stycket* är en följd av att det i nya 1 i § införs bestämmelser om ingripande mot personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt de bestämmelser i EU-förordningen som anges i den paragrafen.

10 d § En sanktion för en överträdelse enligt någon av 1 a, 1 b, 1 d–1 f, 1 i, 15 a eller 15 b §§ får beslutas bara om sanktionsföreläggande har delgetts den som sanktionen riktas mot inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

Paragrafen innehåller bestämmelser om sanktionsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 7.2.2.

Ändringen i *andra stycket* är en följd av att det i nya 1 i § införs bestämmelser om ingripande mot personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt de bestämmelser i EU-förordningen som anges i den paragrafen.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.
2. Äldre föreskrifter gäller för överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 13.

Punkt 1 anger när lagen träder i kraft.

Punkt 2 innebär att äldre föreskrifter gäller för överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet. Det är fråga om ingripanden mot fysiska personer som ingår i ledningen för en central motpart när den centrala motparten har åsidosatt sina skyldigheter enligt någon av de bestämmelser i EU-förordningen som anges i 25 kap. 1 i §, se författningskommentaren till den paragrafen.

15.6 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

30 kap.

8 b § Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte heller att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett ärende enligt 4 kap. lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en stödåtgärd enligt den lagen.

Paragrafen innehåller sekretessbrytande bestämmelser. Ändringarna kompletterar artikel 73.4 a i EU-förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 10.7.2.

Genom ändringen i *första stycket* hindrar bestämmelserna om tillsynssekretess i 4 § första stycket inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt EU-förordningen om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd. De enskilda personer som avses i paragrafen omfattas av tystnadsplikt enligt EU-förordningen (artikel 73.1 och 73.3).

Genom det nya *andra stycket* hindrar bestämmelserna om tillsynssekretess i 4 § första stycket inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett ärende om statligt stöd enligt den nya kompletteringslagen om uppgiften behövs för att planera eller utföra en stödåtgärd enligt den lagen. De

enskilda personer som avses i paragrafen är de som omfattas av tystnadsplikt enligt 5 kap. 2 § kompletteringslagen. För en närmare redogörelse av vilka fysiska personer som berörs, se författningskommentaren till den paragrafen.

12 § Sekretess gäller i ärende enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden, i ärende enligt 4 kap. 1 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter och i ärende enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och
2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Paragrafen innehåller bestämmelser om sekretess till skydd för vissa uppgifter om enskildas intressen i ärenden om förebyggande statligt stöd och i ärenden om användningen av statliga stabiliseringsverktyg i vissa fall. Övervägandena finns i avsnitt 10.3.2.

Genom ändringen i *första stycket* görs bestämmelsen tillämplig även i ärende om förebyggande statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. 1 § den nya kompletteringslagen. Dessutom blir bestämmelsen i 14 § om dispens från sekretess också tillämplig på uppgifter i ett sådant ärende.

12 a § Sekretess gäller, till dess ärendet har slutförts, i ärende om resolution enligt lagen (2015:1016) om resolution eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och
2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Paragrafen innehåller bestämmelser om sekretess i ärenden om resolution. Ändringarna kompletterar delar av artikel 73 i EU-förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 10.3.1.

Genom ändringen i *första stycket* kommer motsvarande sekretess som gäller i ärenden om resolution av kreditinstitut, värdepappersbolag och andra företag enligt lagen om resolution att gälla även i ärenden om resolution av centrala motparter.

Med ärende om resolution avses därmed även ett ärende som inleds hos Riksgäldskontoret för att fastställa om förutsättningarna för resolution är

uppfyllda för en central motpart. Ett sådant ärende kan bl.a. inledas genom Finansinspektionens underrättelse till Riksgäldskontoret att en central motpart fallerar i den mening som avses i EU-förordningen.

Bestämmelsen är emellertid inte tillämplig i den förberedande fasen i krishantering. Denna fas består bl.a. i upprättande av återhämtnings- och resolutionsplaner, liksom Finansinspektionens respektive Riksgäldskontorets bedömningar av de planerna. Till den förberedande fasen räknas, utöver arbetet med återhämtnings- och resolutionsplaner, även myndigheternas preventiva åtgärder såsom undanröjande av hinder för resolution och tidiga ingripanden. För uppgifter i dessa delar gäller i stället sekretess hos Finansinspektionen enligt 4 § och hos Riksgäldskontoret enligt 12 b §.

I första stycket regleras sekretessen i ärende som inte slutförts och i *andra stycket* sekretessen då ärendet slutförts.

I *tredje stycket* anges att beslut i ärendet inte omfattas av sekretess.

Enligt *fjärde stycket* gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 b § Sekretess gäller, i annat fall än som avses i 12 och 12 a §§, i ärenden enligt lagen (2015:1016) om resolution eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Paragrafen innehåller bestämmelser om sekretess i andra ärenden enligt EU-förordningen än ärenden om resolution. Ändringarna kompletterar delar av artikel 73 i EU-förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 10.3.1.

Genom ändringen i *första stycket* kommer motsvarande sekretess som gäller i ärenden enligt lagen om resolution, som inte är ärenden om resolution, även att gälla i ärenden enligt EU-förordningen, som inte är ärenden om resolution. Ärenden som avses här rör den förberedande fasen i krishantering, bl.a. Riksgäldskontorets upprättande av resolutionsplaner (jfr 12 a §, se författningskommentaren till den paragrafen).

12 c § Sekretess gäller i ärende enligt 4 kap. 5 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtnings och resolution av centrala motparter, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och
2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Paragrafen, som är ny, innehåller bestämmelser om sekretess i ärende om statligt stöd till en central motpart under resolution. Paragrafen komplet-

terar artikel 44 i EU-förordningen. Paragrafen är utformad efter förebild av 12 §. Övervägandena finns i avsnitt 10.3.2.

I *första stycket* anges att sekretess gäller för uppgifter i ärende om statligt stöd under resolution. För uppgifter om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser gäller absolut sekretess till des ärendet har slutförts. Därefter gäller, enligt *andra stycket*, sekretess enbart om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, dvs. med en presumtion för offentlighet. För uppgifter om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser gäller absolut sekretess oavsett om ärendet slutförts eller inte.

I *trede stycket* anges att beslut i ärendet inte omfattas av sekretess.

Enligt *fjärde stycket* gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 e § Sekretess enligt 12 a–12 c §§ hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution eller enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 eller i ett ärende om statligt stöd enligt 4 kap. lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd eller för att planera eller utföra en stödåtgärd enligt 4 kap. lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Paragrafen innehåller sekretessbrytande bestämmelser. Ändringarna kompletterar artikel 73.4 a i EU-förordningen. Övervägandena finnas i avsnitt 10.7.2.

Genom ändringarna i paragrafen gäller bestämmelsen även för en person som deltar i ett ärende enligt EU-förordningen eller ett ärende om statligt stöd till en central motpart enligt 4 kap. den nya kompletteringslagen om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd eller stödåtgärd. Bestämmelsen omfattar såväl ärenden om förebyggande statligt stöd som statligt stöd under resolution enligt 4 kap. den lagen.

De enskilda personer som avses i paragrafen omfattas av tystnadsplikt. Denna regleras när det gäller ärenden enligt EU-förordningen i artikel 73.1 och 73.3 i förordningen. Vilka dessa personer är anges i artikel 73.1, se avsnitt 10.7.2. När det gäller ärenden om stöd regleras tystnadsplikten i 5 kap. 2 § kompletteringslagen. För en närmare redogörelse av vilka fysiska personer som berörs, se författningskommentaren till den paragrafen.

12 f § Sekretess enligt 12 a § andra stycket och 12 c § andra stycket hindrar inte att en uppgift lämnas ut till en konkursförvaltare eller en likvidator enligt vad som föreskrivs i 28 kap. 6 § lagen (2015:1016) om resolution och 5 kap. 6 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Om Riksgäldskontoret med stöd av första stycket lämnar en uppgift till en konkursförvaltare eller en likvidator, får myndigheten vid utlämnandet göra ett förbehåll som inskränker konkursförvaltarens eller likvidatorns rätt att lämna uppgiften vidare eller utnyttja den. Ett sådant förbehåll får inte innebära ett förbud att utnyttja uppgiften om den behövs för att konkursförvaltaren eller likvidatorn ska kunna fullgöra sina skyldigheter med anledning av konkursen eller likvidationen.

Paragrafen innehåller en sekretessbrytande bestämmelse som gör det möjligt att lämna ut uppgifter som omfattas av sekretess till en konkursförvaltare eller likvidator. Övervägandena finns i avsnitt 10.7.2.

Genom ändringen i paragrafen gäller att sekretessen i ett avslutat ärende om statligt stöd till en central motpart under resolution inte hindrar att en uppgift lämnas ut till en konkursförvaltare eller likvidator enligt det som föreskrivs i 5 kap. 6 § den nya kompletteringslagen.

13 § Får en myndighet i ett ärende som avses i 12, 12 a, 12 b *eller* 12 c § en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet. Sekretessen gäller dock inte om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om överföring av sekretess. Övervägandena finns i avsnitt 10.3.2.

I paragrafen införs en hänvisning till nya 12 c §. Genom denna hänvisning och den ändring som görs av 12 § omfattar bestämmelsen uppgifter som en myndighet får från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, och som omfattas av sekretess enligt 31 kap. 1 § första stycket eller 2 §, av motsvarande sekretess vid handläggningen av ärende om statligt stöd till en central motpart.

30 § Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 a § första stycket 2, 4 b § första stycket, 6 b § första stycket, 12 § första stycket och andra stycket 2, 12 a § första stycket och andra stycket 2, 12 b § första stycket 2, 12 c § första stycket och andra stycket 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2, 23 a §, 23 b § och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 och 7 §§ tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 10 §§ yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Den tystnadsplikt som följer av 24 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden än affärs- och driftförhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet.

Den tystnadsplikt som följer av 18 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om en enskilds personliga förhållanden vars röjande kan vålla allvarligt men.

I paragrafen anges de sekretessbestämmelser i kapitlet som inskränker meddelarfriheten, dvs. rätten enligt tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter. Övervägandena finns i avsnitt 10.3.2.

I paragrafen görs en ändring med anledning av den nya 12 c §. Ändringen innebär att meddelandefrihet inte gäller för uppgifter i ärende om statligt stöd under resolution som inte har slutförts. Ändringarna innebär också att meddelandefrihet inte gäller i ett avslutat sådant ärende för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för den som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

15.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution

1 kap.

1 § I denna lag finns bestämmelser om ett särskilt förfarande under statlig kontroll för rekonstruktion eller avveckling (resolution) av finansiell verksamhet som bedrivs av

1. kreditinstitut och värdepappersbolag,
2. i Sverige hemmahörande företag som är
 - a) finansiella institut som är dotterföretag till ett institut, till ett EES-institut eller till ett sådant holdingföretag som anges i b, c eller d och som omfattas av grupp-baserad tillsyn,
 - b) finansiella holdingföretag,
 - c) blandade finansiella holdingföretag, och
 - d) holdingföretag med blandad verksamhet,
3. EES-filialer som är etablerade i Sverige.

Lagen innehåller också bestämmelser om åtgärder som syftar till att förbereda resolution, förhindra fallissemang och om samarbete med utländska myndigheter.

För ett företag som avses i första stycket och som är auktoriserat som central motpart enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister gäller i stället

– Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, och

– lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Paragrafen anger lagens innehåll. Ändringen i paragrafen kompletterar artikel 93 i EU-förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 11.4.2.

Tredje stycket, som är nytt, innebär att lagen inte ska tillämpas på företag som är auktoriserade som centrala motparter enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister. Bestämmelsen införs för att undvika att ett företag ska omfattas av dubbla regelverk. För ett sådant företag tillämpas i stället EU-förordningen och den nya kompletteringslagen.

15.8 Förslaget till lag om ändring i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

1 kap.

1 § Lagen innehåller bestämmelser om

1. förebyggande statligt stöd till kreditinstitut som avses i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, och
2. stabilitetsfonden.

Paragrafen innehåller en upplysning om de huvudsakliga delarna i lagen.

Genom ändringen i *punkt 2* förtydligas att lagen innehåller bestämmelser om stabilitetsfonden. Dessa bestämmelser finns i 3 kap.

Paragrafen justeras även redaktionellt.

2 kap.

3 § Förebyggande statligt stöd till kreditinstitut lämnas efter det att avtal som rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Garantier enligt 1 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om förebyggande statligt stöd.

Ändringen i andra stycket är en följd av att 1 kap. 4 § i stället betecknas 2 kap. 1 §.

3 kap.

1 § För att finansiera de åtgärder som anges i 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden.

Till stabilitetsfonden ska det föras

1. inbetalda ersättningar, ränta eller annan kompensation för stöd enligt 2 kap. 5 §, och

– 4 kap. 1 och 5 §§ lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,

2. tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden,

3. medel som staten fått tillbaka och som avser lämnat stöd enligt denna lag och lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige,

4. medel som staten fått tillbaka enligt artiklarna 27.10 och 64 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, och

5. intäkter som staten fått till följd av avtal om finansiering enligt 2 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förvaltningen av stabilitetsfondens tillgångar.

Paragrafen innehåller en definition av det som avses med stabilitetsfonden och bestämmelser om vilka medel som ska föras till stabilitetsfonden. Övervägandena finns i avsnitten 9.3 och 9.5.

Genom ändringen i *första stycket* utvidgas de åtgärder som kan komma att finansieras av stabilitetsfonden, se författningskommentaren till 2 §.

Till följd av att medlen i stabilitetsfonden ska användas för att täcka ytterliga utgifter eller kostnader ändras *andra stycket* så att även ytterligare inbetalningar och medel ska föras till fonden.

Genom ändringen i *punkt 1* ska även inbetalda ersättningar, ränta eller annan kompensation för förebyggande statligt stöd och stöd under resolution till en central motpart enligt 4 kap. 1 och 5 §§ den nya kompletterings-

lagen föras till stabilitetsfonden. Med anledning av att nuvarande 2 kap. 2 § i stället betecknas 2 kap. 5 § ändras hänvisningen till den bestämmelsen. Det innebär inte någon ändring i sak.

Enligt *punkt 4*, som är ny, ska medel som staten fått tillbaka enligt artiklarna 27.10 och 64 i EU-förordningen föras till stabilitetsfonden.

Enligt *punkt 5*, som är ny, ska statens intäkter till följd av avtal om finansiering enligt 2 kap. 2 § kompletteringslagen föras till stabilitetsfonden. Med intäkter avses t.ex. ränteinbetalningar, inbetalningar av inlånade medel och återbetalning av utlånade medel.

Övriga ändringar i paragrafen är språkliga eller redaktionella.

2 § Medel från stabilitetsfonden ska täcka:

1. statens utgifter för stöd enligt
 - denna lag, och
 - 4 kap. 1 och 5 §§ lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,
2. statens utgifter för att finansiera statligt stöd enligt
 - 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution och
 - artiklarna 45–47 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23,
3. stödmyndighetens förvaltningskostnader vid verksamhet enligt
 - denna lag, och
 - lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,
4. ersättning som betalats ut på grund av en garanti till insättare enligt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige,
5. ersättning som betalas ut till aktieägare, clearingmedlemmar eller andra borgenärer som till följd av resolution av en central motpart har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation enligt artikel 62 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23,
6. statens utgifter som följer av avtal om finansiering enligt
 - a) 2 kap. 2 § första stycket lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, eller
 - b) 2 kap. 2 § andra stycket samma lag, och
7. resolutionsmyndighetens kostnader och utlägg som uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23, samt kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution och åtgärder för att lämna sådant stöd enligt 4 kap. 10 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Beslut att använda medel från stabilitetsfonden för att täcka utgifter enligt första stycket 2 och 6 får bara fattas av regeringen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilka utgifter och kostnader som ska täckas med medel från stabilitetsfonden. Övervägandena finns i avsnitten 9.3 och 9.5.

Genom ändringarna i paragrafen utvidgas de åtgärder som får finansieras av medel från stabilitetsfonden.

Genom ändringen i *första stycket 1* införs en möjlighet att använda stabilitetsfonden även för att finansiera förebyggande statligt stöd och stöd under resolution till en central motpart enligt 4 kap. 1 och 5 §§ den nya kompletteringslagen.

Genom ändringen i *punkt 2* införs en möjlighet att använda stabilitetsfonden även vid tillämpning av de statliga stabiliseringsverktygen enligt artiklarna 45–47 i EU-förordningen.

Ändringen i *punkt 3* innebär att stabilitetsfonden även ska täcka stödmyndighetens verksamhet enligt kompletteringslagen.

I *punkt 5*, som är ny, införs en möjlighet att använda stabilitetsfonden även för att täcka sådan ersättning som enligt artikel 62 i EU-förordningen ska betalas ut till aktieägare, clearingmedlemmar eller andra borgenärer som till följd av resolution av en central motpart fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation, dvs. s.k. NCWO-ersättning.

I *punkt 6 a*, som är ny, införs en möjlighet att använda stabilitetsfonden även för att täcka utgifter som följer av att Riksgäldskontoret, för stabilitetsfondens räkning, ingår avtal om finansiering för att tillgodose tillfälliga behov av likviditet och i syfte att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen enligt 2 kap. 2 § första stycket kompletteringslagen. Med utgifter avses t.ex. räntebetalningar och återbetalning av inlånade medel.

I *punkt 6 b* som är ny, införs en möjlighet att använda stabilitetsfonden även för att täcka utgifter som följer av att Riksgäldskontoret, för stabilitetsfondens räkning, ingår avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd i ett annat land enligt 2 kap. 2 § andra stycket kompletteringslagen. Med utgifter avses utbetalningar av utlånade medel.

I *punkt 7*, som är ny, införs en möjlighet att använda stabilitetsfonden för att täcka Riksgäldskontorets kostnader och utlägg som uppkommit i samband med resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen. Stabilitetsfonden kan enligt denna punkt också användas för att täcka Riksgäldskontorets kostnader och utlägg i samband med beslut om stöd under resolution och åtgärder för att lämna sådant stöd. Riksgäldskontorets rätt till ersättning för nämnda kostnader följer av 4 kap. 10 § kompletteringslagen.

Genom ändringen i *andra stycket* får beslut fattas av regeringen om att använda medel ur stabilitetsfonden även för att finansiera de statliga stabiliseringsverktygen enligt EU-förordningen samt för att täcka utgifter som följer av avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller motsvarande, i ett annat land enligt 2 kap. 2 § andra stycket kompletteringslagen.

15.9 Förslaget till lag om ändring i lagen (2022:000) om Sveriges riksbank

3 kap.

12 § Riksbanken ska

1. informera det statsråd som regeringen utser innan Riksbanken beslutar om en kredit enligt 7 §,

2. underrätta regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden och lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter om genomförda likviditetsstödjande åtgärder och lämna de uppgifter som behövs, och

3. underrätta myndigheter med ansvar för gruppbaserad tillsyn inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet om en sådan kritisk situation som avses i 6 kap. 3 § första stycket 7 lagen (2014:968) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

I paragrafen finns bestämmelser om information. Övervägandena finns i avsnitt 10.7.1.

Punkt 2 motsvarar 6 kap. 8 a § den nuvarande riksbankslagen. Genom ändringen i paragrafen gäller Riksbankens uppgiftsskyldighet även gentemot stödmyndigheten enligt den nya kompletteringslagen.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2021/23

av den 16 december 2020

om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Finansiella marknader har en avgörande betydelse för hur väl moderna ekonomier fungerar. Ju mer integrerade de är, desto större blir potentialen för en effektiv fördelning av ekonomiska resurser, vilket potentiellt gynnar det ekonomiska resultatet. För att den inre marknaden för finansiella tjänster ska fungera bättre är det dock viktigt att införa förfaranden för att hantera effekterna av marknadsturbulens och säkerställa att hela den finansiella marknaden inte destabiliseras och att tillväxtutsikterna i ekonomin som helhet inte skadas om ett finansiellt institut eller en finansiell marknadsinfrastruktur som är verksam på denna marknad befinner sig i finansiellt nödläge eller på väg att fallera.
- (2) Centrala motparter är en viktig del av de globala finansiella marknaderna. De träder in mellan deltagare och agerar som köpare till varje säljare och säljare till varje köpare, och spelar en central roll i behandlingen av finansiella transaktioner och hanteringen av exponeringar mot olika risker som ingår i dessa transaktioner. De centrala motparterna centraliserar hanteringen av motparterers transaktioner och positioner, de fullgör de skyldigheter som följer av transaktionerna och kräver tillräckliga säkerheter från sina medlemmar som marginal och som bidrag till obeståndsfonder.

⁽¹⁾ EUT C 209, 30.6.2017, s. 28.

⁽²⁾ EUT C 372, 1.11.2017, s. 6.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 27 mars 2019 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den 17 november 2020 (ännu inte offentliggjord i EUT). Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 december 2020 (ännu inte offentliggjord i EUT).

- (3) Integrationen av unionens finansiella marknader har medfört att centrala motparter har utvecklats från att i första hand betjäna inhemska behov och marknader till att mer allmänt utgöra viktiga knutpunkter på unionens finansiella marknader. Centrala motparter som är auktoriserade i unionen clearar i dag flera produktklasser, inbegripet börsnoterade och OTC-handlade finansiella derivat och råvaruderivat och börshandlade aktier, obligationer och andra produkter såsom repor. De tillhandahåller tjänster över nationsgränserna till ett brett spektrum av finansiella institut och andra institut i hela unionen. Samtidigt som vissa centrala motparter fortsätter att inrikta sig på inhemska marknader är de alla systemviktiga ätminstone på sina hemmamarknader.
- (4) Eftersom en betydande andel av de finansiella riskerna i unionens finansiella system behandlas av och är koncentrerad hos centrala motparter för clearingmedlemmars och deras kunders räkning, är det avgörande att det sker en effektiv reglering och kraftfull tillsyn av centrala motparter. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 (*) ska centrala motparter som är auktoriserade i unionen iakttä strikta krav på försiktighet, organisation och uppförande. Behöriga myndigheter som arbetar tillsammans inom tillsynskollegier som sammanför relevanta myndigheter för de särskilda uppgifter som de har tilldelats har till uppgift att utöva fullständig tillsyn över verksamhet som bedrivs av centrala motparternas verksamhet. I enlighet med åtaganden som G20-ledarna har ingått sedan finanskrisen 2008 krävs också enligt förordning (EU) nr 648/2012 att standardiserade OTC-derivat ska clearas centralt av en central motpart. När kravet på central clearing av OTC-derivat får verkan kommer sannolikt volymen och omfattningen av den affärsverksamhet som utförs av centrala motparter att öka, vilket i sin tur skulle kunna skapa ytterligare utmaningar för de centrala motparternas riskhanteringsstrategier.
- (5) Förordning (EU) nr 648/2012 har bidragit till att centrala motparter och de finansiella marknaderna som helhet har fått ökad förmåga att stå emot en lång rad risker som behandlas av och är koncentrerad hos centrala motparter. Inget system med regler och praxis kan dock förhindra situationer där befintliga resurser är otillräckliga för att hantera de risker som uppstår hos en central motpart, inbegripet att en eller flera clearingmedlemmar hamnar på obestånd. I en situation där finansiella institut står inför allvarligt finansiellt nödläge eller nära förestående fallissemang bör finansiella institut i princip vara föremål för normala insolvensförfaranden. Som finanskrisen 2008 har visat kan dock, särskilt under en tid av långvarig ekonomisk instabilitet och osäkerhet, sådana förfaranden leda till en störning av funktioner som är av kritisk betydelse för ekonomin och därigenom äventyra den finansiella stabiliteten. Normala insolvensförfaranden för företag säkerställer kanske inte alltid tillräckligt snabba ingrepp och prioriterar kanske inte alltid på lämpligt sätt upprätthållandet av finansiella instituts kritiska funktioner i syfte att bevara den finansiella stabiliteten. För att förhindra sådana negativa konsekvenser vid normala insolvensförfaranden är det nödvändigt att inrätta en särskild resolutionsram för centrala motparter.
- (6) Finanskrisen 2008 framhävde bristen på lämpliga verktyg för att upprätthålla kritiska funktioner hos fallerande finansiella institut. Den påvisade dessutom avsaknaden av ramar som kan möjliggöra samarbete och samordning mellan myndigheter, särskilt när dessa är belägna i olika medlemsstater eller jurisdiktioner, med målet att säkerställa att snabba och beslutsamma åtgärder vidtas. Utan sådana verktyg och i avsaknad av samarbets- och samordningsramar tvingades medlemsstater att rädda finansiella institut genom att använda skattebetalarnas pengar för att motverka spridningseffekter och minska paniken. Medan centrala motparter inte var direkta mottagare av extraordinärt offentligt finansiellt stöd under finanskrisen 2008 skyddades de från de effekter som banker som underlättat att fullgöra sina förpliktelser annars skulle ha haft på dem. En återhämtnings- och resolutionsram för centrala motparter kompletterar den ram för resolution av banker som antogs enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (*) och är därför nödvändig för att förhindra ett beroende av skattebetalarnas pengar i händelse av ett ordnat fallissemang. En sådan ram bör också omfatta möjligheten att centrala motparter försätts i resolution av andra skäl än obestånd hos en eller flera av deras clearingmedlemmar.
- (7) Målet för en trovärdig återhämtnings- och resolutionsram är att i största möjliga mån säkerställa att centrala motparter vidtar åtgärder för att återhämta sig från finansiellt nödläge, för att upprätthålla kritiska funktioner hos en central motpart som fallerar, eller sannolikt kommer att falla, medan den återstående verksamheten avvecklas genom normala insolvensförfaranden, och för att upprätthålla den finansiella stabiliteten samt undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet och dess förmåga att tjäna den reala ekonomin, samtidigt som de kostnader som en central motparts fallissemang kan få för skattebetalarna minimeras. En ram för återhämtning och resolution stärker ytterligare de centrala motparternas och myndigheternas beredskap att mildra det finansiella nödläget och ge myndigheterna ytterligare inblick i de centrala motparternas förberedelser för stressscenarier. Den ger också myndigheterna befogenheter att förbereda en potentiell resolution av en central motpart och hantera en central motparts avtagande hälsa på ett samordnat sätt, vilket i sin tur bidrar till väl fungerande finansiella marknader.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

- (8) För närvarande finns det inga harmoniserade bestämmelser om återhämtning och resolution av centrala motparter i unionen. Vissa medlemsstater har redan godkänt lagstiftningsändringar som kräver att centrala motparter ska utarbeta återhämtningsmaterier och som inför mekanismer för resolution av fallerande centrala motparter. Dessutom finns det betydande materiella och formella skillnader mellan medlemsstaternas lagar och andra författningar som reglerar centrala motparters insolvens. Det är sannolikt att avsaknaden av gemensamma villkor, befogenheter och förfaranden för återhämtning och resolution av centrala motparter utgör ett hinder för en väl fungerande inre marknad och hindrar samarbete mellan nationella myndigheter när de hanterar en central motparts fallissemang och tillämpar lämpliga mekanismer för förlustfördelning på clearingmedlemmarna, både i unionen och globalt. Detta är särskilt fallet när olika tillvägagångssätt medför att nationella myndigheter inte har samma nivå av kontroll eller samma möjligheter att försätta centrala motparter i resolution. Dessa skillnader i återhämtnings- och resolutionsordningar kan påverka centrala motparter, clearingmedlemmar och clearingmedlemmars kunder på olika sätt i olika medlemsstater och potentiellt leda till snedvriddning av konkurrensen på den inre marknaden. Avsaknaden av gemensamma regler och verktyg för hur en central motparts finansiella nödläge eller fallissemang bör hanteras kan påverka clearingmedlemmarnas och deras kunders val att clara och de centrala motparternas val av etableringsort, och därigenom hindra centrala motparter från att till fullo dra nytta av de grundläggande friheterna på den inre marknaden. Detta skulle i sin tur kunna avskräcka clearingmedlemmar och deras kunder från att vända sig till centrala motparter över gränserna på den inre marknaden och hindra ytterligare integration på unionens kapitalmarknader. Gemensamma regler för återhämtning och resolution i alla medlemsstater är därför nödvändiga för att säkerställa att centrala motparter vid utövandet av sina friheter på den inre marknaden inte begränsas av medlemsstaternas och deras myndigheters finansiella kapacitet att hantera centrala motparters fallissemang.
- (9) Den översyn av regelverket för banker och andra finansiella institut som har ägt rum i kölvattnet av finanskrisen 2008 och särskilt förstärkningen av bankernas kapital- och likviditetsbuffertar, bättre verktyg för makrotillsynspolitik och heltäckande regler om återhämtning och resolution av banker har minskat sannolikheten för framtida kriser och ökat alla finansiella instituts och marknadsinfrastrukturers, inbegripet centrala motparters, förmåga att stå emot ekonomisk stress, oavsett om denna orsakas av systemstörningar eller av händelser som är specifika för enskilda institut. Sedan den 1 januari 2015 har en återhämtnings- och resolutionsordning för banker varit tillämplig i medlemsstaterna enligt direktiv 2014/59/EU.
- (10) På grundval av tillvägagångssättet för återhämtning och resolution av banker bör behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter vara förberedda och ha lämpliga verktyg till sitt förfogande för att hantera situationer som inbegriper centrala motparters fallissemang. Men på grund av deras olika funktioner och affärsmodeller är de inneboende riskerna i banker och centrala motparter olika. Specifika verktyg och befogenheter behövs därför för scenarier som omfattar centrala motparters fallissemang som orsakas av att den centrala motpartens clearingmedlemmar fallerar eller av att det inträffar en icke-obeståndshändelse.
- (11) En förordning är ett lämpligt val av rättsakt i syfte att komplettera och bygga vidare på det tillvägagångssätt som fastställs i förordning (EU) nr 648/2012, som föreskriver enhetliga tillsynskrav tillämpliga på centrala motparter. Att föreskriva återhämtnings- och resolutionskrav i ett direktiv skulle kunna skapa motsägelser genom antagandet av potentiellt olika nationella regler avseende ett område som annars regleras i direkt tillämplig unionsrätt och allterm kännetecknas av gränsöverskridande tillhandahållande av centrala motparters tjänster. Därför bör enhetliga och direkt tillämpliga regler om återhämtning och resolution av centrala motparter antas.
- (12) För att säkerställa överensstämmelse med gällande unionslagstiftning på området för finansiella tjänster och största möjliga finansiella stabilitet i unionen bör den återhämtnings- och resolutionsordning som fastställs i denna förordning tillämpas på centrala motparter som omfattas av tillsynskraven i förordning (EU) nr 648/2012, oavsett om de har banktillstånd eller inte. Även om det kan finnas skillnader i fråga om riskprofil i samband med alternativa företagsstrukturer är centrala motparter fristående enheter som är skyldiga att uppfylla alla krav enligt den här förordningen och enligt förordning (EU) nr 648/2012 oberoende av deras moderföretag eller andra koncernenheter. Den koncern i vilken en central motpart ingår behöver därför inte omfattas av den här förordningen. Koncerndimensionen, inbegripet bland annat en central motparts operativa, personliga och finansiella förbindelser med koncernenheter, bör dock beaktas i den centrala motpartens återhämtnings- och resolutionsplanering i den mån denna dimension kan påverka återhämtningen eller resolutionen av den centrala motparten eller i den mån återhämtnings- och resolutionsåtgärderna kan ha en inverkan på andra koncernenheter.
- (13) För att säkerställa att resolutionsåtgärder vidtas på ett effektivt och ändamålsenligt sätt och i linje med resolutionsmålen bör medlemsstaterna utse, såsom resolutionsmyndigheter med avseende på denna förordning, nationella centralbanker, behöriga ministerier, offentliga administrativa myndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter att utföra resolutionsrelaterade funktioner och uppgifter, inbegripet eventuella befintliga resolutionsmyndigheter. Medlemsstaterna bör också säkerställa att lämpliga resurser tilldelas dessa resolutionsmyndigheter. I medlemsstater där en central motpart är etablerad bör adekvata strukturella arrangemang inrättas för att separera funktionerna avseende resolution av centrala motparter från andra funktioner, i synnerhet om den myndighet som ansvarar för tillsynen över centrala motparter – eller tillsynen över kreditinstitut eller värdepappersföretag som är clearingmedlemmar i den centrala motparten – utses till resolutionsmyndighet, för att

undvika eventuella intressekonflikter och risk för återhållsam reglering. I sådana fall bör det säkerställas att resolutionsmyndighetens beslutsprocess är oberoende utan att beslutsfattandet därvid hindras från att konvergera på högsta nivå.

- (14) Med tanke på vilka konsekvenser en central motparts fallissemang och efterföljande åtgärder skulle kunna få för en medlemsstats finansiella system och ekonomi samt det eventuella slutliga behovet av att använda offentliga medel för att lösa en kris, bör finansministerierna eller andra berörda ministerier i medlemsstaterna i enlighet med nationella demokratiska förfaranden kunna besluta om användningen av offentliga medel som en sista utväg och bör följaktligen redan på ett tidigt stadium involveras i återhämtnings- och resolutionsförfarandet. Därför bör denna förordning, med avseende på användningen av offentliga medel som en sista utväg, inte påverka behörighetsfördelningen mellan berörda ministerier eller regeringen och resolutionsmyndigheten enligt medlemsstaternas rättsystem.
- (15) Eftersom centrala motparter ofta tillhandahåller tjänster inom hela unionen kräver ändamålsenlig återhämtning och resolution samarbete mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter inom tillsyns- och resolutionskollegier, särskilt i de förberedande faserna av återhämtning och resolution. Detta innefattar att bedöma den återhämtningsplan som utvecklats av den centrala motparten, att bidra till och uppnå ett gemensamt beslut om resolutionsplaner som utarbetats av den centrala motpartens resolutionsmyndighet, och att hantera eventuella hinder för den centrala motpartens möjlighet till resolution.
- (16) Vid resolution av centrala motparter bör en avvägning göras mellan, å ena sidan, behovet av förfaranden som tar hänsyn till situationens brådskande karaktär och som möjliggör effektiva, rättvisa och snabba lösningar, och, å andra sidan, behovet av att skydda den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där den centrala motparten tillhandahåller tjänster. De myndigheter vars behörighetsområden skulle påverkas av en central motparts fallissemang bör dela med sig av sina synpunkter i resolutionskollegiet för att uppnå dessa mål. Detta bör i synnerhet inbegripa utbyte av information om förberedelsen av clearingmedlemmar och, i förekommande fall, kunder vad gäller den eventuella obeståndshanteringen, återhämtnings- och resolutionsåtgärderna samt tillsynsbehandlingen av relaterade exponeringar mot den centrala motparten. Myndigheterna i de medlemsstater vars finansiella stabilitet kan påverkas av den centrala motpartens fallissemang bör kunna delta i resolutionskollegiet på grundval av sin bedömning av vilken inverkan resolutionen av den centrala motparten kan ha på den egna medlemsstatens finansiella stabilitet. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att i resolutionskollegiet företrädas av clearingmedlemmarnas behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter. De medlemsstater som inte företräds av clearingmedlemmarnas myndigheter bör kunna delta genom att välja om den behöriga myndigheten för clearingmedlemmarnas kunder eller resolutionsmyndigheten för clearingmedlemmarnas kunder ska delta i kollegiet. Myndigheterna bör tillhandahålla den centrala motpartens resolutionsmyndighet en lämplig motivering till sitt deltagande, på grundval av sin analys av den negativa inverkan som resolutionen av den centrala motparten kan ha på den berörda medlemsstaten. För att säkerställa ett regelbundet utbyte av åsikter och samverkan med relevanta myndigheter i tredjeland bör dessa, i tillämpliga fall, inbjudas att delta i resolutionskollegier som observatörer.
- (17) I syfte att hantera en central motparts potentiella fallissemang på ett ändamålsenligt och proportionellt sätt, bör myndigheterna ta hänsyn till ett antal faktorer när de utövar sina återhämtnings- och resolutionsbefogenheter såsom arten av den centrala motpartens verksamhet, ägarstruktur, juridiska och organisatoriska struktur, riskprofil, storlek, rättsliga ställning, utbytbart och grad av sammanlänkning med det finansiella systemet. Myndigheterna bör också ta hänsyn till huruvida dess fallissemang och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle ha en betydande negativ påverkan på de finansiella marknaderna, andra finansiella institut eller ekonomin i stort.
- (18) För att effektivt hantera fallerande centrala motparter bör behöriga myndigheter ha befogenhet att lägga centrala motparter förberedande åtgärder. En minimistandard bör fastställas vad gäller innehåll och information som ska ingå i återhämtningsplanerna för att säkerställa att alla centrala motparter i unionen har tillräckligt detaljerade återhämtningsplaner om de skulle drabbas av finansiella nödlägen. Sådana återhämtningsplaner bör beakta ett lämpligt urval av scenarier som omfattar både systembetingade och för den centrala motparten specifika stressituationer som kan äventyra dess bärkraft, samtidigt som hänsyn tas till de potentiella effekterna av spridning under en kris, både inom landet och över gränserna. Scenarierna bör vara strängare än de som används vid regelbundna stresstester enligt artikel 49 i förordning (EU) nr 648/2012, men ska fortfarande vara rimliga. Återhämtningsplanen bör täcka ett stort antal scenarier, inbegripet scenarier som uppstår genom obeståndshändelser, icke-obeståndshändelser och en kombination av båda, och bör inbegripa övergripande arrangemang för återställande av en balanserad derivatportfölj (*matched book*) och för en fullständig fördelning av de förluster som följer av att en clearingmedlem har hamnat på obestånd samt lämplig absorptionsförmåga för alla andra typer av förluster. Återhämtningsplaner bör skilja mellan olika typer av icke-obeståndshändelser. Återhämtningsplanen bör ingå i den centrala motpartens verksamhetsregler som avtalats med clearingmedlemmarna. Dessa verksamhetsregler bör vidare innehålla bestämmelser för att säkerställa att de återhämtningsåtgärder som beskrivs i återhämtningsplanen går att genomdriva i alla scenarier. Återhämtningsplaner bör inte förutsätta tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller utsätta skattebetalarna för förlustrisker.

- (19) Centrala motparter bör åläggas att utarbeta och regelbundet se över och uppdatera sina återhämtningsplaner. Återhämtningsfasen bör i det sammanhanget inledas när det föreligger en betydande försämring av den centrala motpartens finansiella situation eller risk för åsidosättande av dess kapital- och tillsynskrav enligt förordning (EU) nr 648/2012, vilket skulle kunna leda till en överträdelse av dess auktoriseringskrav som skulle motivera ett upphävande av dess auktorisation enligt förordning (EU) nr 648/2012. Detta bör anges med hänvisning till en ram för kvalitativa eller kvantitativa indikatorer som ingår i återhämtningsplanen.
- (20) För att skapa sunda incitament på förhand och sörja för en rättvis fördelning av förlusterna bör återhämtningsplaner säkerställa att tillämpningen av återhämtningsverktyg innebär en balanserad fördelning av förluster mellan centrala motparter, clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder. Den allmänna principen är att förluster i samband med återhämtning bör fördelas mellan centrala motparter, clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder som ett led i deras ansvar för den risk som överförs till den centrala motparten och deras förmåga att kontrollera och styra dessa risker. Återhämtningsplanerna bör säkerställa att den centrala motpartens kapital exponeras för förluster som uppstår genom både obeståndshändelser och icke-obeståndshändelser, innan förluster fördelas till clearingmedlemmar. I syfte att ge incitament för en korrekt riskhantering och för att ytterligare minska förlustrisken för skattebetalarna bör den centrala motparten, som en återhämtningsåtgärd innan andra återhämtningsåtgärder tillgrips som kräver finansiella bidrag från clearingmedlemmar, använda en del av sina förfinansierade avsatta egna medel, som avses i artikel 43 i förordning (EU) nr 648/2012, som kan omfatta sådant kapital som de förfogar över utöver dess minimikapitalkrav, för att uppfylla det tröskelvärde för anmälan som avses i den delegerade akt som antagits på grundval av artikel 16.3 i förordning (EU) nr 648/2012.

Detta ytterligare belopp av förfinansierade avsatta egna medel, som skiljer sig från de förfinansierade egna medel som avses i artikel 45.4 i förordning (EU) nr 648/2012, bör inte vara lägre än 10 % och inte högre än 25 % av de riskbaserade kapitalkrav som beräknas i enlighet med artikel 16.2 i förordning (EU) nr 648/2012, oavsett om dessa krav är lägre eller högre än det startkapital som avses i artikel 16.1 i den förordningen.

- (21) Den centrala motparten bör lämna in sin återhämtningsplan till den behöriga myndigheten, som utan onödigt dröjsmål bör översända planen till tillsynskollegiet, som inrättats enligt förordning (EU) nr 648/2012, för en fullständig bedömning som ska göras genom gemensamt beslut av kollegiet. Bedömningen bör omfatta huruvida planen är heltäckande och om den inom rimlig tid torde kunna återställa den centrala motpartens bärkraft, också under perioder av allvarlig finansiellt nödläge.
- (22) Återhämtningsplaner bör på ett heltäckande sätt redogöra för de åtgärder som den centrala motparten planerar att vidta för att hantera eventuella icke avstämda utestående skyldigheter, förlust utan täckning, likviditetsbrist eller otillräcklig kapitalbas samt insatser för att fylla på alla uttömda förfinansierade finansiella medel och likviditetsrangemang för att återställa den centrala motpartens bärkraft och dess fortsatta förmåga att uppfylla kraven för auktorisering. Varken resolutionsmyndighetens befogenhet att tillämpa infordran av medel vid resolution eller kravet på ett lägsta avtalsenliga åtagande för infordran av medel vid återhämtning bör påverka den centrala motpartens rätt att i sina regler införa infordringar av medel vid återhämtning som är högre än det lägsta obligatoriska avtalsenliga åtagande som anges i denna förordning, eller den centrala motpartens riskhantering.
- (23) Återhämtningsplanerna bör också ta hänsyn till cyberattacker som skulle kunna leda till en betydande försämring av den centrala motpartens finansiella situation eller till risk för brott mot försiktighetskraven enligt förordning (EU) nr 648/2012.
- (24) Centrala motparter bör säkerställa att deras återhämtningsplan är icke-diskriminerande och balanserad i fråga om dess konsekvenser och de incitament den ger upphov till. Återhämtningsåtgärdernas effekter på clearingmedlemmar och, om relevant information finns tillgänglig, deras kunder och på unionens eller en eller flera av dess medlemsstaters finansiella system i allmänhet bör vara proportionella. Särskilt är centrala motparter, i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012, skyldiga att säkerställa att deras clearingmedlemmar har begränsad exponering gentemot den centrala motparten. Centrala motparter bör säkerställa att alla relevanta intressenter involveras i utarbetandet av återhämtningsplanen genom deltagande i den centrala motpartens riskkommitté, allt efter omständigheterna, och genom att de rådfrågas på lämpligt sätt. Eftersom åsikterna kan förväntas skilja sig åt intressenter emellan, bör centrala motparter fastställa tydliga förfaranden för att hantera intressenternas olika åsikter samt eventuella intressekonflikter mellan dessa intressenter och den centrala motparten.
- (25) Med hänsyn till den globala karaktären hos de marknader som betjänas av centrala motparter bör den centrala motpartens verksamhetsregler innehålla kontraktsbestämmelser för att säkerställa dess förmåga att vid behov tillämpa återhämtningsalternativen på kontrakt eller tillgångar som omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland eller på enheter som är baserade i tredjeland.

- (26) Om en central motpart inte lägger fram en lämplig återhämtningsplan bör de behöriga myndigheterna kunna kräva att den centrala motparten vidtar de åtgärder som är nödvändiga för att avhjälpa planens väsentliga brister i syfte att stärka den centrala motpartens affärsverksamhet och säkerställa att den centrala motparten kan fördela förluster, återställa sitt kapital och, i förekommande fall, på nytt balansera sin derivatportfölj i händelse av fallissemang. Denna befogenhet bör göra det möjligt för behöriga myndigheter att vidta förebyggande åtgärder i den mån det är nödvändigt för att avhjälpa eventuella brister och därmed uppfylla målen om finansiell stabilitet.
- (27) I de exceptionella fall då det föreligger värderingsavdrag från vinster på variationssäkerhet efter en icke-obeståndshändelse och om återhämtningen är framgångsrik, bör den behöriga myndigheten kunna kräva att den centrala motparten kompenserar sina clearingmedlemmar i proportion till deras förlust som överstiger deras avtalsenliga åtaganden, genom kontantbetalningar eller, när så är lämpligt, kunna kräva att den centrala motparten ger ut instrument som erkänner en fordran på den centrala motpartens framtida vinster.
- (28) Resolutionsplanering är ett väsentligt led i en ändamålsenlig resolution. Dessa planer bör utarbetas av den centrala motpartens resolutionsmyndighet och godkännas gemensamt i resolutionskollegiet. Planerna bör täcka ett stort antal scenarier och göra åtskillnad mellan scenarier som uppstår genom obeståndshändelser, icke-obeståndshändelser och en kombination av båda samt mellan olika typer av icke-obeståndshändelser. Myndigheterna bör ha all nödvändig information för att identifiera kritiska funktioner och säkerställa att de upprätthålls. Innehållet i en resolutionsplan bör dock vara lämpligt med avseende på den centrala motpartens verksamhet och de typer av produkter som den clearar och den bör grunda sig på bland annat den information som den centrala motparten har lämnat. För att underlätta genomdrivandet av infordran av medel vid resolution och av minskningen av eventuella vinstbelopp som ska betalas till en central motpart i resolutions clearingmedlem som inte är på obestånd, bör den centrala motpartens verksamhetsregler innehålla en hänvisning till resolutionsmyndighetens befogenhet att kräva en sådan infordran av medel vid resolution och en sådan minskning. Vid behov bör den centrala motpartens verksamhetsregler, som avtals med clearingmedlemmar, innehålla bestämmelser som säkerställer att andra resolutionsåtgärder kan genomdrivas av resolutionsmyndigheter.
- (29) Resolutionsmyndigheterna bör, på grundval av en bedömning av möjligheten till resolution, ha befogenhet att direkt eller indirekt genom de behöriga myndigheterna kräva ändringar av en central motparts rättsliga eller operativa struktur och organisation, vidta åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga för att minska eller undanröja väsentliga hinder för tillämpningen av resolutionsverktyg och säkerställa deras möjlighet till resolution. Med beaktande av att de koncerner som centrala motparter tillhör har skiftande strukturer, att det finns strukturskillnader jämfört med bankkoncerner, och att olika regelverk gäller för enskilda enheter inom sådana koncerner, bör den centrala motpartens resolutionsmyndighet – i samråd med den centrala motpartens behöriga myndighet – kunna bedöma huruvida genomdrivandet av ändringar av den rättsliga eller operativa strukturen hos den centrala motparten, eller en koncernenhet som den direkt eller indirekt kontrollerar, innebär sådana ändringar i strukturerna i den koncern som den centrala motparten tillhör som kan föranleda rättsliga åtgärder eller frågor om verkställbarhet, beroende på vilka specifika rättsliga omständigheter som gäller. När resolutionsmyndigheten bedömer hur sådana hinder för resolution ska undanröjas bör den kunna föreslå en annan uppsättning resolutionsåtgärder än en som kräver ändringar i koncernens rättsliga eller operativa strukturer, om användningen av sådana alternativa åtgärder skulle undanröja hindren för möjlighet till resolution på ett likvärdigt sätt.
- (30) Vad gäller resolutionsplaner och bedömningar av möjligheten till resolution är den dagliga tillsynen underordnad behovet av att skynda på och säkerställa snabba omstruktureringsåtgärder för att säkra en central motparts kritiska funktioner och bevara den finansiella stabiliteten. I enlighet med artikel 19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽⁹⁾ bör Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma) ha en medlarroll i händelse av oenighet mellan olika medlemmar i resolutionskollegiet om beslut som ska fattas angående den centrala motpartens resolutionsplan, bedömningen av den centrala motpartens möjlighet till resolution och beslutet att undanröja eventuella hinder för den. Denna bindande medling genom Esma bör dock utarbetas för övervägande av Esmas interna kommitté med tanke på att Esmas medlemmar har befogenheter att säkerställa finansiell stabilitet och övervaka clearingmedlemmar i flera medlemsstater. Vissa behöriga myndigheter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁰⁾ bör inbjudas att delta som observatörer i Esmas interna kommitté mot bakgrund av att dessa myndigheter utför liknande uppgifter enligt direktiv 2014/59/EU. Denna bindande medling bör inte förhindra icke-bindande medling i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1095/2010 i andra fall. I enlighet med artikel 38 i förordning (EU) nr 1095/2010 får sådan bindande medling inte inkräta på medlemsstaternas finanspolitiska ansvarsområden.

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (31) Det skulle kunna vara nödvändigt att i den centrala motpartens återhämtningsplan fastställa villkor enligt vilka eventuellt avtalsenligt bindande avtal om finansiellt stöd, garantier eller andra former av operativt stöd från ett moderföretag eller en annan koncernenhet till en central motpart inom samma koncern skulle utlösas. Transparens avseende sådana arrangemang skulle minska riskerna för likviditeten och solvensen i den koncernenhet som ger stöd till en central motpart som befinner sig i finansiellt nödläge. Därför bör alla sådana ändringar av dessa arrangemang som påverkar kvaliteten på och karaktären av detta stöd från koncernen anses vara väsentliga förändringar som föranleder en översyn av resolutionsplanen.
- (32) Med tanke på hur känslig informationen i återhämtnings- och resolutionsplanerna är bör dessa planer vara föremål för lämpliga bestämmelser om konfidentialitet.
- (33) De behöriga myndigheterna bör översända återhämtningsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna, som i sin tur bör översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de behöriga myndigheterna, så att samtliga berörda myndigheter ständigt är fullt informerade.
- (34) För att bevara den finansiella stabiliteten är det nödvändigt att behöriga myndigheter kan åtgärda en central motparts försämrade finansiella och ekonomiska situation innan den centrala motparten når en punkt där myndigheterna inte har något annat alternativ än att försätta den i resolution eller få den centrala motparten att ändra sina återhämtningsåtgärder i fall då de kan vara skadliga för den övergripande finansiella stabiliteten. Behöriga myndigheter bör därför ges befogenheter att ingripa tidigt för att undvika eller minimera de negativa effekter för den finansiella stabiliteten, eller för kundernas intresse, som skulle kunna uppstå till följd av att den centrala motparten genomför vissa åtgärder. Befogenheter att ingripa tidigt bör tilldelas behöriga myndigheter utöver de befogenheter som föreskrivs i medlemsstaternas nationella rätt eller enligt förordning (EU) nr 648/2012 för andra omständigheter än de som anses vara tidigt ingripande. Befogenheter att ingripa tidigt bör omfatta befogenheten att i största möjliga utsträckning utan att förorsaka en utlösande händelse begränsa eller förbjuda all ersättning i form av aktier och instrument som behandlas som aktier, inklusive utdelningar och återköp från den centrala motpartens sida, liksom befogenheten att begränsa, förbjuda eller frysa alla betalningar av rörlig ersättning enligt vad som fastställs i den centrala motpartens lönepolitik enligt artikel 26.5 i förordning (EU) nr 648/2012, av diskretionära pensionsförmåner eller avgångsvederlag till den verkställande ledningen.
- (35) Inom ramen för befogenheter för tidigt ingripande, och i enlighet med relevanta bestämmelser i nationell rätt, bör den behöriga myndigheten kunna utse en tillfällig förvaltare, antingen för att ersätta eller för att tillfälligt arbeta med den centrala motpartens styrelse och verkställande ledning. Den tillfälliga förvaltarens uppgift bör vara att utöva de befogenheter som den tilldelats, med förbehåll för eventuella villkor som den åläggs vid utnämningen, i syfte att främja lösningar för att åtgärda den centrala motpartens finansiella situation. Tillsättandet av den tillfälliga förvaltaren bör dock inte på otillbörligt sätt påverka aktieägarnas eller ägarnas rättigheter eller formella förfarandekrav som fastställs i unionens eller nationell bolagsrätt och bör följa unionens och medlemsstaternas internationella skyldigheter när det gäller investeringskydd.
- (36) Under återhämtningsfasen och fasen med tidigt ingripande bör aktieägarna behålla sina rättigheter fullt ut. De bör förlora dessa rättigheter när den centrala motparten väl har försatts i resolution. Under återhämtningen bör all ersättning i form av aktier och instrument som behandlas som aktier, inklusive utdelningar och återköp från den centrala motpartens sida, i största möjliga utsträckning begränsas eller förbjudas utan att förorsaka en utlösande händelse. En central motparts andelsinnehavare bör vid en resolution absorbera förluster först, vilket bör ske på ett sätt som minimerar risken för rättsliga åtgärder från deras sida i händelse av att dessa förluster är större än de förluster som de hade skulle ha drabbats av vid normala insolvensförfaranden, vilket även kallas principen "inte sämre villkor för borgenär". En resolutionsmyndighet bör kunna avvika från principen "inte sämre villkor för borgenär". En aktieägare eller en borgenär som drabbas av större förluster än den skulle ha drabbats av vid normala insolvensförfaranden skulle dock vara berättigad till utbetalning av mellanskillnaden.
- (37) Resolutionsramen bör sörja för att en central motpart försätts i resolution inom rimlig tid, innan den är insolvent. Det bör anses att en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla när den inte uppfyller eller inom den närmaste framtiden sannolikt inte kommer att uppfylla kraven för fortsatt auktorisering, när dess återhämtning inte har kunnat eller sannolikt inte kommer att kunna återställa dess bärkraft, när den centrala motparten inte kan eller sannolikt inte kommer att kunna tillhandahålla en kritisk funktion, när den centrala motpartens tillgångar understiger eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att understiga dess åtaganden, när den centrala motparten är eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att vara oförmögen att betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning eller när den centrala motparten kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd. Det faktum att en central motpart inte uppfyller alla krav för auktorisering bör i sig inte motivera att den försätts i resolution.

- (38) Tillhandahållande av ett akut likviditetsstöd från en centralbank, när ett sådant stöd är tillgängligt, bör inte anses vara att en central motpart är eller inom den närmaste framtiden kommer att bli oförmögen att betala sina åtaganden när de förfaller till betalning. För att bevara den finansiella stabiliteten, bland annat vid systembaserad likviditetsbrist, bör statliga garantier för centralbankers likviditetsfaciliteter eller statliga garantier för nya skuldförbindelser för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi inte utlösa resolution, förutsatt att ett antal villkor är uppfyllda.
- (39) Medlemmarna i Europeiska centralbankssystemet (ECBS), andra organ i medlemsstaterna som fyller likartade funktioner, andra offentliga unionsorgan som har i uppdrag att förvalta eller deltar i förvaltningen av statskulden, Banken för internationell betalningsutjämning samt andra enheter som förtecknas i artikel 1.4 och 1.5 i förordning (EU) nr 648/2012 kan handla i egenskap av clearingmedlem i samband med sin verksamhet. De verktyg för fördelning av förluster som avses i centrala motparters återhämtningsplan bör inte tillämpas på dessa enheter. På liknande sätt bör resolutionsmyndigheter inte tillämpa verktyg för fördelning av förluster med avseende på dessa enheter, i syfte att undvika exponering av offentliga medel.
- (40) Om en central motpart uppfyller villkoren för resolution bör den centrala motpartens resolutionsmyndighet förfoga över en harmoniserad uppsättning verktyg och befogenheter för resolution. Dessa bör göra det möjligt för resolutionsmyndigheten att hantera scenarier som uppstår genom både obeståndshändelser och icke-obeståndshändelser eller genom en kombination av båda. Användningen bör regleras av allmänna villkor, mål och allmänna principer. Särskilt bör tillämpningen av sådana verktyg eller befogenheter inte inkräkta på en ändamålsenlig resolution av gränsöverskridande koncerner.
- (41) De primära resolutionsmålen bör vara att säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls, undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten och skydda offentliga medel.
- (42) En fallerande central motparts kritiska funktioner bör upprätthållas – även om de, när så är lämpligt, omstruktureras med förändringar av ledningen – genom tillämpning av resolutionsverktyg och i största möjliga utsträckning med användning av privata medel och utan att förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd. Det målet skulle kunna uppnås genom fördelning av utestående förluster och återställande av den centrala motparten så att den får en balanserad derivatportfölj med tillämpning av verktygen för fördelning av positioner och förluster i händelse av förluster som orsakas av obestånd eller, när det rör sig om förluster som inte orsakas av obestånd, genom nedskrivning av aktiekapital och nedskrivning och konvertering till aktier av åtaganden utan säkerhet för att absorbera förluster och rekaptalisera den centrala motparten. För att förhindra tillämpningen av statliga stabiliseringsverktyg bör resolutionsmyndigheten kunna använda infordran av medel vid resolution även efter en icke-obeståndshändelse. En central motpart eller en särskild clearingtjänst bör också kunna säljas till eller slås samman med en solvent tredje part som är central motpart och som är i stånd att genomföra och förvalta de överförda clearingverksamheterna. I linje med målet att upprätthålla kritiska funktioner i den centrala motparten och innan de åtgärder som beskrivs ovan vidtas, bör resolutionsmyndigheten generellt genomdriva alla befintliga och utestående avtalsenliga skyldigheter gentemot den centrala motparten i linje med hur de skulle tas i anspråk enligt dess verksamhetsregler, inbegripet särskilt avtalsenliga skyldigheter för clearingmedlemmar att uppfylla infordran av medel vid återhämtning eller ta på sig positioner från clearingmedlemmar på obestånd, antingen genom en auktion eller på något annat överenskommet sätt i den centrala motpartens verksamhetsregler, samt eventuella befintliga och utestående avtalsenliga skyldigheter för parter som gjort åtaganden, men som inte är clearingmedlemmar, vad gäller alla former av finansiellt stöd.
- (43) Det krävs skyndsamma och beslutsamma åtgärder för att upprätthålla marknadsförtroendet och minimera spridning. När villkoren för resolution väl är uppfyllda bör den centrala motpartens resolutionsmyndighet utan dröjsmål vidta lämpliga och samordnade resolutionsåtgärder i allmänhetens intresse. En central motparts fallissemang kan inträffa under omständigheter som kräver en omedelbar reaktion från den relevanta resolutionsmyndighetens sida. Den myndigheten bör därför kunna vidta resolutionsåtgärder utan att det påverkar den centrala motpartens utövande av återhämtningsåtgärder eller utan att ålägga en skyldighet att först använda befogenheterna för tidigt ingripande.
- (44) Den centrala motpartens resolutionsmyndighet bör, när den vidtar resolutionsåtgärder, beakta och följa de åtgärder som anges i de resolutionsplaner som utvecklats inom resolutionskollegiet såvida resolutionsmyndigheten inte, med beaktande av omständigheterna i fallet, gör bedömningen att resolutionsmålen kommer att uppnås på ett mer ändamålsenligt sätt genom att åtgärder som inte anges i resolutionsplanerna vidtas. Resolutionsmyndigheten bör beakta de allmänna principerna för beslutsfattande, bland annat behovet att balansera den centrala motpartens olika intressenters intressen och att säkerställa transparens gentemot och deltagande av medlemsstaternas relevanta myndigheter i fall då det föreslagna beslutet eller den föreslagna åtgärden skulle kunna få konsekvenser för den finansiella stabiliteten eller skattemedlen. Särskilt bör resolutionsmyndigheten underrätta resolutionskollegiet om de planerade resolutionsåtgärderna, även i fall där dessa åtgärder avviker från resolutionsplanen.

- (45) Inskränkande av äganderätten bör stå i proportion till riskerna för den finansiella stabiliteten. Resolutionsverktyg bör därför tillämpas bara i fråga om de centrala motparter som uppfyller villkoren för resolution, mer specifikt i de fall då det är nödvändigt för att fullfölja målet om finansiell stabilitet i allmänhetens intresse. Resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter skulle kunna inkräkta på aktieägares, borgenärens och clearingmedlemmars rättigheter samt, i tillämpliga fall, clearingmedlemmarnas kunders rättigheter. Resolutionsåtgärder bör därför bara vidtas om det är nödvändigt för allmänintresset, och varje ingrepp i dessa rättigheter bör vara förenligt med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*).
- (46) Berörda aktieägare, clearingmedlemmar och den centrala motpartens andra borgenärer bör inte drabbas av större förluster än de skulle ha drabbats av om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten och de i stället hade varit föremål för alla tillämpliga utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens regler vid obestånd eller andra kontraktsarrangemang i dess verksamhetsregler och den centrala motparten hade avvecklats under normala insolvensförfaranden (principen "inte sämre villkor för borgenär"). Om delar av tillgångarna hos en central motpart i resolution överförs till en privat köpare eller en central motpart som fungerar som broinstitut (*broinstitut*), bör den del som finns kvar av den centrala motparten i resolution avvecklas genom normala insolvensförfaranden.
- (47) För att säkra aktieägares, clearingmedlemmars och andra borgenärs rättigheter bör tydliga regler fastställas för värderingen av den centrala motpartens tillgångar och åtaganden och värderingen av hur aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer skulle ha behandlats om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder. I detta sammanhang bör den behandling som aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer faktiskt har fått vid resolution jämföras med den behandling de skulle ha fått om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten och de i stället hade varit föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens återhämtningsplan eller andra arrangemang i dess verksamhetsregler och den centrala motparten hade avvecklats under normala insolvensförfaranden. Användningen av infordran av medel vid resolution, som bör ingå i den centrala motpartens verksamhetsregler, är reserverad för resolutionsmyndigheten. Den kan inte användas av den centrala motparten, eller av en förvaltare eller likvidator vid insolvens, och den bör därför inte ingå i den behandling som aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer skulle ha fått om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder. All användning av befogenheten att minska de eventuella vinstbelopp som en resolutionsmyndighet ska betala till en clearingmedlem som inte är på obestånd som överskrider avtalsenliga gränser för en sådan minskning, bör inte heller ingå i den behandling som aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer skulle ha fått om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder.

Om aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer har erhållit mindre betalning eller ersättning för sina fordringar än de skulle ha fått om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten och de i stället hade varit föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens regler vid obestånd eller andra kontraktsarrangemang i dess verksamhetsregler och den centrala motparten hade avvecklats under normala insolvensförfaranden, bör de vara berättigade till utbetalning av mellanskillnaden. Kunder bör endast inkluderas i den jämförelsen och bör endast vara berättigade till utbetalning av eventuell mellanskillnad om det finns avtalsenlig grund för en direkt fordran från kunderna gentemot den centrala motparten som gör dem till borgenärer till den centrala motparten. Endast i sådana fall kan resolutionsmyndigheten kontrollera den direkta inverkan av sina åtgärder. Det bör vara möjligt att bestrida den jämförelsen separat från resolutionsbeslutet. Medlemsstaterna bör ha frihet att besluta om förfarandet för hur utbetalning av eventuell mellanskillnad ska ske till aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer.

- (48) Återhämtnings- och resolutionsåtgärder kan indirekt påverka kunder och indirekta kunder som inte är borgenärer till den centrala motparten, i den mån kostnaderna för återhämtning och resolution har överförts till dessa kunder och indirekta kunder enligt tillämpliga kontraktsarrangemang. Effekterna av en central motparts återhämtnings- och resolutionsscenario på kunder och indirekta kunder bör därför också hanteras genom samma kontraktsarrangemang med clearingmedlemmarna och kunder som tillhandahåller clearingtjänster. Detta kan uppnås genom att säkerställa att dessa kontraktsarrangemang – om de gör det möjligt för clearingmedlemmar att överföra de negativa konsekvenserna av resolutionsverktygen till sina kunder – även omfattar, på en likvärdig och proportionell grund, kundernas rätt till eventuell ersättning som clearingmedlemmarna mottar från den centrala motparten, eller eventuella likvida tillgångar av en sådan ersättning eller eventuella intäkter som de får till följd av ett krav enligt principen "inte sämre villkor för borgenär", i den mån dessa gäller kundpositioner. Sådana bestämmelser bör även gälla kontraktsarrangemang mellan kunder och indirekta kunder som erbjuder sina kunder indirekta clearingtjänster.
- (49) För att säkerställa en ändamålsenlig resolution av en central motpart bör värderingsprocessen så noggrant som möjligt fastställa eventuella förluster som behöver fördelas för att den centrala motparten ska återställa en balanserad derivatportfölj med utestående positioner och uppfylla löpande betalningsförpliktelser. Värderingen av en fallerande central motparts tillgångar och åtaganden bör baseras på rättvisa, försiktiga och realistiska antaganden

vid tidpunkten då resolutionsverktygen tillämpas. Värdet på åtagandena bör dock inte påverkas av värderingen av den centrala motpartens finansiella ställning. Det bör vara möjligt för resolutionsmyndigheterna att, i brådskande fall, snabbt värdera tillgångar eller åtaganden i en fallerande central motpart. Den värderingen bör vara preliminär och bör tillämpas till dess att en oberoende värdering görs.

- (50) Efter det att den centrala motparten har försatts i resolution bör resolutionsmyndigheten genomdriva alla utestående avtalsenliga skyldigheter som anges i den centrala motpartens verksamhetsregler, inklusive utestående återhämtningsåtgärder, utom i fall då utövat av en annan resolutionsbefogenhet eller användningen av ett annat resolutionsverktyg är lämpligare för att mildra negativa effekter på den finansiella stabiliteten eller för att inom rimlig tid säkra de kritiska funktionerna i den centrala motparten. Resolutionsmyndigheten bör ha rätt, men inte skyldighet, att genomdriva dessa avtalsenliga skyldigheter också efter resolution om skälen till att avstå från att genomdriva dem inte längre föreligger. För att clearingmedlemmar och andra berörda parter ska kunna förbereda sig för ett genomdrivande av de återstående skyldigheterna bör resolutionsmyndigheten underrätta berörda clearingmedlemmar och andra parter på förhand. Den fristen för förhandsmälan bör vara tre till sex månader.

Resolutionsmyndigheten bör, i samråd med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna för de berörda clearingmedlemmarna och alla andra parter som omfattas av befintliga och utestående skyldigheter, fastställa huruvida skälen till att inte genomdriva de avtalsenliga skyldigheterna inte längre föreligger och huruvida de återstående skyldigheterna ska genomdrivas. Om skälen fortfarande föreligger bör resolutionsmyndigheten avstå från att genomdriva dessa skyldigheter. Intäkterna från det försenade genomdrivandet av utestående avtalsenliga skyldigheter bör användas för att återhämta eventuella offentliga medel som har använts för att betala fordringar grundade på principen "inte sämre villkor för borgenär" som härrör från resolutionsmyndighetens beslut att inte genomdriva dessa skyldigheter eller från tillämpningen av ett statligt stabiliseringsverktyg. Resolutionsmyndigheten bör använda denna befogenhet till försenat genomdrivande endast i den mån detta inte strider mot skyddsåtgärden "inte sämre villkor för borgenär" med avseende på den intressent som kommer att bli föremål för det försenade genomdrivandet. I händelse av förluster som orsakas av obestånd bör resolutionsmyndigheten återställa den centrala motparten så att den får en balanserad derivatportfölj och fördela utestående förluster med hjälp av verktygen för fördelning av positioner och förluster. I händelse av förluster som inte orsakas av obestånd bör förlusterna absorberas av lagstadgade kapitalbasinstrument och fördelas på aktieägare upp till deras kapacitet antingen genom indragning eller överföring av äganderättsinstrument eller genom kraftig utspädning. Om dessa instrument inte är tillräckliga bör resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att skriva ned skulder och åtaganden utan säkerhet, i enlighet med deras rangordning enligt gällande nationell insolvensrätt, och använda verktyget för fördelning av förluster, i den mån som krävs, utan att äventyra den övergripande finansiella stabiliteten.

- (51) Om, efter det att förluster har absorberats och i tillämpliga fall den centrala motparten har återställts till en balanserad derivatportfölj och den centrala motpartens förfinansierade medel är uttömda, bör resolutionsmyndigheten säkerställa att dessa resurser återställs till de nivåer som krävs för att uppfylla tillsynsmässiga krav, endera genom fortsatt användning av verktygen i den centrala motpartens verksamhetsregler eller genom andra åtgärder. Resolutionsmyndigheterna bör i synnerhet ha möjlighet att ersätta clearingmedlemmar som inte är i obestånd och som skulle ha haft rätt till betalning enligt principen "inte sämre villkor för borgenär" för tillämpningen av verktyg för fördelning av förluster utöver dem som clearingmedlemmar skulle ha burit inom ramen för sina skyldigheter enligt den centrala motpartens verksamhetsregler med äganderättsinstrument, skuldinstrument eller instrument som erkänner en fordran på den centrala motpartens framtida vinster. När resolutionsmyndigheten bedömer ersättningsbeloppet och typen av ersättning kan den beakta till exempel den centrala motpartens finansiella sundhet och kvaliteten på de instrument som är tillgängliga för ersättning och för att följa principen "inte sämre villkor för borgenär". För att en lämplig incitamentsstruktur ska upprätthållas bör en sådan ersättning avspegla i vilken utsträckning en clearingmedlem har stöttat den centrala motpartens återhämtning och därför också ta hänsyn till clearingmedlemmarnas återstående utestående avtalsenliga skyldigheter gentemot den centrala motparten. En sådan ersättning bör räknas av från all rätt till betalning enligt principen "inte sämre villkor för borgenär".
- (52) Resolutionsmyndigheterna bör också säkerställa att kostnaderna för den centrala motpartens resolution minimeras och att borgenärer med samma förmånsrätt behandlas likvärdigt. Resolutionsmyndigheten bör kunna vidta en resolutionsåtgärd som avviker från principen om likabehandling av borgenärer om det motiveras av allmänintresset att uppnå resolutionsmålen och står i proportion till den risk som hanteras. Om resolutionsmyndigheten vidtar en sådan åtgärd bör den inte diskriminera någon på grundval av nationalitet.
- (53) Resolutionen av en central motpart bör inte medföra extraordinärt offentligt finansiellt stöd. De utestående återhämtningsverktygen och resolutionsverktygen, särskilt nedskrivningsverktyget, bör i största möjliga utsträckning tillämpas innan eller samtidigt som eventuella offentliga kapitaltillskott eller motsvarande extraordinärt offentligt finansiellt stöd ges till en central motpart. Användningen av extraordinärt offentligt finansiellt stöd för att bistå vid resolution av fallerande institut måste vara en sista utväg, vara tidsbegränsad och vara förenlig med relevanta bestämmelser om statligt stöd.

- (54) En ändamålsenlig resolutionsordning bör minimera de kostnader som drabbar skattebetalarna för resolutionen av en fallerande central motpart. Den bör säkerställa att centrala motparter kan försättas i resolution, utan att den finansiella stabiliteten äventyras. Nedskrivningsverktyget och verktygen för fördelning av förluster och positioner bör uppfylla det målet genom att säkerställa att aktieägare och motparter som finns bland borgenärerna i den fallerande centrala motparten lider relevanta förluster och bär en lämplig del av de kostnader som uppstår till följd av den centrala motpartens fallissemang. Nedskrivningsverktyget och verktygen för fördelning av förluster och positioner ger därmed aktieägare och motparter till centrala motparter starkare incitament att övervaka hälsan hos en central motpart under normala förhållanden i enlighet med rekommendationerna från rådet för finansiell stabilitet (FSB) som finns i dess dokument *Utmärkande drag för effektiva resolutionssystem för finansiella institut (Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions)*.
- (55) För att säkerställa att resolutionsmyndigheterna ges tillräcklig flexibilitet att fördela förluster och positioner till motparter under en rad olika omständigheter, bör dessa myndigheter kunna använda verktygen för fördelning av positioner och förluster såväl när målet är att bevara kritiska clearingtjänster i en central motpart i resolution som i samband med överföringen av kritiska tjänster till ett broinstitut eller en tredje part, varefter den del som finns kvar av den centrala motparten upphör att drivas och avvecklas.
- (56) Om verktygen för fördelning av positioner och förluster används med målet att återställa bärkraften i den fallerande centrala motparten, i syfte att möjliggöra fortsatt drift enligt fortlevnadsprincipen, bör ett utbyte av ledningen ingå i resolutionen, utom när det anses lämpligt och nödvändigt att behålla ledningen för att uppnå resolutionsmålen, och en därpå följande omstrukturering av den centrala motparten och dess verksamhet på ett sätt som hanterar orsakerna till dess fallissemang. Den omstruktureringen bör åstadkommas genom genomförande av en omorganiseringssplan för verksamheten, som bör vara förenlig med den omstruktureringssplan som den centrala motparten är skyldig att lämna enligt reglerna om statlig stöd.
- (57) Verktygen för fördelning av positioner och förluster bör användas i syfte att på nytt balansera den centrala motpartens derivatportfölj, hejda eventuella ytterligare förluster och utverka ytterligare medel för att hjälpa till att rekapitalisera den centrala motparten och fylla på dess förfinansierade medel. För att säkerställa att de är ändamålsenliga och uppnår sitt mål bör de kunna tillämpas på så många som möjligt av de kontrakt som ger upphov till åtaganden utan säkerhet eller som skapar en derivatportfölj som inte är balanserad för den fallerande centrala motparten. De bör ge möjlighet att auktionera ut positioner för clearingmedlemmar som hamnat på obestånd bland resterande clearingmedlemmar eller att fördela dem i den mån frivilliga arrangemang som ingår som en del av återhämtningsplanen inte är utömda när resolutionen inleds, att helt eller delvis säga upp kontraktet för clearingmedlemmar som hamnat på obestånd, för en berörd clearingtjänst eller tillgångsklass och andra kontrakt som den centrala motparten har, att göra ytterligare värderingsavdrag av utgående betalningar av variationssäkerhet till sådana medlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder, att använda utestående infordran av medel vid återhämtning som anges i återhämtningsplanerna, samt att använda ytterligare infordran av medel vid resolution och nedskrivning av kapital- och skuldinstrument som getts ut av den centrala motparten eller andra åtaganden utan säkerhet och en konvertering av eventuella skuldinstrument till aktier. Detta inbegriper möjligheten att tillämpa verktygen för fördelning av förluster för att bidra till återställandet av en balanserad derivatportfölj genom att förse den centrala motparten med medel för att godta ett auktionsbud, så att den centrala motparten kan fördela positionerna för den clearingmedlem som hamnat på obestånd eller göra betalningar på uppsagda kontrakt.
- (58) Vid användning av det verktyg för fördelning av förluster som möjliggör en minskning av värdet av eventuella vinster som ska betalas av den centrala motparten till clearingmedlemmar som inte är på obestånd bör resolutionsmyndigheten stödja sig på en behandling av variationssäkerhet i enlighet med den centrala motpartens kontostruktur, minskningen av värdet av eventuella vinster som ska betalas av den centrala motparten till clearingmedlemmar som inte är på obestånd, i tillämpliga fall, samt principen "inte sämre villkor för borgenär".
- (59) Med vederbörlig hänsyn till effekterna på den finansiella stabiliteten och som en sista utväg bör resolutionsmyndigheterna, under ett antal omständigheter, kunna utesluta eller delvis utesluta vissa kontrakt från positions- och förlustfördelning. I sådana fall där uteslutning tillämpas bör det vara möjligt att höja den exponerings- eller förlustnivå som tillämpas på andra kontrakt i syfte att beakta sådana uteslutningar, under förutsättning att principen "inte sämre villkor för borgenär" iakttas.
- (60) Om resolutionsverktygen har tillämpats för att överföra en central motparts kritiska funktioner eller bärkraftiga verksamhet till en enhet med sunda finanser, exempelvis en privat köpare eller ett broinstitut, bör den del som finns kvar av den centrala motparten avvecklas, vilket bör ske inom en lämplig tidsram, med beaktande av behovet av att den fallerande centrala motparten tillhandahåller tjänster till eller bistår köparen eller broinstitutet för att möjliggöra fortsatt utförande av den verksamhet eller tillhandahållande av de tjänster som överförs till dessa.
- (61) Verktyget för försäljning av verksamhet bör ge myndigheterna möjlighet att sälja den centrala motparten eller delar av dess affärsverksamhet till en eller flera köpare, utan aktieägarnas medgivande. Vid tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet bör myndigheterna vidta åtgärder för att saluföra den centrala motparten eller en del av dess affärsverksamhet genom ett öppet, transparent och icke-diskriminerande förfarande, och samtidigt eftersträva högsta möjliga försäljningspris.

- (62) Eventuella nettointäkter från överföringen av tillgångarna eller åtagandena hos den centrala motparten i resolution vid tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet bör gynna den enhet som blivit föremål för avvecklingsförfarandena. Eventuella nettointäkter från överföringen av äganderättsinstrument, som getts ut av den centrala motparten i resolution vid tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet, bör komma aktieägarna till godo. All eventuell ersättning som betalas av köparen bör också vara till förmån för alla clearingmedlemmar som inte är på obestånd och som har lidit förluster. Alla sådana nettointäkter eller tillgångar bör vara föremål för fullt återhämtande av alla offentliga medel som tillhandahållits vid resolution. Intäkterna bör beräknas netto, efter avdrag för de kostnader som har uppstått genom den centrala motpartens fallissemang och genom resolutionsförfarandet.
- (63) För att i tid genomföra försäljningen av en verksamhet och skydda den finansiella stabiliteten bör bedömningen av köparen av ett kvalificerat innehav göras i så god tid att det inte försenar användningen av verktyget för försäljning av verksamhet. Den centrala motparten, köparen eller båda, beroende på effekterna av verktyget för försäljning av verksamhet och slaget av förvärv, bör kunna utöva eller behålla sin befintliga rätt till medlemskap och tillgång till betalnings- och avvecklingssystem och andra anknutna finansmarknadsinfrastrukturer och handelsplatser. Sådan rätt bör inte nekas, vare sig på grund av att de relevanta kriterierna för medlemskap eller deltagande inte har uppfyllts eller på grund av otillräckligt kreditbetyg. En köpare som inte uppfyller dessa kriterier kan utöva sådan rätt endast under en viss period som ska fastställas av resolutionsmyndigheten.
- (64) Det är sannolikt systemviktigt med information om saluföringen av en fallerande central motpart och om de förhandlingar med potentiella köpare som föregår användningen av verktyget för försäljning av verksamhet. För att säkerställa finansiell stabilitet är det viktigt att det är möjligt att skjuta upp offentliggörandet av sådan information enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 (*) så länge som det krävs för att planera och organisera resolutionen av den centrala motparten i enlighet med de tidsfrister som medges i enlighet med ordningen om marknadsmissbruk.
- (65) Liksom en central motpart som helt eller delvis ägs av en eller flera offentliga myndigheter eller kontrolleras av resolutionsmyndigheten, bör ett broinstitut ha som främsta syfte att säkerställa att väsentliga finansiella tjänster fortsätter att tillhandahållas till clearingmedlemmar och kunder till den centrala motpart som försatts i resolution och att väsentlig finansiell verksamhet fortsätter att utföras. Ett broinstitut bör drivas som en bärkraftig enhet enligt fortlevnadsprincipen (*going concern*) och antingen återintroduceras på marknaden när villkoren är lämpliga eller avvecklas om det inte längre är bärkraftigt.
- (66) Om andra alternativ inte finns att tillgå eller om de visar sig vara otillräckliga för att skydda finansiell stabilitet bör statens deltagande i form av stöd till eget kapital eller tillfälligt offentligt ägande vara möjligt, i enlighet med tillämpliga regler om statligt stöd, inklusive en omstrukturering av den centrala motpartens verksamhet. För att undvika moralisk risk bör sådant extraordinärt offentligt finansiellt stöd endast ges som en sista utväg, vara tillfälligt till sin natur och alltid återhämtas under en lämplig period. Därför bör omfattande och trovärdiga arrangemang för återhämtande av medel, som inte utgör något hinder för tillämpning av statliga stabiliseringsverktyg, inrättas av medlemsstaterna. Tillämpningen av statliga stabiliseringsverktyg påverkar inte en centralbanks roll vad gäller potentiellt tillhandahållande, uteslutande efter centralbankens eget skön, av likvida medel till det finansiella systemet, även under perioder av stress.
- (67) För att säkerställa att en resolutionsmyndighet har möjlighet att tillämpa verktygen för fördelning av förluster och positioner verktygen på kontrakt med enheter baserade i tredjeländer bör ett erkännande av denna möjlighet inkluderas i den centrala motpartens verksamhetsregler.
- (68) Resolutionsmyndigheterna bör ha alla de nödvändiga rättsliga befogenheter som i olika kombinationer skulle kunna utövas när resolutionsverktygen tillämpas. De bör omfatta befogenhet att överföra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden i en fallerande central motpart till en annan enhet, såsom en annan central motpart eller ett broinstitut, befogenhet att skriva ned eller dra in äganderättsinstrument, eller skriva ned eller konvertera åtaganden i en fallerande central motpart, befogenhet att skriva ned variationssäkerhet, befogenhet att genomdriva tredje parts eventuella utestående skyldigheter mot den centrala motparten, inbegripet infordran av medel vid återhämtning, enligt den centrala motpartens verksamhetsregler, och tilldelning av positioner, befogenhet att utöva infordran av medel vid resolution, befogenhet att helt eller delvis säga upp den centrala motpartens kontrakt, befogenhet att ersätta ledningen samt befogenhet att införa ett tillfälligt moratorium för betalning av fordringar. Den centrala motparten, dess styrelseledamöter och verkställande ledning bör förbli ansvariga, om inte annat följer av nationell civil- eller straffrätt, för den centrala motpartens fallissemang.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordningen) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (EUT L 173, 12.6.2014, s. 1).

- (69) Resolutionsramen bör inkludera förfarandekrav för att säkerställa att resolutionsåtgärder meddelas på korrekt sätt och offentliggörs. Eftersom uppgifter som resolutionsmyndigheter och deras professionella rådgivare inhämtar under resolutionsförandet sannolikt är känsliga, bör dessa, innan resolutionsbeslutet offentliggörs, omfattas av en ändamålsenlig konfidentialitetsordning. Hänsyn måste tas till att uppgifter om innehåll och detaljer om återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av eventuella bedömningar av dessa planer kan få långtgående effekter, särskilt för berörda företag. Alla uppgifter som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas oavsett om de gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda, användningen av ett särskilt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena, måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden. Uppgifter om att resolutionsmyndigheten undersöker en viss central motpart skulle kunna räcka för att negativa följder skulle kunna uppstå för den centrala motparten. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla konfidentialiteten kring sådana uppgifter, såsom innehåll och detaljer i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultatet av eventuella bedömningar som genomförs i det sammanhanget.
- (70) Resolutionsmyndigheter bör ha kompletterande befogenheter för att säkerställa att överföringen av äganderättsinstrument eller skuldinstrument, tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter, inbegripet positioner och tillhörande marginalsäkerhet, genomförs effektivt. Befogenheterna bör, med förbehåll för de skyddsåtgärder som specificeras i denna förordning, inkludera befogenheten att avlägsna tredje parter rättigheter från de överförda instrumenten eller tillgångarna och befogenheten att genomdriva kontrakt och tillgodose kontinuiteten i överenskommelser gentemot mottagaren av de överförda tillgångarna och äganderättsinstrumenten. Anställdas rätt att säga upp ett anställningsavtal bör dock inte påverkas. En parts rätt att säga upp ett kontrakt med en central motpart i resolution, eller med en koncernenhet i en sådan, av andra orsaker än att den fallerande centrala motparten är i resolution, bör inte heller påverkas. Resolutionsmyndigheterna bör ha den kompletterande befogenheten att kräva att den resterande delen av en central motpart som avvecklas enligt normala insolvensförfaranden tillhandahåller tjänster som är nödvändiga för att verksamheten ska kunna fortsätta i den centrala motpart till vilken tillgångar, kontrakt eller äganderättsinstrument har överförts genom användning av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutsverktyget.
- (71) Eftersom det skulle kunna krävas att krishanteringsåtgärder vidtas brådskande på grund av allvarliga risker för den finansiella stabiliteten i medlemsstaten och unionen, bör förfaranden enligt nationell rätt avseende ansökan till en rättslig myndighet om förhandsgodkännande av en krishanteringsåtgärd och domstolens behandling av en sådan ansökan vara skyndsamma. Med hänsyn till kravet att en krishanteringsåtgärd ska vidtas brådskande bör domstolen besluta inom 24 timmar och medlemsstaterna bör säkerställa att den relevanta myndigheten kan fatta sitt beslut omedelbart efter domstolens avgörande. Detta bör inte påverka de berörda parternas rätt att begära att domstolen om att upphäva ett beslut under en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten har vidtagit krishanteringsåtgärden.
- (72) I enlighet med artikel 47 i stadgan har de berörda parterna rätt till en rättvis rättegång och till ett effektivt rättsmedel mot åtgärder som berör dem. Därför bör beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna kunna överklagas.
- (73) Resolutionsåtgärder som vidtas av nationella resolutionsmyndigheter skulle kunna kräva ekonomiska bedömningar och ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. De nationella resolutionsmyndigheterna har specifikt utrustats med den sakkunnighet som behövs för att utföra dessa bedömningar och besluta om lämplig användning av utrymmet för skönsmässig bedömning. Det är därför viktigt att säkerställa att de ekonomiska bedömningar som görs i det sammanhanget av de nationella resolutionsmyndigheterna används som grund av de nationella domstolarna när de ser över de berörda krishanteringsåtgärderna. De bedömningarnas komplexa karaktär bör dock inte hindra nationella domstolar från att pröva huruvida de bevis resolutionsmyndigheten åberopar är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, huruvida dessa bevis utgör alla relevanta uppgifter som bör beaktas vid bedömningen av en komplicerad situation och huruvida de styrker de slutsatser som dragits.
- (74) För att täcka synnerligen brådskande situationer och eftersom uppskjutandet av ett beslut av resolutionsmyndigheterna skulle kunna hindra upprätthållandet av kritiska funktioner, är det nödvändigt att föreskriva att inlämnande av ett överklagande inte automatiskt bör skjuta upp verkan av det överklagade beslutet och att resolutionsmyndighetens beslut bör vara omedelbart verkställbart.
- (75) Där det behövs för att skydda tredje parter som i god tro har förvärvat tillgångar, kontrakt, rättigheter och åtaganden i den centrala motparten i resolution genom resolutionsmyndigheternas utövande av sina resolutionsbefogenheter och för att säkerställa stabiliteten på de finansiella marknaderna, bör vidare rätten att överklaga inte påverka någon senare administrativ akt eller transaktion som ingåtts på grundval av ett upphävt beslut. Korrigering åtgärder för att rätta till ett felaktigt beslut bör därför i sådana fall begränsas till ersättning för den skada som de berörda personerna lidit.

- (76) För att uppnå en ändamålsenlig resolution och för att undvika lagvalskonflikter bör inga normala insolvensförfaranden med avseende på den fallerande centrala motparten inledas eller fortgå medan resolutionsmyndigheten utövar sina resolutionsbefogenheter eller tillämpar resolutionsverktygen, utom på resolutionsmyndighetens initiativ eller med dess samtycke. Det är lämpligt och nödvändigt att, under en begränsad tidsperiod, tillfälligt upphäva vissa avtalsenliga skyldigheter för att ge resolutionsmyndigheten tid att faktiskt tillämpa resolutionsverktygen. Detta bör dock inte gälla en fallerande central motparts förpliktelser avseende system utformade enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG⁽⁷⁾, inbegripet andra centrala motparter och centralbanker. Genom direktiv 98/26/EG reduceras den risk som är förknippad med att delta i system för överföring av betalningar och värdepapper, i synnerhet genom att störningarna minskas i händelse av att en deltagare i systemet blir insolvent. För att säkerställa att dessa skydd tillämpas korrekt i krissituationer, samtidigt som lämplig säkerhet för operatörer av system för överföring av betalningar och värdepapper och andra marknadsdeltagare upprätthålls, bör krisförebyggande åtgärder eller resolutionsåtgärder inte anses utgöra insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, under förutsättning att väsentliga förpliktelser enligt kontraktet även fortsättningsvis fullgörs. Driften av ett system utformat enligt direktiv 98/26/EG, eller den rätt till säkerhet som garanteras i det direktivet, bör inte undergrävas.
- (77) För att säkerställa att resolutionsmyndigheter, när de överför tillgångar och åtaganden till en köpare i den privata sektorn eller ett broinstitut, ges en tillräcklig tidsperiod för att identifiera kontrakt som behöver överföras, kan det vara lämpligt att införa proportionerliga begränsningar av motparters rätt att slutavräkna, påskynda eller på annat sätt säga upp finansiella avtal före överföringen. En sådan begränsning skulle vara nödvändig för att låta myndigheterna få en rättvisande bild av den fallerande centrala motpartens balansräkning, utan de förändringar av värden och omfattning som en utbredd användning av uppsägningsrättigheter skulle medföra. För att i så liten utsträckning som möjligt inter文enera i motparters avtalsenliga rättigheter bör begränsningen av uppsägningsrätten bara gälla under kortast möjliga period och bara vara tillämplig med avseende på den krisförebyggande åtgärden eller resolutionsåtgärden – inbegripet förekomsten av en händelse med direkt koppling till användningen av en sådan åtgärd – och på uppsägningsrätten på grund av att någon annan skyldighet inte uppfyllts, inklusive underlåtenhet att betala eller tillhandahålla marginalsäkerheter, bör kvarstå.
- (78) För att bevara legitima kapitalmarknadsarrangemang i händelse av överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, kontrakt, rättigheter och åtaganden i en fallerande central motpart, är det lämpligt att inkludera skyddsåtgärder för att, beroende på vad som är lämpligt, förhindra uppdelning av inbördes sammanlänkade åtaganden, rättigheter och kontrakt. En sådan begränsning av viss praxis i samband med inbördes sammanlänkade kontrakt och därtill hörande säkerhet bör utsträckas till att även gälla kontrakt med samma motpart som täcks av arrangemang om säkerheter, avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal, slutavräkningsbestämmelser och arrangemang om strukturerad finansiering. Om skyddsåtgärden är tillämplig bör resolutionsmyndigheterna vara skyldiga att överföra alla kontrakt med koppling till varandra i ett skyddat arrangemang eller låta alla ligga kvar i den del som finns kvar av den fallerande centrala motparten. Skyddsåtgärderna bör säkerställa att behandlingen av exponeringar som täcks av ett nettingsavtal i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽⁸⁾ påverkas i minsta möjliga grad vid beräkning av lagstadgat kapital.
- (79) Unionens centrala motparter tillhandahåller tjänster till clearingmedlemmar och deras kunder som är belägna i tredjeland, och tredjeländers centrala motparter tillhandahåller tjänster till clearingmedlemmar och deras kunder som är belägna i unionen. En ändamålsenlig resolution av internationellt verksamma centrala motparter kräver samarbete mellan medlemsstaternas myndigheter och myndigheter i ett tredjeland. I detta syfte bör Esma ge vägledning om det relevanta innehållet i samarbetsarrangemang som ingår med myndigheter i tredjeländer. Samarbetsarrangemangen bör säkerställa effektiv planering, effektivt beslutsfattande och effektiv samordning vad gäller internationellt verksamma centrala motparter. Nationella resolutionsmyndigheter bör under vissa omständigheter erkänna och verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland. Samarbete bör också ske med avseende på dotterföretag till centrala motparter i unionen eller i tredjeland och deras clearingmedlemmar och kunder.
- (80) För att säkerställa att administrativa sanktioner tillämpas konsekvent i alla medlemsstater vid åsidosättande av bestämmelserna i denna förordning bör denna förordning innehålla en förteckning över de viktigaste administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som måste finnas tillgängliga för resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna, bestämmelser om befogenheten att ålägga alla personer, såväl juridiska som fysiska, som är ansvariga för en överträdelse sådana administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder samt en förteckning över de viktigaste kriterierna för fastställandet av nivån på och typen av sådana administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder, samt nivåer på administrativa sanktionsavgifter. Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder bör fastställas med hänsyn till faktorer som identifierade finansiella

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

fördelar till följd av överträdelsen, överträdelsens allvar och varaktighet, försvårande eller förmildrande omständigheter samt vikten av att straffavgifterna får en avskräckande effekt och om lämpligt inkluderar en rabatt för samarbete med resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten. Beslut om och offentliggörande av administrativa sanktioner bör respektera de grundläggande rättigheterna enligt stadgan.

- (81) För att säkerställa en konsekvent harmonisering och ett adekvat skydd för marknadsaktörer i hela unionen bör kommissionen ges befogenhet att anta förslag till tekniska standarder för tillsyn, utarbetade av Esma, genom delegerade akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 för att specificera följande uppgifter: a) innehållet i de skriftliga arrangemangen och förfarandena för resolutionskollegiernas funktionssätt, b) metoden för att beräkna och upprätthålla det belopp av ytterligare förfinansierade avsatta egna medel som ska användas av den centrala motparten vid återhämtning och de förfaranden, i fall då sådana egna medel inte är tillgängliga, som ska göra det möjligt för den centrala motparten att tillämpa återhämtningsåtgärder som kräver bidrag från clearingmedlemmar som inte är på obestånd och därefter återbetala sådana clearingmedlemmar, c) metoden för bedömning av återhämtningsplaner, d) innehållet i resolutionsplanerna, e) ordningsföljden för fördelning, maximiperioden och maximandelen avseende den centrala motpartens årliga vinst inom ramen för ersättningsmekanismen vid återhämtning, f) de uppgifter som är relevanta för utförandet av värderingar, g) metoden för att beräkna den buffert för ytterligare förluster som ska ingå i preliminära värderingar, h) de minimiuppgifter som bör ingå i en omorganiseringsplan för av verksamheten, i) de kriterier som en omorganiseringsplan för verksamheten ska uppfylla, j) metoden för slutlig värdering enligt principen "inte sämre villkor för borgenär" samt k) villkoren för att clearingmedlemmar ska kunna överföra ersättning till sina kunder i linje med kontraktssymmetriprincipen och de villkor på vilka det kan anses vara proportionellt.
- (82) Kommissionen bör kunna tillfälligt upphäva ett clearingkrav som inrättats enligt artikel 5 i förordning (EU) nr 648/2012 efter en begäran från resolutionsmyndigheten för en central motpart i resolution eller dess behöriga myndighet, på eget initiativ eller på begäran av den behöriga myndighet som ansvarar för övervakningen av en clearingmedlem i en central motpart i resolution, och efter att ha erhållit ett icke-bindande yttrande från Esma, för en särskild typ av motpart eller för särskilda klasser av OTC-derivat som clearas av en central motpart i resolution. Beslut om tillfälligt upphävande av clearingkravet bör bara tas om det är nödvändigt för att bevara finansiell stabilitet och marknadens förtroende, särskilt för att undvika spridningseffekter och förhindra att motparter och investerare har höga och osäkra riskexponeringar gentemot en central motpart. När kommissionen antar sitt beslut bör den beakta resolutionsmålen, kriterierna i förordning (EU) nr 648/2012 vad gäller OTC-derivat som ska omfattas av clearingkravet för de OTC-derivat för vilka tillfälligt upphävande begärts och huruvida ett tillfälligt upphävande av clearingkravet är nödvändigt för att bevara den finansiella stabiliteten eller de finansiella marknadernas korrekta funktionssätt i unionen. Esma bör ha möjlighet att begära att kommissionen tillfälligt upphäver handelsskyldigheten i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 600/2014⁽¹⁾, om Esma anser att ett tillfälligt upphävande av clearingkravet innebär en väsentlig ändring av kriterierna för handelsskyldigheten. Upphävandet bör vara av tillfällig art, med möjlighet till förlängning. På samma sätt bör uppgiften för den centrala motpartens riskkommitté, såsom fastställs i artikel 28 i förordning (EU) nr 648/2012, stärkas för att ytterligare uppmuntra den centrala motparten att hantera sina risker försiktigt och förbättra sin resiliens.

Riskkommitténs medlemmar bör ha möjlighet att underrätta den behöriga myndigheten om den centrala motparten inte följer riskkommitténs råd, och företrädare för clearingmedlemmar och kunder i riskkommittén bör kunna använda information som lämnats för att övervaka deras exponeringar mot en central motpart i enlighet med konfidentialitetsskyddet och utan att det påverkar tillämpningen av de begränsningar för informationsutbyte som fastställs i konkurrensrätten. Slutligen bör de centrala motparternas resolutionsmyndigheter också ges tillgång till all nödvändig information i transaktionsregister. Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 648/2012 och (EU) 2015/2365⁽²⁾ bör därför ändras i enlighet med detta.

- (83) För att säkerställa ett korrekt genomförande av FSB:s referensräntereform är det nödvändigt att göra det klart för marknadsdeltagarna att transaktioner som ingåtts eller förnyats innan clearing- eller marginalkrav börjat tillämpas på OTC-derivattransaktioner som hänvisar till en referensränta (*äldre transaktioner*) inte kommer att omfattas av kraven i förordning (EU) nr 648/2012 när de förnyats enbart i syfte att genomföra eller förbereda genomförandet av referensräntereformen. Detta skulle också förhindra varje risk för att unionens motparter till dessa äldre transaktioner är oförberedda när ett specifikt referensvärde ändras väsentligt eller upphör, vilket minskar den därmed sammanhängande oron för den finansiella stabiliteten. En sådan strategi ligger i linje med de internationella riktlinjerna från Baselkommittén för banktillsyn och Internationella organisationen för värdepapperstillsyn (Iosco).

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 600/2014 av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 84).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 337, 23.12.2015, s. 1).

- (84) För att genomföra resolution av centrala motparter på ett ändamålsenligt sätt bör de skyddsåtgärder som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG⁽¹³⁾ inte tillämpas på några begränsningar av verkställigheten av ett avtal om finansiellt säkerhetsställande eller av verkan av ett avtal om finansiell säkerhet eller slutavräknings- eller kvittningsbestämmelser som föreskrivs i denna förordning.
- (85) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132⁽¹⁴⁾, 2004/25/EG⁽¹⁵⁾ och 2007/36/EG⁽¹⁶⁾ innehåller regler om skydd av aktieägare i och borgenärer till centrala motparter som ingår i tillämpningsområdet för de direktiven. I en situation där resolutionsmyndigheterna behöver agera snabbt enligt denna förordning skulle de reglerna kunna hindra resolutionsmyndigheterna från att vidta ändamålsenliga resolutionsåtgärder och tillämpa resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter på ett ändamålsenligt sätt. Undantagen enligt direktiv 2014/59/EU bör följaktligen utvidgas till att omfatta åtgärder som vidtas enligt denna förordning. För att garantera största möjliga rättssäkerhet för intressenter bör undantagen definieras tydligt och snävt och enbart kunna användas i det allmänna intresset och när villkoren för utlösande av resolution är uppfyllda.
- (86) För att undvika dubbla kravuppsättningar bör direktiv 2014/59/EU och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014⁽¹⁷⁾ ändras så att sådana enheter som också är auktoriserade i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012 utesluts från deras tillämpningsområden.
- (87) I artikel 54.2 i förordning (EU) nr 600/2014 föreskrivs en övergångsperiod under vilken artiklarna 35 eller 36 i den förordningen inte ska vara tillämplig på de centrala motparter eller handelsplatser som ansökt hos sin behöriga myndighet om att få utnyttja övergångsarrangemangen för börshandlade derivat. Den övergångsperiod under vilken en handelsplats eller en central motpart av sin nationella behöriga myndighet kan beviljas undantag från tillämpningen av artiklarna 35 och 36 i den förordningen avseende börshandlade derivat löpte ut den 3 juli 2020. De nuvarande marknadsförhållandena, med en hög grad av osäkerhet och volatilitet på grund av covid-19-pandemin, inverkar negativt på verksamheten vid centrala motparter och handelsplatser genom att de operativa riskerna ökar. Dessa ökade risker kan, i kombination med en begränsad kapacitet för bedömning av begäran om tillträde och för hantering av migreringen av transaktionsflöden, inverka negativt på marknadernas funktion och den finansiella stabiliteten. I den förordningen föreskrivs dessutom en ny ordning för börshandlade derivat vad gäller tillträde till kritiska marknadsinfrastrukturer, som syftar till att skapa jämvikt mellan den ökade konkurrensen bland sådana infrastrukturer och behovet av att bevara deras operativa integritet.

Även om man genom den förordningen har försökt skapa en konkurrensutsatt marknad för finansiella infrastrukturer bör ekonomiska aktörer därför inte förvänta sig att befintliga regler och prioriteringar upprätthålls när de ekonomiska förhållandena förändras till följd av särskilt en större ekonomisk kris. Detta gäller i synnerhet på ett område där interaktionen mellan kritiska marknadsinfrastrukturer, såsom infrastrukturer för handel och clearing, kräver en exceptionell operativ förmåga att stå emot en ogynnsam marknadsutveckling, eftersom varje fallissemang i sådana kritiska infrastrukturer utgör en risk för den finansiella stabiliteten. Som en följd av covid-19-pandemin har den dag då den nya ordningen med öppet tillträde för handelsplatser och centrala motparter som erbjuder handels- och clearingtjänster för börshandlade derivat börjar gälla skjutits upp ett år, till den 3 juli 2021.

- (88) För att säkerställa att centrala motparters resolutionsmyndigheter är representerade i alla relevanta forum och för att säkerställa att Esma drar nytta av all sakkunskap som krävs för att utföra uppgifterna i samband med återhämtning och resolution av centrala motparter, bör förordning (EU) nr 1095/2010 ändras för att inkludera centrala motparters nationella resolutionsmyndigheter i begreppet behöriga myndigheter enligt den förordningen.
- (89) För att förbereda Esmas beslut vad gäller de uppgifter som den tilldelats, som inbegriper utarbetande av förslag till tekniska standarder för förhands- och efterhandsvärderingar och för resolutionskollegier och resolutionsplaner och av riktlinjer om villkoren för resolution och om bindande medling samt för att säkerställa ett omfattande deltagande av Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA) och dess medlemmar i beredningen av

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

⁽¹⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt (EUT L 169, 30.6.2017, s. 46).

⁽¹⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).

⁽¹⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägarers rättigheter i börsnoterade företag (EUT L 184, 14.7.2007, s. 17).

⁽¹⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

dessa beslut, bör Esma skapa en intern kommitté (*Esmas resolutionskommitté*) med resolutionsmyndigheter som medlemmar. I relevanta fall bör de behöriga myndigheter som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁽¹⁸⁾, inbegripet Europeiska centralbanken, och de resolutionsmyndigheter som anges i direktiv 2014/59/EU, inbegripet den gemensamma resolutionsnämnd som inrättats genom förordning (EU) nr 806/2014, inbjudas att delta som observatörer.

- (90) Esmas resolutionskommitté bör rådfrågas under utarbetandet av den begreppsmässiga ramen för bedömning av centrala motparters förmåga att stå emot negativ marknadsutveckling, när denna bedömning inbegriper den aggregerade effekten av centrala motparters återhämtnings- och resolutionsarrangemang på unionens finansiella stabilitet. I sådana fall bör Esmas resolutionskommitté rådfrågas även vid bedömningen av resultaten av sådana stresstester.
- (91) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheterna och iaktar de rättigheter, friheter och principer som erkänns i stadgan.
- (92) När behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fattar beslut eller vidtar åtgärder inom ramen för denna förordning, bör de alltid ta vederbörlig hänsyn till vilka effekter deras beslut och åtgärder får för den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och för den ekonomiska situationen i andra medlemsstater där den centrala motpartens verksamhet är kritisk eller viktig för lokala finansiella marknader, inklusive där clearingmedlemmar och, om relevant information finns tillgänglig, deras kunder är belägna och där anknutna handelsplatser och finansmarknadsinfrastrukturer, inklusive samverkande centrala motpartar, är etablerade.
- (93) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att harmonisera regler och förfaranden för återhämtning och resolution av centrala motpartar, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av hur centrala motparters fallissemang kan påverka hela unionen, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (94) Denna förordning bör inte börja tillämpas förrän den 12 augusti 2022 för att fastställa alla nödvändiga genomförandeåtgärder och ge centrala motpartar och andra marknadsdeltagare möjlighet att vidta de åtgärder som krävs för att efterleva bestämmelserna. Kravet på centrala motpartar att använda avsatta egna medel vid återhämtning och bestämmelserna om ersättning till clearingmedlemmar i det extraordinära fall då värderingsavdrag från vinster på variationssäkerhet tillämpas vid återhämtning är emellertid beroende av att lämpliga tekniska standarder för tillsyn har fastställts. Det är därför lämpligt att senarelägga tillämpningsdatumet för en sådan bestämmelse till och med den 12 februari 2023. Dessutom bör vissa bestämmelser som gäller centrala motparters återhämtningsplaner och antagandet och översynen av återhämtningsplaner, inbegripet skyldigheten att lämna in en återhämtningsplan, tillämpas från och med ett tidigare datum eftersom alla centrala motpartar redan har återhämtningsplaner, i enlighet med de principer för finansmarknadsinfrastrukturer (*Principles for Financial Market Infrastructures*) som getts ut av Kommittén för betalningar och marknadsinfrastruktur (*Committee on Payments and Market Infrastructures*) och Iosco. Centrala motpartar som redan auktoriserats inom ramen för förordning (EU) nr 648/2012 bör vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att de kommer att kunna lämna in sina återhämtningsplaner till de behöriga myndigheterna senast den 12 februari 2022. De bestämmelser som gäller återhämtningsplaner bör tillämpas från och med den 12 februari 2022. Om resolutionsmyndigheten inte har rådfrågats om den centrala motpartens återhämtningsplan innan övriga bestämmelser i denna förordning börjar gälla, bör den behöriga myndigheten för den centrala motparten utan dröjsmål rådfråga resolutionsmyndigheten om den centrala motpartens återhämtningsplan. För att säkerställa rättssäkerhet för motpartar bör de ändringar av förordning (EU) nr 648/2012 som är avsedda att säkerställa ett korrekt genomförande av FSB:s referensräntereform vara tillämpliga från och med dagen för denna förordnings ikraftträdande.
- (95) För att säkerställa att ökade operativa risker till följd av tillämpningen av ordningen med öppet tillträde för börshandlade derivat inte äventyrar marknadernas funktion eller den finansiella stabiliteten och för att undvika diskontinuitet är det nödvändigt att retroaktivt tillämpa förlängningen av sådana övergångsperioder från och med den 4 juli 2020 till och med den 3 juli 2021.

⁽¹⁸⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

- (96) Förordningen bör säkerställa att de centrala motparterna har en tillräcklig förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering med minimala effekter på den finansiella stabiliteten och samtidigt eftersträva att undvika följder för skattebetalarna. I överensstämmelse med de internationellt överenskomna principerna för ändamålsenliga resolutionsordningar för finansiella institut, som utarbetats av FSB, bör denna förordning säkerställa att andelsinnehavare i en central motpart i resolution absorberar förluster först, på ett sätt som minimerar risken för rättsliga åtgärder från andelsinnehavarna, i händelse av att deras förluster vid resolution är större än de förluster som de skulle ha drabbats av vid normala insolvensförfaranden enligt principen "inte sämre villkor för borgenär". Den 15 november 2018 offentliggjorde FSB ett samrådsdokument med titeln *Finansiella resurser till stöd för resolution av centrala motparter och om behandlingen av centrala motparters kapital i resolution (Financial resources to support CCP resolution and the treatment of CCP equity in resolution)*.

På grundval av samrådssvaren på detta dokument och av kompletterande bedömningar, planerar FSB att i slutet av 2020 utfärda riktlinjer för hur eget kapital bör användas vid resolution av centrala motparter på ett sätt som minimerar risken för rättsliga åtgärder från andelsinnehavarna till följd av att principen "inte sämre villkor för borgenär" tillämpas. Efter offentliggörandet av dessa riktlinjer bör kommissionen se över tillämpningen av reglerna i denna förordning med avseende på nedskrivningen av eget kapital i resolution, varvid dessa internationellt överenskomna standarder ska beaktas. Utöver denna specifika översyn bör kommissionen se över tillämpningen av denna förordning efter fem år från dagen för dess ikraftträdande, och därvid bland annat beakta den internationella utvecklingen. Denna allmänna översyn bör omfatta åtminstone vissa kärnfrågor som rör återhämtning och resolution av centrala motparter, till exempel vilka finansiella resurser som resolutionsmyndigheterna har att tillgå för att täcka förluster som inte orsakas av obestånd och vilka av de centrala motparternas egna resurser som ska användas för återhämtning och resolution.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

INNEHÅLL OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Innehåll

I denna förordning fastställs regler och förfaranden för återhämtning och resolution av centrala motparter som är auktoriserade i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012 och regler för överenskommelser med tredjeländer i fråga om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *central motpart*: en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012.
2. *resolutionskollegium*: det kollegium som inrättats enligt artikel 4.
3. *resolutionsmyndighet*: en myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 3.
4. *resolutionsverktyg*: ett resolutionsverktyg som anges i artikel 27.1.
5. *resolutionsbefogenhet*: en befogenhet som anges i artiklarna 48–58.
6. *resolutionsmål*: de resolutionsmål som anges i artikel 21.

7. *behörig myndighet*: en myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 22 i förordning (EU) nr 648/2012.
8. *obeståndshändelse*: ett scenario i vilket den centrala motparten har förklarat någon av de följande på obestånd:
 - a) En eller flera clearingmedlemmar i enlighet med det förfarande som anges i artikel 48 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - b) En eller flera samverkande centrala motparter i enlighet med relevanta kontraktarrangemang eller med det förfarande som anges i artikel 52 i förordning (EU) nr 648/2012.
9. *icke-obeståndshändelse*: ett scenario där förluster uppstår för en central motpart på grund av något annat än en obeståndshändelse, inbegripet men inte begränsat till näringsverksamhet, förvar och förvaltning, investering, rättsliga eller operativa misslyckanden eller bedrägeri, inbegripet misslyckanden till följd av cyberattacker.
10. *resolutionsplan*: en resolutionsplan för en central motpart som upprättats i enlighet med artikel 12.
11. *resolutionsåtgärd*: ett beslut att placera en central motpart i resolution enligt artikel 22, tillämpa ett resolutionsverktyg eller utöva en eller flera resolutionsbefogenheter.
12. *clearingmedlem*: en clearingmedlem enligt definitionen i artikel 2.14 i förordning (EU) nr 648/2012.
13. *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artikel 4.1.15 a i förordning (EU) nr 575/2013.
14. *central motpart i tredjeland*: en central motpart vars huvudkontor är etablerat i ett tredjeland.
15. *kvittningsavtal*: ett avtal genom vilket två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som den centrala motparten i resolution och en motpart har kan kvittas mot varandra.
16. *finansmarknadsinfrastruktur*: en central motpart, en värdepapperscentral, ett transaktionsregister, ett betalningssystem eller ett annat system som en medlemsstat definierat och betecknat som system enligt artikel 2 a i direktiv 98/26/EG.
17. *handelsplats*: en handelsplats enligt definitionen i artikel 2.4 i förordning (EU) nr 648/2012.
18. *kund*: en kund enligt definitionen i artikel 2.15 i förordning (EU) nr 648/2012.
19. *andra systemviktiga institut*: sådana andra systemviktiga institut som avses i artikel 131.3 i direktiv 2013/36/EU.
20. *indirekt kund*: ett företag som har upprättat indirekta clearingarrangemang med en clearingmedlem i den mening som avses i artikel 4.3 andra stycket i förordning (EU) nr 648/2012.
21. *samverkande central motpart*: en central motpart med vilken en samverkansöverenskommelse har inrättats.
22. *återhämtningsplan*: en återhämtningsplan som utformas och upprätthålls av en central motpart i enlighet med artikel 9.
23. *styrelse*: den administrativa styrelse och/eller det tillsynsråd som inrättats enligt nationell bolagsrätt och i enlighet med artikel 27.2 i förordning (EU) nr 648/2012.
24. *tillsynskollegium*: det kollegium som avses i artikel 18.1 i förordning (EU) nr 648/2012.
25. *kapital*: kapital enligt definitionen i artikel 2.25 i förordning (EU) nr 648/2012.
26. *vattenfallsprincipen vid obestånd*: vattenfallsprincipen vid obestånd i enlighet med artikel 45 i förordning (EU) nr 648/2012.
27. *kritiska funktioner*: aktiviteter, tjänster eller transaktioner som tillhandahålls tredje parter utanför den centrala motparten, som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten i en eller flera medlemsstater på grund av den centrala motpartens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa aktiviteter, tjänsters eller transaktioners uthyrbarhet.

28. *koncern*: en grupp enligt definitionen i artikel 2.16 i förordning (EU) nr 648/2012.
29. *anknuten finansmarknadsinfrastruktur*: en finansmarknadsinfrastruktur med vilken den centrala motparten har ingått kontraktsarrangemang, inbegripet samverkansöverenskommelser.
30. *extraordinärt offentligt finansiellt stöd*: statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt (EUF-fördraget), eller något annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå som skulle utgöra statligt stöd om det gavs på nationell nivå, vilket ges för att bevara eller återställa bärkraften, likviditeten eller solvensen hos en central motpart.
31. *finansiella avtal*: avtal och överenskommelser enligt definitionen i artikel 2.1.100 i direktiv 2014/59/EU.
32. *normala insolvensförfaranden*: kollektiva insolvensförfaranden som innebär total eller delvis avyttring av en gäldenärs tillgångar och tillsättande av en likvidator eller förvaltare och som normalt gäller för centrala motparter enligt nationell rätt och antingen är specifika för dessa institutioner eller allmänt tillämpliga för alla fysiska eller juridiska personer.
33. *äganderättsinstrument*: aktier, andra instrument som ger äganderätt, instrument som kan konverteras till eller ger rätt att förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument, samt instrument som utgör intressen i aktier eller andra äganderättsinstrument.
34. *utsett nationellt makrotillsynsorgan*: den myndighet som har anförtratts genomförandet av den politik för makroprudentiell tillsyn som avses i rekommendation B1 i rekommendationen från Europeiska systemrisknämnden (ESRB) av den 22 december 2011 om de nationella myndigheternas mandat för makrotillsyn (ESRB/2011/3).
35. *obeståndsfond*: en obeståndsfond som en central motpart har i enlighet med artikel 42 i förordning (EU) nr 648/2012.
36. *förfinansierade medel*: medel som innehas av och är fritt tillgängliga för den berörda juridiska personen.
37. *verkställande ledning*: den eller de personer som effektivt leder den centrala motpartens affärsverksamhet samt arbetande styrelseledamot eller styrelseledamöter.
38. *transaktionsregister*: ett transaktionsregister enligt definitionen i artikel 2.2 i förordning (EU) nr 648/2012 eller i artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 ⁽¹⁹⁾.
39. *unionens regler om statligt stöd*: den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget samt förordningar och alla unionsrättsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i EUF-fördraget.
40. *skuldinstrument*: obligationer och andra former av överlåtbara skuldförbindelser utan säkerhet, instrument som skapar eller bekräftar en skuld samt instrument som ger rätt att förvärva skuldinstrument.
41. *initialsäkerhet*: marginalsäkerhet som centrala motparter kräver för att täcka potentiell framtida exponering mot de clearingmedlemmar som ställer säkerheten och, i förekommande fall, samverkande centrala motparter under tiden mellan det senaste uttaget av säkerheter och likvideringen av positioner när en clearingmedlem eller en samverkande central motpart har hamnat på obestånd.
42. *variationssäkerhet*: marginalsäkerhet som krävs eller betalats ut för att spegla aktuella exponeringar till följd av faktiska marknadsprisförändringar.
43. *infordran av medel vid resolution*: en begäran om att likvida medel ska tillhandahållas av clearingmedlemmarna till den centrala motparten, utöver förfinansierade medel, på grundval av lagstadgade befogenheter som en resolutionsmyndighet har tillgång till i enlighet med artikel 31.
44. *infordran av medel vid återhämtning*: en begäran om likvida medel, som inte är en infordran av medel vid resolution, som ska tillhandahållas av clearingmedlemmar till den centrala motparten, utöver förfinansierade medel, på grundval av kontraktsarrangemang som anges i den centrala motpartens verksamhetsregler.

⁽¹⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 337, 23.12.2015, s. 1).

45. *överföringsbefogenheter*: de befogenheter som specificeras i artikel 48.1 c och d som avser överföring av aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden, eller en kombination av dessa från en central motpart i resolution till en mottagare.
46. *derivat*: ett derivat enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EU) nr 648/2012.
47. *nettningsavtal*: ett arrangemang i enlighet med vilket ett antal fordringar eller skyldigheter kan konverteras till en enda nettofordran, inklusive ett slutavräkningsavtal där fullgörandet av parternas skyldigheter påskyndas när en utlösande händelse inträffar (oavsett hur och var denna definieras) så att de ska fullgöras omedelbart eller avslutas, och i varje fall konverteras till eller ersätts av en enda nettofordran, inbegripet en slutavräkningsklausul enligt definitionen i artikel 2.1 n i) i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG⁽²⁰⁾ och nettnet enligt definitionen i artikel 2 k i direktiv 98/26/EG.
48. *krisförebyggande åtgärd*: utövande av befogenheter att kräva att en central motpart vidtar åtgärder för att rätta till brister i sin återhämtningsplan i enlighet med artikel 10.8 och 10.9, utövande av befogenheter att åtgärda eller undanröja hinder för möjligheten till resolution i enlighet med artikel 16 eller tillämpning av en åtgärd för tidigt ingripande enligt artikel 18.
49. *uppsägningsrätt*: rätten att säga upp ett avtal, rätten att påskynda, slutavräkna, kvitta eller netta skyldigheter eller liknande bestämmelser som skjuter upp, modifierar eller upphäver en avtalsparts skyldighet eller en bestämmelse som hindrar en skyldighet enligt avtalet från att uppkomma som annars skulle uppkomma.
50. *avtal om finansiell äganderättsöverföring*: avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt definitionen i artikel 2.1 b i direktiv 2002/47/EG.
51. *säkerställd obligation*: en säkerställd obligation enligt definitionen i artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2162⁽²¹⁾.
52. *resolutionsförvaranden i tredjeland*: en åtgärd enligt lagstiftningen i ett tredjeland som syftar till att hantera fallissemang för en central motpart i tredjeland som är jämförbar, i termer av mål och förväntade resultat, med resolutionsåtgärder enligt denna förordning.
53. *relevanta nationella myndigheter*: resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter eller behöriga ministerier som har utsetts i enlighet med denna förordning eller enligt artikel 3 i direktiv 2014/59/EU eller andra myndigheter i medlemsstaterna som har befogenheter avseende tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden för centrala motparter i tredjeland som tillhandahåller clearingtjänster i deras jurisdiktion.
54. *relevant myndighet i tredjeland*: myndighet i tredjeland med ansvar för uppgifter som är jämförbara med de uppgifter som utförs av resolutionsmyndigheter eller behöriga myndigheter enligt denna förordning.

AVDELNING II

MYNDIGHETER, RESOLUTIONSKOLLEGIUM OCH FÖRFARANDEN

Avsnitt 1

Resolutionsmyndigheter, resolutionskollegier och de europeiska tillsynsmyndigheternas deltagande

Artikel 3

Utseende av resolutionsmyndigheter och behöriga ministerier

1. Varje medlemsstat ska utse en eller flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna enligt denna förordning.

⁽²⁰⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EUT L 168, 27.06.2002, s. 43).

⁽²¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2162 av den 27 november 2019 om utgivning av säkerställda obligationer och offentlig tillsyn över säkerställda obligationer samt om ändring av direktiven 2009/65/EG och 2014/59/EU (EUT L 328, 18.12.2019, s. 29).

Resolutionsmyndigheterna ska vara nationella centralbanker, behöriga ministerier, offentliga förvaltningsmyndigheter eller andra myndigheter med förvaltningsbefogenheter.

2. Resolutionsmyndigheterna ska ha den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder och utöva sina befogenheter med den skyndsamhet och flexibilitet som krävs för att uppnå resolutionsmålen.

3. När en resolutionsmyndighet som utsetts enligt punkt 1 i denna artikel har fått andra funktioner ska det finnas adekvata strukturella arrangemang för att undvika intressekonflikter mellan de funktioner som resolutionsmyndigheten anförtrots enligt denna förordning samt alla andra funktioner som myndigheten anförtrots. I synnerhet ska arrangemang inrättas för att säkerställa ett faktiskt operativt oberoende, inbegripet separat personal, rapporteringsvägar och beslutsprocess inom den resolutionsmyndigheten, från alla uppgifter som resolutionsmyndigheten får utföra enligt artikel 22 i förordning (EU) nr 648/2012 som behörig myndighet för den centrala motparten och från de uppgifter som resolutionsmyndigheten får utföra som behörig myndighet för de clearingmedlemmar som avses i artikel 18.2 c i förordning (EU) nr 648/2012.

4. De krav som anges i punkt 3 ska inte hindra att rapporteringsvägar konvergerar på högsta nivå i en organisation som innefattar olika funktioner eller myndigheter, eller att personal, enligt förutbestämda villkor, får delas upp mellan de andra funktioner som resolutionsmyndigheten anförtrots för att klara av tillfällig hög arbetsbelastning, eller för att resolutionsmyndigheten ska kunna dra nytta av expertisen hos gemensam personal.

5. Myndigheter som utövar tillsyns- och resolutionsfunktioner enligt förordning (EU) nr 648/2012 och denna förordning, och personer som utövar de funktionerna på myndigheternas vägnar, ska bedriva ett nära samarbete vid beredningen, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut, både när resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten är separata enheter och när funktionerna utförs av samma enhet.

6. Resolutionsmyndigheterna ska anta och offentliggöra de interna regler som de har för att säkerställa att de krav som anges i punkt 3 är uppfyllda, inbegripet regler som rör tystnadsplikt och informationsutbyte mellan de olika funktionsområdena.

7. Medlemsstater där ingen central motpart är etablerad får göra undantag från de krav som anges i punkt 3, förutom med avseende på arrangemang för att undvika intressekonflikter.

8. Varje medlemsstat ska utse ett enda ministerium som ska vara ansvarigt för att utöva de funktioner som det behöriga ministeriet anförtrots enligt denna förordning.

9. I de fall resolutionsmyndigheten i en medlemsstat inte är det behöriga ministeriet ska resolutionsmyndigheten utan onödigt dröjsmål informera det behöriga ministeriet om de beslut som fattats enligt denna förordning och, om inte annat framgår av nationell rätt, få dess godkännande innan beslut genomförs som kommer att få direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter.

10. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och den europeiska tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma) som inrättats genom förordning (EU) nr 1095/2010, om de resolutionsmyndigheter som utsetts enligt punkt 1.

11. Om en medlemsstat utser mer än en resolutionsmyndighet enligt punkt 1 ska den underrättelse som avses i punkt 10 omfatta

- a) orsakerna till att flera resolutionsmyndigheter utses,
- b) fördelningen av arbetsuppgifter och ansvarsområden mellan dessa myndigheter,
- c) det sätt på vilket samordningen mellan dem säkerställs, och
- d) den resolutionsmyndighet som utsetts till kontaktmyndighet för samarbetet och samordningen med de relevanta myndigheterna i andra medlemsstater.

12. Esma ska offentliggöra en förteckning över de resolutionsmyndigheter och kontaktmyndigheter som omfattas av underrättelsen enligt punkt 10.

Artikel 4

Resolutionskollegier

1. Den centrala motpartens resolutionsmyndighet ska inrätta, förvalta och vara ordförande för ett resolutionskollegium som ska utföra de uppgifter som avses i artiklarna 12, 15 och 16, och säkerställa samarbete och samordning med de myndigheter som är medlemmar i resolutionskollegiet och, när så är lämpligt, samarbete med behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter i tredjeländer.

Resolutionskollegier ska tillhandahålla en ram för resolutionsmyndigheter och andra berörda myndigheter för att utföra de följande uppgifterna:

- a) Utbyta information som är relevant för utarbetandet av resolutionsplaner, bland annat för att ta hänsyn till systemeffekterna av genomförandet av resolutionsplanen, för tillämpningen av förberedande och förebyggande åtgärder och för resolution.
- b) Utarbeta resolutionsplaner enligt artikel 12.
- c) Bedöma centrala motparters möjlighet till resolution enligt artikel 15.
- d) Identifiera, åtgärda och undanröja hinder för centrala motparters möjlighet till resolution enligt artikel 16.
- e) Samordna information till allmänheten om resolutionsplaner och resolutionsstrategier.

2. Följande ska vara medlemmar i resolutionskollegiet:

- a) Den centrala motpartens resolutionsmyndighet.
- b) Den centrala motpartens behöriga myndighet.
- c) De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna för de clearingmedlemmar som avses i artikel 18.2 c i förordning (EU) nr 648/2012, inklusive, i förekommande fall, Europeiska centralbanken (ECB) inom ramen för de uppgifter som rör tillsyn av kreditinstitut inom den gemensamma tillsynmekanismen och som ECB tilldelats i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1024/2013⁽²⁾ samt den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) i dess roll som resolutionsmyndighet för kreditinstitut inom den gemensamma resolutionsmekanismen, som SRB tilldelats i enlighet med förordning (EU) nr 806/2014.
- d) Andra behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter för clearingmedlemmar än de som avses i led c. Dessa behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska informera den centrala motpartens resolutionsmyndighet och motivera sitt deltagande i kollegiet på grundval av sin bedömning av vilken inverkan resolutionen av den centrala motparten kan ha på deras respektive medlemsstats finansiella stabilitet.
- e) De behöriga myndigheterna eller resolutionsmyndigheterna för clearingmedlemmars kunder, förutsatt att kollegiet inte redan har en medlem från deras egen medlemsstat i enlighet med leden c, d, f, g eller h. Dessa myndigheter ska informera den centrala motpartens resolutionsmyndighet och motivera sitt deltagande i kollegiet på grundval av sin bedömning av vilken inverkan den centrala motpartens resolution kan ha på deras respektive medlemsstats finansiella stabilitet.
- f) De behöriga myndigheter som avses i artikel 18.2 d i förordning (EU) nr 648/2012.
- g) De centrala motparternas behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter som avses i artikel 18.2 e i förordning (EU) nr 648/2012.
- h) De behöriga myndigheter som avses i artikel 18.2 f i förordning (EU) nr 648/2012.
- i) De medlemmar i Europeiska centralbankssystemet (ECBS) som avses i artikel 18.2 g i förordning (EU) nr 648/2012.

⁽²⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

- j) De utgivande centralbanker som avses i artikel 18.2 h i förordning (EU) nr 648/2012.
 - k) De utgivande centralbankerna för alla unionsvalutor för finansiella instrument som har clearats av den centrala motparten, förutom de som avses i led j. Dessa utgivande centralbanker ska informera den centrala motpartens resolutionsmyndighet och motivera sitt deltagande i kollegiet på grundval av sin bedömning av vilken inverkan resolutionen av den centrala motparten kan ha på den valuta som de ger ut.
 - l) Den behöriga myndigheten för moderföretaget, i tillämpliga fall.
 - m) Det behöriga ministeriet, om den resolutionsmyndighet som avses i led a inte är det behöriga ministeriet.
 - n) Esmå.
 - o) Den europeiska tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten) (EBA) som inrättats genom förordning (EU) nr 1093/2010.
3. Esmå, EBA och de myndigheter som avses i punkt 2 d, e, k och l ska inte ha rösträtt i resolutionskollegier.

Om ECB är medlem av ett kollegium enligt punkt 2 c och j ska den ha två röster i kollegiet.

4. De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna för clearingmedlemmar som är etablerade i tredjeländer och de behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter för centrala motparter i tredjeländ med vilka den centrala motparten har inrättat samverkansöverenskommelser får bjudas in att delta som observatörer i resolutionskollegiet. Deras deltagande ska vara avhängigt att dessa myndigheter omfattas av konfidentialitetskrav som, enligt den centrala motpartens resolutionsmyndighet i egenskap av ordförande för resolutionskollegiet, motsvarar kraven i artikel 73.

Deltagande av myndigheter från tredjeländer i resolutionskollegiet får begränsas till diskussionen om utvalda gränsöverskridande verkställighetsfrågor, som får inkludera följande:

- a) Effektiv och samordnad verkställighet av resolutionsåtgärder, särskilt i enlighet med artiklarna 53 och 77.
- b) Identifiering och undanröjande av eventuella hinder för ändamålsenliga resolutionsåtgärder som kan uppkomma till följd av skillnader i lagar om säkerheter, nettning- och kvittningsavtal och olika befogenheter eller strategier för återhämtning och resolution.
- c) Identifiering och samordning av behovet av nya krav på licens, godkännande eller auktorisering, mot bakgrund av att det är nödvändigt att resolutionsåtgärder utförs i god tid.
- d) Möjligt tillfälligt upphävande av clearingkrav för relevanta tillgångsklasser som berörs av den centrala motpartens resolution enligt artikel 6a i förordning (EU) nr 648/2012 eller en motsvarande bestämmelse enligt nationell rätt i det berörda tredjelandet.
- e) Möjlig inverkan av olika tidszoner på tillämpliga stängningstider vad gäller handelsdagens slut.

5. Som resolutionskollegiets ordförande ska den centrala motpartens resolutionsmyndighet vara ansvarig för följande uppgifter:

- a) Skrifligen fastställa arrangemang och förfaranden för resolutionskollegiets arbete, efter samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet.
- b) Samordna resolutionskollegiets alla aktiviteter.
- c) Sammankalla och leda alla möten i resolutionskollegiet.
- d) Hålla alla medlemmar i resolutionskollegiet fullt informerade i förväg om anordnandet av möten, om de huvudfrågor som ska diskuteras under dessa möten och om de diskussionspunkter som ska övervägas.

- e) Besluta vilka myndigheter i tredjeländer, om några, som ska bjudas in att delta i resolutionskollegiets särskilda möten i enlighet med punkt 4.
- f) Möjliggöra, främja och samordna utbyte i rimlig tid av all relevant information mellan medlemmarna i resolutionskollegiet.
- g) I rimlig tid ge alla kollegiemedlemmar information om de beslut som har fattats vid dessa möten samt om resultaten av mötena.

6. För att underlätta utförandet av de uppgifter som tilldelats kollegiet ska de kollegiemedlemmar som avses i punkt 2 ha rätt att bidra till fastställandet av dagordningen för kollegiemötena, särskilt genom att lägga till punkter på dagordningen för mötet.

7. För att säkerställa konsekvent och enhetligt fungerande tillsynskollegier i hela unionen ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera innehållet i de skriftliga arrangemangen och förfarandena för hur de resolutionskollegier som avses i punkt 1 ska fungera.

Vid utarbetandet av dessa tekniska standarder för tillsyn ska Esma ta hänsyn till de relevanta bestämmelserna i de delegerade akter som antagits på grundval av artikel 88.7 i direktiv 2014/59/EU.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 5

Esmas resolutionskommitté

1. Esma ska inrätta en resolutionskommitté (*Esmas resolutionskommitté*) enligt artikel 41 i förordning (EU) nr 1095/2010 i syfte att förbereda de beslut som Esma anförs i den här förordningen, utom när det gäller de beslut som ska antas enligt artikel 11 i den här förordningen.

Esmas resolutionskommitté ska också främja utarbetandet och samordningen av resolutionsplaner och utveckla metoder för resolution av fallerande centrala motparter.

2. Esmas resolutionskommitté ska bestå av de myndigheter som utsetts enligt artikel 3.1.

Myndigheter som avses i artikel 4.2 i och v i förordning (EU) nr 1093/2010 ska inbjudas att delta i Esmas resolutionskommitté som observatörer.

3. Vid tillämpningen av denna förordning ska Esma samarbeta med den europeiska tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa) som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010⁽³⁾ och EBA inom ramen för den gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheter som inrättats enligt artikel 54 i förordning (EU) nr 1093/2010, artikel 54 i förordning (EU) nr 1094/2010 och artikel 54 i förordning (EU) nr 1095/2010.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

4. Vid tillämpningen av denna förordning ska Esma säkerställa en strukturell åtskillnad mellan Esmas resolutionskommitté och andra funktioner som avses i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 6

Samarbete mellan myndigheter

1. Behöriga myndigheter, resolutionsmyndigheter och Esma ska bedriva ett nära samarbete vid tillämpningen av denna förordning. Särskilt under återhämtningsfasen bör den behöriga myndigheten och medlemmarna i tillsynskollegiet samarbeta och kommunicera effektivt med resolutionsmyndigheten, så att resolutionsmyndigheten kan agera i god tid.
2. En central motparts resolutionsmyndighet och resolutionsmyndigheterna för dess clearingmedlemmar ska bedriva ett nära samarbete i syfte att säkerställa att det inte råder några hinder för resolution.
3. De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska samarbeta med Esma vid tillämpningen av denna förordning, i enlighet med förordning (EU) nr 1095/2010.

De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska utan dröjsmål förse Esma med alla uppgifter som den behöver för att utföra sina verksamhetsuppgifter i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Avsnitt 2

Beslutsfattande och förfaranden

Artikel 7

Allmänna principer vid beslutsfattande

Behöriga myndigheter, resolutionsmyndigheter och Esma ska ta hänsyn till samtliga principer och aspekter nedan när de fattar beslut och vidtar åtgärder enligt denna förordning:

- a) Ändamålsenligheten och proportionaliteten säkerställs i varje beslut eller åtgärd som rör en enskild central motpart, med beaktande av åtminstone följande faktorer:
 - i) Den centrala motpartens juridiska form, ägarstruktur och organisatoriska struktur, inbegripet, i tillämpliga fall, eventuellt ömsesidigt beroende inom den koncern som den centrala motparten tillhör.
 - ii) Arten av, storleken på och komplexiteten i den centrala motpartens verksamhet, i synnerhet storleken, strukturen och likviditeten under stressade förhållanden på de marknader där den centrala motparten är verksam.
 - iii) Strukturen på, arten och mångfalden av den centrala motpartens clearingmedlemskap och, i den mån informationen är tillgänglig, strukturen på, arten och mångfalden av dess clearingmedlemmars nätverk av kunder och indirekta kunder.
 - iv) Utbytbarheten av den centrala motpartens kritiska funktioner på de marknader där den är verksam.
 - v) Den centrala motpartens sammanlänkning med andra finansmarknadsinfrastrukturer, handelsplatser och finansiella institut och med det finansiella systemet i allmänhet.
 - vi) Huruvida de centrala motparterna clearar OTC-derivatkontrakt som gäller en klass av OTC-derivat som förklarats vara föremål för clearingkravet i enlighet med artikel 5.2 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - vii) Faktiska eller potentiella konsekvenser av de överträdelser som avses i artiklarna 18.1 och 22.2.

- b) Kravet på ett effektivt beslutsfattande i tid och med vederbörlig skyndsamhet, när så krävs, och på att hålla kostnaderna så låga som möjligt iaktas när beslut fattas och åtgärder vidtas, samtidigt som det säkerställs att marknadsstörningar mildras i största möjliga utsträckning.
- c) Användningen av extraordinärt offentligt finansiellt stöd undviks i största möjliga utsträckning, sådant stöd är tillgängligt och används endast som en sista utväg och i enlighet med de villkor som anges i artikel 45, och inga förväntningar om offentligt finansiellt stöd skapas.
- d) Resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och andra myndigheter samarbetar med varandra för att säkerställa att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt.
- e) Relevanta myndigheters roller och ansvar inom varje medlemsstat är tydligt definierade.
- f) Intressena för de medlemsstater där den centrala motparten tillhandahåller tjänster och där dess clearingmedlemmar och, i den mån informationen är tillgänglig, deras kunder och indirekta kunder, inbegripet om dessa kunder eller indirekta kunder har identifierats av medlemsstaterna som andra systemviktiga institut, samt eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer, inklusive samverkande centrala motparter, är etablerade, och särskilt effekten av beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder på den finansiella stabiliteten eller skattemedlen i dessa medlemsstater och unionen som helhet.
- g) Resolutionsmyndigheter och resolutionskollegier får inte ålägga medlemsstaterna att ge extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller inkräkta på medlemsstaters budgetsuveränitet och finanspolitiska ansvar.
- h) Intressena hos berörda clearingmedlemmar och, i den mån informationen är tillgänglig, deras kunder och indirekta kunder, borgenärer och andra intressenter i den centrala motparten i de involverade medlemsstaterna, måste vägas mot varandra genom att undvika att vissa aktörers intressen äventyras eller skyddas på ett orättvist sätt och undvika en orättvis fördelning av bördan inom och mellan medlemsstaterna.
- i) En skyldighet enligt denna förordning att samråda med en myndighet innan beslut fattas eller åtgärder vidtas innebär åtminstone en skyldighet att samråda om de inslagen i det föreslagna beslutet eller den föreslagna åtgärden som har eller som sannolikt kan få effekt på clearingmedlemmar, kunder, anknutna finansmarknadsinfrastrukturer eller handelsplatser, eller inverkan på den finansiella stabiliteten i den medlemsstat där clearingmedlemmar, kunder, anknutna finansmarknadsinfrastrukturer eller handelsplatser är etablerade eller belägna.
- j) Om en myndighet tar upp en fråga som rör den finansiella stabiliteten i dess medlemsstat behandlar den centrala motpartens resolutionsmyndighet och resolutionskollegium frågan grundligt, och om de inte beaktar de farhågor som framförts förklarar de skriftligen skälen till detta.
- k) De resolutionsplaner som avses i artikel 12 iaktas såvida inte, med beaktande av omständigheterna i fallet, resolutionsmålen skulle uppnås bättre genom avvikelser från dessa planer.
- l) Transparens säkerställs gentemot de relevanta myndigheterna där så är möjligt, och i alla händelser när ett beslut eller en åtgärd som föreslås sannolikt kan få konsekvenser för den finansiella stabiliteten eller skattemedlen i berörda medlemsstater.
- m) De samordnar sitt arbete och samarbetar så nära som möjligt med målet att minska den totala kostnaden för resolutionen.
- n) Följande begränsas i så stor utsträckning som möjligt: Negativa ekonomiska och sociala effekter, inbegripet negativa effekter på den finansiella stabiliteten av eventuella beslut på alla medlemsstater där den centrala motparten tillhandahåller tjänster och där dess clearingmedlemmar och, i den mån informationen är tillgänglig, deras kunder och indirekta kunder, inbegripet om dessa kunder eller indirekta kunder har identifierats av medlemsstaterna som andra systemviktiga institut, samt eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer, inklusive samverkande centrala motparter, är etablerade.

Artikel 8

Informationsutbyte

1. Resolutionsmyndigheterna, de behöriga myndigheterna och Esma ska på eget initiativ, eller på begäran, i god tid förse varandra med all information som är relevant för utövandet av deras uppgifter enligt denna förordning.
2. Genom undantag från punkt 1 ska resolutionsmyndigheterna endast lämna ut konfidentiella uppgifter från en myndighet i ett tredjeland om den myndigheten har gett sitt skriftliga samtycke i förväg.
3. Resolutionsmyndigheterna ska förse det behöriga ministeriet med all information avseende beslut eller åtgärder som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av detta ministerium.

AVDELNING III

FÖRBEREDELSE

KAPITEL I

Återhämtnings- och resolutionsplanering

Avsnitt 1

Återhämtningsplanering

Artikel 9

Återhämtningsplaner

1. Centrala motparter ska utarbeta och upprätthålla en återhämtningsplan som föreskriver de åtgärder som ska vidtas vid både obestånds- och icke-obeståndshändelser och kombinationer av båda för att återställa deras finansiella sundhet, utan något extraordinärt offentligt finansiellt stöd, och göra det möjligt för dem att fortsätta att tillhandahålla kritiska funktioner i händelse av en betydande försämring av deras finansiella situation eller en risk för åsidosättande av deras kapital- och tillsynskrav enligt förordning (EU) nr 648/2012.
2. Åtgärderna i återhämtningsplanen ska
 - a) på ett heltäckande och ändamålsenligt sätt beakta alla de risker som identifierats i de olika scenarierna, inbegripet eventuella likviditetsbrister utan täckning,
 - b) i händelse av förluster som orsakas av en obeståndshändelse, säkerställa återställandet av en balanserad derivatportfölj (*matched book*) och en fullständig fördelning av förluster utan täckning bland clearingmedlemmarna, och deras kunder om dessa kunder är direkta borgenärer till den centrala motparten, samt bland aktieägarna, med beaktande av alla intressenters intressen,
 - c) inbegripa arrangemang för förlustabsorbering som är lämpliga för att täcka de förluster som kan uppstå till följd av alla typer av icke-obeståndshändelser, och
 - d) göra det möjligt att fylla på den centrala motpartens finansiella medel, inklusive dess egna kapital, till en nivå som är tillräcklig för att den centrala motparten ska kunna uppfylla sina skyldigheter enligt förordning (EU) nr 648/2012 och för att stödja fortsatt drift i rätt tid av kritiska funktioner i den centrala motparten.
3. Återhämtningsplanen ska innehålla en ram med indikatorer, baserad på den centrala motpartens riskprofil, som identifierar de omständigheter under vilka åtgärder i återhämtningsplanen ska vidtas. Indikatorerna får vara av kvalitativ eller kvantitativ art beroende på den centrala motpartens finansiella sundhet och operativa bärkraft och bör göra det möjligt att vidta återhämtningsåtgärder i så god tid att planen kan genomföras.
4. De centrala motparterna ska införa lämpliga arrangemang för en regelbunden övervakning av de indikatorer som avses i punkt 3. De centrala motparterna ska rapportera till sina behöriga myndigheter om resultatet av den övervakningen. De behöriga myndigheterna ska överföra information till tillsynskollegiet om de bedömer denna information som betydelsefull.
5. Esmå ska, i samarbete med ESRB, senast den 12 februari 2022 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010 för att specificera den minimiförteckning över kvalitativa och kvantitativa indikatorer som avses i punkt 3 i den här artikeln.
6. De centrala motparternas verksamhetsregler ska innehålla bestämmelser med en beskrivning av de förfaranden som de centrala motparterna ska följa där de, för att uppnå målen för återhämtningen, föreslår att
 - a) vidta åtgärder som föreskrivs i deras återhämtningsplan, trots att de relevanta indikatorerna inte har uppfyllts, eller
 - b) avstå från att vidta åtgärder som föreskrivs i deras återhämtningsplan, trots att de relevanta indikatorerna har uppfyllts.

Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål underrättas om varje beslut som fattas enligt denna punkt och motiveringen för detta.

7. Om en central motpart har för avsikt att aktivera sin återhämtningsplan ska den underrätta den behöriga myndigheten om arten och omfattningen av de problem som den har konstaterat och därvid ange samtliga relevanta omständigheter och de återhämtningsåtgärder eller andra åtgärder som den avser att vidta för att rätta till situationen samt den planerade tidsramen för att återställa sin finansiella sundhet med hjälp av de åtgärderna.

Om den behöriga myndigheten anser att en återhämtningsåtgärd som den centrala motparten planerar att vidta kan få betydande negativa effekter på det finansiella systemet eller sannolikt inte kommer att vara ändamålsenlig får den kräva att den centrala motparten avstår från att vidta den åtgärden.

Efter att ha mottagit den underrättelse som avses i punkt 6 andra stycket i denna artikel ska den behöriga myndigheten omedelbart bedöma huruvida omständigheterna kräver användning av befogenheter för tidigt ingripande i enlighet med artikel 18.

8. Den behöriga myndigheten ska omgående informera resolutionsmyndigheten och tillsynskollegiet, och resolutionsmyndigheten ska omgående informera resolutionskollegiet om underrättelser som den mottagit i enlighet med punkt 6 andra stycket och punkt 7 första stycket, och om eventuella senare instruktioner från den behöriga myndigheten i enlighet med punkt 7 andra stycket.

När den behöriga myndigheten informeras i enlighet med punkt 7 första stycket i denna artikel ska den, i största möjliga utsträckning utan att försäkra en utlösande händelse, begränsa eller förbjuda all ersättning i form av aktier och instrument som behandlas som aktier, inklusive utdelningar och återköp från den centrala motpartens sida, och den får begränsa eller förbjuda alla betalningar av rörlig ersättning enligt vad som fastställs i den centrala motpartens lönepolitik enligt artikel 26.5 i förordning (EU) nr 648/2012, av diskretionära pensionsförmåner eller avgångsvederlag till företagsledningen enligt definitionen i artikel 2.29 i förordning (EU) nr 648/2012.

9. De centrala motparterna ska, minst en gång om året och i alla händelser efter varje förändring av deras juridiska eller organisatoriska struktur, affärsverksamhet eller finansiella situation som kan ha en väsentlig inverkan på återhämtningsplanerna eller på annat sätt nödvändiggöra en ändring av planerna, se över, testa och, vid behov, uppdatera sina återhämtningsplaner. Behöriga myndigheter får kräva att centrala motparter uppdaterar sina återhämtningsplaner oftare.

10. Återhämtningsplanerna ska utarbetas i enlighet med avsnitt A i bilagan och beakta allt relevant ömsesidigt beroende inom den koncern som den centrala motparten tillhör. De behöriga myndigheterna får kräva att de centrala motparterna ska ta med ytterligare information i sina återhämtningsplaner. När så krävs ska den behöriga myndigheten för den centrala motparten rådgöra med den behöriga myndigheten för den centrala motpartens moderföretag.

11. Återhämtningsplanerna ska

- a) inte förutsätta tillgång till eller erhållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanker eller likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser,
- b) beakta intressena för samtliga intressenter som sannolikt kommer att påverkas av planen, inbegripet clearingmedlemmar och, i den mån informationen är tillgänglig, deras direkta och indirekta kunder, och
- c) säkerställa att clearingmedlemmar inte har obegränsad exponering gentemot den centrala motparten och att intressenternas potentiella förluster och likviditetsbrister är transparenta, mätbara, hanterbara och kontrollerbara.

12. Esma ska, i samarbete med ESRB, senast den 12 februari 2022 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010 med närmare uppgifter om de scenarier som ska beaktas vid tillämpning av punkt 1 i den här artikeln. Esma ska vid utfärdandet av dessa riktlinjer när så är lämpligt beakta stresstester som utförts inom ramen för tillsynen.

13. När den centrala motparten ingår i en koncern och avtalsenligt stöd från moderföretaget eller koncernen utgör en del av återhämtningsplanen, ska återhämtningsplanen innehålla scenarier enligt vilka dessa avtal inte kan infrias.

14. Efter en obeståndshändelse eller en icke-obeståndshändelse ska den centrala motparten använda ett ytterligare belopp av sina förfinansierade avsatta egna medel innan den tillgriper de arrangemang och åtgärder som avses i avsnitt A punkt 15 i bilagan till denna förordning. Detta belopp ska inte understiga 10 % och inte överstiga 25 % av de riskbaserade kapitalkrav som beräknats i enlighet med artikel 16.2 i förordning (EU) nr 648/2012.

För att uppfylla det kravet får den centrala motparten använda det kapitalbelopp den innehar, utöver dess minimikapitalkrav, för att uppfylla det tröskelvärde för anmälan som avses i den delegerade akt som ska antas på grundval av artikel 16.3 i förordning (EU) nr 648/2012.

15. Esma ska, i nära samarbete med EBA och efter att ha rådgjort med ECBS, utarbeta tekniska standarder för tillsyn med närmare uppgifter om metoden för att beräkna och upprätthålla det ytterligare belopp av förfinansierade avsatta egna medel som ska användas i enlighet med punkt 14. Vid utarbetandet av dessa tekniska standarder ska Esma beakta samtliga nedanstående faktorer:

- a) Den centrala motpartens struktur och interna organisation samt verksamhetens art, omfattning och komplexitet.
- b) Strukturen i incitamenten för den centrala motpartens aktieägare, ledning och clearingmedlemmar och för clearingmedlemmarnas kunder.
- c) Lämpligheten för centrala motparter, beroende på de valutor i vilka de finansiella instrument de clearar är denominerade, de valutor som godtas som säkerhet och den risk som härrör från deras verksamhet, särskilt om de inte clearar OTC-derivat enligt definitionen i artikel 2.7 i förordning (EU) nr 648/2012, att investera det ytterligare beloppet av avsatta egna medel i andra tillgångar än de som avses i artikel 47.1 i den förordningen.
- d) De regler som gäller för och den praxis som tillämpas av centrala motparter i tredjeland, liksom den internationella utvecklingen på området för återhämtning och resolution av centrala motparter, i syfte att bevara konkurrenskraften hos de av unionens centrala motparter som är internationellt verksamma och konkurrenskraften hos unionens centrala motparter i förhållande till centrala motparter i tredjeland som tillhandahåller clearingtjänster inom unionen.

Om Esma på grundval av de kriterier som avses i första stycket c konstaterar att det är lämpligt för vissa centrala motparter att investera detta ytterligare belopp av förfinansierade avsatta egna medel i andra tillgångar än de som avses i artikel 47.1 i förordning (EU) nr 648/2012 ska Esma också närmare ange

- a) det förfarande genom vilket centrala motparter, om dessa medel inte är omedelbart tillgängliga, får tillämpa återhämtningsåtgärder som kräver att clearingmedlemmar som inte är på obestånd bidrar finansiellt,
- b) det förfarande som centrala motparter ska följa för att därefter återbetala de clearingmedlemmar som inte är på obestånd som avses i led a upp till det belopp som ska användas i enlighet med punkt 14 i den här artikeln.

Esma ska överlämna de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de kompletterande tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

16. Den centrala motparten ska utveckla lämpliga mekanismer för att involvera anknutna finansmarknadsinfrastrukturer och intressenter som skulle bära förluster, kostnader eller bidra till att täcka likviditetsbrister om återhämtningsplanen genomfördes i samband med utarbetandet av den planen.

17. Den centrala motpartens styrelse ska bedöma, med hänsyn till råden från riskkommittén i enlighet med artikel 28.3 i förordning (EU) nr 648/2012, och godkänna återhämtningsplanen innan den inlämnas till den behöriga myndigheten.

18. Om den centrala motpartens styrelse har beslutat att inte följa riskkommitténs råd ska den omgående underrätta den behöriga myndigheten i enlighet med artikel 28.5 i förordning (EU) nr 648/2012 och i detalj förklara sitt beslut för den behöriga myndigheten.

19. Återhämtningsplanerna ska införlivas i den centrala motpartens företagsstyrning och övergripande ram för riskhantering.
20. De åtgärder i återhämtningsplanerna som medför finansiella eller avtalsenliga skyldigheter för clearingmedlemmar och, i förekommande fall, kunder och indirekta kunder, anknutna finansmarknadsinfrastrukturer eller handelsplatser ska ingå i den centrala motpartens verksamhetsregler.
21. De centrala motparterna ska säkerställa att de åtgärder som ingår i återhämtningsplanerna alltid är verkställbara i alla jurisdiktioner där clearingmedlemmar, anknutna finansmarknadsinfrastrukturer eller handelsplatser är belägna.
22. Centrala motparters skyldighet att i sina återhämtningsplaner inkludera rätten att göra en infordran av medel vid återhämtning och, i tillämpliga fall, minska värdet av eventuella vinster som ska betalas av de centrala motparterna till clearingmedlemmar som inte är på obestånd ska inte vara tillämplig för de enheter som avses i artikel 1.4 och 1.5 i förordning (EU) nr 648/2012.
23. Clearingmedlemmar ska på ett tydligt och öppet sätt underrätta sina kunder om huruvida och på vilket sätt åtgärder i den centrala motpartens återhämtningsplan kan påverka dem.

Artikel 10

Bedömning av återhämtningsplaner

1. Centrala motparter ska lämna in sina återhämtningsplaner till den behöriga myndigheten.
2. Den behöriga myndigheten ska utan onödigt dröjsmål översända varje plan till tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheten. Den behöriga myndigheten ska, inom sex månader från det att planen lämnats in och i samordning med tillsynskollegiet i enlighet med förfarandet i artikel 11, granska återhämtningsplanen och bedöma i vilken mån den uppfyller de krav som anges i artikel 9.
3. Vid bedömningen av återhämtningsplanen ska den behöriga myndigheten och tillsynskollegiet ta hänsyn till följande faktorer:
 - a) Den centrala motpartens kapitalstruktur, dess vattenfallsprincip vid obestånd, komplexiteten hos den organisatoriska strukturen, verksamhetens utbytbart och den centrala motpartens riskprofil, inbegripet finansiella, operativa och cyberrelaterade risker.
 - b) Den övergripande inverkan som genomförandet av återhämtningsplanen kan ha på
 - i) clearingmedlemmar och, i den mån informationen är tillgänglig, deras kunder och indirekta kunder, inbegripet om dessa har utsetts till andra systemviktiga institut,
 - ii) eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer,
 - iii) finansiella marknader, inbegripet handelsplatser, som de centrala motparterna verkar på, och
 - iv) det finansiella systemet i en medlemsstat och i unionen som helhet.
 - c) Huruvida återhämtningsverktygen och deras ordningsföljd enligt återhämtningsplanen skapar lämpliga incitament för den centrala motpartens ägare, clearingmedlemmarna, och deras kunder när så är möjligt, beroende på vad som är relevant, att kontrollera den grad av risk som de tillför systemet eller utsätter systemet för, övervaka den centrala motpartens risktagande och riskförvaltning och bidra till den centrala motpartens process för obeståndshantering.
4. Vid bedömningen av återhämtningsplanen ska den behöriga myndigheten beakta avtal om stöd från moderföretag som giltiga delar av återhämtningsplanen endast om dessa avtal är bindande.

5. Resolutionsmyndigheten ska granska återhämtningsplanen för att identifiera eventuella åtgärder som skulle kunna inverka negativt på den centrala motpartens möjlighet till resolution. Om sådana åtgärder har identifierats ska resolutionsmyndigheten inom två månader från det att var och en av återhämtningsplanerna överlämnats av den behöriga myndigheten underrätta den behöriga myndigheten och lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten om hur de negativa effekterna av sådana åtgärder på den centrala motpartens möjlighet till resolution kan avhjälpas.
6. Om den behöriga myndigheten beslutar att inte agera utifrån rekommendationerna från resolutionsmyndigheten enligt punkt 5 ska den fullt ut motivera detta beslut till resolutionsmyndigheten.
7. Om den behöriga myndigheten är enig med rekommendationerna från resolutionsmyndigheten, eller i samordning med tillsynskollegiet i enlighet med artikel 11 bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen eller väsentliga hinder för dess genomförande, ska den underrätta den centrala motparten och ge denna möjlighet att lämna sina synpunkter.
8. Den behöriga myndigheten kan, med hänsyn tagen till den centrala motpartens synpunkter, begära att den centrala motparten inom två månader, som med den behöriga myndighetens godkännande kan förlängas med ytterligare en månad, ska lämna in en reviderad plan som visar hur dessa brister eller hinder åtgärdas. Den reviderade planen ska bedömas i enlighet med punkterna 2–7.
9. Om den behöriga myndigheten, efter samråd med resolutionsmyndigheten och i samordning med tillsynskollegiet i enlighet med förfarandet i artikel 11, anser att bristerna och hindren inte har åtgärdats på lämpligt sätt genom den reviderade planen, eller om den centrala motparten inte har lämnat in en reviderad plan, ska den kräva att den centrala motparten inom en rimlig tidsperiod som fastställs av den behöriga myndigheten ska göra specifika ändringar i planen.
10. Om det inte är möjligt att på ett adekvat sätt åtgärda bristerna eller hindren genom specifika ändringar av planen ska den behöriga myndigheten, efter samråd med resolutionsmyndigheten och i samordning med tillsynskollegiet i enlighet med förfarandet som anges i artikel 11, begära att den centrala motparten inom rimlig tid anger vilka ändringar av verksamheten som kan göras för att avhjälpa bristerna i eller hindren för genomförandet av återhämtningsplanen.

Om en central motpart underlåter att ange sådana ändringar inom den tidsram som den behöriga myndigheten fastställt eller om den behöriga myndigheten, efter samråd med resolutionsmyndigheten och i samordning med tillsynskollegiet i enlighet med förfarandena som anges i artikel 11, anser att de föreslagna åtgärderna inte i tillräckligt hög grad skulle åtgärda bristerna i eller hindren för genomförandet av återhämtningsplanen ska den behöriga myndigheten begära att den centrala motparten inom en rimlig tidsperiod, enligt vad som fastställs av den behöriga myndigheten, vidtar specifika åtgärder med avseende på ett eller flera av följande mål, med hänsyn till hur allvarliga bristerna och hindren är och vilken effekt åtgärderna kan få på den centrala motpartens verksamhet och förmåga att fortsätta uppfylla kraven i förordning (EU) nr 648/2012:

- a) Minska den centrala motpartens riskprofil.
 - b) Stärka den centrala motpartens förmåga att rekapitaliseras i god tid för att uppfylla sina kapital- och tillsynskrav.
 - c) Se över den centrala motpartens strategi och struktur.
 - d) Göra ändringar av vattenfallsprincipen vid obestånd, återhämtningsåtgärder och andra förlustfördelningsarrangemang för att förbättra möjligheten till resolution och resiliensen i kritiska funktioner.
 - e) Göra ändringar i den centrala motpartens styrningsstruktur.
11. Den begäran som avses i punkt 10 andra stycket ska vara motiverad och meddelas skriftligen till den centrala motparten.
 12. Esma ska, i samarbete med ECB och ESRB, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med närmare uppgifter om de faktorer som avses i punkt 3 a, b och c.

Esma ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 11

Samordningsförfarande för återhämtningsplaner

1. Tillsynskollegiet ska granska återhämtningsplanen, och om en medlem av kollegiet bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen eller något väsentligt hinder för dess genomförande ska den medlemmen inom två månader från det att återhämtningsplanerna överlämnats av den centrala motpartens behöriga myndighet lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten avseende dessa frågor.

2. Tillsynskollegiet ska fatta ett gemensamt beslut om samtliga följande frågor:

- a) Granskningen och bedömningen av återhämtningsplanen.
- b) Tillämpningen av de åtgärder som avses i artikel 10.7, 10.8, 10.9 och 10.10.

3. Tillsynskollegiet ska fatta ett gemensamt beslut om de frågor som avses i punkt 2 inom fyra månader från dagen för den behöriga myndighetens överlämnande av återhämtningsplanen.

Esma får, på begäran av en behörig myndighet inom tillsynskollegiet, bistå tillsynskollegiet i att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1095/2010.

4. Om kollegiet efter fyra månader från dagen för överlämnandet av återhämtningsplanen inte har fattat ett gemensamt beslut om de frågor som avses i punkt 2 ska den centrala motpartens behöriga myndighet fatta ett eget beslut.

Den centrala motpartens behöriga myndighet ska fatta det beslut som avses i första stycket med beaktande av de synpunkter som övriga medlemmar i kollegiet uttryckt under fyramånadersperioden. Den centrala motpartens behöriga myndighet ska skriftligen meddela detta till den centrala motparten och till de övriga medlemmarna i kollegiet.

5. Om inget gemensamt beslut har fattats vid utgången av denna fyramånadersfrist och en enkel majoritet av de röstberättigade medlemmarna är oenig med den behöriga myndighetens förslag till gemensamt beslut i en fråga avseende bedömningen av återhämtningsplanerna eller genomförandet av åtgärderna i artikel 10.10 a, b och d i denna förordning kan någon av de berörda röstberättigade medlemmarna, på grundval av den majoriteten, hänskjuta frågan till Esma i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010. Den centrala motpartens behöriga myndighet ska invänta det beslut som Esma fattar i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1095/2010 och besluta i enlighet med Esmas beslut.

6. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma ska fatta sitt beslut inom en månad från det att frågan hänskjutits till den. Frågan får inte hänskjutas till Esma efter utgången av fyramånadersperioden eller efter det att ett gemensamt beslut har nåtts. Om Esma inom en månad inte har fattat beslut ska beslutet från den centrala motpartens behöriga myndighet tillämpas.

Avsnitt 2

Resolutionsplanering

Artikel 12

Resolutionsplaner

1. Den centrala motpartens resolutionsmyndighet ska, efter samråd med den behöriga myndigheten och i samordning med resolutionskollegiet, i enlighet med det förfarande som anges i artikel 14 upprätta en resolutionsplan för den centrala motparten.

2. Resolutionsplanen ska innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten får vidta om den centrala motparten uppfyller de villkor för resolution som avses i artikel 22.
3. Resolutionsplanen ska beakta åtminstone följande:
 - a) Den centrala motpartens fallissemang, inbegripet i situationer med mer omfattande finansiell instabilitet eller systempåverkande händelser, på grund av någon av eller en kombination av följande händelser:
 - i) Obeståndshändelser.
 - ii) Icke-obeståndshändelser.
 - b) Den påverkan som genomförandet av resolutionsplanen skulle ha på
 - i) clearingmedlemmarna och, i den mån informationen är tillgänglig, deras kunder och indirekta kunder, inbegripet om dessa har utsetts till andra systemviktiga institut, och de som sannolikt kommer att bli föremål för återhämtningsåtgärder eller resolutionsåtgärder i enlighet med direktiv 2014/59/EU,
 - ii) eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer,
 - iii) finansiella marknader, inbegripet handelsplatser, som de centrala motparterna verkar på, och
 - iv) det finansiella systemet i en medlemsstat eller i unionen som helhet och, i den mån det är möjligt, i tredjeländer där de tillhandahåller tjänster.
 - c) På vilket sätt och under vilka omständigheter en central motpart får ansöka om att få nyttja centralbanksfaciliteter som tillhandahålls under standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser, och identifiering av de tillgångar som kan förväntas godtas som säkerhet.
4. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:
 - a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
 - b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
 - c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.
5. Resolutionsplanen ska göra försiktiga antaganden beträffande de finansiella medel som är tillgängliga som resolutionsverktyg och som kan komma att krävas för att uppnå resolutionsmålen och de medel som förväntas finnas tillgängliga i enlighet med den centrala motpartens regler och arrangemang vid tidpunkten för resolutionen. Dessa försiktiga antaganden ska beakta relevanta resultat av de senaste stresstester som genomförts i enlighet med artikel 32.2 i förordning (EU) nr 1095/2010, specificerade i artikel 24a.7 b i förordning (EU) nr 648/2012, liksom scenarier för extrema marknadsförhållanden utöver de som anges i den centrala motpartens återhämtningsplan.
6. Den centrala motpartens resolutionsmyndighet ska, efter samråd med den behöriga myndigheten och i samordning med resolutionskollegiet i enlighet med förordningen i artikel 14, granska resolutionsplaner och om så är lämpligt uppdatera dem, minst en gång om året och under alla omständigheter efter ändringar i den centrala motpartens juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller finansiella situation, eller alla ändringar som väsentligt påverkar planens ändamålsenlighet.

Den centrala motparten och den behöriga myndigheten ska omedelbart informera resolutionsmyndigheten om alla sådana ändringar.
7. Resolutionsplanen ska ange omständigheterna och olika scenarier för tillämpning av resolutionsverktygen och utövande av resolutionsbefogenheterna. I planen ska tydlig åtskillnad göras, särskilt genom olika scenarier, mellan fallissemang som orsakas av obeståndshändelser, icke-obeståndshändelser och en kombination av båda, samt mellan olika typer av icke-obeståndshändelser. Resolutionsplanen ska innehålla följande delar, kvantifierade när så är lämpligt och möjligt:
 - a) En sammanfattning av huvudinslagen i planen, där åtskillnad görs mellan obeståndshändelser, icke-obeståndshändelser och en kombination av dessa båda.
 - b) En sammanfattning av de väsentliga ändringar avseende den centrala motparten som har skett sedan resolutionsplanen senast uppdaterades.
 - c) En beskrivning av hur den centrala motpartens kritiska funktioner i den utsträckning som krävs skulle kunna åtskiljas juridiskt och ekonomiskt från dess övriga funktioner för att säkerställa att dess kritiska funktioner upprätthålls under resolutionen av den centrala motparten.

- d) En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen, bland annat för att fylla på den centrala motpartens finansiella medel.
 - e) En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheten till resolution som gjorts i enlighet med artikel 15.
 - f) En beskrivning av alla åtgärder som krävs enligt artikel 16 för att åtgärda eller undanröja hinder för möjligheten till resolution som identifierats till följd av den bedömning som gjorts i enlighet med artikel 15.
 - g) En beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet på och möjligheten att avyttra den centrala motpartens kritiska funktioner och tillgångar.
 - h) En detaljerad beskrivning av arrangemangen för att säkerställa att den begärda informationen enligt artikel 13 är aktuell och alltid tillgänglig för resolutionsmyndigheterna.
 - i) En förklaring om hur resolutionsåtgärderna kan finansieras utan ett antagande av de inslag som avses i punkt 4.
 - j) En detaljerad beskrivning av de olika resolutionsstrategier som skulle kunna tillämpas enligt de olika möjliga scenarierna och tillhörande tidsfrister.
 - k) En beskrivning av kritiska ömsesidiga beroenden mellan den centrala motparten och andra marknadsdeltagare och mellan den centrala motparten och kritiska tjänsteleverantörer, samverkansöverenskommelser och kopplingar till andra finansmarknadsinfrastrukturer, samt sätt att hantera alla dessa ömsesidiga beroenden.
 - l) En beskrivning av kritiska ömsesidiga beroenden inom koncernen samt sätt att hantera dem.
 - m) En beskrivning av olika alternativ för att säkerställa
 - i) tillgång till betalnings- och clearingtjänster samt annan infrastruktur,
 - ii) snabb avveckling av skyldigheter gentemot clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder och eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer,
 - iii) clearingmedlemmarnas och, i tillämpliga fall, deras kunders tillgång – på transparenta och icke-diskriminerande villkor – till värdepapper eller likvida medel som den centrala motparten tillhandahållit och värdepapper eller kontantsäkerhet som ställts till och innehålls av den centrala motpart som dessa deltagare är berättigade till,
 - iv) kontinuitet i förbindelserna mellan den centrala motparten och andra finansmarknadsinfrastrukturer och mellan den centrala motparten och handelsplatser,
 - v) bevarande av överförbarheten för direkta och indirekta kunders positioner och relaterade tillgångar, och
 - vi) bevarande av en central motparts verksamhetstillstånd, auktoriseringar, erkännanden och rättsliga kvalificeringar när så är nödvändigt för det fortsatta genomförandet av den centrala motpartens kritiska funktioner, inbegripet dess erkännande av tillämpningen av de relevanta reglerna om slutgiltig avveckling och deltagande i eller kopplingar till andra finansmarknadsinfrastrukturer och till handelsplatser.
 - n) En beskrivning av hur resolutionsmyndigheten kommer att erhålla de uppgifter som är nödvändiga för att genomföra den värdering som avses i artikel 24.
 - o) En analys av planens inverkan på den centrala motpartens anställda, inklusive en bedömning av därmed förknippade kostnader, och en beskrivning av planerade förfaranden för samråd med personalen under resolutionsförfarandet, med beaktande av alla nationella regler och system för dialog med arbetsmarknadens parter.
 - p) En plan för kommunikation med media och allmänheten i syfte att säkerställa största möjliga transparens.
 - q) En beskrivning av grundläggande verksamhet och system för att upprätthålla den centrala motpartens operativa verksamhet.
 - r) En beskrivning av arrangemangen för att underrätta resolutionskollegiet i enlighet med artikel 72.1.
 - s) En beskrivning av åtgärderna för att underlätta överförbarheten för positioner och därmed sammanhängande tillgångar hos den centrala motpartens clearingmedlemmar och kunder från den centrala motparten på obestånd till en annan central motpart eller ett broinstitut, utan att de avtalsmässiga förbindelserna mellan clearingmedlemmarna och deras kunder påverkas.
8. Den information som avses i punkt 7 a ska förmedlas till den berörda centrala motparten. Den centrala motparten får yttra sig skriftligen om resolutionsplanen till resolutionsmyndigheten. Detta yttrande ska inkluderas i planen.

9. Esma ska efter samråd med ESRB och med beaktande av de relevanta bestämmelserna i de delegerade akter som antagits på grundval av artikel 10.9 i direktiv 2014/59/EU, och med iakttagande av proportionalitetsprincipen, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med närmare uppgifter om innehållet i resolutionsplanen i enlighet med punkt 7 i den här artikeln.

Vid utarbetandet av förslagen till tekniska standarder för tillsyn ska Esma möjliggöra tillräcklig flexibilitet för att resolutionsmyndigheterna ska kunna beakta särdragen i sina nationella rättsliga ramverk på området för insolvensrätt, samt arten av och komplexiteten i den clearingverksamhet som bedrivs av de centrala motparterna.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 13

Centrala motparter skyldighet att samarbeta och tillhandahålla information

1. Centrala motparter ska samarbeta efter behov i upprättandet av resolutionsplaner och antingen direkt eller genom sin behöriga myndighet tillhandahålla all nödvändig information till sin resolutionsmyndighet för att upprätta och genomföra dessa planer, inklusive den information och analys som anges i avsnitt B i bilagan.

De behöriga myndigheterna ska förse resolutionsmyndigheterna med all information som avses i första stycket som de redan har tillgång till.

2. Resolutionsmyndigheterna får kräva att centrala motparter förser dem med detaljerade register över de avtal som avses i artikel 29 i förordning (EU) nr 648/2012 i vilka de är part. Resolutionsmyndigheterna får ange en tidsfrist för inlämning av dessa register och även ange olika tidsfrister för olika typer av avtal.

3. En central motpart ska i god tid utbyta information med sina behöriga myndigheter för att underlätta bedömningen av den centrala motpartens riskprofiler och sammanlänkningen med andra finansmarknadsinfrastrukturer och andra finansiella institut och med det finansiella systemet i allmänhet enligt vad som anges i artiklarna 9 och 10. De behöriga myndigheterna ska överföra information till tillsynskollegiet om de bedömer denna information som betydelsefull.

Artikel 14

Samordningsförfarande för resolutionsplaner

1. Resolutionsmyndigheten ska till resolutionskollegiet överlämna ett utkast till resolutionsplan, den information som tillhandahålls i enlighet med artikel 13 samt all ytterligare information som är relevant för resolutionskollegiet.

2. Resolutionskollegiet ska nå ett gemensamt beslut om resolutionsplanen och eventuella ändringar av denna inom en framåtnådanperiod från och med dagen för resolutionsmyndighetens överlämnande av planen enligt punkt 1.

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att Esma får all information som är relevant för dess funktion i enlighet med denna artikel.

3. Resolutionsmyndigheten får i enlighet med artikel 4.4 besluta att involvera tredjelandets myndigheter i utarbetandet och översynen av resolutionsplanen under förutsättning att de uppfyller de konfidentialitetskrav som fastställs i artikel 73 och är från jurisdiktioner där någon av följande enheter är etablerade:

a) Den centrala motpartens moderföretag, i tillämpliga fall.

- b) Den centrala motpartens clearingmedlemmar, om deras sammanlagda bidrag till den centrala motpartens obeståndsfond under en ettårsperiod är högre än för den tredje medlemsstat som bidrar mest, enligt artikel 18.2 c i förordning (EU) nr 648/2012.
- c) Den centrala motpartens dotterföretag, i tillämpliga fall.
- d) Andra leverantörer av kritiska tjänster till den centrala motparten.
- e) Samverkande centrala motparter.
4. Esma får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionskollegiet när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1095/2010.
5. Om resolutionskollegiet inte har nått ett gemensamt beslut fyra månader från och med dagen för översändandet av resolutionsplanen ska resolutionsmyndigheten fatta ett eget beslut om resolutionsplanen. Resolutionsmyndigheten ska fatta sitt beslut med beaktande av de synpunkter som övriga medlemmar i resolutionskollegiet uttryckt under fyramånadersperioden. Resolutionsmyndigheten ska skriftligen meddela den centrala motparten och övriga medlemmar i resolutionskollegiet beslutet.
6. Om inget gemensamt beslut har fattats vid utgången av den fyramånadersperiod som avses i punkt 5 i denna artikel och en enkel majoritet av de röstberättigade medlemmarna är oenig med resolutionsmyndighetens förslag till gemensamt beslut om en fråga avseende resolutionsplanen kan någon av de berörda röstberättigade medlemmarna, på grundval av den majoriteten, hänskjuta frågan till Esma i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010. Den centrala motpartens resolutionsmyndighet ska i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1095/2010 invänta beslutet från Esma och besluta i enlighet med Esmas beslut.
- Fyramånadersperioden ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma ska fatta sitt beslut inom en månad från det att frågan hänskjutits till den. Frågan får inte hänskjutas till Esma efter utgången av fyramånadersperioden eller efter det att ett gemensamt beslut har nåtts. Om Esma inte har fattat sitt beslut inom en månad ska beslutet från resolutionsmyndigheten gälla.
7. Om ett gemensamt beslut fattas enligt punkt 1 och någon resolutionsmyndighet eller något behörigt ministerium enligt punkt 6 bedömer att föremålet för oenigheten innebär intrång i dess medlemsstats statsfinansiella ansvarsområden ska den centrala motpartens resolutionsmyndighet inleda en ny bedömning av resolutionsplanen.

KAPITEL II

Möjlighet till resolution

Artikel 15

Bedömning av möjligheten till resolution

1. Resolutionsmyndigheten ska, i samordning med resolutionskollegiet i enlighet med förfarandet i artikel 17 och efter samråd med den behöriga myndigheten, bedöma i vilken utsträckning resolution av en central motpart är möjlig utan att förutsätta tillgång till något av följande:
- a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
- b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

2. Resolution av en central motpart ska anses vara möjlig om resolutionsmyndigheten anser det rimligt och trovärdigt antingen att den kan avvecklas genom normala insolvensförfaranden eller att resolution kan ske genom tillämpning av resolutionsverktygen och utövande av resolutionsbefogenheterna, samtidigt som upprätthållandet av den centrala motpartens kritiska funktioner säkerställs och all användning av extraordinärt offentligt finansiellt stöd och, i största möjliga mån, betydande negativa effekter på det finansiella systemet och den potentiella risken för att berörda intressenter missgynnas på ett otillbörligt sätt undviks.

De negativa effekter som avses i första stycket ska inbegripa mer omfattande finansiell instabilitet eller systemomfattande händelser i alla medlemsstater.

Resolutionsmyndigheten ska i god tid underrätta Esmå om den anser att resolution av en central motpart inte är möjlig.

3. På begäran av resolutionsmyndigheten ska en central motpart kunna påvisa

- a) att det inte finns några hinder för att värdet av äganderättsinstrument minskas efter utövandet av resolutionsbefogenheterna, oavsett om utestående kontraktsarrangemang eller andra åtgärder i den centrala motpartens återhämtningsplan är helt uttömda, och
- b) att de kontrakt som den centrala motparten ingår med clearingmedlemmar eller tredje parter inte gör det möjligt för dessa clearingmedlemmar eller tredje parter att med framgång bestrida en resolutionsmyndighets utövande av resolutionsbefogenheter eller på annat sätt undvika att bli föremål för dessa befogenheter.

4. För den bedömning av möjligheten till resolution som avses i punkt 1 ska resolutionsmyndigheten i tillämpliga fall granska de frågor som anges i avsnitt C i bilagan.

5. Senast den 12 augusti 2022 ska Esmå, i nära samarbete med ESRB, utfärda riktlinjer för att främja konvergensen av resolutionspraxis avseende tillämpningen av avsnitt C i bilagan till denna förordning i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010.

6. Resolutionsmyndigheten ska i samordning med resolutionskollegiet göra en bedömning av möjligheten till resolution samtidigt som den upprättar och uppdaterar resolutionsplanen i enlighet med artikel 12.

Artikel 16

Åtgärda eller undanröja hinder för möjligheten till resolution

1. Om resolutionsmyndigheten till följd av bedömningen enligt artikel 15 och i samordning med resolutionskollegiet, i enlighet med förfarandet som anges i artikel 17, konstaterar att det finns väsentliga hinder för en central motparts möjlighet till resolution ska resolutionsmyndigheten i samarbete med den behöriga myndigheten utarbeta och lämna en rapport till den centrala motparten och resolutionskollegiet.

I den rapport som avses i första stycket ska de väsentliga hindren för en ändamålsenlig tillämpning av resolutionsverktygen och för utövandet av resolutionsbefogenheterna vad avser den centrala motparten analyseras, hindrens inverkan på den centrala motpartens affärsmodell beaktas, och riktade åtgärder för att undanröja dessa hinder rekommenderas.

2. Kravet i artikel 14 att resolutionskollegierna ska nå fram till ett gemensamt beslut om resolutionsplaner ska upphävas tillfälligt efter det att den rapport som avses i punkt 1 i den här artikeln har lämnats in till dess att åtgärderna för att undanröja de väsentliga hindren för möjligheten till resolution har godtagits av resolutionsmyndigheten enligt punkt 3 i den här artikeln, eller det har beslutats om alternativa åtgärder enligt punkt 4 i den här artikeln.

3. Inom fyra månader från dagen för mottagandet av den rapport som lämnats in i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska den centrala motparten föreslå resolutionsmyndigheten möjliga åtgärder för att åtgärda eller undanröja de väsentliga hinder som identifierats i rapporten. Resolutionsmyndigheten ska underrätta resolutionskollegiet om varje åtgärd som föreslås av den centrala motparten. Resolutionsmyndigheten och resolutionskollegiet ska, i enlighet med artikel 17.1 b, bedöma huruvida dessa åtgärder effektivt åtgärdar eller undanröjer dessa hinder.

4. Om resolutionsmyndigheten i samordning med resolutionskollegiet i enlighet med förfarandet i artikel 17 konstaterar att de åtgärder som föreslås av en central motpart i enlighet med punkt 3 i den här artikeln inte effektivt skulle minska eller undanröja de hinder som identifierats i rapporten ska resolutionsmyndigheten identifiera alternativa åtgärder som den ska delge resolutionskollegiet inför ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 17.1 c.

De alternativa åtgärder som avses i första stycket ska beakta

- a) det hot som dessa väsentliga hinder för en central motparts möjlighet till resolution innebär för den finansiella stabiliteten,
- b) de alternativa åtgärdernas sannolika effekter på
 - i) den centrala motparten, inbegripet dess affärsmodell och operativa effektivitet,
 - ii) dess clearingmedlemmar och, i den mån informationen är tillgänglig, deras kunder och indirekta kunder, även om dessa har utsetts till andra systemviktiga institut,
 - iii) eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer,
 - iv) de finansiella marknader, inbegripet handelsplatser, som de centrala motparterna verkar på,
 - v) det finansiella systemet i en medlemsstat eller i unionen som helhet, och
 - vi) den inre marknaden, och
- c) effekterna på tillhandahållandet av integrerade clearingtjänster för olika produkter och portföljmarginalsäkerheter för alla tillgångsklasser.

Vid tillämpningen av andra stycket a och b ska resolutionsmyndigheten samråda med den behöriga myndigheten och resolutionskollegiet och, när så är lämpligt, relevanta utsedda nationella makrotillsynsorgan.

5. Resolutionsmyndigheten ska skriftligen meddela den centrala motparten, antingen direkt eller indirekt genom den behöriga myndigheten, om de alternativa åtgärder som ska vidtas för att uppnå målet att undanröja hinder för möjligheten till resolution. Resolutionsmyndigheten ska motivera varför de åtgärder som föreslås av den centrala motparten inte skulle kunna undanröja de väsentliga hindren för möjligheten till resolution och hur de föreslagna alternativa åtgärderna skulle vara ändamålsenliga för att åstadkomma detta.

6. Den centrala motparten ska inom en månad föreslå en plan för att följa de alternativa åtgärderna, med en rimlig tidsram för genomförandet av planen. Om resolutionsmyndigheten bedömer att det är nödvändigt får resolutionsmyndigheten förkorta eller förlänga den föreslagna tidsramen.

7. Vid tillämpningen av punkt 4 får resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten och med beaktande av en rimlig tidsram för genomförandet,

- a) kräva att den centrala motparten ska se över sina serviceavtal eller upprätta nya, antingen inom koncernen eller med tredje parter, för att säkra tillhandahållandet av kritiska funktioner,
- b) kräva att den centrala motparten ska begränsa sina maximala enskilda eller sammanlagda exponeringar utan säkerhet,
- c) kräva att den centrala motparten ska göra ändringar av hur den driver in och upprätthåller marginalsäkerheter enligt artikel 41 i förordning (EU) nr 648/2012,
- d) kräva att den centrala motparten ska ändra sammansättningen och antalet obeståndsfonder som avses i artikel 42 i förordning (EU) nr 648/2012,
- e) lägga den centrala motparten särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav,
- f) kräva att den centrala motparten ska avyttra särskilda tillgångar,
- g) kräva att den centrala motparten ska begränsa eller upphöra med vissa befintliga eller föreslagna verksamheter,

- h) kräva att den centrala motparten ska ändra sin återhämtningsplan, sina verksamhetsregler och andra avtalsarrangemang,
- i) begränsa eller förhindra utvecklingen av nya eller befintliga affärsområden eller tillhandahållande av nya eller befintliga tjänster,
- j) kräva att den centrala motparten, eller en koncernenhet som den direkt eller indirekt kontrollerar, ska göra ändringar i de rättsliga eller operativa strukturerna för att säkerställa att en rättslig och operativ åtskillnad mellan kritiska funktioner och andra funktioner genom tillämpning av resolutionsverktyg,
- k) kräva att den centrala motparten operativt och finansiellt ska skilja sina olika clearingtjänster åt för att avgränsa vissa tillgångsklasser från andra tillgångsklasser och, när så anses vara lämpligt, att den ska begränsa nettningsmängder som omfattar olika tillgångsklasser,
- l) kräva att den centrala motparten ska bilda ett moderföretag i unionen,
- m) kräva att den centrala motparten ska utfärda åtaganden som kan skrivas ned och konverteras eller avsätta ytterligare finansiella resurser för att öka förmågan att absorbera förluster, rekaptalisera och fylla på förfinansierade medel,
- n) kräva att den centrala motparten ska vidta andra åtgärder så att kapital, andra åtaganden och kontrakt kan absorbera förluster, rekaptalisera den centrala motparten eller fylla på den centrala motpartens förfinansierade medel; de åtgärder som avses får omfatta i synnerhet försök att omförhandla eventuella åtaganden som den centrala motparten har utfärdat eller att ändra kontraktsvillkoren i syfte att säkerställa att alla resolutionsmyndighetens beslut att skriva ned, konvertera eller omstrukturera detta åtagande, instrument eller kontrakt sker enligt rätten i den jurisdiktion som reglerar det åtagandet eller instrumentet,
- o) samarbeta med berörda myndigheter, om den centrala motparten är ett dotterföretag, i syfte att kräva att moderföretaget bildar ett separat holdingföretag för att kontrollera den centrala motparten, om denna åtgärd är nödvändig för att underlätta den centrala motpartens resolution och undvika de negativa effekter som tillämpningen av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna kan få på andra koncernenheter,
- p) begränsa eller förbjuda den centrala motpartens samverkansförbindelser, om sådana begränsningar eller förbud är nödvändiga för att undvika att uppfyllandet av målen i resolutionen påverkas negativt.

Artikel 17

Samordningsförfarande för att åtgärda eller undanröja hinder för möjligheten till resolution

1. Resolutionskollegiet ska nå ett gemensamt beslut om följande:
 - a) Identifieringen av de väsentliga hindren för möjligheten till resolution enligt artikel 15.1.
 - b) Bedömningen av de åtgärder som föreslås av den centrala motparten enligt artikel 16.3, om nödvändigt.
 - c) De alternativa åtgärder som krävs enligt artikel 16.4.
2. Det gemensamma beslut om identifiering av väsentliga hinder för möjligheten till resolution som avses i punkt 1 a i denna artikel ska antas inom fyra månader efter det att den rapport som avses i artikel 16.1 har överlämnats till resolutionskollegiet.
3. Det gemensamma beslut som avses i punkt 1 b i denna artikel ska antas inom fyra månader efter det att den centrala motparten har överlämnat sina föreslagna åtgärder för att undanröja hinder för möjligheten till resolution enligt artikel 16.3.
4. Det gemensamma beslut som avses i punkt 1 c i denna artikel ska antas inom fyra månader efter det att resolutionskollegiet har delgetts de alternativa åtgärderna enligt artikel 16.4.
5. De gemensamma beslut som avses i punkt 1 ska motiveras och resolutionsmyndigheten ska skriftligen underrätta den centrala motparten samt, om resolutionsmyndigheten bedömer att det är lämpligt, dess moderföretag.

6. Esma får på begäran av den centrala motpartens resolutionsmyndighet bistå resolutionskollegiet när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31.2 c i förordning (EU) nr 1095/2010.

7. Om resolutionskollegiet inom fyra månader från dagen för översändandet av den rapport som föreskrivs i artikel 16.1 inte har nått ett gemensamt beslut ska resolutionsmyndigheten fatta ett eget beslut om de lämpliga åtgärder som ska vidtas i enlighet med artikel 16.5. Resolutionsmyndigheten ska fatta sitt beslut med beaktande av de synpunkter som övriga medlemmar i resolutionskollegiet har uttryckt under fyramånadersperioden.

Resolutionsmyndigheten ska skriftligen meddela beslutet till den centrala motparten, dess moderföretag, i tillämpliga fall, och till de övriga medlemmarna i resolutionskollegiet.

8. Om inget gemensamt beslut har fattats vid utgången av den fyramånadersperiod som avses i punkt 7 i denna artikel och en enkel majoritet av de röstberättigade medlemmarna är oenig med resolutionsmyndighetens förslag till gemensamt beslut i en fråga som avses i leden j, l eller o i artikel 16.7 i denna förordning kan någon av de berörda röstberättigade medlemmarna, på grundval av den majoriteten, hänskjuta frågan till Esma i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010. Den centrala motpartens resolutionsmyndighet ska i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1095/2010 invänta beslutet från Esma och fatta beslut i enlighet med Esmas beslut.

Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsskedet i den mening som avses i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma ska fatta sitt beslut inom en månad från det att frågan hänskjutits till den. Ärendet får inte hänskjutas till Esma efter utgången av fyramånadersperioden eller efter det att ett gemensamt beslut har nåtts. Om Esma inom en månad inte har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten gälla.

AVDELNING IV

TIDIGT INGRIPANDE

Artikel 18

Åtgärder för tidigt ingripande

1. Om en central motpart överträder, eller inom en snar framtid sannolikt kommer att överträda, kapital- och tillsynskraven i förordning (EU) nr 648/2012, eller utgör en risk för den finansiella stabiliteten i unionen eller i en eller flera av dess medlemsstater, eller om den behöriga myndigheten har fastställt att det finns andra tecken på en kommande krisituation som kan påverka den centrala motpartens verksamhet, i synnerhet dess förmåga att tillhandahålla clearingtjänster, får den behöriga myndigheten

- a) kräva att den centrala motparten uppdaterar återhämtningsplanen i enlighet med artikel 9.6 i denna förordning, om de omständigheter som fordrade ett tidigt ingripande skiljer sig från de antaganden som fastställdes i den ursprungliga återhämtningsplanen,
- b) kräva att den centrala motparten inom en viss tidsfrist genomför ett eller flera av de arrangemang eller en eller flera av de åtgärder som anges i återhämtningsplanen; i fall då planen uppdateras enligt led a ska dessa arrangemang eller åtgärder omfatta alla uppdaterade arrangemang eller åtgärder,
- c) kräva att den centrala motparten identifierar orsakerna till överträdelsen eller den sannolika överträdelsen, såsom anges i punkt 1, och utformar ett åtgärdsprogram, inklusive lämpliga åtgärder och tidsfrister,
- d) kräva att den centrala motparten sammankallar sina aktieägare till ett möte eller, om den centrala motparten inte uppfyller detta krav, själv sammankalla mötet; i båda fallen ska den behöriga myndigheten fastställa dagordningen, inbegripet de beslut som aktieägarna ska överväga antagandet av,
- e) kräva att en eller flera personer i styrelsen eller i företagsledningen avsätts eller byts ut om de har konstaterats vara olämpliga att utföra sina uppdrag enligt artikel 27 i förordning (EU) nr 648/2012,

- f) kräva ändringar i den centrala motpartens affärsstrategi,
- g) kräva ändringar i den centrala motpartens juridiska eller operativa strukturer,
- h) förse resolutionsmyndigheten med all den information som behövs för att uppdatera den centrala motpartens resolutionsplan i syfte att förbereda en möjlig resolution av den centrala motparten och värdering av dess tillgångar och åtaganden i enlighet med artikel 24 i denna förordning, inklusive all information som inhämtats genom inspektioner på plats,
- i) i nödvändiga fall och i enlighet med punkt 4, kräva att den centrala motpartens återhämtningsåtgärder genomförs,
- j) kräva att den centrala motparten avstår från att genomföra vissa återhämtningsåtgärder, om den behöriga myndigheten har konstaterat att genomförandet av åtgärderna kan få negativa effekter på den finansiella stabiliteten i unionen eller i en eller flera av dess medlemsstater,
- k) kräva att den centrala motparten i god tid fyller på sina finansiella medel i syfte att efterleva eller upprätthålla efterlevnaden av sina kapital- och tillsynskrav,
- l) kräva att den centrala motparten instruerar clearingmedlemmarna att uppmana sina kunder att delta direkt i auktioner som anordnas av den centrala motparten när auktionens natur berättigar detta exceptionella deltagande; clearingmedlemmar ska informera sina kunder på ett heltäckande sätt om auktionen enligt de instruktioner som erhållits från den centrala motparten; i synnerhet ska den centrala motparten ange den tidsfrist efter vilken det inte är möjligt att delta i auktionen; kunderna ska före denna tidsfrist direkt underrätta den centrala motparten om att de är villiga att delta i auktionen; den centrala motparten ska därefter ge dessa kunder möjlighet att delta i anbudsförandet; en kund ska endast ha rätt att delta i auktionen om den kan visa för den centrala motparten att den har upprättat ett lämpligt avtalsförhållande med en clearingmedlem för att utföra och cleara de transaktioner som kan bli resultatet av auktionen,
- m) i största möjliga utsträckning utan att förorsaka en utlösande händelse begränsa eller förbjuda all ersättning i form av aktier eller instrument som behandlas som aktier, inklusive utdelningar och återköp från den centrala motpartens sida, och den får begränsa, förbjuda eller frysa alla betalningar av rörlig ersättning enligt vad som fastställs i den centrala motpartens lönepolitik enligt artikel 26.5 i förordning (EU) nr 648/2012, av diskretionära pensionsförmåner eller avgångsvederlag till företagsledningen enligt definitionen i artikel 2.29 i förordning (EU) nr 648/2012.

2. För var och en av de åtgärder som anges i punkt 1 ska den behöriga myndigheten fastställa en lämplig tidsfrist och, när de har vidtagits, utvärdera deras effektivitet.

3. Den behöriga myndigheten får tillämpa åtgärderna i punkt 1 a–m endast efter att ha tagit hänsyn till effekterna av dessa åtgärder i medlemsstater där den centrala motparten bedriver verksamhet eller tillhandahåller tjänster, och efter att ha informerat berörda behöriga myndigheter, särskilt om den centrala motpartens verksamhet är kritisk eller viktig för lokala finansiella marknader, inklusive de platser där clearingmedlemmars anknutna handelsplatser och finansmarknadsinfrastrukturer är etablerade.

4. Den behöriga myndigheten får tillämpa åtgärden i punkt 1 i endast om denna åtgärd är i allmänhetens intresse och nödvändig för att uppnå något av följande mål:

- a) Bibehålla den finansiella stabiliteten i unionen eller i en eller flera av dess medlemsstater.
- b) Bibehålla upprätthållandet av den centrala motpartens kritiska funktioner och tillgången till kritiska funktioner på transparenta och icke-diskriminerande villkor.
- c) Bibehålla eller återställa den centrala motpartens finansiella motståndskraft.

Den behöriga myndigheten får inte vidta åtgärden i punkt 1 i när det gäller åtgärder som rör överföring av en annan central motparts egendom, rättigheter eller åtaganden.

5. Om en central motpart använder bidrag till obeståndsfonden från clearingmedlemmar som inte är på obestånd i enlighet med artikel 45.3 i förordning (EU) nr 648/2012 ska den utan onödigt dröjsmål informera den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten och förklara huruvida den händelsen återspeglar brister eller problem i den centrala motparten.

6. Om ett eller flera av de villkor som anges i punkt 1 är uppfyllda ska den behöriga myndigheten underrätta Esma och resolutionsmyndigheten och samråda med tillsynskollegiet om de planerade åtgärder som föreskrivs i punkt 1.

Efter dessa underrättelser och samrådet med tillsynskollegiet ska den behöriga myndigheten besluta om den ska vidta någon av de åtgärder som föreskrivs i punkt 1. Den behöriga myndigheten ska underrätta tillsynskollegiet, resolutionsmyndigheten och Esma om beslutet om vilka åtgärder som ska vidtas.

7. Resolutionsmyndigheten får, efter den underrättelse som avses i punkt 6 första stycket i denna artikel, kräva att den centrala motparten kontakter potentiella köpare för att förbereda sin resolution, med förbehåll för villkoren i artikel 41 och konfidentialitetsbestämmelserna i artikel 73.

8. Esma ska senast den 12 februari 2022 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010 för att främja en konsekvent tillämpning av de utlösande faktorerna för tillgripande av de åtgärder som anges i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 19

Avsättning av den verkställande ledningen och styrelsen

1. Vid en väsentlig försämring av en central motparts finansiella situation eller om den centrala motparten åsidosätter de rättsliga krav som gäller för den, inbegripet dess verksamhetsregler, och andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 18 inte är tillräckliga för att vända denna situation får de behöriga myndigheterna kräva fullständig eller delvis avsättning av den centrala motpartens verkställande ledning eller styrelse.

Om den behöriga myndigheten kräver fullständig eller delvis avsättning av den centrala motpartens verkställande ledning eller styrelse ska den underrätta Esma, resolutionsmyndigheten och tillsynskollegiet.

2. Tillsättningen av den nya verkställande ledningen eller styrelsen ska ske i enlighet med artikel 27 i förordning (EU) nr 648/2012 och vara föremål för den behöriga myndighetens godkännande eller medgivande. Om den behöriga myndigheten anser att det är otillräckligt att ersätta den verkställande ledningen eller styrelsen enligt den här artikeln får den utse en eller flera tillfälliga förvaltare för att ersätta eller tillfälligt arbeta med den centrala motpartens styrelse och verkställande ledning. En tillfällig förvaltare ska ha de kvalifikationer, den förmåga och den kunskap som krävs för att utföra hans eller hennes uppgifter samt vara fri från eventuella intressekonflikter.

Artikel 20

Bestämmelser om ersättning till clearingmedlemmar som inte är på obestånd

1. Om en central motpart i återhämtning som orsakats av en icke-obeståndshändelse har tillämpat de arrangemang och åtgärder för att minska värdet av eventuella vinster som ska betalas av den centrala motparten till clearingmedlemmar som inte är på obestånd och som anges i dess återhämtningsplan, och därigenom inte har försatts i resolution, får den centrala motpartens behöriga myndighet, utan att det påverkar clearingmedlemmars ansvar för förluster som går utöver de förluster som är hänförliga till dess vattenfallsprincip vid obestånd, kräva att den centrala motparten kompenserar clearingmedlemmarna för deras förlust genom kontantbetalningar eller, när så är lämpligt, kräva att den centrala motparten ger ut instrument som erkänner en fordran på den centrala motpartens framtida vinster. Möjligheten att tillhandahålla ersättning till clearingmedlemmar som inte är på obestånd ska inte gälla de förluster som de åtagit sig enligt avtal under obeståndshanterings- eller återhämtningsfaserna.

Kontantutbetalningarna eller värdet av instrument som erkänner en fordran på den centrala motpartens framtida vinster som har getts ut till varje berörd clearingmedlem som inte är på obestånd ska stå i proportion till dess förluster utöver dess avtalsenliga åtaganden. De instrument som erkänner en fordran på den centrala motpartens framtida vinster ska ge innehavaren rätt att erhålla årliga utbetalningar från den centrala motparten till dess att förlusten har återhämtats, om möjligt till fullo, förutsatt att ett lämpligt maximalt antal år har passerat från dagen för utgivningen. Om de clearingmedlemmar som inte är på obestånd har överfört de överskjutande förlusterna på sina kunder ska de clearingmedlemmar som inte är på obestånd vara skyldiga att överföra de betalningar som mottagits av den centrala motparten till sina kunder i den mån som de förluster som ersätts avser kundpositioner. En lämplig maximal andel av den centrala motpartens årliga vinster ska användas till utbetalningar för dessa instrument.

2. Esma ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den ordning i vilken ersättning måste betalas samt det lämpliga maximala antal år och den lämpliga maximala andel av den centrala motpartens årliga vinster som avses i punkt 1 andra stycket.

Esma ska överlämna förslagen till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

AVDELNING V

RESOLUTION

KAPITEL I

Mål, villkor och allmänna principer

Artikel 21

Resolutionsmål

1. När resolutionsmyndigheten tillämpar resolutionsverktygen och utövar resolutionsbefogenheterna ska den ta hänsyn till samtliga följande resolutionsmål, vilka har lika stor betydelse, och göra en lämplig avvägning mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall:

- a) Säkerställa upprätthållandet av den centrala motpartens kritiska funktioner, särskilt följande:
 - i) Snabb avveckling av den centrala motpartens skyldigheter gentemot sina clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder.
 - ii) Clearingmedlemmars och, i tillämpliga fall, deras kunders fortsatta tillgång till värdepapper eller likvida medel som den centrala motparten tillhandahållit och säkerhet i form av finansiella tillgångar som innehas av den centrala motparten.
- b) Säkerställa kontinuitet i de förbindelser med andra finansmarknadsinfrastrukturer som, om de störs, skulle ha en betydande negativ inverkan på den finansiella stabiliteten i unionen eller i en eller flera av dess medlemsstater samt ett snabbt slutförande av betalningar, clearing, avveckling och registrering av uppgifter.
- c) Undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet i unionen eller i en eller flera av dess medlemsstater, i synnerhet genom att förebygga eller begränsa spridningen av ett finansiellt nödläge till de centrala motparternas clearingmedlemmar, deras kunder eller till det finansiella systemet i allmänhet, inbegripet andra finansmarknadsinfrastrukturer, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin och allmänhetens förtroende.
- d) Skydda offentliga medel genom att minimera behovet av att förlita sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd och potentiella förlustrisker för skattebetalarna.

2. Resolutionsmyndigheten ska i strävan efter att uppfylla de mål som avses i punkt 1 försöka minimera resolutionskostnaderna för alla berörda intressenter och undvika förstörelse av den centrala motpartens värde, såvida inte sådan förstörelse är nödvändig för att uppnå resolutionsmålen.

Artikel 22

Villkor för resolution

1. Resolutionsmyndigheten ska vidta en resolutionsåtgärd gentemot en central motpart under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Den centrala motparten fallerar eller kommer sannolikt att falla enligt någon av följande myndigheters bedömning:
 - i) Den behöriga myndigheten efter samråd med resolutionsmyndigheten.

- ii) Resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten, om resolutionsmyndigheten har de verktyg som behövs för att kunna dra denna slutsats.
- b) Det finns inte några rimliga utsikter för att någon annan alternativ åtgärd från den privata sektorns sida, inbegripet den centrala motpartens återhämtningsplan eller andra kontraktsarrangemang, eller tillsynsåtgärder, inbegripet vidtagna åtgärder för tidigt ingripande, inom rimlig tid skulle förhindra den centrala motpartens fallissemang, med beaktande av samtliga relevanta omständigheter.
- c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset att uppnå ett eller flera av resolutionsmålen, samtidigt som den är proportionell till ett eller flera av dessa mål, och en avveckling av den centrala motparten enligt normala insolvensförfaranden skulle inte uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.
2. Vid tillämpning av punkt 1 a ii ska den behöriga myndigheten på eget initiativ och utan dröjsmål förse resolutionsmyndigheten med all information som kan tyda på att den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla. Den behöriga myndigheten ska också på begäran förse resolutionsmyndigheten med all annan information som den behöver för att kunna utföra sin bedömning.
3. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska en central motpart anses fallera eller sannolikt komma att falla om en eller flera av följande omständigheter föreligger:
- a) Den centrala motparten överträder eller kommer sannolikt att överträda sina auktorisationskrav på ett sätt som skulle motivera ett upphävande av dess auktorisering enligt artikel 20 i förordning (EU) nr 648/2012.
- b) Den centrala motparten kan inte eller kommer sannolikt inte att kunna tillhandahålla en kritisk funktion.
- c) Den centrala motparten kan inte eller kommer sannolikt inte att kunna återställa sin bärkraft genom sina återhämtningsåtgärder.
- d) Den centrala motparten kan inte eller kommer sannolikt inte att kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning.
- e) Den centrala motparten kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
4. Vid tillämpningen av punkt 3 e ska offentligt finansiellt stöd inte anses vara extraordinärt offentligt finansiellt stöd om det uppfyller samtliga följande villkor:
- a) Det har formen av en statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av en centralbank enligt centralbankens villkor eller formen av en statlig garanti för nya skuldförbindelser.
- b) De statliga garantier som avses i led a i denna punkt är nödvändiga för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och för att bevara den finansiella stabiliteten.
- c) De statliga garantier som avses i led a i denna punkt är begränsade till solventa centrala motparter och villkorade av ett slutligt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd, de är av förebyggande och tillfällig karaktär och proportionella för att avhjälpa följderna av den allvarliga störning som avses i led b i denna punkt, och de används inte för att kompensera förluster som den centrala motparten har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig i framtiden.
5. Resolutionsmyndigheten får också vidta en resolutionsåtgärd om den anser att den centrala motparten har tillämpat eller avser att tillämpa återhämtningsåtgärder som skulle kunna förhindra den centrala motpartens fallissemang, men som ger upphov till betydande negativa effekter på det finansiella systemet i unionen eller i en eller flera av dess medlemsstater.
6. Esma ska utfärda riktlinjer för att främja konvergensen i tillsyns- och resolutionsmetoder beträffande tillämpningen av de omständigheter under vilka det ska anses att en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla, senast den 12 februari 2022, när så är lämpligt med beaktande av arten av och komplexiteten hos de tjänster som tillhandahålls av centrala motparter som är etablerade i unionen.

Vid utarbetandet av dessa riktlinjer ska Esma ta hänsyn till de riktlinjer som utfärdats i enlighet med artikel 32.6 i direktiv 2014/59/EU.

Artikel 23

Allmänna principer vid resolution

1. Resolutionsmyndigheten ska vidta alla lämpliga åtgärder för att tillämpa de resolutionsverktyg som avses i artikel 27 och utöva de resolutionsbefogenheter som avses i artikel 48 i enlighet med följande principer:
 - a) Alla avtalsenliga skyldigheter och andra arrangemang i den centrala motpartens återhämtningsplan ska genomdrivas i den utsträckning de inte har fullgjorts innan den centrala motparten försätts i resolution, om inte resolutionsmyndigheten slår fast att ett av eller båda de nedanstående alternativen är lämpligare för att i rimlig tid uppnå resolutionsmålen:
 - i) Att avstå från att genomdriva vissa avtalsenliga skyldigheter i den centrala motpartens återhämtningsplan eller på annat sätt avvika från den.
 - ii) Att tillämpa resolutionsverktygen eller utöva resolutionsbefogenheterna.
 - b) Aktieägarna i den centrala motparten i resolution ska bära de första förlusterna till följd av genomdrivandet av alla skyldigheter och arrangemang som avses i led a i enlighet med det ledet.
 - c) Borgenärer i den centrala motparten i resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringsprioritetsordning enligt normala insolvensförfaranden, såvida det inte uttryckligen föreskrivs något annat i denna förordning.
 - d) Den centrala motpartens borgenärer i samma klass ska behandlas på likvärdigt sätt.
 - e) Den centrala motpartens aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer bör inte drabbas av större förluster än de skulle ha drabbats av under de omständigheter som avses i artikel 60.
 - f) Styrelsen och den verkställande ledningen för den centrala motparten i resolution ska ersättas utom i de fall när resolutionsmyndigheten anser det nödvändigt att, helt eller delvis behålla styrelsen och den verkställande ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen.
 - g) Resolutionsmyndigheterna ska informera och samråda med arbetstagarföreträdare i enlighet med deras nationella rätt, kollektivavtal eller praxis.
 - h) Resolutionsverktyg ska tillämpas och resolutionsbefogenheter utövas utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelser om arbetstagarrepresentationen i ledningsorgan enligt nationell rätt, kollektivavtal eller praxis.
 - i) Om en central motpart är en del av en koncern ska resolutionsmyndigheterna ta hänsyn till inverkan på andra koncernenheter, särskilt om andra finansmarknadsinfrastrukturer ingår i koncernen, och på koncernen som helhet.
2. Resolutionsmyndigheterna får vidta en resolutionsåtgärd som avviker från de principer som fastställs i punkt 1 d eller e i denna artikel om det motiveras av allmänintresset att uppnå resolutionsmålen och står i proportion till den risk som hanteras. Om avvikelser leder till att en aktieägare, en clearingmedlem eller en annan borgenär drabbas av större förluster än den skulle ha drabbats av under de omständigheter som avses i artikel 60, ska dock rätten till utbetalning av mellanskillnaden enligt artikel 62 tillämpas.
3. Styrelsen och den verkställande ledningen för en central motpart i resolution ska ge resolutionsmyndigheten allt det bistånd som krävs för att uppfylla resolutionsmålen.

KAPITEL II

Värdering

Artikel 24

Syftet med värdering

1. Resolutionsmyndigheter ska säkerställa att alla resolutionsåtgärder vidtas på grundval av en värdering som säkerställer en rättvis, väl avvägd och realistisk bedömning av den centrala motpartens tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter.

2. Innan resolutionsmyndigheten försätter en central motpart i resolution ska den säkerställa att en första värdering görs för att fastställa om villkoren för resolution enligt artikel 22.1 är uppfyllda.
3. Efter det att resolutionsmyndigheten har beslutat att försätta en central motpart i resolution ska den säkerställa en andra värdering
 - a) som ska fungera som underlag för beslutet om vilken resolutionsåtgärd som är lämplig att vidta,
 - b) som ska säkerställa att eventuella förluster avseende den centrala motpartens tillgångar och rättigheter till fullo erkänns vid den tidpunkt då resolutionsverktygen tillämpas,
 - c) som ska fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av äganderättsinstrument och beslutet om värdet av och antalet äganderättsinstrument som gets ut eller överförs till följd av utövandet av resolutionsbefogenheter,
 - d) som ska fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivningen eller konverteringen av eventuella åtaganden utan säkerhet, inklusive skuldinstrument,
 - e) som, om verktygen för fördelning av förluster och positioner tillämpas, ska fungera som underlag för beslutet om omfattningen av de förluster som ska tillämpas mot de berörda borgenärernas fordringar, utestående skyldigheter eller positioner i förhållande till den centrala motparten och om graden och nödvändigheten av infordran av medel vid resolution,
 - f) som, om broinstitutsverktyget tillämpas, ska fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter eller äganderättsinstrument som får överföras till broinstitutet och beslutet om värdet av eventuell ersättning som får betalas ut till den centrala motparten i resolution eller, i tillämpliga fall, till innehavarna av äganderättsinstrumenten,
 - g) som, om verktyget för försäljning av verksamhet tillämpas, ska fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter eller äganderättsinstrument som får överföras till en förvärvande tredje part och fungera som underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpningen av artikel 40.

Vid tillämpning av led d ska värderingen ta hänsyn till eventuella förluster som skulle absorberas genom genomdrivandet av clearingmedlemmars eller andra tredje parters eventuella utestående skyldigheter till den centrala motparten samt den konverteringsnivå som ska tillämpas på skuldinstrumenten.

4. De värderingar som avses i punkterna 2 och 3 i denna artikel får överklagas i enlighet med artikel 74 endast tillsammans med beslutet om att tillämpa ett resolutionsverktyg eller utöva en resolutionsbefogenhet.

Artikel 25

Krav för värdering

1. Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att de värderingar som avses i artikel 24 görs
 - a) av en person som är oberoende i förhållande till offentliga myndigheter och den centrala motparten, eller
 - b) av resolutionsmyndigheten, om värderingarna inte kan göras av en person som avses i led a.
2. De värderingar som avses i artikel 24 ska betraktas som definitiva när de görs av en person som avses i punkt 1 a i den här artikeln och alla villkor i den här artikeln är uppfyllda.
3. Utan att det påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska, i tillämpliga fall, en definitiv värdering bygga på försiktiga antaganden, och den får inte förutsätta potentiellt tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanker eller likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser till den centrala motparten från och med den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas. Värderingen ska även ta hänsyn till möjligheterna att återhämta alla rimliga utgifter som uppkommer för den centrala motparten i resolution i enlighet med artikel 27.10.

4. Den definitiva värderingen ska kompletteras med följande information, som den centrala motparten innehar:
- En uppdaterad balansräkning och en rapport över den centrala motpartens finansiella ställning, inklusive återstående tillgängliga förfinansierade medel och utestående finansiella åtaganden.
 - Register över clearade kontrakt som avses i artikel 29 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - All information om marknaden och det redovisade värdet på dess tillgångar, åtaganden och positioner, inbegripet relevanta fordringar och utestående skyldigheter som ska betalas av eller till den centrala motparten.
5. En definitiv värdering ska innehålla en indelning av borgenärerna i klasser efter deras prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvensrätt. Den ska också innehålla en uppskattning av vilken behandling varje kategori av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats motta vid tillämpning av den princip som anges i artikel 23.1 e.

Den uppskattning som avses i första stycket ska inte påverka den värdering som avses i artikel 61.

6. Esma ska, med beaktande av de tekniska standarder för tillsyn som utarbetats i enlighet med artikel 36.14 och 36.15 i direktiv 2014/59/EU och antagits enligt artikel 36.16 i samma direktiv, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera
- de omständigheter under vilka en person anses vara oberoende i förhållande till både resolutionsmyndigheten och den centrala motparten, för tillämpningen av punkt 1 i denna artikel,
 - metoden för att bedöma värdet av tillgångarna och åtagandena i den centrala motparten, och
 - åtskillnaden mellan värderingarna enligt artiklarna 24 och 61 i denna förordning.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna artikel, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 26

Preliminär värdering

1. De värderingar som avses i artikel 24 och som inte uppfyller kraven i artikel 25.2 ska betraktas som preliminära värderingar.

Preliminära värderingar ska inbegripa en buffert för ytterligare förluster och en lämplig motivering av denna buffert.

2. Om resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder på grundval av en preliminär värdering ska de säkerställa att en definitiv värdering görs så snart det är praktiskt möjligt.

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att den definitiva värdering som avses i första stycket

- möjliggör ett fullständigt erkännande av den centrala motpartens eventuella förluster i dess derivatportfölj,
 - fungerar som underlag för ett beslut om att återföra borgenärens fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 3.
3. Om den definitiva värderingens uppskattning av den centrala motpartens nettoandelsvärde är högre än den preliminära värderingens uppskattning av nettoandelsvärdet i den centrala motparten får resolutionsmyndigheten
- öka värdet på fordringar från berörda borgenärer som har skrivits ned eller omstrukturerats,

b) begära att ett broinstitut gör ytterligare en betalning av ersättning med avseende på tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter till den centrala motparten i resolution eller, i tillämpliga fall, med avseende på äganderättsinstrument till ägarna av dessa instrument.

4. Esma ska, med beaktande av de tekniska standarder för tillsyn som utarbetats i enlighet med artikel 36.15 i direktiv 2014/59/EU och antagits enligt artikel 36.16 i samma direktiv, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att, i enlighet med punkt 1 i denna artikel, specificera metoden för att beräkna den buffert för ytterligare förluster som ska ingå i preliminära värderingar.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

KAPITEL III

Resolutionsverktyg

Avsnitt 1

Allmänna principer

Artikel 27

Allmänna bestämmelser för resolutionsverktyg

1. Resolutionsmyndigheterna ska vidta de resolutionsåtgärder som avses i artikel 21 genom att tillämpa ett eller flera av följande resolutionsverktyg, enskilt eller i kombination:

- a) Verktygen för fördelning av positioner och förluster.
- b) Verktyget för nedskrivning och konvertering.
- c) Verktyget för försäljning av verksamhet.
- d) Broinstitutsverktyget.

2. I händelse av en systemkris får en medlemsstat som en sista utväg tillhandahålla extraordinärt offentligt finansiellt stöd genom att tillämpa statliga stabiliseringsverktyg i enlighet med artiklarna 45, 46 och 47, villkorat av föregående och slutligt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd och om det, i enlighet med punkt 10 i den här artikeln, finns trovärdiga arrangemang för omfattande återhämtande av medlen i god tid.

3. Före tillämpningen av de verktyg som avses i punkt 1 ska resolutionsmyndigheten genomdriva följande:

- a) Alla den centrala motpartens befintliga och utestående rättigheter, inklusive alla avtalsenliga skyldigheter för clearingmedlemmar att uppfylla infordran av medel vid återhämtning, tillhandahålla ytterligare medel till den centrala motparten, eller ta på sig positioner från clearingmedlemmar på obestånd, till exempel genom en auktion eller något annat överenskommet sätt i den centrala motpartens verksamhetsregler.
- b) Eventuella befintliga och utestående avtalsenliga skyldigheter för parter som gjort åtaganden, men som inte är clearingmedlemmar, vad gäller alla former av finansiellt stöd.

Resolutionsmyndigheten får genomdriva de avtalsenliga skyldigheter som avses i leden a och b delvis om det inte är möjligt att genomdriva dessa avtalsenliga skyldigheter i sin helhet inom rimlig tid.

4. Genom undantag från punkt 3 får resolutionsmyndigheten helt eller delvis avstå från att genomdriva de relevanta befintliga och utestående skyldigheterna för att undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet eller omfattande spridningseffekter, eller om tillämpning av de verktyg som avses i punkt 1 är lämpligare för att i rimlig tid uppnå resolutionsmålen.

5. Om resolutionsmyndigheten helt eller delvis avstår från att genomdriva de befintliga och utestående skyldigheter som avses i punkt 3 andra stycket eller punkt 4 i denna artikel, får resolutionsmyndigheten genomdriva de återstående skyldigheterna inom 18 månader efter det att den centrala motparten anses falla eller sannolikt komma att falla i enlighet med artikel 22, förutsatt att skälen för att avstå från att genomdriva dessa skyldigheter inte längre föreligger. Resolutionsmyndigheten ska underrätta clearingmedlemmen och den andra parten tre till sex månader innan den återstående skyldigheten genomdrivs. Intäkterna från de genomdrivna återstående skyldigheterna ska användas för att återhämta de offentliga medel som använts.

Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna för de berörda clearingmedlemmarna och eventuella andra parter som omfattas av befintliga och utestående skyldigheter, fastställa huruvida skälen för att avstå från att genomdriva de befintliga och utestående skyldigheterna inte längre föreligger och huruvida återstående skyldigheter ska genomdrivas. Om resolutionsmyndigheten avviker från de synpunkter som lämnats av de myndigheter med vilka samråd skett ska den på vederbörligt sätt motivera detta skriftligen.

Kravet att uppfylla de återstående skyldigheterna under de omständigheter som avses i denna punkt ska ingå i den centrala motpartens regler och andra avtalsarrangemang.

6. Resolutionsmyndigheten får kräva att den centrala motparten ersätter clearingmedlemmar som inte är på obestånd för deras förluster till följd av tillämpningen av verktyg för fördelning av förluster, om förlusterna överstiger de förluster som den clearingmedlem som inte är på obestånd skulle ha burit inom ramen för sina skyldigheter enligt den centrala motpartens verksamhetsregler, förutsatt att den clearingmedlem som inte är på obestånd skulle ha varit berättigad till betalning av den skillnad som avses i artikel 62.

Den ersättning som avses i första stycket får utgöras av äganderättsinstrument, skuldinstrument eller instrument som erkänner en fordran på den centrala motpartens framtida vinster.

Mängden instrument som gets ut till varje berörd clearingmedlem som inte är på obestånd ska stå i proportion till den överskjutande förlust som avses i första stycket. Den ska ta hänsyn till alla utestående avtalsenliga skyldigheter som clearingmedlemmarna har gentemot den centrala motparten, och dras av från varje rätt till utbetalning av den mellanskillnad som avses i artikel 62.

Mängden instrument ska baseras på den värdering som gjorts i enlighet med artikel 24.3.

7. När ett av de statliga stabiliseringsverktygen tillämpas ska resolutionsmyndigheten utöva befogenheten att skriva ned och konvertera eventuella äganderättsinstrument och skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet före eller tillsammans med tillämpningen av det statliga stabiliseringsverktyget.

När tillämpningen av ett annat resolutionsverktyg än verktyget för nedskrivning och konvertering leder till finansiella förluster som bärs av clearingmedlemmar, ska resolutionsmyndigheten utöva befogenheten att skriva ned och konvertera eventuella äganderättsinstrument och skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet omedelbart före eller samtidigt med tillämpningen av resolutionsverktyget, såvida inte tillämpning av en annan ordningsföljd skulle minimera avvikelserna från principen "inte sämre villkor för borgenär", som anges i artikel 60, och medföra att resolutionsmålen uppnåddes bättre.

8. Om bara de resolutionsverktyg som avses i punkt 1 c och d i denna artikel tillämpas, och bara en del av de tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som avser den centrala motparten i resolution överförs i enlighet med artiklarna 40 och 42, ska den del som finns kvar av den centrala motparten avecklas i enlighet med normala insolvensförfaranden.

9. Regler i nationell insolvensrätt avseende möjligheten att förklara rättshandlingar som är till skada för borgenärer ogiltiga eller icke-verkställbara ska inte vara tillämpliga på överföringar av tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden från en central motpart i förhållande till vilken resolutionsverktyg eller statliga finansiella stabiliseringsverktyg tillämpas.

10. Medlemsstaterna ska och under en lämplig period återhämta alla offentliga medel som använts som statliga finansiella stabiliseringsverktyg enligt avsnitt 7 i detta kapitel och resolutionsmyndigheterna ska återhämta alla rimliga utgifter som de ådragit sig i samband med tillämpningen av resolutionsverktygen eller resolutionsbefogenheterna. Detta återhämtande ska bland annat komma från

- a) den centrala motparten i resolution, såsom prioriterad borgenär, inklusive dess fordringar mot clearingmedlemmar på obestånd,
- b) eventuell ersättning som köparen betalat till den centrala motparten, såsom prioriterad borgenär, före tillämpningen av artikel 40.4, om verktyget för försäljning av verksamhet har tillämpats,
- c) eventuella intäkter som uppkommit till följd av att verksamheten i broinstitutet avslutats, såsom prioriterad borgenär, före tillämpningen av artikel 42.5,
- d) eventuella intäkter som uppkommit till följd av tillämpningen av det verktyg för offentligt aktiekapitalstöd som avses i artikel 46 och det verktyg för tillfälligt offentligt ägande som avses i artikel 47, inklusive de intäkter som härrör från deras försäljning.

11. Vid tillämpning av resolutionsverktygen ska resolutionsmyndigheterna, på grundval av en värdering som uppfyller kraven i artikel 25, säkerställa återställande av en balanserad derivatportfölj, full fördelning av förluster, påfyllnad av den centrala motpartens eller broinstitutets förfinansierade medel och rekaptalisering av den centrala motparten eller broinstitutet.

Resolutionsmyndigheterna ska säkerställa påfyllnad av den centrala motpartens eller broinstitutets förfinansierade medel och rekaptalisering av den centrala motparten eller broinstitutet enligt vad som avses i första stycket, i den mån som krävs för att återställa den centrala motpartens eller broinstitutets förmåga att uppfylla villkoren för auktorisering och att fortsätta att bedriva den centrala motpartens eller broinstitutets kritiska funktioner, med beaktande av den centrala motpartens eller broinstitutets verksamhetsregler.

Även om andra resolutionsverktyg tillämpas får resolutionsmyndigheterna tillämpa de verktyg som avses i artiklarna 30 och 31 för att rekaptalisera den centrala motparten.

Avsnitt 2

Verktyg för fördelning av positioner och förluster

Artikel 28

Syfte och tillämpningsområde för verktygen för fördelning av positioner och förluster

1. Resolutionsmyndigheterna ska tillämpa verktyget för fördelning av positioner i enlighet med artikel 29 och verktygen för fördelning av förluster i enlighet med artiklarna 30 och 31.
2. Resolutionsmyndigheterna ska tillämpa de verktyg som avses i punkt 1 med hänsyn till kontrakt avseende clearingtjänster och säkerheten i samband med att dessa tjänster tillhandahålls till den centrala motparten.
3. Resolutionsmyndigheterna ska tillämpa det verktyg för fördelning av positioner som avses i artikel 29 för att i förekommande fall på nytt balansera den centrala motpartens eller broinstitutets derivatportfölj.

Resolutionsmyndigheter ska tillämpa de verktyg för fördelning av förluster som avses i artiklarna 30 och 31 för något av följande syften:

- a) För att täcka de förluster i den centrala motparten som bedömts i enlighet med artikel 25.

- b) För att återställa den centrala motpartens förmåga att uppfylla betalningsförpliktelser allt eftersom de förfaller.
- c) För att uppnå det resultat som avses i leden a och b i förhållande till ett broinstitut.
- d) För att stödja överföringen av den centrala motpartens affärsverksamhet genom verktyget för försäljning av verksamhet till en solvent tredje part.

Det verktyg för fördelning av förluster som avses i artikel 30 får tillämpas av resolutionsmyndigheterna i samband med förluster som uppstår till följd av en obeståndshändelse och i samband med förluster som uppstår till följd av en icke-obeståndshändelse. Om det förlustfördelningsverktyg som avses i artikel 30 tillämpas i samband med förluster som uppstår till följd av en icke-obeståndshändelse får det tillämpas endast upp till ett sammanlagt belopp som motsvarar bidraget till den centrala motpartens obeståndsfonder från de clearingmedlemmar som inte är på obestånd och fördelas bland clearingmedlemmarna i proportion till deras bidrag till obeståndsfonderna.

4. Resolutionsmyndigheterna får inte tillämpa de verktyg för fördelning av förluster som avses i artiklarna 30 och 31 i denna förordning för de enheter som avses i artikel 1.4 och 1.5 i förordning (EU) nr 648/2012.

Artikel 29

Delvis eller fullständig uppsägning av kontrakt

1. Resolutionsmyndigheten får säga upp några av eller samtliga följande kontrakt med den centrala motparten i resolution:

- a) Kontrakten med clearingmedlemmen på obestånd.
- b) Kontrakten avseende den berörda clearingtjänsten eller tillgångsklassen.
- c) Den centrala motparten i resolutions övriga kontrakt.

Resolutionsmyndigheten får säga upp de kontrakt som avses i första stycket a i denna punkt endast om överföringen av de tillgångar och positioner som härrör från dessa kontrakt inte har ägt rum i den mening som avses i artikel 48.5 och 48.6 i förordning (EU) nr 648/2012.

Vid utövandet av befogenheten enligt första stycket ska resolutionsmyndigheten säga upp de kontrakt som avses i vart och ett av leden a, b och c i första stycket på ett liknande sätt, utan diskriminering mellan motparterna i dessa avtal, med undantag av de avtalsenliga skyldigheter som inte kan genomdrivas inom en rimlig tidsram.

2. Resolutionsmyndigheten ska underrätta alla berörda clearingmedlemmar om det datum då alla kontrakt som avses i punkt 1 har sagts upp.

3. Innan resolutionsmyndigheten säger upp ett sådant kontrakt som avses i punkt 1 ska den

- a) kräva att den centrala motparten i resolution värderar varje kontrakt och uppdaterar varje clearingmedlems kontosaldo,
- b) fastställa det nettobelopp som ska betalas av eller till varje clearingmedlem, med beaktande av eventuell variations-säkerhet som förfallit men är obetald, inklusive variations-säkerhet som ska betalas till följd av de kontraktsvärderingar som avses i led a, och
- c) underrätta varje clearingmedlem om de fastställda nettobeloppen och kräva att den centrala motparten betalar eller uppbär dem i enlighet med detta.

Clearingmedlemmarna ska utan onödigt dröjsmål meddela sina kunder om tillämpningen av ett sådant verktyg och hur denna tillämpning påverkar dem.

4. Den värdering som avses i punkt 3 a ska i möjligaste mån baseras på ett rättvist marknadspris som fastställs på grundval av den centrala motpartens egna regler och arrangemang, såvida inte resolutionsmyndigheten anser det nödvändigt att använda en annan lämplig prissättningsmetod.

5. Om en clearingmedlem som inte är på obestånd inte kan betala det nettobelopp som fastställts i enlighet med punkt 3 i denna artikel får resolutionsmyndigheten, med beaktande av artikel 21 i denna förordning, kräva att den centrala motparten försätter clearingmedlemmen i fråga på obestånd och använder dess initialsäkerhet och bidrag till obeståndsfonden i enlighet med artikel 45 i förordning (EU) nr 648/2012.

6. Om resolutionsmyndigheten har sagt upp ett eller flera kontrakt av de slag som avses i punkt 1 får den tillfälligt hindra den centrala motparten från att cleara några nya kontrakt av samma slag som det som har sagts upp.

Resolutionsmyndigheten får tillåta den centrala motparten att återuppta clearing av dessa slag av kontrakt endast om de följande villkoren är uppfyllda:

- a) Den centrala motparten uppfyller kraven i förordning (EU) nr 648/2012.
- b) Resolutionsmyndigheten utfärdar och offentliggör ett meddelande om detta på de sätt som avses i artikel 72.3.

7. Esma ska senast den 12 februari 2022 utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010 med närmare uppgifter om den metod som ska användas av resolutionsmyndigheten för att fastställa den värdering som avses i punkt 3 a i den här artikeln.

Artikel 30

Minskning av värdet av eventuella vinster som ska betalas av den centrala motparten till clearingmedlemmar som inte är på obestånd

1. Resolutionsmyndigheten får minska beloppet för den centrala motpartens betalningsskyldigheter gentemot de clearingmedlemmar som inte är på obestånd när dessa skyldigheter härrör från vinster som ska betalas i enlighet med den centrala motpartens förfaranden för betalning av variationssäkerhet eller en betalning som har samma ekonomiska verkan.

2. Resolutionsmyndigheten ska beräkna alla minskningar av betalningsskyldigheter som avses i punkt 1 i denna artikel med hjälp av en rättvis fördelningsmekanism som fastställs i den värdering som gjorts i enlighet med artikel 24.3 och som clearingmedlemmarna underrättas om så snart som resolutionsverktyget tillämpas. Clearingmedlemmarna ska utan onödigt dröjsmål meddela sina kunder om tillämpningen av ett sådant verktyg och det sätt på vilket denna tillämpning påverkar dem. De totala nettovinster som ska minskas för varje clearingmedlem ska stå i proportion till de belopp som den centrala motparten ska betala.

3. En minskning av värdet på vinster som ska betalas ska få verkan och vara omedelbart bindande för den centrala motparten och berörda clearingmedlemmar från den tidpunkt då resolutionsmyndigheten vidtar resolutionsåtgärden.

4. En clearingmedlem som inte är på obestånd ska inte ha några anspråk i några senare förfaranden mot den centrala motparten, eller dess efterföljande enhet, som uppkommer till följd av den minskning av betalningsskyldigheter som avses i punkt 1.

Första stycket i denna punkt ska inte hindra resolutionsmyndigheter från att kräva att den centrala motparten återbetalar clearingmedlemmarna om den minskning som baseras på den preliminära värdering som avses i artikel 26.1 visar sig vara större än den minskning som krävs baserat på den definitiva värdering som avses i artikel 26.2.

5. Om en resolutionsmyndighet bara delvis minskar värdet på de vinster som ska betalas ska den clearingmedlem som inte är på obestånd fortfarande ha det resterande utestående beloppet tillgodo.

6. Den centrala motparten ska i sina verksamhetsregler införa en hänvisning till befogenheten att minska betalningsskyldigheter enligt punkt 1 utöver liknande arrangemang som föreskrivs i dessa verksamhetsregler vid återhämtningsfasen, och ska säkerställa att kontraktarrangemang ingås för att göra det möjligt för resolutionsmyndigheten att utöva sina befogenheter enligt denna artikel.

Artikel 31

Infordran av medel vid resolution

1. Resolutionsmyndigheten får begära att clearingmedlemmar som inte är på obestånd lämnar ett kontantbidrag till den centrala motparten som är upp till två gånger så stort som det belopp som motsvarar deras bidrag till den centrala motpartens obeståndsfond. Denna skyldighet att lämna kontantbidrag ska också inkluderas i den centrala motpartens regler och andra kontraktsarrangemang såsom en infordran av medel vid resolution som förbehålls den resolutionsmyndighet som vidtar resolutionsåtgärder. Om resolutionsmyndigheten inforrdar ett belopp som överstiger bidraget till obeståndsfonden ska den göra detta först efter att ha bedömt, i samarbete med resolutionsmyndigheterna för clearingmedlemmar som inte är på obestånd, effekterna av detta verktyg på clearingmedlemmar som inte är på obestånd och på medlemsstaternas finansiella stabilitet.

Om den centrala motparten driver flera obeståndsfonder och verktyget tillämpas för att hantera en obeståndshändelse ska beloppet för det kontantbidrag som avses i första stycket avse clearingmedlemmens bidrag till den berörda clearingtjänstens eller tillgångsklassens obeståndsfond.

Om den centrala motparten driver flera obeståndsfonder och verktyget tillämpas för att hantera en icke-obeståndshändelse ska beloppet för det kontantbidrag som avses i första stycket avse summan av clearingmedlemmens bidrag till den centrala motpartens samtliga obeståndsfonder.

Resolutionsmyndigheten får utöva infordran av medel vid resolution oavsett om alla avtalsenliga skyldigheter som kräver kontantbidrag från clearingmedlemmar som inte är på obestånd har uttömts.

Resolutionsmyndigheten ska fastställa beloppet för kontantbidraget från varje clearingmedlem som inte är på obestånd i proportion till dess bidrag till obeståndsfonden upp till den gräns som anges i första stycket.

Resolutionsmyndigheten får kräva att den centrala motparten till clearingmedlemmar återbetalar det eventuella överskjutande beloppet av en infordran av medel vid resolution om det visar sig att nivån på den gjorda infordran av medel vid resolution som baseras på en preliminär värdering enligt artikel 26.1 överstiger den nivå som krävs baserat på den definitiva värdering som avses i artikel 26.2.

2. Om en clearingmedlem som inte är på obestånd inte betalar det belopp som krävs får resolutionsmyndigheten kräva att den centrala motparten försätter den clearingmedlemmen på obestånd och använder dess initialsäkerhet och bidrag till obeståndsfonden i enlighet med artikel 45 i förordning (EU) nr 648/2012 upp till det krävda beloppet.

Avsnitt 3

Nedskrivning och konvertering av äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet

Artikel 32

Krav på nedskrivning och konvertering av äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet

1. Resolutionsmyndigheten ska tillämpa verktyget för nedskrivning och konvertering i enlighet med artikel 33 med avseende på äganderättsinstrument och skuldinstrument som gets ut av den centrala motparten i resolution eller andra åtaganden utan säkerhet för att absorbera förluster, rekapitalisera den centrala motparten eller ett broinstitut, eller för att stödja tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet.

2. På grundval av den värdering som gjorts i enlighet med artikel 24.3 ska resolutionsmyndigheten fastställa
 - a) det belopp med vilket de äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet måste skrivas ned med beaktande av eventuella förluster som ska absorberas av genomdrivandet av clearingmedlemmars eller andra tredje parter eventuella utestående skyldigheter mot den centrala motparten, och
 - b) det belopp med vilket skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet måste konverteras till äganderättsinstrument för att återställa kapitalkraven för den centrala motparten eller broinstitutet.

Artikel 33

Bestämmelser som reglerar nedskrivning eller konvertering av äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet

1. Resolutionsmyndigheten ska tillämpa verktyget för nedskrivning och konvertering i enlighet med den prioritetsordning som gäller vid normala insolvensförfaranden.

2. Innan kapitalbeloppet för skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet minskas eller konverteras ska resolutionsmyndigheten minska det nominella beloppet för äganderättsinstrument i proportion till förlusterna och, vid behov, upp till deras fulla värde.

Om den centrala motparten, i överensstämmelse med den värdering som gjorts enligt artikel 24.3, har ett positivt nettovärde efter minskningen av det nominella beloppet för äganderättsinstrument ska resolutionsmyndigheten, allt efter omständigheterna, dra in eller späda ut dessa äganderättsinstrument.

3. Resolutionsmyndigheten ska sätta ned, konvertera, eller både och, kapitalbeloppet för skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet i den mån som krävs för att uppfylla resolutionsmålen och, vid behov, upp till dessa instruments eller åtagandens fulla värde.

4. Resolutionsmyndigheten ska inte tillämpa verktyget för nedskrivning och konvertering för följande åtaganden:

- a) Åtaganden gentemot anställda, vad avser inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag av eventuella rörliga delar av ersättning som inte regleras genom kollektivavtal.
- b) Åtaganden gentemot borgenärer inom affärs- eller handelssektorn, som uppkommer till följd av att den centrala motparten tillhandhållits varor eller tjänster som är avgörande för dess löpande verksamhet, däribland it-tjänster, allmännyttiga tjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.
- c) Åtaganden gentemot skatte- och socialförsäkringsmyndigheter, förutsatt att dessa skyldigheter är prioriterade enligt tillämplig insolvensrätt.
- d) Åtaganden gentemot system eller operatörer av system som har betecknats som system enligt direktiv 98/26/EG, gentemot deltagare i den mån åtagandena härrör från deras deltagande i sådana system, gentemot andra centrala motparter och gentemot centralbanker.

e) Initialsäkerheter.

5. Om det nominella värdet för ett äganderättsinstrument eller kapitalbeloppet för ett skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet sätts ned ska följande villkor gälla:

- a) Denna nedsättning ska vara permanent.
- b) Innehavaren av instrumentet ska inte ha några fordringar i samband med denna nedsättning, med undantag för redan upplupna åtaganden, skadeståndsskulder som uppkommit till följd av att nedsättningens lagenlighet överklagats, eventuella fordringar baserade på äganderättsinstrument som getts ut eller överförts enligt punkt 6 i denna artikel, eller betalningsfordringar i enlighet med artikel 62.

- c) Om detta bara är en delvis nedsättning ska det arrangemang som gav upphov till det ursprungliga åtagandet fortsätta att gälla för den återstående delen av beloppet, med förbehåll för eventuella nödvändiga ändringar av villkoren i det arrangemanget till följd av nedsättningen.

Första stycket ska inte hindra resolutionsmyndigheter från att tillämpa en uppskrivningsmekanism för att återbetala innehavare av skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet och därefter innehavare av äganderättsinstrument, om den nedskrivning som gjorts baserat på den preliminära värdering som avses i artikel 26.1 visar sig vara större än de belopp som krävs baserat på den definitiva värdering som avses i artikel 26.2.

6. Vid konvertering av skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet enligt punkt 3 får resolutionsmyndigheten kräva att den centrala motparten ger ut eller överför äganderättsinstrument till innehavarna av skuldinstrumenten eller andra åtaganden utan säkerhet.

7. Resolutionsmyndigheten ska bara konvertera skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet enligt punkt 3 om följande villkor är uppfyllda:

- a) Äganderättsinstrumentet ges ut innan den centrala motparten ger ut äganderättsinstrument för att tillhandahålla kapital från staten eller ett offentligt organ.
- b) Konverteringskursen utgör en lämplig ersättning till berörda fordringsägare för eventuell förlust som uppkommit till följd av att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna utövats, i linje med deras behandling vid normala insolvensförfaranden.

Efter en eventuell konvertering av skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet till äganderättsinstrument ska de sistnämnda tecknas eller utan dröjsmål överföras efter konverteringen.

8. Vid tillämpningen av punkt 7 ska resolutionsmyndigheten, i samband med utarbetandet och upprätthållandet av den centrala motpartens resolutionsplan och som en del av befogenheterna att undanröja hinder för den centrala motpartens möjlighet till resolution, säkerställa att den centrala motparten alltid kan ge ut det antal äganderättsinstrument som krävs.

Artikel 34

Verkan av nedskrivning och konvertering

Resolutionsmyndigheten ska slutföra eller kräva slutförande av alla administrativa och förfarandemässiga uppgifter som är nödvändiga för att ge verkan åt tillämpningen av verktyget för nedskrivning och konvertering, inbegripet följande:

- a) Ändring av alla relevanta register.
- b) Avlistning eller avförande från handel av äganderättsinstrument eller skuldinstrument.
- c) Listning eller upptagande till handel av nya äganderättsinstrument.
- d) Återlistning eller återupptagande av eventuella skuldinstrument som skrivits ned, utan kravet på utfärdande av ett prospekt i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1129⁽²⁹⁾.

Artikel 35

Undanröjande av förfarandemässiga hinder för nedskrivning och konvertering

1. Vid tillämpning av artikel 32.1 ska den behöriga myndigheten kräva att den centrala motparten vid alla tidpunkter innehar en tillräcklig mängd äganderättsinstrument för att säkerställa att den centrala motparten kan ge ut tillräckligt med nya äganderättsinstrument och att utgivningen av eller konverteringen till äganderättsinstrument kan utföras på ett effektivt sätt.

⁽²⁹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1129 av den 14 juni 2017 om prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel på en reglerad marknad, och om upphävande av direktiv 2003/71/EG (EUT L 168, 30.6.2017, s. 12).

2. Resolutionsmyndigheten ska tillämpa verktyget för nedskrivning och konvertering oberoende av eventuella bestämmelser i den centrala motpartens stiftelseurkund eller stadgar, inbegripet avseende företrädesrätt för aktieägare eller krav på aktieägares medgivande för en kapitalökning.

Artikel 36

Inlämnande av en omorganiseringsplan för verksamheten

1. Centrala motparter ska inom en månad efter tillämpningen av de verktyg som avses i artikel 32 se över orsakerna till sitt fallissemang och lämna in översynen till resolutionsmyndigheten tillsammans med en omorganiseringsplan för verksamheten i enlighet med artikel 37. I fall då unionens regler för statligt stöd är tillämpliga ska den planen, inbegripet efter eventuella ändringar i enlighet med artikel 38 och såsom den genomförts i enlighet med artikel 39, vara förenlig med den omstruktureringsplan som den centrala motparten är skyldig att lämna in till kommissionen i enlighet med de reglerna.

Om det är nödvändigt för att resolutionsmålen ska uppnås får resolutionsmyndigheten förlänga den period som avses i första stycket med högst två månader.

2. I fall då en omstruktureringsplan ska lämnas in enligt unionens regler om statligt stöd ska inlämnandet av omorganiseringsplanen för verksamheten inte påverka den tidsfrist som fastställs i de reglerna för inlämning av omstruktureringsplanen.

3. Resolutionsmyndigheten ska lämna in översynen och omorganiseringsplanen för verksamheten, samt en eventuell reviderad plan i enlighet med artikel 38, till den behöriga myndigheten och till resolutionskollegiet.

Artikel 37

Omorganiseringsplanens innehåll

1. I den omorganiseringsplan för verksamheten som avses i artikel 36 ska åtgärder fastställas som syftar till att återställa den långsiktiga bärkraften hos den centrala motparten eller delar av dess verksamhet inom rimlig tid. Dessa åtgärder ska baseras på realistiska antaganden vad gäller de ekonomiska och finansiella marknadsförhållanden under vilka den centrala motparten kommer att vara verksam.

Omorganiseringsplanen för verksamheten ska ta hänsyn till den rådande situationen och framtidsutsikterna på de finansiella marknaderna och spegla antaganden om bästa och värsta möjliga utfall, inbegripet en kombination av händelser för att identifiera den centrala motpartens största svagheter. Antagandena ska jämföras med lämpliga sektorsövergripande riktmärken.

2. Omorganiseringsplanen för verksamheten ska innehålla åtminstone följande:

- a) En detaljerad analys av de faktorer och omständigheter som har lett till att den centrala motparten fallerat eller sannolikt kommer att fallera.
- b) En beskrivning av de åtgärder som ska antas för att återställa den centrala motpartens långsiktiga bärkraft.
- c) En tidsplan för genomförandet av dessa åtgärder.

3. Åtgärderna för att återställa en central motparts långsiktiga bärkraft får omfatta följande:

- a) Omorganisering och omstrukturering av den centrala motpartens verksamhet.
- b) Ändringar av den centrala motpartens operativa system och infrastruktur.
- c) Försäljning av tillgångar eller affärsområden.
- d) Ändringar av den centrala motpartens riskhantering.

4. Esma ska senast den 12 februari 2023 utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare ange vad en omorganiseringsplan för verksamheten minst ska innehålla enligt punkt 2.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 38

Bedömning och antagande av omorganiseringsplanen för verksamheten

1. Inom en månad efter den centrala motpartens inlämnande av en omorganiseringsplan för verksamheten enligt artikel 36.1 ska resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten bedöma om åtgärderna i den planen skulle återställa den centrala motpartens långsiktiga bärkraft på ett tillförlitligt sätt.

Om resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten finner att planen skulle återställa den centrala motpartens långsiktiga bärkraft ska resolutionsmyndigheten godkänna planen.

2. Om resolutionsmyndigheten eller den behöriga myndigheten inte finner att de åtgärder som föreskrivs i planen skulle återställa den centrala motpartens långsiktiga bärkraft ska resolutionsmyndigheten underrätta den centrala motparten om sina betänkligheter och kräva att den lämnar in en ändrad plan som åtgärdar dessa betänkligheter inom två veckor efter underrättelsen.

3. Resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten ska bedöma den ändrade planen och resolutionsmyndigheten ska inom en vecka efter mottagandet av den planen underrätta den centrala motparten om huruvida betänkligheterna åtgärdats på lämpligt sätt eller om ytterligare ändringar krävs.

4. Esma ska senast den 12 februari 2023 utarbeta utkast till tekniska standarder för tillsyn för att närmare ange vilka kriterier som en omorganiseringsplan för verksamheten ska uppfylla för att få resolutionsmyndighetens godkännande enligt punkt 1.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 39

Genomförande och övervakning av omorganiseringsplanen för verksamheten

1. Den centrala motparten ska genomföra omorganiseringsplanen för verksamheten och ska på begäran och åtminstone var sjätte månad lämna en rapport till resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten om de framsteg som görs vad gäller genomförandet av den planen.

2. Resolutionsmyndigheten får, i samråd med den behöriga myndigheten, kräva att den centrala motparten vid behov reviderar planen för att uppnå det mål som avses i artikel 37.1.

Avsnitt 4

Verktyg för försäljning av verksamhet

Artikel 40

Verktyg för försäljning av verksamhet

1. Resolutionsmyndigheten får överföra följande till en köpare som inte är ett broinstitut:

- a) Äganderättsinstrument som getts ut av en central motpart i resolution.

b) Alla tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden för en central motpart i resolution.

Den överföring som avses i första stycket ska äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i den centrala motparten eller andra tredje parter än köparen och utan att några andra förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätt än de som anges i artikel 41 följs.

2. En överföring enligt punkt 1 ska göras på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna, och i överensstämmelse med unionens regler om statligt stöd.

Vid tillämpningen av första stycket i denna punkt ska resolutionsmyndigheten vidta alla rimliga åtgärder för att erhålla affärsmässiga villkor som är förenliga med den värdering som gjorts enligt artikel 24.3.

3. All eventuell ersättning som betalas av köparen ska med förbehåll för artikel 27.10 vara till förmån för

- a) ägarna till äganderättsinstrumenten, om försäljningen av verksamhet har skett genom överföring av äganderättsinstrument som gets ut av den centrala motparten i resolution från innehavarna av dessa instrument till köparen,
- b) den centrala motparten i resolution, om försäljningen av verksamhet har skett genom överföring av vissa eller samtliga av den centrala motpartens tillgångar eller skulder till köparen,
- c) alla clearingmedlemmar som inte är på obestånd och som har lidit förluster till följd av tillämpningen av resolutionsverktygen vid resolution, i proportion till deras förluster vid resolution.

4. Fördelningen av all eventuell ersättning som betalas av köparen i enlighet med punkt 3 i denna artikel ska utföras enligt följande:

- a) I samband med en händelse som omfattas av den centrala motpartens vattenfallsprincip vid obestånd i enlighet med artiklarna 43 och 45 i förordning (EU) nr 648/2012, i omvänd ordning i förhållande till hur förlusterna har ålagts enligt den centrala motpartens vattenfallsprincip vid obestånd, eller
- b) i samband med en händelse som inte omfattas av den centrala motpartens vattenfallsprincip vid obestånd i enlighet med artiklarna 43 och 45 i förordning (EU) nr 648/2012, i omvänd ordning i förhållande till hur förlusterna har fördelats i enlighet med den centrala motpartens tillämpliga regler.

Eventuell återstående ersättning ska därefter fördelas enligt fordringarnas prioritetsordning vid normala insolvensförfaranden.

5. Resolutionsmyndigheten får utöva den överföringsbefogenhet som avses i punkt 1 mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av äganderättsinstrument som gets ut av den centrala motparten eller, allt efter omständigheterna, den centrala motpartens tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden.

6. Resolutionsmyndigheten kan, med köparens samtycke, överföra de tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som hade överförts till köparen tillbaka till den centrala motparten i resolution eller äganderättsinstrumenten tillbaka till deras ursprungliga ägare.

Om resolutionsmyndigheten använder den överföringsbefogenhet som avses i första stycket ska den centrala motparten i resolution eller de ursprungliga ägarna vara skyldiga att ta tillbaka alla sådana tillgångar, rättigheter, skyldigheter, åtaganden eller äganderättsinstrument.

7. En överföring enligt punkt 1 ska ske oberoende av om köparen är auktoriserad att tillhandahålla tjänsterna och utföra den verksamhet som följer av förvärvet.

Om köparen inte är auktoriserad att tillhandahålla de tjänster och utföra den verksamhet som följer av förvärvet ska resolutionsmyndigheten, i samråd med den behöriga myndigheten, göra en lämplig bedömning av huruvida kraven på tillbörlig aktsamhet är uppfyllda för köparen och säkerställa att köparen har den professionella och tekniska kapaciteten att utföra den förvärvade centrala motpartens funktioner och att denna lämnar in en ansökan om auktorisering så snart det är praktiskt möjligt och senast en månad från tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet. Den behöriga myndigheten ska säkerställa att en sådan ansökan om auktorisering tas under övervägande på ett skyndsamt sätt.

8. Om överföring av äganderättsinstrument som avses i punkt 1 i denna artikel leder till ett förvärv av eller ökar ett kvalificerat innehav som avses i artikel 31.2 i förordning (EU) nr 648/2012 ska den behöriga myndigheten utföra den bedömning som avses i den artikeln inom en period som varken försenar tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet eller hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.

9. Om den behöriga myndigheten inte har slutfört den bedömning som avses i punkt 8 senast den dag då överföringen av äganderättsinstrument träder i kraft ska följande gälla:

- a) Överföringen av äganderättsinstrument ska omedelbart få rättslig verkan från och med den dag då de överförs.
- b) Under bedömningsperioden och under en eventuell avyttringsperiod som föreskrivs i led f i denna punkt ska köparens rösträtt som är kopplad till dessa äganderättsinstrument tillfälligt upphävas och uteslutande innehas av resolutionsmyndigheten, vilken inte ska ha någon skyldighet att utöva sådan rösträtt och inte, såvida inte åtgärden eller underlåtenheten innebär grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse, ha någon ansvarsskyldighet när det gäller att utöva eller avstå från att utöva sådan rösträtt.
- c) Under bedömningsperioden och under en eventuell avyttringsperiod som föreskrivs i led f i denna punkt ska de sanktioner som föreskrivs i artikel 22.3 i förordning (EU) nr 648/2012 eller de åtgärder vid överträdelser av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav som föreskrivs i artikel 30 i förordning (EU) nr 648/2012 inte tillämpas på den överföringen.
- d) Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål efter att ha slutfört sin bedömning underrätta resolutionsmyndigheten och köparen skriftligen om resultatet av sin bedömning i enlighet med artikel 32 i förordning (EU) nr 648/2012.
- e) Om den behöriga myndigheten inte motsätter sig överföringen ska de rösträtter som är kopplade till dessa äganderättsinstrument anses ha tilldelats köparen från och med den underrättelse som avses i led d i denna punkt.
- f) Om den behöriga myndigheten motsätter sig överföringen av äganderättsinstrument ska led b fortsätta att tillämpas och resolutionsmyndigheten får, efter att ha beaktat marknadsvillkoren, fastställa en avyttringsperiod inom vilken köparen ska avyttra sådana äganderättsinstrument.

10. Vid utövandet av sina rättigheter att tillhandahålla tjänster i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012 ska köparen anses utgöra en fortsättning på den centrala motparten i resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av den centrala motparten i resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

11. Den köpare som avses i punkt 1 ska inte hindras från att utöva den centrala motpartens rätt till medlemskap eller från att få tillgång till betalnings- och avvecklingssystem och andra anknutna finansmarknadsinfrastrukturer och handelsplatser under förutsättning att köparen uppfyller kriterierna för medlemskap eller deltagande i dessa system eller infrastrukturer eller handelsplatser.

Utan hinder av första stycket får köparen inte nekas tillgång till betalnings- och avvecklingssystem och andra anknutna finansmarknadsinfrastrukturer och handelsplatser på grund av att köparen saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget är lägre än de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen eller infrastrukturerna eller handelsplatserna.

Om köparen inte uppfyller de kriterier som anges i första stycket får köparen fortsätta att utöva den centrala motpartens rätt till medlemskap och ha tillgång till dessa system och andra infrastrukturer och handelsplatser under den period som fastställs av resolutionsmyndigheten. Den perioden ska inte överstiga tolv månader.

12. Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska aktieägare, borgenärer, clearingmedlemmar och kunder hos den centrala motparten i resolution och andra tredje parter vars tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden inte överförs inte ha några rättigheter till, eller med avseende på, de överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

Artikel 41

Verktyget för försäljning av verksamhet: förfarandekrav

1. När resolutionsmyndigheten tillämpar verktyget för försäljning av verksamhet avseende en central motpart ska resolutionsmyndigheten annonsera att de tillgångar, rättigheter, skyldigheter, åtaganden eller äganderättsinstrument som ska överföras är tillgängliga, eller vidta åtgärder för saluföring av dem. Grupper av rättigheter, tillgångar, skyldigheter och åtaganden får saluföras separat.

2. Utan att det i tillämpliga fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska den saluföring som avses i punkt 1 utföras enligt följande kriterier:

- a) Den ska vara så transparent som möjligt och får inte ge en i sak missvisande bild av den centrala motpartens tillgångar, rättigheter, skyldigheter, åtaganden eller äganderättsinstrument, med beaktande av omständigheterna och särskilt behovet av att bevara finansiell stabilitet.
- b) Den ska inte favorisera eller diskriminera potentiella köpare på ett otillbörligt sätt.
- c) Den ska vara fri från intressekonflikter.
- d) Den ska beakta behovet av att vidta en snabb resolutionsåtgärd.
- e) Den ska eftersträva en maximering, så långt det är möjligt, av försäljningspriset för de berörda äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

De kriterier som anges i första stycket ska inte hindra resolutionsmyndigheten från att värva särskilda potentiella köpare.

3. Genom undantag från punkterna 1 och 2 får resolutionsmyndigheten tillämpa verktyget för försäljning av verksamhet utan att iakttä saluföringskravet eller saluföra tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna, åtagandena eller äganderättsinstrumenten om den fastställer att uppfyllandet av det kravet eller de kriterierna sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen, bland annat genom att ge upphov till ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten.

Avsnitt 5

Broinstitutverktyg

Artikel 42

Broinstitutverktyg

1. Resolutionsmyndigheten får till ett broinstitut överföra
 - a) äganderättsinstrument som getts ut av en central motpart i resolution,
 - b) alla tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden för en central motpart i resolution.

Den överföring som avses i första stycket får äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i den centrala motparten i resolution eller andra tredje parter än broinstitutet och utan att uppfylla några andra förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätt än de som anges i artikel 43.

2. Broinstitutet ska vara en juridisk person som
 - a) kontrolleras av resolutionsmyndigheten och ägs helt eller delvis av en eller flera offentliga myndigheter, vilket kan inbegripa resolutionsmyndigheten, och

- b) har inrättats eller använts för att ta emot och inneha vissa eller samtliga äganderättsinstrument som getts ut av en central motpart i resolution eller vissa eller alla av den centrala motpartens tillgångar, rättigheter, skyldigheter och åtaganden i syfte att upprätthålla den centrala motpartens kritiska funktioner och därefter sälja den centrala motparten.
3. När resolutionsmyndigheten använder broinstuttsverktyget ska den säkerställa att det totala värdet av de åtaganden och skyldigheter som överförs till broinstitutet inte överstiger det totala värdet av de rättigheter och tillgångar som överförs från den centrala motparten i resolution.
4. All eventuell ersättning som betalas av broinstitutet ska med förbehåll för artikel 27.10 vara till förmån för
- a) ägarna till äganderättsinstrumenten, om överföringen till broinstitutet har skett genom att äganderättsinstrument som getts ut av den centrala motparten i resolution har överförts från innehavarna av dessa instrument till broinstitutet,
- b) den centrala motparten i resolution, om överföringen till broinstitutet har skett genom att vissa eller alla av den centrala motpartens tillgångar eller åtaganden har överförts till broinstitutet,
- c) alla clearingmedlemmar som inte är på obestånd som har lidit förluster till följd av tillämpningen av resolutionsverktygen vid resolution, i proportion till deras förluster vid resolution.
5. Fördelning av all eventuell ersättning som betalas av broinstitutet i enlighet med punkt 4 i denna artikel ska utföras enligt följande
- a) i samband med en händelse som omfattas av den centrala motpartens vattenfallsprincip vid obestånd i enlighet med artiklarna 43 och 45 i förordning (EU) nr 648/2012, i omvänd ordning i förhållande till hur förlusterna har ålagts enligt den centrala motpartens vattenfallsprincip vid obestånd, eller
- b) i samband med en händelse som inte omfattas av den centrala motpartens vattenfallsprincip vid obestånd i enlighet med artiklarna 43 och 45 i förordning (EU) nr 648/2012, i omvänd ordning i förhållande till hur förlusterna har fördelats i enlighet med den centrala motpartens tillämpliga regler.

Eventuell återstående ersättning ska fördelas enligt fordringarnas prioritetsordning vid normala insolvensförfaranden.

6. Resolutionsmyndigheten får utöva den överföringsbefogenhet som avses i punkt 1 mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av äganderättsinstrument som getts ut av en central motpart eller av dess tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden.
7. Resolutionsmyndigheten får överföra de rättigheter, skyldigheter, tillgångar eller åtaganden som hade överförts till broinstitutet tillbaka till den centrala motparten i resolution, eller äganderättsinstrumenten tillbaka till deras ursprungliga ägare om denna överföring uttryckligen föreskrivs i det instrument genom vilket den överföring som avses i punkt 1 görs.

Om resolutionsmyndigheten använder den överföringsbefogenhet som avses i första stycket ska den centrala motparten i resolution eller de ursprungliga ägarna vara skyldiga att ta tillbaka alla sådana tillgångar, rättigheter, skyldigheter, åtaganden eller äganderättsinstrument, förutsatt att villkoren i denna punkt första stycket eller i punkt 8 är uppfyllda.

8. Om de specifika äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden inte omfattas av de klasser av, eller uppfyller de villkor för överföring av, äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes får resolutionsmyndigheten överföra dem från broinstitutet tillbaka till den centrala motparten i resolution eller de ursprungliga ägarna.
9. En överföring som avses i punkterna 7 och 8 får utföras när som helst och ska uppfylla alla andra villkor som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes för det aktuella ändamålet.
10. Resolutionsmyndigheten får överföra äganderättsinstrument eller tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden från broinstitutet till en tredje part.

11. Vid utövandet av rättigheter att tillhandahålla tjänster i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012 ska ett broinstitut anses utgöra en fortsättning på den centrala motparten i resolution och får fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av den centrala motparten i resolution med avseende på de överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

För alla andra ändamål får resolutionsmyndigheter kräva att ett broinstitut ska anses utgöra en fortsättning på den centrala motparten i resolution och kunna få fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av den centrala motparten i resolution med avseende på de överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

12. Broinstitutet ska inte hindras från att utöva den centrala motpartens rätt till medlemskap och tillgång till betalnings- och avvecklingssystem och andra anknutna finansmarknadsinfrastrukturer och handelsplatser, förutsatt att det uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system eller finansmarknadsinfrastrukturer eller handelsplatser.

Trots första stycket får broinstitutet inte nekas tillgång till betalnings- och avvecklingssystem och andra finansmarknadsinfrastrukturer och handelsplatser på grund av att broinstitutet saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget är lägre än de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen eller infrastrukturerna eller handelsplatserna.

Om broinstitutet inte uppfyller de kriterier som anges i första stycket får det fortsätta att utöva den centrala motpartens rätt till medlemskap och ha tillgång till dessa system och andra infrastrukturer och handelsplatser under den period som fastställs av resolutionsmyndigheten. Den perioden får inte överstiga tolv månader.

13. Aktieägare, borgenärer, clearingmedlemmar och kunder i den centrala motparten i resolution och andra tredje parter vars tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden inte överförs till broinstitutet ska inte ha några rättigheter till, eller avseende, de till broinstitutet överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena eller gentemot dess styrelse eller verkställande ledning.

14. Broinstitutet ska inte ha några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i den centrala motparten i resolution, och styrelsen eller den verkställande ledningen i broinstitutet ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter, såvida inte åtgärden eller underlåtenheten beror på grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse i enlighet med tillämplig nationell rätt.

Artikel 43

Broinstitutet: förfarandekrav

1. Broinstitutet ska uppfylla samtliga följande krav:

a) Broinstitutet ska begära resolutionsmyndighetens godkännande för allt det följande:

- i) Bolagsordningen för broinstitutet.
- ii) Ledamöterna i broinstitutets styrelse, om dessa ledamöter inte utses direkt av resolutionsmyndigheten.
- iii) Ansvarsområden för och ersättning till ledamöterna i broinstitutets styrelse, om ersättningen och ansvarsfördelningen inte fastställts av resolutionsmyndigheten.
- iv) Broinstitutets strategi och riskprofil.

b) Broinstitutet ska under resolutionen överta den centrala motpartens auktoriseringar att tillhandahålla tjänster eller utföra den verksamhet som följer av den överföring som avses i artikel 42.1 i denna förordning i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012.

Utan hinder av första stycket b och om det är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen, får broinstitutet under en kort tidsperiod i början av sin verksamhet auktoriseras utan att det uppfyller kraven i förordning (EU) nr 648/2012. Resolutionsmyndigheten ska i detta syfte lämna in en begäran om sådan auktorisation till den behöriga myndigheten. Om den behöriga myndigheten beslutar att bevilja en sådan auktorisation ska den ange den period under vilken broinstitutet är undantaget från skyldigheten att uppfylla kraven i förordning (EU) nr 648/2012. Den perioden får inte vara längre än tolv månader. Under denna period ska broinstitutet anses vara en kvalificerad central motpart enligt definitionen i artikel 4.1.88 i förordning (EU) nr 575/2013 vid tillämpning av den förordningen.

Trots den period som avses i andra stycket får undantaget, när det gäller tillsynskrav enligt avdelning IV kapitel 3 i förordning (EU) nr 648/2012, endast gälla under en period på upp till tre månader. Det får förlängas med en eller två ytterligare perioder på upp till tre månader om det är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen.

2. Med förbehåll för eventuella begränsningar som åläggs i enlighet med unionens konkurrensregler eller nationella konkurrensregler ska ledningen i broinstitutet driva det med målet att upprätthålla kontinuiteten i dess kritiska funktioner och sälja broinstitutet eller någon av dess tillgångar, rättigheter, skyldigheter och åtaganden till en eller flera köpare inom den privata sektorn. Försäljningen ska äga rum när marknadsvillkoren är lämpliga och inom den tidsperiod som anges i punkt 5 och, i tillämpliga fall, punkt 6.

3. Resolutionsmyndigheten ska fatta ett beslut om att broinstitutet inte längre är ett broinstitut enligt artikel 42.2, i något av följande fall:

- a) Resolutionsmålen är uppfyllda.
- b) Broinstitutet slås samman med en annan enhet.
- c) Broinstitutet upphör att uppfylla kraven i artikel 42.2.
- d) Broinstitutet eller praktiskt taget alla dess tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden har sålts i enlighet med punkterna 2 och 4 i denna artikel.
- e) Den period som anges i punkt 5 i denna artikel, eller i tillämpliga fall punkt 6 i denna artikel, löper ut.
- f) De kontrakt som clearas av broinstitutet har reglerats, löpt ut eller slutavräknats och den centrala motpartens rättigheter och skyldigheter avseende dessa kontrakt är således fullt infriade.

4. Före försäljningen av broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden ska resolutionsmyndigheten annonsera att de delar som ska säljas är tillgängliga och säkerställa att de saluförs öppet och transparent och att de inte ger en i sak missvisande bild.

Resolutionsmyndigheten ska utföra den försäljning som avses i första stycket på affärsmässiga villkor och ska inte på o tillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.

5. Resolutionsmyndigheten ska avsluta ett broinstituts verksamhet två år efter den dag då den sista överföringen från den centrala motparten i resolution görs.

När resolutionsmyndigheten avslutar ett broinstituts verksamhet ska den begära att den behöriga myndigheten återkallar auktoriseringen för broinstitutet.

6. Resolutionsmyndigheten får förlänga den period som avses i punkt 5 med en eller flera ytterligare ettårsperioder om en förlängning är nödvändig för att uppnå de resultat som avses i punkt 3 a–d.

Beslutet att förlänga den period som avses i punkt 5 ska motiveras och innehålla en utförlig bedömning av situationen i broinstitutet i förhållande till gällande marknadsförhållanden och marknadsutsikter.

7. Om verksamheten i broinstitutet avslutas under de omständigheter som avses i punkt 3 d eller e ska broinstitutet avvecklas genom normala insolvensförfaranden.

Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska alla eventuella intäkter som uppkommer till följd av avslutandet av broinstitutet vara till förmån för dess aktieägare.

Om ett broinstitut används för att överföra tillgångar och åtaganden från fler än en central motpart i resolution ska de intäkter som avses i andra stycket fördelas på de tillgångar och åtaganden som överförs från var och en av de centrala motparterna i resolution.

Avsnitt 6

Ytterligare finansieringsarrangemang

Artikel 44

Alternativa finansieringsmedel

Resolutionsmyndigheten får ingå kontrakt om att låna eller erhålla andra former av finansiellt stöd, inklusive från förfinansierade medel tillgängliga i någon obeståndsfond som inte är uttömd i den centrala motparten i resolution, när så krävs för att uppfylla tillfälliga likviditetsbehov i syfte att säkerställa en ändamålsenlig tillämpning av resolutionsverktygen.

Avsnitt 7

Statliga stabiliseringsverktyg

Artikel 45

Statliga finansiella stabiliseringsverktyg

1. I en mycket exceptionell situation med en systemkris får medlemsstaterna tillämpa de statliga stabiliseringsverktygen i enlighet med artiklarna 46 och 47 för att försätta en central motpart i resolution endast om de följande villkoren är uppfyllda:

- a) Det finansiella stödet är nödvändigt för att uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 21.
- b) Det finansiella stödet används endast som en sista utväg i enlighet med punkt 3 i denna artikel efter det att alla resolutionsverktyg så långt det är praktiskt möjligt har bedömts och utnyttjats samtidigt som den finansiella stabiliteten upprätthålls.
- c) Det finansiella stödet är tidsbegränsat.
- d) Det finansiella stödet är förenligt med unionens regler för statligt stöd.

- e) Medlemsstaten har i förväg fastställt omfattande och trovärdiga arrangemang, på ett sätt som är förenligt med unionens regler om statligt stöd, för återhämtande under en lämplig period, och i enlighet med artikel 27.10, av insatta offentliga medel, i den mån de inte återfås till fullo genom försäljning till privata köpare i enlighet med artikel 46.3 eller 47.2.

Statliga stabiliseringsverktyg ska tillämpas i enlighet med nationell rätt antingen under ledning av det behöriga ministeriet eller regeringen i nära samarbete med resolutionsmyndigheten eller under ledning av resolutionsmyndigheten.

2. För att ge verkan åt de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska behöriga ministerier eller regeringar ha de relevanta resolutionsbefogenheter som anges i artiklarna 48–58, och säkerställa att artiklarna 52, 54 och 72 efterlevs.
3. Statliga finansiella stabiliseringsverktyg ska anses tillämpas som en sista utväg i enlighet med punkt 1 b om minst ett av följande villkor är uppfyllda:
 - a) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten fastställer, efter samråd med centralbanken och den behöriga myndigheten, att tillämpningen av återstående resolutionsverktyg inte skulle räcka för att undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet.
 - b) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten fastställer att tillämpningen av återstående resolutionsverktyg inte skulle räcka för att skydda allmänintresset, om den centrala motparten tidigare har beviljats extraordinärt likviditetsstöd från centralbanken.
 - c) När det gäller verktyget för tillfälligt offentligt ägande fastställer det behöriga ministeriet eller regeringen, efter samråd med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten, att tillämpningen av återstående resolutionsverktyg inte skulle räcka för att skydda allmänintresset, om den centrala motparten tidigare har beviljats offentligt aktiekapitalstöd genom verktyget för aktiekapitalstöd.

Artikel 46

Verktyg för offentligt aktiekapitalstöd

1. Offentligt finansiellt stöd får tillhandahållas för rekapitalisering av en central motpart i utbyte mot äganderättsinstrument.
2. Centrala motparter som är föremål för verktyget för offentligt aktiekapitalstöd ska förvaltas på affärsmässiga och professionella grunder.
3. Det äganderättsinstrument som avses i punkt 1 ska säljas till en privat köpare så snart de kommersiella och finansiella omständigheterna medger det.

Artikel 47

Verktyg för tillfälligt offentligt ägande

1. En central motpart får tas i tillfälligt offentligt ägande genom en eller flera överföringar av äganderättsinstrument som utförs av en medlemsstat till en förvärvare som är
 - a) ett ombud för medlemsstaten, eller
 - b) ett av medlemsstaten helägt bolag.
2. Centrala motparter som är föremål för verktyget för tillfälligt offentligt ägande ska förvaltas på affärsmässiga och professionella grunder och, med hänsyn till möjligheten att återhämta resolutionskostnaderna, säljas till en privat köpare så snart de affärsmässiga och finansiella omständigheterna medger det. Vid fastställandet av tidpunkt för försäljningen av den centrala motparten ska hänsyn tas till den ekonomiska situationen och relevanta marknadsvillkor.

KAPITEL IV

Resolutionsbefogenheter

Artikel 48

Allmänna befogenheter

1. Resolutionsmyndigheten ska ha alla de befogenheter som är nödvändiga för att tillämpa resolutionsverktygen på ett ändamålsenligt sätt, inbegripet samtliga följande befogenheter:
- a) Att kräva av vilken person som helst att lämna den information som krävs för att resolutionsmyndigheten ska kunna besluta om och förbereda en resolutionsåtgärd, inbegripet uppdateringar och kompletteringar av information som lämnats i resolutionsplanen eller som begärts genom inspektioner på plats.
 - b) Att ta kontroll över en central motpart i resolution och utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats innehavare av äganderättsinstrument och den centrala motpartens styrelse, inbegripet rättigheter och befogenheter inom ramen för den centrala motpartens verksamhetsregler.
 - c) Att överföra äganderättsinstrument som getts ut av en central motpart i resolution.
 - d) Att överföra den centrala motpartens rättigheter, tillgångar, skyldigheter eller åtaganden till en annan enhet, med enhetens samtycke.
 - e) Att sänka, och även att sänka till noll, kapitalbeloppet eller det utestående belopp som ska betalas för skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet i en central motpart i resolution.
 - f) Att konvertera skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet i en central motpart i resolution till äganderättsinstrument för denna centrala motpart eller ett broinstitut till vilken tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden vad gäller den centrala motparten i resolution har överförts.
 - g) Att dra in skuldinstrument som getts ut av en central motpart i resolution.
 - h) Att sänka, och även att sänka till noll, det nominella värdet av äganderättsinstrument i en central motpart i resolution, och att dra in sådana äganderättsinstrument.
 - i) Att kräva att en central motpart i resolution ger ut nya äganderättsinstrument, inbegripet preferensaktier och villkorade konvertibla instrument.
 - j) Att när det gäller den centrala motpartens skuldinstrument och andra åtaganden, ändra eller anpassa deras löptid, ändra den ränta som ska betalas eller ändra det datum då räntan förfaller till betalning, bland annat genom att tillfälligt skjuta upp betalningen.
 - k) Att slutavräkna och säga upp finansiella avtal.
 - l) Att avsätta eller ersätta styrelsen och den verkställande ledningen i en central motpart i resolution.
 - m) Att kräva att den behöriga myndigheten i god tid bedömer köparen av ett kvalificerat innehav, genom undantag från de tidsfrister som fastställs i artikel 31 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - n) Att sänka, och även att sänka till noll, beloppet för variationssäkerheter som ska betalas till en clearingmedlem i en central motpart i resolution.
 - o) Att överföra öppna positioner och alla relaterade tillgångar, inklusive relevanta avtal om finansiell äganderättöverföring och avtal om finansiell säkerhet, kvittnings- och nettningsavtal, från kontot för en clearingmedlem på obestånd till en clearingmedlem som inte är på obestånd på ett sätt som är förenligt med artikel 48 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - p) Att genomdriva alla befintliga och utestående avtalsenliga skyldigheter för clearingmedlemmarna i den centrala motparten i resolution eller, när så krävs för att uppnå resolutionsmålen, avstå från att genomdriva sådana avtalsenliga skyldigheter eller på annat sätt avvika från den centrala motpartens verksamhetsregler.
 - q) Att genomdriva alla befintliga och utestående skyldigheter för moderföretaget till den centrala motparten i resolution, inklusive att förse den centrala motparten med finansiellt stöd i form av garantier eller krediter.

- r) Att kräva att clearingmedlemmar tillhandahåller ytterligare kontantbidrag inom den gräns som avses i artikel 31.

Resolutionsmyndigheterna får utöva de befogenheter som avses i första stycket var för sig eller i kombination.

2. Om inte annat föreskrivs i denna förordning och unionens regler om statligt stöd ska resolutionsmyndigheten inte omfattas av något av följande krav när den utövar de befogenheter som avses i punkt 1:

- a) Krav om godkännande eller medgivande från en offentlig eller privat person.
- b) Krav avseende överföring av finansiella instrument, rättigheter, skyldigheter, tillgångar eller åtaganden vad gäller en central motpart i resolution eller ett broinstitut.
- c) Krav om att underrätta en offentligrättslig eller privaträttslig juridisk person.
- d) Krav om att offentliggöra underrättelser eller prospekt.
- e) Krav om att lämna in eller registrera handlingar hos någon annan myndighet.

Artikel 49

Kompletterande befogenheter

1. När de befogenheter som avses i artikel 48.1 i denna förordning utövas får resolutionsmyndigheten också utöva följande kompletterande befogenheter:

- a) Med förbehåll för artikel 67, att förordna att en överföring ska få verkan utan att det uppstår några skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de överförda finansiella instrumenten, rättigheterna, tillgångarna eller åtagandena.
- b) Att upphäva rätten att förvärva ytterligare äganderättsinstrument.
- c) Att kräva att den relevanta myndigheten avbryter eller tillfälligt upphäver godkännandet för upptagande till handel på en reglerad marknad eller upptagandet till officiell notering av finansiella instrument som getts ut av den centrala motparten enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG⁽²⁾.
- d) Att föreskriva att köparen eller ett broinstitut, enligt artikel 40 respektive artikel 42, behandlas som om de var den centrala motparten i resolution med tanke på alla rättigheter eller skyldigheter som den centrala motparten i resolution har, eller åtgärder som den har vidtagit, inbegripet alla rättigheter eller skyldigheter beträffande deltagande i en marknadsinfrastruktur.
- e) Att begära att den centrala motparten i resolution eller köparen eller ett broinstitut, när så är relevant, informerar och bistår den andra parten.
- f) Att föreskriva att den clearingmedlem som är mottagare av positioner som den tilldelats genom befogenheterna i artikel 48.1 o och p tar på sig alla rättigheter eller skyldigheter som rör deltagande i en central motpart när det gäller dessa positioner.
- g) Att upphäva eller ändra villkoren i ett kontrakt som den centrala motparten i resolution är part i, eller ersätta köparen eller broinstitutet, i stället för den centrala motparten i resolution, som en part.
- h) Att anpassa eller ändra verksamhetsreglerna för den centrala motparten i resolution, inbegripet när det gäller villkoren för dess tillgång till clearing för dess clearingmedlemmar och andra deltagare.
- i) Att överlåta en clearingmedlems medlemskap från den centrala motparten i resolution till en köpare av den centrala motparten eller ett broinstitut.

Eventuell rätt till ersättning som föreskrivs i denna förordning ska inte betraktas som en skyldighet eller ansvarsförbindelse i enlighet med första stycket a.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

2. Resolutionsmyndigheten får föreskriva kontinuitetsarrangemang som krävs för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenlig och att den verksamhet som överlåtits kan bedrivas av köparen eller broinstitutet. Dessa kontinuitetsarrangemang får inbegripa
- att kontrakt som ingåtts av den centrala motparten i resolution fortsätter att vara gällande, så att köparen eller broinstitutet påtar sig de rättigheter och skyldigheter som den centrala motparten i resolution har i fråga om finansiella instrument, rättigheter, skyldigheter, tillgångar eller åtaganden som har överförts, och ersätter den centrala motparten i resolution, uttryckligen eller underförstått, i alla relevanta kontraktshandlingar,
 - att den centrala motparten i resolution ersätts av köparen eller broinstitutet i alla rättsliga förfaranden som avser alla finansiella instrument, rättigheter, skyldigheter, tillgångar eller åtaganden som har överförts.
3. De befogenheter som anges i punkterna 1 d och 2 b i denna artikel ska inte påverka följande:
- Rätten för en anställd i den centrala motparten i resolution att säga upp ett anställningsavtal.
 - Med förbehåll för artiklarna 55, 56 och 57, rätten för en avtalspart att utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om denna rätt framgår av avtalsvillkoren, till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av den centrala motparten före överföringen, eller av köparen eller broinstitutet efter överföringen.

Artikel 50

Särskild förvaltning

1. Resolutionsmyndigheten får utse en eller flera särskilda förvaltare som ersätter styrelsen i en central motpart i resolution. Den särskilda förvaltaren ska ha tillräckligt gott anseende och adekvat sakkunskap om finansiella tjänster, riskhantering och clearingtjänster i enlighet med artikel 27.2 andra stycket i förordning (EU) nr 648/2012.
2. Den särskilda förvaltaren ska ha samtliga befogenheter som den centrala motpartens aktieägare och styrelse har. Den särskilda förvaltaren får endast utöva sådana befogenheter under resolutionsmyndighetens kontroll. Resolutionsmyndigheten får begränsa den särskilda förvaltarens åtgärder eller kräva förhandsgodkännande för vissa handlingar.
- Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra det beslut om utseende som avses i punkt 1 och de villkor som gäller för det beslutet.
3. Den särskilda förvaltaren ska utses för högst ett år. Resolutionsmyndigheten får förlänga den perioden om detta är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen.
4. Den särskilda förvaltaren ska vidta alla de åtgärder som krävs för att främja resolutionsmålen och genomföra de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten har vidtagit. I händelse av inkonsekvens eller konflikt ska denna lagstadgade skyldighet vara överordnad alla andra ledningsuppgifter i enlighet med den centrala motpartens stadgar eller nationell rätt.
5. Den särskilda förvaltaren ska regelbundet upprätta rapporter åt den resolutionsmyndighet som utsett den särskilda förvaltaren med intervaller som fastställs av resolutionsmyndigheten i början och i slutet av uppdraget. Dessa rapporter ska i detalj beskriva den centrala motpartens finansiella situation och ange orsakerna till att åtgärderna vidtas.
6. Resolutionsmyndigheten kan när som helst avsätta den särskilda förvaltaren. Myndigheten ska under alla omständigheter avsätta den särskilda förvaltaren
- om den särskilda förvaltaren inte fullgör sina skyldigheter i enlighet med de villkor som fastställs av resolutionsmyndigheten,
 - om resolutionsmålen skulle uppnås bättre genom att den särskilda förvaltaren avsattes eller ersattes, eller
 - om villkoren för beslutet om utseende inte längre är uppfyllda.

Artikel 51

Befogenhet att kräva att tjänster och faciliteter tillhandahålls

1. Resolutionsmyndigheten får kräva att en central motpart i resolution, en enhet som tillhör samma koncern som den centrala motparten eller någon av den centrala motpartens clearingmedlemmar, tillhandahåller tjänster eller faciliteter som är nödvändiga för att en köpare eller ett broinstitut ska kunna bedriva den verksamhet som överlätits till den på ett ändamålsenligt sätt.

Första stycket ska tillämpas oavsett om en enhet som ingår i samma koncern som den centrala motparten eller någon av clearingmedlemmarna har inlett normala insolvensförfaranden eller själv är försatt i resolution.

2. Resolutionsmyndigheten får genomdriva skyldigheter som enligt punkt 1 ålagts av resolutionsmyndigheter i andra medlemsstater om dessa befogenheter utövas med avseende på enheter som tillhör samma koncern som den centrala motparten i resolution, eller med avseende på den centrala motpartens clearingmedlemmar.

3. De tjänster och faciliteter som avses i punkt 1 får inte innefatta någon form av finansiellt stöd.

4. De tjänster och faciliteter som tillhandahålls enligt punkt 1 ska tillhandahållas

- a) på samma affärsmässiga villkor som när de tillhandahålls för den centrala motparten omedelbart innan resolutionsåtgärden vidtogs, om det finns en överenskommelse med avseende på tillhandahållande av dessa tjänster och faciliteter, eller
- b) på rimliga affärsmässiga villkor om det inte finns någon överenskommelse med avseende på tillhandahållande av dessa tjänster och faciliteter eller om överenskommelsen har upphört att gälla.

Artikel 52

Befogenhet att verkställa krisförebyggande åtgärder eller resolutionsåtgärder som vidtas av andra medlemsstater

1. Om en central motpart i resolutions äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden är belägna i eller regleras av lagstiftningen i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, ska överlåtelse av eller resolutionsåtgärder avseende sådana instrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden ha verkan i enlighet med rätten i denna andra medlemsstat.

2. Resolutionsmyndigheten i en medlemsstat ska förses med allt nödvändigt bistånd från myndigheterna i andra relevanta medlemsstater för att säkerställa att eventuella äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden överförs till köparen eller broinstitutet, eller att varje annan andra resolutionsåtgärd får verkan i enlighet med tillämplig nationell rätt.

3. Aktieägare, borgenärer och tredje parter som berörs av överföringen av äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som avses i punkt 1 ska inte ha rätt att förhindra, bestrida eller bortse från denna överföring inom ramen för lagstiftningen i den medlemsstat där tillgångarna är belägna eller som reglerar överföringen av äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

4. Om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat tillämpar de resolutionsverktyg som avses i artiklarna 28–32, och de kontrakt, åtaganden eller äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av den centrala motparten i resolution inbegriper instrument, kontrakt eller åtaganden som regleras av lagstiftningen i en annan medlemsstat, eller åtaganden gentemot borgenärer och kontrakt avseende clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder i den andra medlemsstaten, ska de relevanta myndigheterna i den andra medlemsstaten säkerställa att eventuella åtgärder som följer av dessa resolutionsverktyg får verkan.

Vid tillämpningen av första stycket ska aktieägare, borgenärer och clearingmedlemmar samt, i tillämpliga fall, deras kunder som berörs av dessa resolutionsverktyg ha rätt att bestrida minskningen av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet av instrumentet, åtagandet, dess konvertering eller omstrukturering, allt efter omständigheterna, endast enligt lagstiftningen i resolutionsmyndighetens medlemsstat.

5. Följande rättigheter och skyddsåtgärder ska fastställas i enlighet med lagstiftningen i resolutionsmyndighetens medlemsstat:
- Rätten för aktieägare, borgenärer och tredje parter att, enligt artikel 74, överklaga en överföring av äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som avses i punkt 1 i den här artikeln.
 - Rätten för berörda borgenärer att enligt artikel 74 överklaga minskningen av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringen eller omstruktureringen av ett instrument, åtagande eller kontrakt som omfattas av punkt 4 i denna artikel.
 - Skyddsåtgärder för delvis överföring som avses i kapitel V avseende tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som avses i punkt 1.

Artikel 53

Befogenhet vad gäller tillgångar, kontrakt, rättigheter, åtaganden, skyldigheter och äganderättsinstrument för personer som befinner sig i eller omfattas av lagstiftningen i tredjeland

- Om en resolutionsåtgärd avser tillgångar för eller kontrakt med personer som befinner sig i ett tredjeland, eller äganderättsinstrument, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland får resolutionsmyndigheten kräva att
 - den centrala motparten i resolution och mottagaren av dessa tillgångar, kontrakt, äganderättsinstrument, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att åtgärden får verkan,
 - den centrala motparten i resolution innehar äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller fullgör åtagandena eller skyldigheterna för mottagarens räkning till dess att åtgärden får verkan,
 - rimliga, regelrätta utgifter som mottagaren ådrar sig för att utföra någon av de åtgärder som krävs enligt leden a och b i denna punkt återbetalas på något av de sätt som avses i artikel 27.10.
- Vid tillämpningen av punkt 1 i denna artikel ska resolutionsmyndigheten kräva att den centrala motparten säkerställer införandet av en bestämmelse i sina kontrakt och andra överenskommelser med clearingmedlemmar och innehavare av äganderättsinstrument och skuldinstrument som befinner sig i eller omfattas av lagstiftningen i tredjeland genom vilka de åtar sig att vara bundna av eventuella åtgärder med avseende på deras tillgångar, kontrakt, rättigheter, skyldigheter och åtaganden som vidtas av resolutionsmyndigheten, inbegripet tillämpningen av artiklarna 28, 32, 55, 56 och 57.

Resolutionsmyndigheten får kräva att den centrala motparten säkerställer införandet av en sådan bestämmelse i sina kontrakt och andra överenskommelser med innehavare av andra åtaganden som befinner sig i eller omfattas av lagstiftningen i tredjeland. Resolutionsmyndigheten får kräva att den centrala motparten förser den med ett motiverat rättsligt utlåtande från en oberoende juridisk expert som bekräftar sådana bestämmelser rättsliga verkställbarhet och verkan.

- Om den resolutionsåtgärd som avses i punkt 1 inte får verkan ska den åtgärden vara ogiltigt avseende berörda äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden.

Artikel 54

Uteslutande av vissa kontraktsvillkor vid tidigt ingripande och resolution

- En krisförebyggande åtgärd eller resolutionsåtgärd som vidtas i enlighet med denna förordning eller eventuella händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd ska inte anses utgöra insolvensförfaranden, en utlösande händelse eller ett fallissemang i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, direktiv 2002/47/EG respektive förordning (EU) nr 575/2013, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt kontraktet, däribland betalnings- och leveransskyldigheter, och tillhandahållande av säkerhet, även fortsättningsvis fullgörs.

Vid tillämpningen av första stycket i denna punkt ska resolutionsförfaranden i tredjeland anses som en resolutionsåtgärd som vidtagits i enlighet med denna förordning om de erkänts enligt artikel 77 eller om en resolutionsmyndighet i annat fall så beslutar.

2. En krisförebyggande åtgärd eller en resolutionsåtgärd som avses i punkt 1 får inte användas för att
 - a) utöva eventuella uppsägnings-, uppskjutande-, ändrings-, nettning- eller kvittningsrättigheter, inbegripet när det gäller kontrakt som ingåtts av en enhet i en koncern som den centrala motparten tillhör och som omfattar korsvisa fallissemangsklausuler eller skyldigheter som garanteras eller på annat sätt stöds av en koncernenhet,
 - b) komma i besittning av, utöva kontroll över eller göra gällande säkerhetsrätter avseende egendom som tillhör den berörda centrala motparten eller en någon koncernenhet när det gäller kontrakt som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler, eller
 - c) påverka någon avtalsenlig rättighet som den berörda centrala motparten eller en koncernenhet har när det gäller kontrakt som inbegriper korsvisa fallissemangsklausuler.

Artikel 55

Befogenhet att tillfälligt upphäva vissa skyldigheter

1. Resolutionsmyndigheten får tillfälligt upphäva en betalnings- eller leveransskyldighet för båda motparterna i varje kontrakt som ingåtts av en central motpart i resolution från och med offentliggörandet av underrättelsen om tillfälligt upphävande i enlighet med artikel 72 till och med slutet av den arbetsdag som följer efter det offentliggörandet.

I första stycket avses med slutet av arbetsdagen midnatt i resolutionsmyndighetens medlemsstat.

2. Om en betalnings- eller leveransskyldighet skulle ha fullgjorts under perioden för det tillfälliga upphävandet ska betalnings- eller leveransskyldigheten fullgöras omedelbart efter utgången av perioden för det tillfälliga upphävandet.
3. Resolutionsmyndigheten får inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 för betalnings- och leveransskyldigheter gentemot system eller operatörer för system som har betecknats som system i enlighet med direktiv 98/26/EG, andra centrala motparter och centralbanker.

Artikel 56

Befogenhet att begränsa möjligheten att göra säkerhetsrätter gällande

1. Resolutionsmyndigheten får förhindra borgenärer med säkerhetsrätt i en central motpart i resolution att göra säkerhetsrätter gällande avseende eventuella tillgångar i den centrala motparten i resolution från och med offentliggörandet av underrättelsen om begränsningen i enlighet med artikel 72 till och med slutet av den arbetsdag som följer efter det offentliggörandet.

I första stycket avses med slutet av arbetsdagen midnatt i resolutionsmyndighetens medlemsstat.

2. Resolutionsmyndigheten får inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 när det gäller eventuella säkerhetsrätter för system eller operatörer av system som har betecknats som system i enlighet med direktiv 98/26/EG, andra centrala motparter och centralbanker i tillgångar som den centrala motparten i resolution har pantsatt eller tillhandahållit genom marginalsäkerhet eller full säkerhet.

Artikel 57

Befogenhet att tillfälligt upphäva uppsägningsrätt

1. Resolutionsmyndigheten får tillfälligt upphäva uppsägningsrätten för en part i ett kontrakt med en central motpart i resolution från och med offentliggörandet av underrättelsen om uppsägningen i enlighet med artikel 72 till och med slutet av den arbetsdag som följer efter det offentliggörandet, förutsatt att betalnings- och leveransskyldigheterna och tillhandahållandet av säkerhet även fortsättningsvis fullgörs.

I första stycket avses med slutet av arbetsdagen midnatt i resolutionsmyndighetens medlemsstat.

2. Resolutionsmyndigheten får inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 när det gäller system eller operatörer av system som har betecknats som system i enlighet med direktiv 98/26/EG, andra centrala motparter och centralbanker.

3. En kontraktspart får utöva en uppsägningsrätt enligt det kontraktet före utgången av den period som anges i punkt 1 om den parten underrättas av resolutionsmyndigheten om att de rättigheter och åtaganden som omfattas av kontraktet inte får

- a) överföras till en annan enhet, eller
- b) vara föremål för nedskrivning, konvertering eller tillämpning av ett resolutionsverktyg för att fördela förluster eller positioner.

4. Om den underrättelse som avses i punkt 3 i denna artikel inte har lämnats får uppsägningsrätten utövas efter utgången av perioden för det tillfälliga upphävandet, om inte annat följer av artikel 54, enligt följande:

- a) Om de rättigheter och åtaganden som omfattas av kontraktet har överförts till en annan enhet får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med villkoren i det kontraktet endast om den mottagande enheten är orsaken till att den utlösande händelsen inträffar eller fortsätter.
- b) Om de rättigheter och åtaganden som omfattas av kontraktet ligger kvar hos den centrala motparten får en motpart utöva uppsägningsrätt i enlighet med de villkor för uppsägning som anges i kontraktet mellan den centrala motparten och den relevanta motparten endast om den utlösande händelsen inträffar eller fortsätter efter det att en period för tillfälligt upphävande enligt punkt 1 i denna artikel har löpt ut.

Artikel 58

Befogenhet att utöva kontroll över den centrala motparten

1. Resolutionsmyndigheten får utöva kontroll över den centrala motparten i resolution för att

- a) förvalta den centrala motpartens verksamheter och tjänster och därvid utöva dess aktieägares och styrelsens befogenheter,
- b) samråda med riskkommittén,
- c) förvalta och förfoga över tillgångar och egendom som tillhör den centrala motparten i resolution.

Den kontroll som avses i första stycket i denna punkt får utövas direkt av resolutionsmyndigheten eller indirekt av en särskild förvaltare som utsetts av resolutionsmyndigheten i enlighet med artikel 50.1.

2. Om resolutionsmyndigheten utövar kontroll över den centrala motparten får resolutionsmyndigheten inte anses vara en *shadow director* eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell rätt.

Artikel 59

Resolutionsmyndigheternas utövande av befogenheter

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 74 ska resolutionsmyndigheterna vidta resolutionsåtgärder genom verkställighetsföreskrifter i enlighet med nationella administrativa befogenheter och förfaranden.

KAPITEL V

Skyddsåtgärder

Artikel 60

Principen "inte sämre villkor för borgenär"

Om resolutionsmyndigheten tillämpar ett eller flera resolutionsverktyg ska den säkerställa att aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer inte drabbas av större förluster än de skulle ha drabbats av om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten vid den tidpunkt då resolutionsmyndigheten bedömde att villkoren för resolution enligt artikel 22.1 var uppfyllda och den centrala motparten i stället hade avvecklats under normala insolvensförfaranden, efter det att tillämpliga avtalsenliga skyldigheter och andra arrangemang i dess verksamhetsregler tillämpats fullt ut.

Artikel 61

Värdering vid tillämpningen av principen "inte sämre villkor för borgenär"

1. För bedömning av överensstämmelsen med principen "inte sämre villkor för borgenär" enligt artikel 60 ska resolutionsmyndigheten säkerställa att en värdering utförs av en oberoende person så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har vidtagits.
2. Den värdering som avses i punkt 1 ska omfatta
 - a) den behandling som aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer skulle ha fått om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten vid den tidpunkt då resolutionsmyndigheten bedömde att villkoren för resolution enligt artikel 22.1 var uppfyllda och den centrala motparten i stället hade avvecklats under normala insolvensförfaranden, efter det att tillämpliga avtalsenliga skyldigheter och andra arrangemang i dess verksamhetsregler hade tillämpats fullt ut,
 - b) den faktiska behandling som aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer har fått vid resolutionen av den centrala motparten,
 - c) uppgift om huruvida det finns någon skillnad mellan den behandling som avses i led a i denna punkt och den behandling som avses i led b i denna punkt.
3. Vid beräkningen av de behandlingar som avses i punkt 2 a ska den värdering som avses i punkt 1
 - a) bortse från eventuellt extraordinärt offentligt finansiellt stöd till den centrala motparten i resolution eller akut likviditetsstöd från centralbanker eller likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser,

- b) grundas på de förluster som clearingmedlemmarna och andra borgenärer realistiskt sett skulle ha drabbats av om den centrala motparten hade avvecklats under normala insolvensförfaranden, efter det att tillämpliga avtalsenliga skyldigheter och andra arrangemang i dess verksamhetsregler tillämpats fullt ut,
- c) ta hänsyn till en kommersiellt rimlig uppskattning av de direkta återanskaffningskostnader, inklusive eventuella ytterligare marginalsäkerhetskrav, som clearingmedlemmarna haft för att under en lämplig period återöppna sina jämförbara nettopositioner på marknaden genom att beakta de faktiska marknadsförhållandena, inbegripet marknads djup och förmåga att inom den perioden genomföra handeln med den relevanta volymen av sådana nettopositioner, och
- d) grundas på den centrala motpartens metod för prissättning såvida inte en sådan metod för fastställande av priser inte återspeglar de faktiska marknadsvillkoren.

Längden på den period som avses i första stycket c ska återspegla konsekvenserna av den tillämpliga insolvensrätten och egenskaperna hos de relevanta nettopositionerna.

4. Den värdering som avses i punkt 1 i denna artikel ska skilja sig från den värdering som genomförs enligt artikel 24.3.

5. Esma ska, med beaktande av de tekniska standarder för tillsyn som antagits enligt artiklarna 49.5 och 74.4 i direktiv 2014/59/EU, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med närmare uppgifter om metoden för den värdering som avses i punkt 1 i den här artikeln, inbegripet beräkningen av de förluster efter likvidation som följer av de kostnader som avses i punkt 3 första stycket c i den här artikeln om den centrala motparten hade avvecklats under normala insolvensförfaranden, efter det att tillämpliga avtalsenliga skyldigheter och andra arrangemang i dess verksamhetsregler hade tillämpats fullt ut.

Esma ska lämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 62

Skyddsåtgärder för aktieägare, clearingmedlemmar och andra borgenärer

Om någon aktieägare, clearingmedlem eller annan borgenär, i enlighet med den värdering som avses i artikel 61, har drabbats av större förluster än de skulle ha drabbats av om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten och den centrala motparten i stället hade avvecklats under normala insolvensförfaranden, efter det att tillämpliga avtalsenliga skyldigheter eller andra arrangemang i dess verksamhetsregler tillämpats fullt ut, ska den aktieägaren, clearingmedlemmen eller borgenären vara berättigad till utbetalning av mellanskillnaden.

Artikel 63

Skyddsåtgärder för kunder och indirekta kunder

1. Kontraksarrangemang som gör det möjligt för clearingmedlemmar att till sina kunder överföra de negativa konsekvenserna av resolutionsverktygen ska även omfatta, på en likvärdig och proportionell grund, kundernas rätt till eventuell ersättning eller kompensation som clearingmedlemmar erhåller i enlighet med artikel 27.6 eller motsvarigheten i kontanter till en sådan ersättning eller kompensation eller eventuella intäkter som de erhåller till följd av en fordran som gjorts i enlighet med artikel 62, i den mån dessa intäkter avser kundpositioner. De bestämmelserna ska även tillämpas på kontraksarrangemang mellan kunder och indirekta kunder som erbjuder sina kunder indirekta clearingtjänster.

2. Esma ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att på ett öppet sätt, i den utsträckning konfidentialiteten för kontraktarrangemang tillåter, ange på vilka villkor en överföring av ersättning, motsvarigheten i konanter till en sådan ersättning eller eventuella intäkter som avses i punkt 1 är nödvändig, samt på vilka villkor det kan anses vara proportionellt.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 12 februari 2022.

Kommissionen ges befogenhet att komplettera denna förordning genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt, i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 64

Återhämtande av betalningar

Resolutionsmyndigheten ska i största möjliga utsträckning återhämta alla rimliga utgifter som uppkommit i samband med en betalning som avses i artikel 62 på något av följande sätt:

- a) Från den centrala motparten i resolution, såsom prioriterad borgenär.
- b) Från eventuell ersättning som betalats av köparen om verktyget för försäljning av verksamhet har tillämpats.
- c) Från eventuella intäkter som uppkommer till följd av att verksamheten i broinstitutet avslutas, såsom prioriterad borgenär.

Artikel 65

Skyddsåtgärder för motparter vid delvis överföring

Det skydd som anges i artiklarna 66, 67 och 68 ska tillämpas under följande omständigheter:

- a) Om resolutionsmyndigheten överför vissa men inte alla tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden i en central motpart i resolution till en annan enhet eller, vid tillämpningen av ett resolutionsverktyg, från ett broinstitut till en köpare.
- b) Om en resolutionsmyndighet utövar de befogenheter som avses i artikel 49.1 g.

Artikel 66

Skydd av avtal om finansiell säkerhet, kvittningsavtal och nettningsavtal

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att tillämpningen av ett annat resolutionsverktyg än det verktyg för fördelning av positioner som avses i artikel 29 inte leder till en överföring av vissa, men inte alla, rättigheter och åtaganden som omfattas av ett avtal om finansiell äganderättsöverföring, ett kvittningsavtal eller ett nettningsavtal mellan en central motpart i resolution och andra parter i avtalen eller till att rättigheterna och åtagandena enligt dessa avtal ändras eller avslutas genom användningen av kompletterande befogenheter.

De avtal som avses i första stycket ska inkludera alla avtal enligt vilka parterna har rätt att kvitta eller netta dessa rättigheter och åtaganden.

Artikel 67

Skydd av arrangemang om säkerheter

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att tillämpningen av ett resolutionsverktyg inte leder till något av följande med avseende på arrangemang om säkerheter mellan en central motpart i resolution och andra parter i dessa arrangemang.

- a) Överföring av tillgångar som utgör säkerhet för åtagandet om inte det åtagandet och tillgången till säkerheten också överförs.
- b) Överföring av en skuld med säkerhet, såvida inte tillgången till säkerheten också överförs.
- c) Överföring av tillgången till säkerheten, såvida inte åtagandet med säkerhet också överförs.
- d) Ändring eller uppsägning av ett arrangemang om säkerheter genom användning av kompletterande befogenheter, om ändringen eller uppsägningen leder till att åtagandet inte längre har en säkerhet.

Artikel 68

Skydd av arrangemang om strukturerad finansiering och säkerställda obligationer

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att tillämpningen av ett resolutionsverktyg inte leder till något av följande med avseende på arrangemang om strukturerad finansiering, inbegripet säkerställda obligationer:

- a) Överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter och åtaganden som utgör eller ingår i ett arrangemang om strukturerad finansiering i vilket den centrala motparten i resolution är part.
- b) Uppsägning eller ändring genom användning av kompletterande befogenheter av de tillgångar, rättigheter och åtaganden som utgör eller ingår i ett arrangemang om strukturerad finansiering i vilket den centrala motparten i resolution är part.

Vid tillämpning av första stycket ska arrangemang om strukturerad finansiering inbegripa värdepapperiseringar och instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av säkerhetsmassan och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer, som innebär att en part i arrangemanget eller en förvaltare, en agent eller ett ombud ställer och innehar en säkerhet.

Artikel 69

Delvis överföring: skydd av handels-, clearing- och avvecklingssystem

1. Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att tillämpningen av ett resolutionsverktyg inte påverkar användningen av system eller regler i system som omfattas av direktiv 98/26/EG när resolutionsmyndigheten

- a) överför vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden i en central motpart i resolution till en annan enhet,
- b) upphäver eller ändrar villkoren i ett kontrakt som den centrala motparten i resolution är part i eller ersätter en köpare eller ett broinstitut som part.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 i denna artikel ska resolutionsmyndigheten säkerställa att tillämpningen av ett resolutionsverktyg inte leder till något av följande:

- a) Återkallelse av ett överföringsuppdrag i enlighet med artikel 5 i direktiv 98/26/EG.

- b) Påverkan på verkställbarheten av överföringsuppdrag och nettning i enlighet med artiklarna 3 och 5 i direktiv 98/26/EG.
- c) Påverkan på användningen av medel, värdepapper eller kreditfaciliteter i enlighet med artikel 4 i direktiv 98/26/EG.
- d) Påverkan på skyddet av en säkerhet i enlighet med artikel 9 i direktiv 98/26/EG.

KAPITEL VI

Procedurkrav

Artikel 70

Krav på underrättelse

1. Den centrala motparten ska underrätta den behöriga myndigheten om den anser att den fallerar eller sannolikt kommer att fallera i enlighet med artikel 22.2.
2. Den behöriga myndigheten ska informera resolutionsmyndigheten om alla underrättelser som den har mottagit i enlighet med punkt 1 och om alla återhämtningsåtgärder eller andra åtgärder som den behöriga myndigheten, i enlighet med avdelning IV, kräver att den centrala motparten vidtar.

Den behöriga myndigheten ska informera resolutionsmyndigheten om varje krissituation som avses i artikel 24 i förordning (EU) nr 648/2012 avseende en central motpart och om alla underrättelser som har mottagits i enlighet med artikel 48 i den förordningen.

3. Om en behörig myndighet eller en resolutionsmyndighet bedömer att de villkor som avses i artikel 22.1 a och b eller i artikel 22.3 är uppfyllda för en central motpart ska myndigheten utan onödigt dröjsmål underrätta de följande organen:
 - a) Den centrala motpartens behöriga myndighet eller resolutionsmyndighet.
 - b) Den behöriga myndigheten för den centrala motpartens moderföretag.
 - c) Centralbanken.
 - d) Det behöriga ministeriet.
 - e) ESRB och den utsedda nationella makrotillsynsmyndigheten.
 - f) Den centrala motpartens tillsynskollegium och resolutionskollegium.

Artikel 71

Resolutionsmyndighetens beslut

1. Efter en underrättelse från den behöriga myndigheten enligt artikel 70.3 ska resolutionsmyndigheten fastställa huruvida någon resolutionsåtgärd är nödvändig.
2. Beslutet om huruvida resolutionsåtgärder ska vidtas i relation till en central motpart ska innehålla information om följande:
 - a) Resolutionsmyndighetens bedömning av om den centrala motparten uppfyller villkoren för resolution.
 - b) Eventuella åtgärder som resolutionsmyndigheten har för avsikt att vidta, inbegripet beslutet att ansöka om avveckling, att utse en förvaltare eller en annan åtgärd enligt tillämpliga normala insolvensförfaranden.

Artikel 72

Resolutionsmyndigheters procedurkrav

1. Resolutionsmyndigheten ska underrätta resolutionskollegiet om de resolutionsåtgärder som den avser att vidta. Den underrättelsen ska också ange huruvida resolutionsåtgärderna avviker från resolutionsplanen.

Resolutionsmyndigheten ska så snart som möjligt efter att ha vidtagit en resolutionsåtgärd underrätta samtliga följande:

- a) Den centrala motparten i resolution.
- b) Resolutionskollegiet.
- c) Det utsedda nationella makrotillsynsorganet och ESRB.
- d) Kommissionen, ECB och Eiopa.
- e) Operatörerna för de system som omfattas av direktiv 98/26/EG och i vilka den centrala motparten i resolution deltar.

2. Den underrättelse som avses i punkt 1 andra stycket ska inkludera en kopia av alla beslut eller instrument genom vilka den relevanta åtgärden vidtas och ange datumet för när resolutionsåtgärden får verkan.

I underrättelsen till resolutionskollegiet enligt punkt 1 andra stycket ska eventuella avvikelser från resolutionsplanen motiveras.

3. En kopia av det beslut eller instrument genom vilket resolutionsåtgärden vidtas, eller en underrättelse som redogör för effekterna av resolutionsåtgärden och, i tillämpliga fall, villkoren och perioden för upphävandet eller begränsningen enligt artiklarna 55, 56 och 57 i denna förordning, ska offentliggöras på samtliga följande platser:

- a) Resolutionsmyndighetens webbplats.
- b) Den behöriga myndighetens webbplats, om denna är en annan än resolutionsmyndighetens och på Esmas webbplats.
- c) Webbplatsen för den centrala motparten i resolution.
- d) Om de äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av den centrala motparten i resolution är upptagna till handel på en reglerad marknad, genom de medel som används för offentliggörande av obligatorisk information om den centrala motparten i resolution i enlighet med artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG ⁽²⁹⁾.

4. Om äganderättsinstrumenten eller skuldinstrumenten inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska resolutionsmyndigheten säkerställa att de dokument som bevisar det beslut som avses i punkt 3 skickas till de innehavare av äganderättsinstrumenten i och de borgenärer till den centrala motparten i resolution som är kända genom de register eller databaser som den centrala motparten i resolution har och som är tillgängliga för resolutionsmyndigheten.

Artikel 73

Konfidentialitet

1. Kraven på tystnadsplikt ska vara bindande för följande personer:

- a) Resolutionsmyndigheter.
- b) Behöriga myndigheter, Esmas och EBA.

⁽²⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38).

- c) Behöriga ministerier.
- d) Särskilda förvaltare eller tillfälliga förvaltare som har utsetts enligt denna förordning.
- e) Potentiella förvärvare som kontaktas av de behöriga myndigheterna eller som resolutionsmyndigheterna försöker värva, oavsett om kontakten eller värvingen syftat till förberedelse för att tillämpa verktyget för försäljning av verksamhet, och oavsett om värvingen resulterade i ett förvärv.
- f) Auktoriserade revisorer, revisorer, juridiska och professionella rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlitas av resolutionsmyndigheterna, behöriga myndigheter, behöriga ministerier eller av de potentiella förvärvare som avses i led e.
- g) Centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen.
- h) Ett broinstitut.
- i) Den centrala motpartens verkställande ledning och styrelseledamöter samt anställda inom de organ eller enheter som avses i leden a–k före, under och efter det att de utses.
- j) Övriga medlemmar i resolutionskollegiet som inte anges i leden a, b, c och g.
- k) Övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, till personer som avses i leden a–j.

2. I syfte att säkerställa att de konfidentialitetskrav som fastställs i punkterna 1 och 3 följs ska de personer som avses i punkt 1 a, b, c, g, h och j säkerställa att det finns interna regler, inbegripet regler för att säkra konfidentialiteten för information som utbyts mellan personer som direkt medverkar i resolutionsprocessen.

3. De personer som avses i punkt 1 ska förbjudas att lämna ut konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten eller från en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet i samband med deras uppgifter enligt denna förordning, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt denna förordning, eller i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda centrala motparter, eller med uttryckligt samtycke på förhand från den myndighet eller centrala motpart som tillhandahöll uppgifterna.

Innan uppgifter lämnas ut ska de personer som avses i punkt 1 bedöma de effekter som utlämnandet kan få för allmänintresset när det gäller finansiell, monetär eller ekonomisk politik, för fysiska och juridiska personers affärsintressen, för ändamålet med inspektioner, och för utredningar och revisioner.

Förfarandet för att kontrollera effekterna av utlämnande av uppgifter ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett utlämnande av innehållet och detaljerna i de återhämtnings- och resolutionsplaner som avses i artiklarna 9 och 12 och resultatet av eventuella bedömningar som utförts enligt artiklarna 10 och 15.

En person eller enhet som avses i punkt 1 ska, i enlighet med nationell rätt, bli föremål för civilrättsligt ansvar om denna artikel överträds.

4. Genom undantag från punkt 3 får de personer som avses i punkt 1 utbyta konfidentiella uppgifter med följande, förutsatt att mottagaren är föremål för konfidentialitetskrav för det utbytet:

- a) Andra personer när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.
- b) Parlamentariska undersökningskommittéer i den egna medlemsstaten, revisionsrätter i den egna medlemsstaten och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i den egna medlemsstaten.
- c) Nationella myndigheter som är ansvariga för att övervaka betalningssystem, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter som anförtrotts det offentliga uppdraget att utöva tillsyn över andra enheter inom den finansiella sektorn, myndigheter med ansvar för tillsyn av finansiella marknader och försäkringsföretag samt inspektörer som agerar för deras räkning, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användning av makrotillsynsregler, myndigheter med ansvar för att bevara stabiliteten i det finansiella systemet och personer med ansvar för att utföra lagstadgade revisioner.

5. Denna artikel ska inte hindra
- anställda vid och experter från de organ eller enheter som avses i punkt 1 a–g och j från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet,
 - resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, inklusive deras anställda och sakkunniga, från att utbyta uppgifter med varandra och med andra resolutionsmyndigheter i unionen, andra behöriga myndigheter i unionen, behöriga ministerier, centralbanker, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användning av makrotillsynsregler, personer som har till uppgift att utföra lagstadgade revision av räkenskaper, EBA, Esmä eller, om inte annat följer av artikel 80, myndigheter i tredjeland som utför uppgifter som motsvarar de uppgifter som ankommer på resolutionsmyndigheter eller, i enlighet med strikta konfidentialitetskrav, en potentiell förvärvare i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.
6. Denna artikel påverkar inte tillämpningen av nationell rätt om utlämnande av uppgifter i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden.

KAPITEL VII

Rätten att överklaga och uteslutande av andra åtgärder

Artikel 74

Förhandsgodkännande som ges av en rättslig myndighet och rätten att överklaga

- Ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en resolutionsåtgärd får vara föremål för ett krav på förhandsgodkännande av en rättslig myndighet om detta föreskrivs i nationell rätt, om förfarandet för detta godkännande och domstolens behandling är skyndsamma.
- Alla personer som berörs av ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller ett beslut om att utöva någon annan befogenhet än en resolutionsåtgärd ska ha rätt att överklaga beslutet.
- Alla personer som berörs av ett beslut om att vidta en resolutionsåtgärd ska ha rätt att överklaga beslutet.
- De följande villkoren ska gälla för den rätt att överklaga som avses i punkt 3:
 - Inlämnande av ett överklagande ska inte innebära att det överklagade beslutets verkan automatiskt skjuts upp.
 - Resolutionsmyndighetens beslut ska vara omedelbart verkställbart och skapa en motbevisbar presumtion om att ett uppskjutande av beslutets verkställighet skulle strida mot allmänintresset.
 - Förfarandet för överklagande ska vara skyndsamt.
- Domstolen ska använda de ekonomiska bedömningar av de faktiska omständigheterna som utförts av resolutionsmyndigheten som grund för sin egen bedömning.
- När det är nödvändigt för att skydda tredje parter intressen när dessa parter i god tro har förvärvat äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden i en central motpart i resolution genom en resolutionsåtgärd, ska ett upphävande av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten har beslutat om och som baserade sig på det upphävda beslutet.

Vid tillämpningen av första stycket ska de rättsmedel som är tillgängliga för den sökande i fall då ett beslut av resolutionsmyndigheten upphävs vara begränsade till ersättning för den förlust som uppkommit till följd av det beslutet.

Artikel 75

Begränsningar avseende andra förfaranden

1. Normala insolvensförfaranden får inte inledas gentemot en central motpart utom på initiativ av resolutionsmyndigheten eller med dess godkännande i enlighet med punkt 3.
2. Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska utan dröjsmål underrättas om eventuella ansökningar om att inleda ett normalt insolvensförfarande gentemot en central motpart, oavsett om den centrala motparten är i resolution eller om ett beslut har offentliggjorts i enlighet med artikel 72.3.
3. De myndigheter som ansvarar för normala insolvensförfaranden får inleda dessa förfaranden först efter det att resolutionsmyndigheten har underrättat dem om sitt beslut om att inte vidta några resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten eller om ingen underrättelse har mottagits inom sju dagar från den underrättelse som avses i punkt 2.

Om så krävs för en ändamålsenlig tillämpning av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna får resolutionsmyndigheterna begära att domstolen vilandeförklarar, under en lämplig period och i enlighet med resolutionsmålen, alla rättsliga åtgärder eller förfaranden som den centrala motparten i resolution är eller kan bli part i.

AVDELNING VI

FÖRBINDELSER MED TREDJELÄNDER

Artikel 76

Avtal med tredjeländer

1. Kommissionen får i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget lägga fram rekommendationer för rådet i fråga om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredjeländer om metoderna för samarbete mellan resolutionsmyndigheterna och de relevanta myndigheterna i tredjeländer i samband med återhämtnings- och resolutionsplanering som rör centrala motparter och centrala motparter i tredjeländ med avseende på följande situationer:
 - a) Om en central motpart i tredjeländ tillhandahåller tjänster eller har dotterföretag i en eller flera medlemsstater.
 - b) Om en central motpart som är etablerad i en medlemsstat tillhandahåller tjänster eller har ett eller flera dotterföretag i ett tredjeländ.
2. De avtal som avses i punkt 1 i denna artikel ska särskilt sträva efter att säkerställa inrättandet av förfaranden och arrangemang för samarbete vid utförandet av uppgifter och utövandet av befogenheter enligt artikel 79, inbegripet det utbyte av information som är nödvändigt för dessa ändamål.

Artikel 77

Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeländ

1. Denna artikel ska vara tillämplig på resolutionsförfaranden i tredjeländ såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal enligt artikel 76.1 träder i kraft med det berörda tredjeländet. Den ska även vara tillämplig efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal enligt artikel 76.1 med det berörda tredjeländet i den mån som erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeländ inte regleras av det avtalet.

2. Relevanta nationella myndigheter ska erkänna resolutionsförfaranden i tredjeland avseende en central motpart i tredjeland om något av följande fall föreligger:

- a) Den centrala motparten i tredjeland tillhandahåller tjänster eller har dotterföretag etablerade i en eller flera medlemsstater.
- b) Den centrala motparten i tredjeland har tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som finns i en eller flera medlemsstater eller som regleras av lagstiftningen i de medlemsstaterna.

Relevanta nationella myndigheter ska säkerställa verkställighet av de erkända resolutionsförfarandena i tredjeland i enlighet med sin nationella rätt.

3. De relevanta nationella myndigheterna ska åtminstone ha befogenhet att göra följande:

- a) Utöva resolutionsbefogenheterna avseende följande:
 - i) Tillgångar som innehas av en central motpart i tredjeland och som är belägna i deras medlemsstat eller regleras av lagstiftningen i deras medlemsstat.
 - ii) Rättigheter eller åtaganden som innehas av en central motpart i tredjeland och som bokförts i deras medlemsstat eller omfattas av lagstiftningen i deras medlemsstat, eller när fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och åtaganden är verkställbara i deras medlemsstat.
 - b) Genomföra, inklusive att kräva att en annan person vidtar åtgärder för att genomföra, en överföring av äganderättsinstrument som innehas av ett dotterföretag som är etablerat i den utseende medlemsstaten.
 - c) Utöva befogenheterna i enlighet med artiklarna 55, 56 och 57 när det gäller rätten för en part att ingå kontrakt med en enhet som avses i punkt 2 i den här artikeln, om sådana befogenheter är nödvändiga för att verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland.
 - d) Göra icke-verkställbar varje rättighet att säga upp, avveckla eller påskynda kontrakt, eller att påverka kontraktensliga rättigheter, som enheter som avses i punkt 2 och andra koncernenheter har, i fall då en sådan rättighet härrör från resolutionsåtgärder som har vidtagits avseende den centrala motparten i tredjeland, antingen av resolutionsmyndigheten i tredjeland eller enligt rättsliga eller tillsynsmässiga krav avseende resolutionsarrangemang i det landet, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt kontraktet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, och tillhandahållande av säkerhet, även fortsättningsvis fullgörs.
4. Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland ska inte påverka normala insolvensförfaranden som är tillämpliga enligt nationell rätt.

Artikel 78

Rätt att vägra erkännande eller verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland

Genom undantag från artikel 77.2 får de relevanta nationella myndigheterna vägra att erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland i följande fall:

- a) Resolutionsförfarandena i tredjeland skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten i deras medlemsstat.
- b) Borgenärer, clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder som är belägna i deras medlemsstat skulle inte få samma behandling som borgenärer, clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder i tredjeland med liknande lagliga rättigheter enligt tredjelandets egna resolutionsförfaranden.
- c) Erkännandet eller verkställigheten av resolutionsförfarandena i tredjelandet skulle få avsevärda statsfinansiella konsekvenser för deras medlemsstat.
- d) Erkännandet eller verkställigheten skulle strida mot nationell rätt.

Artikel 79

Samarbete med myndigheter i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på samarbete med ett tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal enligt artikel 76.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även vara tillämplig efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal enligt artikel 76.1 med det berörda tredjelandet i den mån som innehållet i den här artikeln inte regleras av det avtalet.
2. Behöriga myndigheter eller resolutionsmyndigheter ska, i tillämpliga fall, ingå samarbetsarrangemang med följande relevanta myndigheter i tredjeland, med hänsyn till befintliga samarbetsarrangemang som inrättats enligt artikel 25.7 i förordning (EU) nr 648/2012:
 - a) Om en central motpart i tredjeland tillhandahåller tjänster eller har dotterföretag i en eller flera medlemsstater, de relevanta myndigheterna i det tredjeland där den centrala motparten är etablerad.
 - b) Om en central motpart tillhandahåller tjänster i eller har ett eller flera dotterföretag i tredjeland, de relevanta myndigheterna i det tredjeland där dessa tjänster tillhandahålls eller där dotterföretagen är etablerade.
3. De samarbetsarrangemang som avses i punkt 2 i denna artikel ska fastställa förfaranden och arrangemang mellan de deltagande myndigheterna för utbyte av nödvändig information och samarbete vid genomförandet av följande uppgifter och vid utövandet av följande befogenheter när det gäller de centrala motparter som avses i leden a och b i den punkten eller koncerner som inbegriper sådana centrala motparter:
 - a) Utarbetandet av resolutionsplaner i enlighet med artikel 12 och liknande krav enligt de relevanta tredjeländernas lagstiftning.
 - b) Bedömningen av sådana instituts och koncerners möjlighet till resolution i enlighet med artikel 15 och liknande krav enligt de relevanta tredjeländernas lagstiftning.
 - c) Tillämpningen av befogenheter att åtgärda eller undanröja hinder för möjligheten till resolution enligt artikel 16 och eventuella liknande befogenheter enligt de relevanta tredjeländernas lagstiftning.
 - d) Tillämpningen av åtgärder för tidigt ingripande enligt artikel 18 och liknande befogenheter enligt de relevanta tredjeländernas lagstiftning.
 - e) Tillämpningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter som tilldelats de relevanta myndigheterna i tredjeland.
4. Samarbetsarrangemang som ingås mellan resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter i medlemsstater och tredjeländer enligt punkt 2 får omfatta bestämmelser om följande:
 - a) Utbyte av information som är nödvändig för utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplaner.
 - b) Samråd och samarbete vid utarbetandet av resolutionsplaner, inklusive principer för utövandet av befogenheter enligt artikel 77 och liknande befogenheter enligt de relevanta tredjeländernas lagstiftning.
 - c) Utbyte av information som är nödvändig för tillämpningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter enligt de relevanta tredjeländernas lagstiftning.
 - d) Tidig varning eller samråd med samarbetsarrangemangets parter innan några omfattande åtgärder vidtas enligt denna förordning eller de relevanta tredjeländernas lagstiftning som påverkar den centrala motpart eller den koncern som arrangemanget gäller.
 - e) Samordning av information till allmänheten vid gemensamma resolutionsåtgärder.
 - f) Förfaranden och arrangemang för utbyte av information och samarbete enligt leden a–e i denna punkt, inklusive, när så är lämpligt, genom inrättande och användning av krishanteringsgrupper.

För att säkerställa en gemensam, enhetlig och konsekvent tillämpning av punkt 3 ska Esma utfärda riktlinjer om typer av och innehållet i de bestämmelser som avses i denna punkt senast den 12 augusti 2022.

5. Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska underrätta Esma om alla samarbetsarrangemang som de har ingått i enlighet med denna artikel.

Artikel 80

Utbyte av konfidentiella uppgifter

1. Resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter, behöriga ministerier och, i tillämpliga fall, andra relevanta nationella myndigheter får utbyta konfidentiella uppgifter, inbegripet återhämtningsplaner, med relevanta myndigheter i tredjeländ endast om de följande villkoren är uppfyllda:

a) Dessa myndigheter i tredjeländ omfattas av krav på och standarder för tystnadsplikt som samtliga berörda myndigheter anser vara minst likvärdiga med dem som föreskrivs i artikel 73.

b) Uppgifterna är nödvändiga för att de relevanta myndigheterna i tredjeländ ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt nationell rätt som är jämförbara med dem som fastställs i denna förordning och de används inte för andra ändamål.

2. I den mån utbytet av uppgifter gäller personuppgifter ska hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeländ regleras av tillämplig unionsrätt och nationell rätt om dataskydd.

3. Om de konfidentiella uppgifterna kommer från en annan medlemsstat får resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut de uppgifterna till relevanta myndigheter i tredjeländ såvida inte de följande villkoren är uppfyllda:

a) Den relevanta myndigheten i den medlemsstat varifrån uppgifterna kommer samtycker till att de lämnas ut.

b) Uppgifterna lämnas bara ut för de ändamål som den myndighet som avses i led a har godkänt.

4. För tillämpningen av denna artikel ska uppgifter anses vara konfidentiella om de omfattas av konfidentialitetskrav enligt unionsrätten.

AVDELNING VII

ADMINISTRATIVA ÅTGÄRDER OCH SANKTIONER

Artikel 81

Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder

1. Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar deras rätt att föreskriva och ålägga straffrättsliga påföljder, fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ska tillämpas när denna förordning inte har uppfyllts, och vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa att de genomförs.

Om medlemsstaterna beslutar att inte fastställa regler om administrativa sanktioner vid överträdelse som omfattas av nationell straffrätt, ska de meddela kommissionen och Esma de relevanta straffrättsliga bestämmelserna. De administrativa sanktionerna och de andra administrativa åtgärderna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Senast den 12 augusti 2022 ska medlemsstaterna i detalj anmäla de regler som avses i första och andra styckena i denna punkt till kommissionen och till Esma. De ska till kommissionen och Esma utan dröjsmål anmäla eventuella ändringar av reglerna.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder som avses i punkt 1, i fall där de skyldigheter som avses i den punkten gäller för centrala motparter och clearingmedlemmar, vid en överträdelse kan tillämpas, om inte annat följer av de villkor som föreskrivs i nationell rätt, på centrala motparters och clearingmedlemmars styrelse och verkställande ledning och på andra fysiska personer som enligt nationell rätt är ansvariga för överträdelsen.

3. De befogenheter att ålägga administrativa sanktioner eller vidta andra administrativa åtgärder som föreskrivs i denna förordning ska ges till resolutionsmyndigheterna eller, om det är en annan myndighet och beroende på typen av överträdelse, de behöriga myndigheterna. Resolutionsmyndigheterna och de berörda myndigheterna ska ha alla de befogenheter att samlar information och alla de utredningsbefogenheter som de behöver för att utföra sina respektive uppgifter. När resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna utövar sina befogenheter att ålägga sanktioner ska de bedriva ett nära samarbete för att säkerställa att de administrativa sanktionerna eller de andra administrativa åtgärderna ger önskade resultat, och de ska samordna sina åtgärder när de hanterar gränsöverskridande fall.

4. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska utöva sina befogenheter att ålägga administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder i enlighet med denna förordning och nationell rätt på något av följande sätt:

- a) Direkt.
- b) I samarbete med andra myndigheter.
- c) På eget ansvar genom delegering till sådana myndigheter.
- d) Genom hänvändelse till de behöriga rättsliga myndigheterna.

Artikel 82

Särskilda bestämmelser

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det i deras lagar och andra författningar föreskrivs sanktioner och andra administrativa åtgärder för åtminstone följande situationer:

- a) Underlåtenhet att utarbeta, upprätthålla och uppdatera återhämtningsplaner, i strid med artikel 9.
- b) Underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner, i strid med artikel 13.
- c) Underlåtenhet av den centrala motparten att underrätta den behöriga myndigheten när den centrala motparten faller eller sannolikt kommer att falla, i strid med artikel 70.1.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som kan tillämpas i de fall som avses i punkt 1 åtminstone inbegriper följande:

- a) Ett offentligt uttalande som anger vilka fysiska personer, centrala motparter eller andra juridiska personer som är ansvariga och överträdelsens karaktär.
- b) Ett föreläggande innehållande krav på att den ansvariga fysiska eller juridiska personen upphör med sitt agerande och inte upprepar detta.
- c) Ett tillfälligt förbud för de medlemmar i den centrala motpartens verkställande ledning eller för andra fysiska personer som hålls ansvariga att inneha uppdrag i en central motpart.
- d) I fråga om en juridisk person: straffavgifter på upp till 10 % av den juridiska personens totala årsomsättning under det föregående räkenskapsåret. I fall där den juridiska personen är ett dotterföretag till ett moderföretag ska den relevanta omsättningen vara den omsättning som följer av de konsoliderade räkenskaper för det yttersta moderföretaget under det föregående räkenskapsåret.
- e) I fråga om en fysisk person: straffavgifter på upp till 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater där den officiella valutan inte är euro, motsvarande värde i nationell valuta den 11 februari 2021.
- f) Straffavgifter på upp till två gånger beloppet för den fördel som erhållits genom överträdelsen, i fall där denna fördel kan fastställas.

Artikel 83

Offentliggörande av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder

1. Resolutionsmyndigheterna eller de behöriga myndigheterna ska på sin officiella webbplats offentliggöra alla administrativa sanktioner eller administrativa åtgärder som ålagts av dem till följd av överträdelser av denna förordning när sådana sanktioner eller åtgärder inte har överklagats eller möjligheterna till överklagande har uttömts. Sådant offentliggörande ska ske utan onödigt dröjsmål, efter det att den fysiska eller juridiska personen har underrättats om denna sanktion eller åtgärd, och ska inbegripa uppgifter om överträdelsens typ och karaktär samt om identiteten på den fysiska eller juridiska person som ålagts sanktionen eller åtgärden.

I fall där medlemsstater tillåter offentliggörande av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder som överklagats, ska resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna utan onödigt dröjsmål på sina officiella webbplatser offentliggöra information om överklagandets status och om resultatet av detta.

2. Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska offentliggöra de administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder som ålagts av dem på anonym grund, på ett sätt som är förenligt med nationell rätt, under någon av följande omständigheter:

- a) Om den administrativa sanktionen eller andra administrativa åtgärden har ålagts en fysisk person och ett offentliggörande av personuppgifter visar sig vara oproportionerligt vid en obligatorisk förhandsbedömning av proportionaliteten i ett sådant offentliggörande.
- b) Om ett offentliggörande skulle utgöra ett hot mot de finansiella marknadernas stabilitet eller äventyra en pågående brottsutredning eller ett pågående straffrättsligt förfarande.
- c) Om ett offentliggörande skulle orsaka de berörda centrala motparterna eller fysiska personerna oproportionerlig skada, i den mån detta kan fastställas.

Alternativt får i sådana fall offentliggörandet av de berörda uppgifterna skjutas upp under en rimlig period, om det förväntas att skälen till att uppgifterna offentliggörs på anonym grund inte längre kommer att föreligga efter denna tidsperiod.

3. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska säkerställa att alla offentliggöranden som görs i enlighet med denna artikel finns kvar på deras officiella webbplats i minst fem år. Personuppgifter som ingår i den offentliggjorda informationen ska endast ligga kvar på resolutionsmyndighetens eller den behöriga myndighetens officiella webbplats under den period som är nödvändig i överensstämmelse med tillämpliga regler om dataskydd.

4. Senast den 12 augusti 2022 ska Esma lämna en rapport till kommissionen om medlemsstaternas offentliggörande av administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder på anonym grund enligt punkt 2 och särskilt om huruvida det har funnits betydande skillnader mellan medlemsstaterna i det avseendet. Den rapporten ska även behandla alla betydande skillnader i varaktigheten av offentliggörandet av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder i enlighet med medlemsstaternas nationella rätt om offentliggörande av administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder.

Artikel 84

Esmas upprätthållande av en central databas

1. Om inte annat följer av kraven på tystnadsplikt enligt artikel 73 ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter informera Esma om alla administrativa sanktioner som åläggs av dem enligt artikel 81 samt om statusen för eventuella överklaganden av sådana sanktioner samt resultatet av dessa.

2. Esma ska upprätthålla en central databas över administrativa sanktioner som rapporteras till den med informationsutbyte mellan resolutionsmyndigheter som enda syfte, och databasen ska vara tillgänglig endast för resolutionsmyndigheter och uppdateras på grundval av den information som dessa lämnar.

3. Esma ska upprätthålla en central databas över administrativa sanktioner som rapporteras till den med informationsutbyte mellan behöriga myndigheter som enda syfte, och databasen ska vara tillgänglig endast för behöriga myndigheter och uppdateras på grundval av den information som lämnas av dessa.

4. Esma ska upprätthålla en webbsida på sin befintliga webbplats med länkar till varje resolutionsmyndighets offentliggörande av administrativa sanktioner och varje behörig myndighets offentliggörande av administrativa sanktioner enligt artikel 83, och ange den period för vilken varje medlemsstat offentliggör sanktioner.

Artikel 85

Utövande av befogenheter att ålägga administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder samt de behöriga myndigheternas och resolutionsmyndigheternas verkningsfulla tillämpning av dessa

Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna när de fastställer typen av administrativa sanktioner eller andra administrativa åtgärder och nivån på straffavgifter tar hänsyn till alla relevanta omständigheter, inbegripet, när så är lämpligt, följande:

- a) Överträdelsens allvar och varaktighet.
- b) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens grad av ansvar.
- c) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens finansiella ställning, som den indikeras genom exempelvis den ansvariga juridiska personens totala omsättning eller den ansvariga fysiska personens årsinkomst.
- d) Beloppet för de vinster som gjorts eller de förluster som undvikits av den ansvariga fysiska eller juridiska personen, i den mån detta kan fastställas.
- e) De förluster som tredjeparter har orsakats genom överträdelsen, i den mån detta kan fastställas.
- f) Den ansvariga fysiska eller juridiska personens vilja att samarbeta med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten.
- g) Tidigare överträdelser som den ansvariga fysiska eller juridiska personen har gjort sig skyldig till.
- h) Överträdelsens potentiella konsekvenser för det finansiella systemet.

AVDELNING VIII

ÄNDRINGAR AV FÖRORDNINGARNA (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 OCH (EU) 2015/2365 SAMT DIREKTIVEN 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU OCH (EU) 2017/1132

Artikel 86

Ändringar av förordning (EU) nr 1095/2010

Förordning (EU) nr 1095/2010 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 4.3 ska följande led läggas till:

"iv) när det gäller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 *, en resolutionsmyndighet enligt definitionen i artikel 2.3 i den förordningen.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 022, 22.1.2021, s. 1)."

2. I artikel 40.5 ska följande stycke läggas till:

"Ledamöter i tillsynsstyrelsen som avses i punkt 1 b får, när frågor inom tillämpningsområdet för förordning (EU) 2021/23 behandlas, vid behov åtföljas av företrädare (utan rösträtt) för resolutionsmyndigheten i varje medlemsstat."

Artikel 87

Ändringar av förordning (EU) nr 648/2012

Förordning (EU) nr 648/2012 ska ändras på följande sätt:

1. Följande artikel ska införas:

"Artikel 6b

Tillfälligt upphävande av clearingkravet i händelse av resolution

1. Om en central motpart uppfyller villkoren i artikel 22 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23* får den resolutionsmyndighet som utsetts för den centrala motparten enligt artikel 3.1 i den förordningen eller den behöriga myndighet som utsetts i enlighet med artikel 22.1 i den här förordningen, på eget initiativ eller på begäran från en behörig myndighet som ansvarar för tillsynen av en clearingmedlem i den centrala motparten i resolution, begära att kommissionen tillfälligt upphäver det clearingkrav som avses i artikel 4.1 i den här förordningen för särskilda klasser av OTC-derivat eller för en särskild typ av motpart om följande villkor är uppfyllda:

- a) Den centrala motparten i resolution är auktoriserad för att clara särskilda klasser av OTC-derivat som omfattas av det clearingkrav för vilket det tillfälliga upphävandet har begärts.
- b) Ett tillfälligt upphävande av clearingkravet för dessa särskilda klasser av OTC-derivat eller för en särskild typ av motpart är nödvändigt för att undvika eller hantera ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten eller de finansiella marknadernas korrekta funktionssätt i unionen i samband med den centrala motpartens resolution, och det tillfälliga upphävandet står i proportion till dessa syften.

Den begäran som avses i första stycket ska åtföljas av bevis för att villkoren i leden a och b i det stycket är uppfyllda.

Den myndighet som avses i första stycket ska underrätta Esma och ESRB om sin motiverade begäran samtidigt som begäran översänds till kommissionen.

2. Esma ska inom 24 timmar från underrättelsen om begäran från den myndighet som avses i punkt 1 första stycket i denna artikel, och i den mån det är möjligt, efter samråd med ESRB, avge ett yttrande om det avsedda tillfälliga upphävandet med beaktande av nödvändigheten av att undvika eller hantera ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten eller mot de finansiella marknadernas korrekta funktionssätt i unionen, de resolutionsmål som fastställs i artikel 21 i förordning (EU) 2021/23 samt de kriterier som anges i artikel 5.4 och 5.5 i den här förordningen.

3. Om Esma anser att det tillfälliga upphävandet av clearingkravet är en väsentlig ändring av kriterierna för att handelsskyldigheten ska träda i kraft enligt vad som avses i artikel 32.5 i förordning (EU) nr 600/2014 får Esma begära att kommissionen tillfälligt upphäver handelsskyldigheten i artikel 28.1 och 28.2 i den förordningen för samma särskilda klasser av OTC-derivat som omfattas av begäran om att tillfälligt upphäva clearingkravet.

Esma ska översända sin motiverade begäran till den myndighet som avses i punkt 1 första stycket och till ESRB samtidigt som begäran översänds till kommissionen.

4. De begäranden som avses i punkterna 1 och 3 och det yttrande som avses i punkt 2 ska inte offentliggöras.
5. Kommissionen ska utan onödigt dröjsmål efter mottagandet av den begäran som avses i punkt 1, på grundval av de skäl och bevis som den myndighet som avses i punkt 1 har lagt fram, antingen tillfälligt upphäva clearingkravet för de särskilda klasserna av OTC-derivat genom en genomförandeakt eller avslå begäran om tillfälligt upphävande.

Vid antagandet av den genomförandeakt som avses i första stycket ska kommissionen beakta det yttrande som avgetts av Esma som avses i punkt 2 i denna artikel, de resolutionsmål som avses i artikel 21 i förordning (EU) 2021/23, de kriterier som anges i artikel 5.4 och 5.5 i den här förordningen avseende dessa klasser av OTC-derivat och hur nödvändigt det tillfälliga upphävandet är för att undvika eller hantera ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten eller mot de finansiella marknadernas korrekta funktionssätt i unionen.

Om kommissionen avslår begäran om tillfälligt upphävande ska den lämna en skriftlig motivering för detta till den begärande myndighet som avses i punkt 1 första stycket och till Esma. Kommissionen ska omedelbart informera Europaparlamentet och rådet om detta och till dem vidarebefordra den motivering som lämnats till den begärande myndighet som avses i punkt 1 första stycket och till Esma. Uppgifterna ska inte offentliggöras.

Den genomförandeakt som avses i första stycket i denna punkt ska antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 86.3.

6. Den genomförandeakt genom vilken clearingkravet tillfälligt upphävs får också, om Esma begär det i enlighet med punkt 3 i denna artikel, tillfälligt upphäva handelsskyldigheten i artikel 28.1 och 28.2 i förordning (EU) nr 600/2014 för samma särskilda klasser av OTC-derivat som omfattas av det tillfälliga upphävandet av clearingkravet.

7. Det tillfälliga upphävandet av clearingkravet och, i tillämpliga fall, av handelsskyldigheten ska meddelas till den begärande myndighet som avses i punkt 1 första stycket i denna artikel och till Esma, och ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*, på kommissionens webbplats och i det offentliga register som avses i artikel 6.

8. Det tillfälliga upphävandet av clearingkravet enligt punkt 5 ska vara giltigt under en inledande period på högst tre månader från tillämpningsdagen för det tillfälliga upphävandet.

Det tillfälliga upphävande av handelsskyldigheten som avses i punkt 6 ska vara giltigt under samma inledande period.

9. Om grunderna för tillfälligt upphävande fortsätter att gälla, får kommissionen genom en genomförandeakt förlänga det tillfälliga upphävande som avses i punkt 5 med fler perioder, som inte får överstiga tre månader, upp till en total period för det tillfälliga upphävandet på högst tolv månader. Förlängningar av det tillfälliga upphävandet ska offentliggöras i enlighet med punkt 7.

Den genomförandeakt som avses i första stycket i denna punkt ska antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 86.3.

10. Vilken som helst av de myndigheter som avses i punkt 1 första stycket får utfärda en begäran till kommissionen om att förlänga det tillfälliga upphävandet av clearingkravet, i tillräckligt god tid före utgången av den inledande upphävandeperiod som avses i punkt 5 eller den förlängningsperiod som avses i punkt 9.

Begäran ska åtföljas av bevis på att villkoren i punkt 1 första stycket a och b är uppfyllda.

Den myndighet som avses i första stycket ska underrätta Esma och ESRB om sin motiverade begäran samtidigt som begäran inges till kommissionen.

Den begäran som avses i första stycket ska inte offentliggöras.

Esma ska utan onödigt dröjsmål efter mottagande av underrättelsen om begäran och, om den anser det nödvändigt, efter samråd med ESRB, till kommissionen avge ett yttrande om huruvida grunderna för det tillfälliga upphävandet fortsätter att vara tillämpliga med hänsyn till nödvändigheten av att undvika eller hantera ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten eller mot de finansiella marknadernas korrekta funktionssätt i unionen, de resolutionsmål som fastställs i artikel 21 i förordning (EU) 2021/23 samt de kriterier som anges i artikel 5.4 och 5.5 i den här förordningen. Esma ska översända en kopia av detta yttrande till Europaparlamentet och rådet. Det yttrandet ska inte offentliggöras.

Genomförandeakten om förlängning av det tillfälliga upphävandet av clearingkravet får även förlänga perioden för det tillfälliga upphävande av handelsskyldigheten som avses i punkt 6.

Förlängningen av det tillfälliga upphävandet av handelsskyldigheten ska vara giltigt för samma period som förlängningen av det tillfälliga upphävandet av clearingkravet.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 022, 22.1.2021, s. 1)."

2. Följande artikel ska införas:

"Artikel 13a

Ersättning av referensräntor för äldre transaktioner

1. De motparter som avses i artikel 11.3 får fortsätta att tillämpa de riskhanteringsförfaranden som de har inrättade den dag då denna förordning börjar tillämpas för sådana OTC-derivatkontrakt vars clearing inte sker centralt och som har ingåtts eller förnyats före den dag då skyldigheten att ha riskhanteringsförfaranden enligt artikel 11.3 får verkan, om dessa kontrakt, efter den 11 februari 2021, har förnyats i det enda syftet att ersätta de referensräntor som de hänvisar till eller att införa skyddsbestämmelser för den referensräntan.
2. Transaktioner som ingåtts eller förnyats före dagen då clearingkravet får verkan enligt artikel 4 och som, efter den 11 februari 2021, därefter har förnyats i det enda syftet att ersätta de referensräntor som de hänvisar till eller att införa skyddsbestämmelser för den referensräntan, ska av den anledningen inte omfattas av det clearingkrav som avses i artikel 4."
3. I artikel 24a.7 ska led b ersättas med följande:

"b) Åtminstone årligen ta initiativ till och samordna unionsomfattande utvärderingar av de centrala motparternas motståndskraft mot ogynnsam utveckling på marknaden i enlighet med artikel 32.2 i förordning (EU) nr 1095/2010, om möjligt med beaktande av den aggregerade effekten av centrala motparternas återhämtnings- och resolutionsarrangemang på unionens finansiella stabilitet."
4. Artikel 28.3 ska ersättas med följande:

"3. Riskkommittén ska ge råd till styrelsen om arrangemang som kan påverka den centrala motpartens riskhantering, exempelvis en betydande ändring av dess riskmodell, obeståndsförfarandena, kriterierna för godkännande av clearingmedlemmar, clearing av nya klasser av instrument eller utkontraktering av funktioner. Riskkommittén ska informera styrelsen i god tid om eventuella nya risker som påverkar den centrala motpartens resiliens. Riskkommitténs råd ska inte krävas för den centrala motpartens löpande verksamhet. Rimliga ansträngningar ska göras för att samråda med riskkommittén om utveckling som kan påverka den centrala motpartens riskhantering i krissituationer, inbegripet den utveckling som är relevant för clearingmedlemmars exponeringar mot den centrala motparten och beroendeförhållanden med andra centrala motparter."
5. Artikel 28.5 ska ersättas med följande:

"5. En central motpart ska skyndsamt underrätta den behöriga myndigheten och riskkommittén om alla beslut där styrelsen beslutar att inte följa riskkommitténs råd och förklara dessa beslut. Riskkommittén eller ledamöter av riskkommittén får informera den behöriga myndigheten om eventuella områden där den anser att riskkommitténs råd inte har följts."
6. I artikel 37.2 ska följande stycke läggas till:

"Den centrala motparten ska underrätta den behöriga myndigheten om varje betydande negativ utveckling avseende varje clearingmedlems riskprofil som fastställs inom ramen för den centrala motpartens bedömning enligt första stycket eller annan bedömning med liknande slutsats, inbegripet varje ökning av den risk som en clearingmedlem medför för den centrala motparten, och som den centrala motparten anser kan utlösa ett obeståndsförfarande."

7. I artikel 38 ska följande punkt läggas till:

"8. Den centrala motpartens clearingmedlemmar ska klart och tydligt informera sina befintliga och potentiella kunder om eventuella förluster eller andra kostnader som de kan komma att få bära till följd av tillämpningen av förfaranden för obeståndshantering och arrangemang för fördelning av förluster och positioner enligt den centrala motpartens verksamhetsregler, inbegripet vilken typ av ersättning de kan komma att få, med beaktande av artikel 48.7. Kunderna ska få tillräckligt detaljerad information för att säkerställa att de förstår de sämsta tänkbara förluster eller andra kostnader som de kan komma att få bära om den centrala motparten vidtar återhämtningsåtgärder."

8. Följande artikel ska införas:

"Artikel 45a

Tillfälliga begränsningar vid en betydande icke-obeståndshändelse

1. Vid en betydande icke-obeståndshändelse enligt definitionen i artikel 2.9 i förordning (EU) 2021/23 får den behöriga myndigheten kräva att den centrala motparten ska avstå från någon av följande åtgärder under en period som fastställs av den behöriga myndigheten, och som inte får överstiga fem år:

- a) Lämna utdelning eller ge en oåterkallelig utfästelse om utdelning, med undantag för rätt till utdelning som särskilt avses i förordning (EU) 2021/23 som en form av kompensation.
- b) Köpa tillbaka stamaktier.
- c) Skapa en skyldighet att betala ut rörlig ersättning enligt vad som fastställs i den centrala motpartens lönepolitik enligt artikel 26.5 i denna förordning, diskretionära pensionsförmåner eller avgångsvederlag till företagsledningen enligt definitionen i artikel 2.29 i denna förordning.

Den behöriga myndigheten ska inte hindra den centrala motparten från att vidta någon av de åtgärder som anges i första stycket om den centrala motparten har en rättslig skyldighet att vidta åtgärden och skyldigheten föregår de händelser som avses i första stycket.

2. Den behöriga myndigheten får besluta att göra undantag från begränsningarna i punkt 1 om den anser att undantag från dessa begränsningar inte skulle minska mängden eller tillgängligheten av den centrala motpartens egna medel, särskilt egna medel som är tillgängliga för användning som en återhämtningsåtgärd.

3. Esma ska senast den 12 februari 2022 utarbeta riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010 som närmare anger under vilka omständigheter den behöriga myndigheten får kräva att den centrala motparten avstår från att vidta någon av de åtgärder som avses i punkt 1 i den här artikeln."

9. I artikel 81.3 första stycket ska följande led läggas till:

"r) De resolutionsmyndigheter som har utsetts enligt artikel 3 i förordning (EU) 2021/23."

Artikel 88

Ändring av förordning (EU) 2015/2365

I artikel 12.2 ska följande led läggas till:

"n) De resolutionsmyndigheter som har utsetts enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23*.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtnings- och resolutions- och av centrala motparten och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 022, 22.1.2021, s. 1)."

Artikel 89

Ändringar av direktiv 2002/47/EG

Direktiv 2002/47/EG ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1.6 ska ersättas med följande:

"6. Artiklarna 4–7 i detta direktiv ska inte tillämpas på någon restriktion av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerhetsställande eller någon restriktion av verkan av ett avtal om finansiell säkerhet, slutavräknings- eller kvittningsbestämmelse som åläggs med stöd av avdelning IV kapitel V eller VI i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU *, eller av avdelning V kapitel III avsnitt 3 eller kapitel IV i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 **, eller på någon sådan restriktion som åläggs med stöd av liknande befogenheter i en medlemsstats rätt för att underlätta en ordnad resolution av en enhet som avses i punkt 2 c iv eller 2 d i den här artikeln och som är föremål för skyddsåtgärder som åtminstone är likvärdiga med dem som fastställs i avdelning IV kapitel VII i direktiv 2014/59/EU eller i avdelning V kapitel V i förordning (EU) 2021/23.

* Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

** Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 022, 22.1.2021, s. 1)."

2. Artikel 9a ska ersättas med följande:

"Artikel 9a

Direktiv 2008/48/EG, direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) 2021/23

Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av direktiv 2008/48/EG, direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) 2021/23."

Artikel 90

Ändring av direktiv 2004/25/EG

I artikel 4.5 ska tredje stycket ersättas med följande:

"Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 5.1 i detta direktiv inte är tillämplig om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU * eller i avdelning V i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 ** tillämpas.

* Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

** Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 022, 22.1.2021, s. 1)."

Artikel 91

Ändringar av direktiv 2007/36/EG

Direktiv 2007/36/EG ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1.4 ska ersättas med följande:

"4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta direktiv inte är tillämpligt om resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU * eller i avdelning V i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 ** tillämpas.

* Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

** Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 022, 22.1.2021, s. 1)."

2. Artikel 5.5 ska ersättas med följande:

"5. Medlemsstaterna ska för tillämpningen av direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) 2021/23 se till att bolagsstämman, med en majoritet av två tredjedelar av de avlagda giltiga rösterna, får besluta eller ändra bolagsordningen för att föreskriva att en kallelse till bolagsstämma för att fatta beslut om en kapitalökning ska utfärdas med kortare varsel än vad som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln, förutsatt att stämman inte äger rum inom tio kalenderdagar från kallelsen och att villkoren i artikel 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU eller artikel 18 i förordning (EU) 2021/23 uppfylls samt att kapitalökningen är nödvändig för att undvika de villkor för resolution som föreskrivs i artiklarna 32 och 33 i direktiv 2014/59/EU eller i artikel 22 i förordning (EU) 2021/23."

Artikel 92

Ändring av direktiv (EU) 2017/1132

Direktiv (EU) 2017/1132 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 84.3 ska ersättas med följande:

"3. Medlemsstaterna ska säkerställa att artiklarna 49, 58.1, 68.1, 68.2 och 68.3, artikel 70.2 första stycket, artiklarna 72–75, 79, 80 och 81 i det här direktivet inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU * eller i avdelning V i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 ** tillämpas.

* Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

** Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 (EUT L 022, 22.1.2021, s. 1)."

2. Artikel 86a ska ändras på följande sätt:

a) Led b i punkt 3 ska ersättas med följande:

”b) Bolaget är föremål för resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som framgår av avdelning IV i direktiv 2014/59/EU eller avdelning V i förordning (EU) 2021/23.”

b) Led c i punkt 4 ska ersättas med följande:

”c) föremål för krisförebyggande åtgärder enligt definitionen i artikel 2.1.101 i direktiv 2014/59/EU eller i artikel 2.48 i förordning (EU) 2021/23.”

3. Artikel 87.4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta kapitel inte är tillämpligt på bolag som är föremål för tillämpning av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i direktiv 2014/59/EU eller i avdelning V i förordning (EU) 2021/23.”

4. Artikel 120 ska ändras på följande sätt:

a) Led b i punkt 4 ska ersättas med följande:

”b) Bolaget är föremål för resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som framgår av avdelning IV i direktiv 2014/59/EU eller avdelning V i förordning (EU) 2021/23.”

b) Led c i punkt 5 ska ersättas med följande:

”c) föremål för krisförebyggande åtgärder enligt definitionen i artikel 2.1.101 i direktiv 2014/59/EU eller i artikel 2.48 i förordning (EU) 2021/23.”

5. Artikel 160a ska ändras på följande sätt:

a) Led b i punkt 4 ska ersättas med följande:

”b) Bolaget är föremål för resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som framgår av avdelning IV i direktiv 2014/59/EU eller avdelning V i förordning (EU) 2021/23.”

b) Led c i punkt 5 ska ersättas med följande:

”c) föremål för krisförebyggande åtgärder enligt definitionen i artikel 2.1.101 i direktiv 2014/59/EU eller i artikel 2.48 i förordning (EU) 2021/23.”

Artikel 93

Ändring av direktiv 2014/59/EU

I artikel 1 ska följande punkt läggas till:

”3. Detta direktiv ska inte tillämpas på enheter som också är auktoriserade i enlighet med artikel 14 i förordning (EU) nr 648/2012.”

Artikel 94

Ändring av förordning (EU) nr 806/2014

Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

a) Första stycket ska numreras som punkt 1.

b) Följande punkt ska läggas till:

"2. Denna förordning ska inte tillämpas på enheter som också är auktoriserade i enlighet med artikel 14 i förordning (EU) nr 648/2012."

Artikel 95

Ändring av förordning (EU) nr 600/2014

I artikel 54.2 ska första stycket ersättas med följande:

"Om kommissionen bedömer att inte finns något behov av att utesluta börshandlade derivat från tillämpningsområdet för artiklarna 35 och 36 i enlighet med artikel 52.12 får en central motpart eller en handelsplats, innan den 11 februari 2021, ansöka hos sin behöriga myndighet om tillstånd att använda sig av övergångsarrangemang. Den behöriga myndigheten får, med beaktande av de risker som tillämpningen av rätten till tillträde enligt artikel 35 eller 36 när det gäller börshandlade derivat medför för den centrala motpartens eller handelsplatsens korrekta funktionssätt, besluta att artikel 35 eller 36 under en övergångsperiod till och med den 3 juli 2021 inte ska tillämpas på den berörda centrala motparten respektive handelsplatsen när det gäller börshandlade derivat. När en sådan övergångsperiod har godkänts får den centrala motparten eller handelsplatsen under denna period inte utnyttja rätten till tillträde enligt artikel 35 eller 36 när det gäller börshandlade derivat. Den behöriga myndigheten ska meddela Esma och – när det gäller centrala motparter – den centrala motpartens kollegium av behöriga myndigheter när en övergångsperiod godkänns."

AVDELNING IX

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 96

Översyn

Senast den 12 februari 2024 ska Esma bedöma personal- och resursbehoven till följd av Esmas befogenheter och uppgifter i enlighet med denna förordning, och lämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen.

Senast den 12 februari 2026 ska kommissionen se över genomförandet av denna förordning och lämna en rapport om detta till Europaparlamentet och rådet. Bedömningen ska omfatta åtminstone

- a) huruvida resolutionsmyndigheten har lämpliga och tillräckliga finansiella resurser att tillgå för att täcka förluster som uppstår till följd av en icke-obeståndshändelse,
- b) vilket belopp av den centrala motpartens egna medel som ska användas för återhämtning och resolution och hur det ska användas, och
- c) huruvida de resolutionsverktyg som resolutionsmyndigheten har att tillgå är lämpliga.

Rapporten ska när så är lämpligt åtföljas av förslag till översyn av denna förordning.

Senast den 31 december 2021 ska kommissionen se över tillämpningen av artikel 27.7. Kommissionen ska särskilt bedöma behovet av ytterligare ändringar med avseende på tillämpningen av verktyget för nedskrivning och konvertering vid resolution av centrala motparter i kombination med andra resolutionsverktyg som gör att clearingmedlemmar får bära ekonomiska förluster. Kommissionen ska lämna en rapport om detta till Europaparlamentet och rådet, när så är lämpligt åtföljd av förslag till översyn av denna förordning.

Senast den 12 augusti 2027 ska kommissionen se över denna förordning och dess genomförande och bedöma ändamålsenligheten i styrformerna för återhämtning och resolution av centrala motparter i unionen samt lämna en rapport om detta till Europaparlamentet och rådet, när så är lämpligt åtföljd av förslag till översyn av denna förordning.

Artikel 97

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 12 augusti 2022 med undantag av följande:

Artikel 95, som ska tillämpas från och med den 4 juli 2020.

Artikel 87.2, som ska tillämpas från och med den 11 februari 2021.

Artiklarna 9.1, 9.2, 9.3, 9.4, 9.6, 9.7, 9.9, 9.10, 9.12, 9.13, 9.16, 9.17, 9.18, 9.19, 10.1, 10.2, 10.3, 10.8, 10.9, 10.10, 10.11 och 10.12 och 11, som ska tillämpas från och med den 12 februari 2022.

Artiklarna 9.14 och 20, som ska tillämpas från och med den 12 februari 2023.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 16 december 2020.

På Europaparlamentets vägnar

D. M. SASSOLI

Ordförande

På rådets vägnar

M. ROTH

Ordförande

BILAGA

AVSNITT A

Krav för återhämtningsplaner

Återhämtningsplanen ska innehålla följande uppgifter:

1. En sammanfattning av huvudinslagen i planen och en sammanfattning av den totala återhämtningskapaciteten.
2. En sammanfattning av de väsentliga förändringarna för den centrala motparten sedan den senast inlämnade återhämtningsplanen.
3. En kommunikations- och informationsplan som beskriver hur den centrala motparten avser att hålla sin behöriga myndighet informerad om återhämtningen och hantera eventuellt negativa marknadsreaktioner med iakttagande av största möjliga transparens.
4. En övergripande samling åtgärder avseende kapital, förlustfördelning, positionsfördelning och likviditet som krävs för att upprätthålla eller återställa den centrala motpartens bärkraft och finansiella sundhet, inbegripet för att återställa dess balanserade derivatportfölj och kapital samt fylla på förfinansierade medel och upprätthålla tillgången till tillräckliga likviditetskällor som är nödvändiga för att den centrala motparten ska kunna upprätthålla sin bärkraft enligt förtevnadsprincipen och fortsätta att tillhandahålla kritiska tjänster i enlighet med de delegerade akter som antas med stöd av artiklarna 16.3 och 44.2 i förordning (EU) nr 648/2012. Åtgärder för förlustfördelning får omfatta infordran av medel vid återhämtning och en värdeminskning av de vinster som den centrala motparten ska betala ut till clearingmedlemmar som inte är på obestånd, om detta anges i den centrala motpartens verksamhetsregler; de initialsäkerheter som ställts av clearingmedlemmar som inte är på obestånd för att fördela förluster i enlighet med artikel 45.4 i förordning (EU) nr 648/2012 får därvid inte användas.
5. En bedömning av återhämtningsalternativen med avseende på
 - i) de effekter som deras genomförande har på den centrala motpartens solvens, likviditet, finansieringspositioner, lönsamhet och operationer,
 - ii) de externa effekter och systemkonsekvenser som deras genomförande har på den centrala motpartens kritiska funktioner, aktieägare, clearingmedlemmar, borgenärer och andra intressenter samt, i tillämpliga fall, resten av koncernen och, i den mån informationen är tillgänglig, den centrala motpartens kunder och indirekta kunder,
 - iii) möjligheten för deras genomförande efter en detaljerad analys av risker, hinder och lösningar för hindren, och
 - iv) de effekter som deras genomförande har på verksamhetens kontinuitet (särskilt i fråga om it och personal) och tillgången till annan finansiell infrastruktur.
6. Lämpliga villkor och förfaranden för att säkerställa att återhämtningsåtgärder genomförs i god tid, inbegripet en uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.
7. En närmare beskrivning av alla väsentliga hinder för ett effektivt och snabbt genomförande av planen, inbegripet beaktande av följderna för clearingmedlemmar och kunder inbegripet i de fall där clearingmedlemmar sannolikt kommer att vidta åtgärder i enlighet med de återhämtningsplaner som avses i artiklarna 5 och 7 i direktiv 2014/59/EU, och när så är lämpligt för resten av koncernen.
8. En bedömning av återhämtningsalternativens lämplighet för att hantera varje relevant scenario enligt återhämtningsplanen på grundval av hur dessa alternativ
 - i) säkerställer transparens och gör det möjligt för dem som skulle kunna exponeras för förluster och likviditetsbrister att mäta, hantera och kontrollera sådana potentiella förluster och brister,
 - ii) ger incitament till aktieägare, clearingmedlemmar och deras kunder samt det finansiella systemet, och
 - iii) minimerar de negativa effekterna på clearingmedlemmar och deras kunder och på det finansiella systemet.
9. Identifiering av kritiska funktioner.
10. En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet på och möjligheten att avvyttra den centrala motpartens centrala affärsområden, verksamhet och tillgångar.

11. En detaljerad beskrivning av hur återhämtningsplaneringen införlivas i den centrala motpartens ledningsstruktur, hur den ingår i den centrala motpartens verksamhetsregler som clearingmedlemmarna har samtyckt till samt policy och förfaranden som reglerar godkännandet av återhämtningsplanen och fastställande av vilka personer i organisationen som ska ansvara för att utarbeta och genomföra planen.
12. Arrangemang och åtgärder som uppmuntrar clearingmedlemmar som inte är på obestånd att lägga konkurrenskraftiga bud i auktioner på positioner som innehas av medlemmar som är på obestånd.
13. Arrangemang och åtgärder för att säkerställa att den centrala motparten har tillräcklig tillgång till beredskapsfinansieringskällor, däribland potentiella likviditetskällor, så att den kan fortsätta att bedriva sin verksamhet och fullgöra sina åtaganden när de förfaller till betalning.
14. En bedömning av tillgängliga säkerheter och en bedömning av möjligheterna att föra över resurser eller likvida medel mellan affärsområden.
15. Arrangemang och åtgärder
 - i) för riskminskning,
 - ii) för omstrukturering av avtal, rättigheter, tillgångar och åtaganden,
 - iii) för omstrukturering av affärsområden,
 - iv) som är nödvändiga för att upprätthålla kontinuerlig tillgång till finansmarknadsinfrastrukturer och handelsplatser,
 - v) som är nödvändiga för att förtlopande upprätthålla den centrala motpartens operativa verksamhet, däribland infrastruktur och it-tjänster,
 - vi) för att helt eller delvis säga upp kontrakt,
 - vii) för att minska värdet av eventuella vinster som den centrala motparten ska betala ut till en clearingmedlem som inte är på obestånd, i tillämpliga fall, beroende på vilken typ av instrument den centrala motparten clearar,
 - viii) för att ålägga clearingmedlemmar som inte är på obestånd en skyldighet att lämna kontantbidrag till den centrala motparten som åtminstone motsvarar clearingmedlemmens bidrag till obeståndsfonden. Denna skyldighet i form av infordran av medel vid återhämtning ska också inkluderas i och hänvisas till i den centrala motpartens regler och andra kontraktarrangemang.
16. Förberedande åtgärder för att underlätta försäljningen av tillgångar eller affärsområden inom en lämplig tidsfrist för återställande av den finansiella sundheten, inbegripet en bedömning av en sådan försäljnings potentiella effekter på den centrala motpartens verksamhet.
17. Om andra förvaltningsåtgärder eller förvaltningsstrategier för att återställa den finansiella sundheten planeras, en beskrivning av dessa åtgärder eller strategier och deras förväntade finansiella effekter.
18. Förberedande åtgärder som den centrala motparten vidtagit eller planerar att vidta för att underlätta genomförandet av återhämtningsplanen – däribland åtgärder som är nödvändiga för att snabbt rekapitalisera den centrala motparten, återställa dess balanserade derivatportfölj och fylla på förbetalda medel – liksom dess verkställbarhet över gränserna.
19. En ram med kvantitativa och kvalitativa indikatorer som identifierar när lämpliga åtgärder i planen får vidtas.
20. I tillämpliga fall, en analys av hur och när en central motpart, i enlighet med de villkor som tas upp i planen, får ansöka om att utnyttja centralbanksfaciliteter och identifiera de tillgångar som kan förväntas godtas som säkerhet enligt centralbanksfacilitetens villkor.
21. Med beaktande av artikel 49.1 i förordning (EU) nr 648/2012, en rad scenarier som allvarligt skulle påverka den centrala motpartens finansiella sundhet eller operativa bärkraft och som är relevanta för den centrala motpartens specifika förhållanden, såsom dess produktmix, affärsmodell och ram för likviditets- och riskhantering, bland annat scenarier som innebär systemomfattande händelser eller händelser som särskilt avser den rättsliga enheten och den koncern som den tillhör och specifik stress för den enskilda centrala motpartens clearingmedlemmar eller, när så är lämpligt, en anknuten finansmarknadsinfrastruktur.
22. Med beaktande av artiklarna 34 och 49.1 i förordning (EU) nr 648/2012, en rad scenarier som allvarligt skulle påverka den centrala motpartens finansiella sundhet eller operativa bärkraft och som uppstår både till följd av stress eller obestånd hos en eller flera av dess medlemmar, däribland scenarier som går utöver stress eller obestånd hos åtminstone de två clearingmedlemmar som den centrala motparten har störst exponering mot under extrema men möjliga marknadsförhållanden, och av andra orsaker, däribland förluster från den centrala motpartens investeringsverksamhet eller från operativa problem, inbegripet allvarliga yttre hot mot den centrala motpartens verksamhet på grund av en extern störning, chock eller it-relaterad incident.

AVSNITT B

Information som resolutionsmyndigheter får begära från centrala motparter i syfte att utarbeta och upprätthålla resolutionsplaner

I syfte att utarbeta och upprätthålla resolutionsplaner får resolutionsmyndigheter begära att centrala motparter tillhandahåller åtminstone följande information:

1. En detaljerad beskrivning av den centrala motpartens organisationsstruktur, däribland en förteckning över samtliga juridiska personer.
2. Uppgifter om varje juridisk persons direkta ägare och andelen med och utan rösträtt.
3. Varje juridisk persons etableringsort, registreringsland, verksamhetstillstånd och ledning.
4. En översikt över den centrala motpartens kritiska funktioner och centrala affärsområden, däribland balansräkningsuppgifter för sådana funktioner och affärsområden, redovisat per juridisk person.
5. En detaljerad beskrivning av komponenterna i den centrala motpartens och samtliga dess juridiska personers verksamhet, uppdelat efter åtminstone typer av tjänster och respektive belopp för clearade volymer, öppen ränta, initialsäkerhet, variationssäkerhetsflöden, obeståndsfonder och alla därmed förbundna bedömningsrätigheter eller andra återhämtningsåtgärder som gäller sådana affärsområden.
6. Uppgifter om kapital- och skuldinstrument som getts ut av den centrala motparten och dess rättsliga enheter.
7. Identifiering av från vem den centrala motparten har erhållit säkerhet och i vilken form (äganderättsöverföring eller säkerhetsrätt), och till vem den ställt säkerheter och i vilken form och den person som innehar säkerheten, och i båda fallen den jurisdiktion där säkerheten är belägen.
8. En redogörelse för den centrala motpartens och dess rättsliga enheters exponeringar utanför balansräkningen, inklusive en översikt över dess kritiska funktioner och centrala affärsområden.
9. Den centrala motpartens väsentliga säkringar, inklusive en översikt över juridiska personer.
10. Identifiering av den centrala motpartens clearingmedlemmars relativa exponeringar och betydelse samt en analys av effekterna av de största clearingmedlemmarnas fallissemang på den centrala motparten.
11. Varje system i vilket den centrala motparten har en siffer- eller värdemässigt betydande handelsvolym, inklusive en översikt över den centrala motpartens juridiska personer, kritisk verksamhet och centrala affärsområden.
12. Varje betalnings-, clearing- eller avvecklingssystem som den centrala motparten direkt eller indirekt ingår i, inklusive en översikt över den centrala motpartens juridiska personer, kritiska verksamhet och centrala affärsområden.
13. En detaljerad uppräknings- och beskrivning av de centrala styrinformationssystem, inklusive system för riskhantering, redovisning, finansiell och lagstadgad rapportering som används av den centrala motparten, inklusive en översikt över den centrala motpartens juridiska personer, kritiska verksamhet och centrala affärsområden.
14. Identifiering av ägarna till de system som avses i punkt 13, tillhörande servicenivåavtal och alla datorprogram, system eller verksamhetstillstånd, inklusive en översikt över deras rättsliga enheter, kritiska verksamhet och centrala affärsområden.
15. Identifiering av och översikt över juridiska personer och kopplingar och ömsesidigt beroende mellan de olika juridiska personerna, till exempel
 - i) gemensam eller delad personal, gemensamma eller delade anläggningar och system,
 - ii) kapital-, finansierings- eller likviditetsarrangemang,
 - iii) befintliga eller villkorade kreditexponeringar,
 - iv) korsvisa garantiavtal, korsvisa arrangemang för säkerheter, korsvisa fallissemangsklausuler och korsvisa nettningssavtal,
 - v) risköverföring och back-to-back-handelsavtal,
 - vi) servicenivåavtal.

16. Behörig myndighet och resolutionsmyndighet per juridisk person, om andra än de som utsetts enligt artikel 22 i förordning (EU) nr 648/2012 och enligt artikel 3 i den här förordningen.
17. Den person i styrelsen som har ansvar för att tillhandahålla den information som är nödvändig för att utarbeta den centrala motpartens resolutionsplan samt ansvariga personer, om det rör sig om andra personer, för de olika juridiska personerna, den kritiska verksamheten och centrala affärsområden.
18. Beskrivning av den centrala motpartens befintliga arrangemang för att säkerställa att resolutionsmyndigheten i händelse av resolution kommer att ha tillgång till all nödvändig information, enligt vad som fastställs av resolutionsmyndigheten, för att tillämpa resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna.
19. Alla avtal som den centrala motparten och dess rättsliga enheter har ingått med tredjeparter och som skulle kunna sägas upp till följd av ett beslut från myndigheterna att använda ett resolutionsverktyg, och huruvida en uppsägning skulle kunna påverka tillämpningen av resolutionsverktyget.
20. En beskrivning av möjliga likviditetskällor medel till stöd för resolution.
21. Information om inteckning av tillgångar, likvida tillgångar, poster utanför balansräkningen, säkringsstrategier och konteringspraxis.

AVSNITT C

Frågor som resolutionsmyndigheten ska beakta vid bedömning av en central motparts möjlighet till resolution

Vid bedömning av en central motparts möjlighet till resolution ska resolutionsmyndigheten beakta följande:

1. I vilken utsträckning den centrala motparten kan hänföra centrala affärsområden och kritisk verksamhet till juridiska personer.
2. I vilken utsträckning juridiska strukturer och företagsstrukturer är anpassade till centrala affärsområden och kritisk verksamhet.
3. I vilken utsträckning den centrala motpartens juridiska struktur förhindrar att resolutionsverktygen tillämpas på grund av antalet juridiska personer, koncernstrukturens komplexitet eller svårigheter att anpassa affärsområden till koncernenheter.
4. I vilken utsträckning det har gjorts arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur, finansiering, likviditet och kapital för att stödja och upprätthålla centrala affärsområden och kritisk verksamhet.
5. Huruvida det finns servicenivåavtal, och hur stabila de är.
6. I vilken utsträckning serviceavtal som den centrala motparten ingått är fullt ut verkställbara om motparten skulle försättas i resolution.
7. I vilken utsträckning den centrala motpartens styrningsstruktur är lämplig för att hantera och säkerställa efterlevnaden av den centrala motpartens interna riktlinjer för servicenivåavtal.
8. I vilken utsträckning den centrala motparten har ett förfarande för överföring av tjänster som tillhandahålls till tredjeparter inom ramen för servicenivåavtal, om kritiska funktioner eller centrala affärsområden åtskiljs.
9. I vilken utsträckning det finns beredskapsplaner och åtgärder för att säkerställa fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem.
10. Huruvida ledningsinformationssystemen är tillräckliga för att säkerställa att resolutionsmyndigheterna kan inhämta korrekt och fullständig information om de centrala affärsområdena och den kritiska verksamheten i syfte att påskynda beslutsprocesser.
11. Huruvida ledningsinformationssystemen har kapacitet att tillhandahålla information som är väsentlig för att den centrala motparten när som helst på ett verkkningsfullt sätt ska kunna försättas i resolution, även under mycket föränderliga förhållanden.
12. I vilken utsträckning den centrala motparten har testat sina ledningsinformationssystem i de stressscenarier som fastställts av resolutionsmyndigheten.
13. I vilken utsträckning den centrala motparten kan säkerställa kontinuiteten hos sina ledningsinformationssystem för både den berörda och den nya centrala motparten, om den kritiska verksamheten och de centrala affärsområdena är åtskilda från övriga verksamheter och affärsområden.

14. I vilken utsträckning koncerninterna säkerheter tillhandahålls på marknadsvillkor, och riskhanteringssystemen för dessa säkerheter är stabila, om den centrala motparten drar fördel av eller är exponerat för sådana säkerheter.
 15. I vilken utsträckning koncerninterna transaktioner görs på marknadsvillkor och riskhanteringssystemen för denna transaktionsverksamhet är stabila, om den centrala motparten ingår sådana transaktioner.
 16. I vilken utsträckning användningen av koncerninterna säkerheter eller transaktioner ökar spridningseffekten inom koncernen.
 17. I vilken utsträckning resolutionen av den centrala motparten, i tillämpliga fall, kan påverka en annan del av koncernen negativt, särskilt om andra finansmarknadsinfrastrukturer ingår i koncernen.
 18. Huruvida myndigheter i tredjeland har de resolutionsverktyg som krävs för att stödja resolutionsåtgärder som unionens resolutionsmyndigheter vidtar, och möjligheterna för samordnade åtgärder mellan myndigheterna i unionen och myndigheterna i tredjeland.
 19. Möjligheten att tillämpa resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen med tanke på de tillgängliga verktygen och den centrala motpartens struktur.
 20. Särskilda krav för att ge ut nya äganderättsinstrument som avses i artikel 33.1.
 21. De arrangemang och åtgärder som kan försvåra resolutionen när det gäller centrala motparter med clearingmedlemmar eller säkerhetsarrangemang som är etablerade i olika jurisdiktioner.
 22. Trovärdigheten i att tillämpa resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen, med tanke på eventuella följder för clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder, andra motparter och anställda samt eventuella åtgärder som myndigheter i tredjeland kan vidta.
 23. I vilken utsträckning det kan göras en korrekt utvärdering av effekterna av den centrala motpartens resolution på det finansiella systemet och på förtroendet för den finansiella marknaden.
 24. I vilken utsträckning resolutionen av den centrala motparten skulle kunna ha en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, marknads förtroende eller ekonomin.
 25. I vilken utsträckning spridning till andra centrala motparter eller till de finansiella marknaderna skulle kunna begränsas genom tillämpning av resolutionsverktygen och utövande av resolutionsbefogenheterna.
 26. I vilken utsträckning resolutionen av den centrala motparten skulle kunna ha en betydande effekt på betalnings- och avvecklingssystem.
-

Sammanfattning av promemorian

Den 11 februari 2021 träder Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 ikraft. EU-förordningen är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater. Förordningen syftar till att skapa förutsättningar för en ändamålsenlig och effektiv krishantering av centrala motparter. Därigenom kan centrala motparter bibehålla kritiska funktioner och risken att kriser i sådana företag leder till finansiell instabilitet kan begränsas. Centrala motparter och clearingmedlemmar åläggs att göra åtaganden för att på egen hand återställa livskraften i händelse av kris bl.a. genom att upprätta s.k. återhämtningsplaner. Förordningen ger också berörda myndigheter befogenheter och verktyg för att hantera en central motpart som fallerar eller som sannolikt kommer att falla genom ett särskilt resolutionsförfarande. Resolution, som är ett alternativ till konkurs eller likvidation, syftar till att driva livskraftig verksamhet vidare eller sälja den och avveckla kvarvarande verksamhet under ordnade former. Förordningens bestämmelser ska i huvudsak börja tillämpas den 12 augusti 2022.

Denna promemoria föreslår en ny lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter. I den kompletterande lagen finns en upplysning om att Finansinspektionen är den behöriga myndigheten enligt förordningen och i lagen utses Riksgäldskontoret till resolutionsmyndighet. Regeringen ska utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt förordningen. Promemorian föreslår därtill att två, temporära statliga stöd till centrala motparter införs. Förordningen möjliggör, under vissa villkor, att sådana stöd införs på nationell nivå. De nya stöden liksom de stöd som följer direkt av förordningen föreslås finansieras av stabilitetsfonden. Bestämmelser om stöden införs i den kompletterande lagen medan bestämmelser om finansiering införs i lagen (2015:1017) om statligt stöd till kreditinstitut, som föreslås ändra namn till lagen om statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden. Promemorian föreslår att bestämmelser om ingripandeåtgärder och sanktioner vid överträdelser av förordningen införs i den kompletterande lagen. Införandet av de statliga stöden föranleder förändringar i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Promemorian lämnar också förslag om överklagandemöjligheter, övergångsbestämmelser och följdändringar i annan lagstiftning.

Den nya lagen och ändringar i befintlig lagstiftning föreslås träda i kraft den 12 augusti 2022.

Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, i denna lag kallad EU-förordningen.

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU-förordningen.

Ansvariga myndigheter

Riksgäldskontoret (resolutionsmyndigheten)

2 § Riksgäldskontoret är resolutionsmyndighet enligt EU-förordningen.

Frågor om åtgärder enligt denna lag prövas av Riksgäldskontoret (resolutionsmyndigheten), om inte annat följer av 3 § andra stycket och 4 § fjärde och femte stycket.

Om Riksgäldskontoret överväger att besluta om statligt stöd under resolution enligt 5 kap. 5 §, ska Riksgäldskontoret med ett eget yttrande i saken, till regeringen överlämna frågan om huruvida åtgärden med hänsyn till risken för direkta budgeteffekter eller systemeffekter som sannolikt kommer att leda till direkta budgeteffekter kan godtas.

Finansinspektionen

3 § Av artikel 2.7 i EU-förordningen följer att Finansinspektionen är behörig myndighet enligt förordningen.

Frågor om ingripanden och sanktioner enligt 3 kap. prövas av Finansinspektionen.

Regeringen

4 § Regeringen beslutar i frågor om tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen enligt artiklarna 45–47 i EU-förordningen.

Utöver den samrådsskyldighet som följer av artikel 45.3 a i EU-förordningen ska regeringen vid fastställandet av villkoren för tillämpningen av de statliga stabiliseringsverktygen enligt artikel 45.3 a och b samråda med Riksgäldskontoret.

Regeringen ska utöva det behöriga ministeriets funktioner enligt artiklarna 3.9, 8.3 och 14.7 i EU-förordningen.

En fråga som överlämnas till regeringen enligt 2 § tredje stycket ska prövas skyndsamt.

Beslut om förebyggande statligt stöd enligt 5 kap. 1 § fattas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer (stödmyndigheten).

2 kap. Tillämpningsprinciper

1 § Under den tid resolutionen pågår får utmätning eller annan verkställighet enligt utsökningsbalken inte äga rum mot den centrala motparten. Handräckning enligt lagen (1978:599) om avbetalningsköp mellan näringsidkare m.fl. får inte ske.

Under den tid resolutionen pågår, får inte heller beslut om kvarstad eller betalningssäkring meddelas mot den centrala motparten.

2 § Riksgäldskontoret får, för stabilitetsfondens räkning, ingå avtal om finansiering för att tillgodose tillfälliga behov av likviditet och i syfte att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter, eller ett finansieringsarrangemang i ett annat land inom EES eller i tredjeland.

Riksgäldskontoret får, för stabilitetsfondens räkning, ingå avtal om finansiering av en resolutionsåtgärd, eller en åtgärd som bedöms vara likvärdig, i ett annat land inom EES eller i tredjeland med en resolutionsmyndighet, ansvarig offentlig förvaltningsmyndighet, myndighet med förvaltningsbefogenheter, eller ett finansieringsarrangemang i det andra landet. Avtal enligt detta stycke får ingås först efter regeringens godkännande.

Bestämmelser om stabilitetsfonden finns i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden.

3 § När resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer vidtas ska aktiebolagslagen (2005:551), och lagen (2006:451) om offentliga uppköpserbjudanden inte tillämpas i de delar som motsvarar

- artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden i lydelsen enligt EU-förordningen,

- Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om krav med avseende på utnyttjande av vissa aktieägarrättigheter i börsnoterade företag, i lydelsen enligt EU-förordningen,

- artiklarna 49, 58.1, 68.1–3, 70.2 andra stycket, 72–75 och 79–81 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2017/1132/EU av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt, i lydelsen enligt EU-förordningen,

- avdelning 2, kapitel I om gränsöverskridande ombildningar i Europaparlamentets och rådets direktiv 2017/1132/EU av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt, i lydelsen enligt EU-förordningen,

- avdelning 2, kapitel I om fusion av publika bolag i Europaparlamentets och rådets direktiv 2017/1132/EU av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt, i lydelsen enligt EU-förordningen,

- avdelning 2, kapitel 2 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar i Europaparlamentets och rådets direktiv 2017/1132/EU av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt, i lydelsen enligt EU-förordningen, och

- avdelning 2, kapitel 4 om gränsöverskridande delningar av bolag med begränsat ansvar i Europaparlamentets och rådets direktiv 2017/1132/EU av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt, i lydelsen enligt EU-förordningen.

3 kap. Ingreppanden och sanktioner

Överträdelse

1 § Finansinspektionen ska ingripa mot en central motpart som åsidosätter sina skyldigheter enligt EU-förordningen genom att inte

1. utarbeta, upprätthålla och uppdatera en återhämtningsplan (artikel 9),
2. tillhandahålla nödvändiga uppgifter för att utarbeta resolutionsplan (artikel 13), eller
3. underrätta Finansinspektionen om att den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla (artikel 70.1).

2 § Om en central motpart har åsidosatt de skyldigheter som avses i 1 §, ska Finansinspektionen ingripa mot den som ingår i den centrala motpartens styrelse eller är dess verkställande direktör, eller ersättare för någon av dem.

Ett ingripande enligt första stycket får bara ske om den centrala motpartens överträdelse är allvarlig och den fysiska personen i fråga uppsåtligen eller av grov oaktsamhet orsakat överträdelsen.

Ingreppanden

3 § Ett ingripande enligt 1 eller 2 § sker genom beslut om

1. anmärkning,
2. föreläggande att inom viss tid vidta viss åtgärd eller upphöra med visst agerande,
3. att personen i fråga under en viss tid, lägst tre och högst tio år, inte får vara styrelseledamot eller verkställande direktör i den centrala motparten, eller ersättare för någon av dem, eller
4. sanktionsavgift enligt 8 och 9 §§.

Ett föreläggande enligt första stycket 2 och ett förbud enligt första stycket 3 får förenas med vite.

Ett ingripande enligt detta kapitel får inte ske om överträdelsen omfattas av ett beslut om föreläggande eller förbud förenat med vite och en ansökan om utdömande av vitet har gjorts.

Sanktionsföreläggande

4 § Frågor om ingripande mot fysiska personer enligt 2 § tas upp av Finansinspektionen genom sanktionsföreläggande.

Ett sanktionsföreläggande innebär att den fysiska personen föreläggs att inom en viss tid godkänna en sanktion som är bestämd till tid eller belopp.

När föreläggandet har godkänts, gäller det som ett domstolsavgörande som fått laga kraft. Ett godkännande som görs efter den tid som angetts i föreläggandet är utan verkan.

5 § Ett sanktionsföreläggande ska innehålla uppgift om

1. den fysiska person som föreläggandet avser,
2. överträdelsen och de omständigheter som behövs för att känneteckna den,
3. de bestämmelser som är tillämpliga på överträdelsen, och
4. den sanktion som föreläggs personen.

Föreläggandet ska också innehålla en upplysning om att ansökan om sanktion kan komma att ges in till domstol, om föreläggandet inte godkänns inom den tid som Finansinspektionen anger.

6 § Om ett sanktionsföreläggande inte har godkänts inom angiven tid, får Finansinspektionen ansöka hos domstol om att sanktion ska beslutas. En sådan ansökan ska göras hos den förvaltningsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Finansinspektionens beslut om ingripande mot den centrala motparten för samma överträdelse.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

7 § En sanktion mot en fysisk person får beslutas bara om sanktionsföreläggande har delgetts den fysiska personen inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

Sanktionsavgifter

8 § Sanktionsavgiften för en central motpart ska fastställas till högst det högsta av

1. tio procent av den centrala motpartens omsättning eller, i förekommande fall, motsvarande omsättning på koncernnivå närmast föregående räkenskapsår, eller

2. två gånger den vinst som den centrala motparten gjort till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Sanktionsavgiften får inte bestämmas till ett lägre belopp än 5 000 kronor.

Om överträdelsen har skett under den centrala motpartens första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättning annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

Avgiften tillfaller staten.

Sanktionsavgift får beslutas bara om den centrala motparten har delgetts en upplysning om att frågan om sanktionsavgift har tagits upp av Finansinspektionen inom två år från den tidpunkt då överträdelsen ägde rum.

9 § Sanktionsavgiften för en fysisk person ska fastställas till högst det högsta av

1. ett belopp som per den 11 februari 2021 i svenska kronor motsvarade 5 000 000 euro, eller

2. två gånger den vinst som den fysiska personen gjort till följd av regelöverträdelsen, om beloppet går att fastställa.

Avgiften tillfaller staten.

Att bestämma sanktion

10 § Vid valet av ingripande ska Finansinspektionen ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått. Särskild hänsyn ska tas till överträdelsens potentiella konsekvenser för det finansiella systemet, skador som uppstått och graden av ansvar för den som har begått överträdelsen.

11 § Utöver det som anges i 10 § ska det i försvårande riktning beaktas om den som har begått överträdelsen tidigare har begått en överträdelse. Vid denna bedömning bör särskild vikt fästas vid om överträdelserna är likartade och den tid som har gått mellan de olika överträdelserna.

I förmildrande riktning ska det beaktas om

1. den centrala motparten eller den fysiska personen i väsentlig utsträckning genom ett aktivt samarbete har underlättat Finansinspektionens utredning, och

2. den centrala motparten snabbt upphört med överträdelsen eller den fysiska personen snabbt verkat för att överträdelsen ska upphöra, sedan den anmälts till eller påtalats av Finansinspektionen.

12 § Finansinspektionen får avstå från ingripande, om

1. överträdelsen är ringa eller ursäktlig,

2. den centrala motparten eller den fysiska personen i fråga gör rättelse,

3. något annat organ har vidtagit åtgärder mot den centrala motparten eller den fysiska personen och dessa åtgärder bedöms tillräckliga, eller

4. det annars finns särskilda skäl.

13 § När sanktionsavgiftens storlek ska bestämmas, ska särskild hänsyn tas till sådana omständigheter som anges i 10 och 11 §§ samt till den centrala motpartens eller berörda fysiska personens finansiella ställning och, om det går att bestämma, den vinst den centrala motparten eller fysiska personen gjort till följd av överträdelsen.

Verkställighet av beslut om sanktionsavgift

14 § En sanktionsavgift ska betalas till Finansinspektionen inom 30 dagar efter det att ett beslut eller en dom om att ta ut avgiften har fått laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkänts eller den längre tid som anges i beslutet eller föreläggandet.

15 § Om sanktionsavgiften inte har betalats inom den tid som anges i 14 §, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. Vid indrivning får verkställighet ske enligt utsökningsbalken.

16 § En sanktionsavgift som har beslutats faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet eller domen fick laga kraft eller sanktionsföreläggandet godkändes.

4 kap. Avslutande av resolution, konkurs och likvidation

Avslutande av resolution

1 § När det inte längre finns behov av att vidta några ytterligare åtgärder för att uppnå resolutionsmålen, ska Riksgäldskontoret avsluta resolutionen.

Riksgäldskontoret ska inom rimlig tid efter att resolutionen har avslutats ansöka om att företaget ska försättas i konkurs eller gå i likvidation. Detta gäller dock inte om syftet med resolutionsåtgärderna är att företaget ska drivas vidare.

En konkursansökan av Riksgäldskontoret enligt andra stycket ska vid prövningen behandlas som en ansökan av gäldenären enligt 2 kap. konkurslagen (1987:672).

Av EU-förordningen framgår att Riksgäldskontorets befogenheter i vissa fall kvarstår även efter att resolutionen har avslutats.

Konkurs och likvidation

2 § Bestämmelser om insolvensförfaranden mot en central motpart finns i artikel 75 i EU-förordningen.

Om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en underrättelse enligt artikel 75.2 i EU-förordningen meddelar tingsrätten att den centrala motparten är försatt eller ska försättas i resolution ska konkursansökan avvisas.

3 § Bestämmelser om kallelse till bolagsstämma för att pröva frågan om likvidation av ett aktiebolag eller ekonomisk förening som omfattas av EU-förordningen finns i 25 kap. 4 a § aktiebolagslagen (2005:551) och 17 kap. 46 § lagen (2018:672) om ekonomiska föreningar.

5 kap. Statligt stöd

Förebyggande statligt stöd

1 § Om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige, får förebyggande statligt stöd genom garantier lämnas till en central motpart som är auktoriserad i Sverige enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Förebyggande statligt stöd kan även lämnas genom garantier till Riksbanken för återbetalning av likviditetsstöd som banken lämnar till en central motpart.

2 § Förebyggande statligt stöd till en central motpart enligt 1 § lämnas efter det att avtal som rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

Garantier enligt 1 § andra stycket får lämnas efter överenskommelse mellan Riksbanken och regeringen eller stödmyndigheten.

3 § Förebyggande statligt stöd enligt 1 § får bara lämnas för fortsatt verksamhet i en central motpart som är livskraftig. Stödet ska vara tillfälligt och stå i proportion till omfattningen av den allvarliga störningen.

Stödmyndigheten ska inför ett beslut om förebyggande statligt stöd låta göra en värdering av den centrala motparten motsvarande den värdering som ska göras enligt artiklarna 24.2, 25 och 26 i EU-förordningen.

4 § Stödet enligt 1 § ska så långt som möjligt utformas på ett affärs-
mässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens
långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska
utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt
risktagande, om inte synnerliga skäl talar emot det.

Om det finns synnerliga skäl, får avsteg göras från bestämmelserna om
avgifter i 6 kap. 4 § budgetlagen (2011:203).

Statligt stöd under resolution

5 § Om det behövs för att motverka allvarliga negativa effekter på
stabiliteten i det finansiella systemet och för att resolutionsverktygen ska
kunna tillämpas mer effektivt får Riksgäldskontoret i likviditetsstödjande
syfte besluta att

1. ge lån till ett företag i resolution eller ett broinstitut, eller
2. utfärda garantier avseende tillgångar och förpliktelser för ett företag i
resolution eller ett broinstitut.

Särskild hänsyn ska vid tillämpning av första stycket tas till om åtgärden
behövs för att förhindra eller begränsa spridningseffekter.

Åtgärderna i första stycket får även beslutas i förhållande till en köpare
vid tillämpning av försäljningsverktyget.

6 § Statligt stöd under resolution enligt 5 § lämnas efter det att avtal som
rör stöd har ingåtts mellan staten och stödmottagaren eller dess ägare.

7 § Statligt stöd under resolution enligt 5 § får endast lämnas om och så
länge Riksgäldskontoret fastställer att det föreligger ett allvarligt hot mot
den finansiella stabiliteten.

Vid fastställande enligt första stycket ska Riksgäldskontoret

1. inhämta Finansinspektionens bedömning av om det föreligger ett
allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten, och
2. ge Riksbanken möjlighet att lämna sin bedömning av om det före-
ligger ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten.

Riksgäldskontoret ska underrätta regeringen om ett fastställande av att
det föreligger ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten och
grunderna för detta.

8 § Stödet enligt 5 § ska så långt som möjligt utformas på ett affärs-
mässigt sätt och så att en snedvridning av konkurrensen förhindras. Statens
långsiktiga kostnader för stödet ska hållas så låga som möjligt. Stödet ska
utformas så att statens insatser i möjligaste mån kan återfås.

Staten ska tillförsäkras ersättning eller annan kompensation för sitt
risktagande, om inte synnerliga skäl talar emot det.

Om det finns synnerliga skäl, får avsteg göras från bestämmelserna om
ränta eller avgifter i 6 kap. 4 § budgetlagen (2011:203).

Ersättning till stödmyndigheten och Riksgäldskontoret

9 § Stödmyndigheten har rätt till ersättning för förvaltningskostnader som uppkommit till följd av myndighetens tillämpning av detta kapitel.

10 § Riksgäldskontoret har rätt till skälig ersättning för kostnader och utlägg som uppkommit i samband vidtagande av resolutionsåtgärder enligt EU-förordningen och för sådana kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution enligt 5 § och vidtagande av åtgärder för att lämna sådant stöd.

Bestämmelser om finansiering

11 § I lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden finns bestämmelser om finansiering av åtgärder och ersättning som avses i

- 1, 5, 9 och 10 §§, samt
- EU-förordningen.

Bemyndigande

12 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om stöd enligt detta kapitel.

6 kap. Samarbete och informationsutbyte

Uppgiftsskyldighet för en central motpart

1 § En central motpart ska lämna de uppgifter till regeringen, stödmyndigheten och Riksgäldskontoret som de behöver för sin verksamhet enligt denna lag.

Tystnadsplikt

2 § Den som deltar eller har deltagit i verksamhet i fråga om statligt stöd till en central motpart enligt 5 kap. får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han eller hon genom sitt deltagande fått veta om enskilda affärs- eller driftförhållande, ekonomiska eller personliga förhållanden eller planering och förberedelser för eller hantering av framtida krisituationer.

I det allmännas verksamhet tillämpas i stället offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Samarbete och informationsutbyte mellan myndigheter och inom Riksgäldskontoret

3 § Riksbanken och Finansinspektionen ska på stödmyndighetens eller Riksgäldskontorets begäran lämna de uppgifter som respektive myndighet behöver för sin verksamhet som rör statligt stöd till en central motpart enligt 5 kap. Inom Riksgäldskontoret gäller motsvarande uppgiftsskyldighet för den del av myndigheten som inte bedriver verksamhet enligt denna lag, gentemot den del av myndigheten som bedriver den verksamheten.

4 § Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska samarbeta och utbyta information med varandra i frågor som rör statligt stöd till en central motpart enligt 5 kap. Riksgäldskontoret, stödmyndigheten och Finansinspektionen ska också samarbeta och utbyta information

med varandra och med motsvarande myndigheter inom EES i frågor som rör finansiering enligt 2 kap. 2 §. Bilaga 3

Riksgäldskontoret ska lämna regeringen de uppgifter som behövs för regeringens verksamhet i frågor som rör finansiering enligt 2 kap. 2 §.

5 § Stödmyndigheten ska underrätta Finansinspektionen om en central motpart inte fullgör sina skyldigheter enligt avtal ingångna med stöd av 5 kap. 2 §.

Upplysningar till konkursförvaltare och likvidator

6 § Om en central motpart som har varit föremål för resolution försätts i konkurs, ska Riksgäldskontoret på begäran av konkursförvaltaren för den centrala motparten, lämna de upplysningar som konkursförvaltaren behöver för att upprätta konkursbouppteckningen enligt 7 kap. 13 § konkurslagen (1987:672) och förvaltarberättelsen enligt 7 kap. 15 § samma lag.

Om en central motpart som har varit föremål för resolution går i likvidation, ska Riksgäldskontoret på begäran av likvidatorn för den centrala motparten lämna de upplysningar som likvidatorn behöver för att genomföra likvidationen.

7 kap. Överklagande och beslut som ska gälla omedelbart

1 § Riksgäldskontorets och Finansinspektionens beslut enligt denna lag får, om inte annat anges, överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Riksgäldskontorets beslut enligt 2 kap. 2 § får inte överklagas.

Finansinspektionens beslut enligt 3 kap. 4 § får inte överklagas.

Regeringens och stödmyndighetens beslut enligt denna lag får inte överklagas.

2 § Riksgäldskontoret och Finansinspektionen får bestämma att ett beslut om krisförebyggande åtgärder enligt EU-förordningen, eller förbud eller förelägganden som meddelats med stöd av EU-förordningen eller denna lag ska gälla omedelbart.

1. Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

2. Ingripanden enligt denna lag får inte ske för överträdelser som har ägt rum före ikraftträdandet.

Förslag till lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979)

Härigenom föreskrivs att 10 § förmånsrättslagen (1970:979) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

10 §¹

Allmän förmånsrätt följer med

1. den kostnad som borgenär haft för försättande av gäldenären i konkurs och för beslut att ett dödsbos egendom ska avträdas till förvaltning av boutredningsman samt begravnings- och bouppteckningskostnader när gäldenären avlidit före konkursbeslutet,

2. arvode och kostnadsersättning till rekonstruktör enligt lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion, tillsynsman enligt nämnda lag eller konkurslagen (1987:672) eller förordnad boutredningsman, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller därefter,

3. kostnad för särskilda åtgärder som under den tid som nämnts under 2 vidtagits med rekonstruktörens eller tillsynsmannens godkännande eller av boutredningsmannen och uppenbart varit till borgenärernas bästa,

4. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med rekonstruktörens samtycke träffat under en företagsrekonstruktion enligt lagen om företagsrekonstruktion,

5. ersättning till resolutionsmyndigheten (Riksgäldskontoret) enligt lagen (2015:1016) om resolution, om fordringen avser tid inom sex månader innan konkursansökningen gjordes eller därefter,

6. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under en resolution enligt lagen om resolution.

6. andra fordringar som grundar sig på avtal som gäldenären med resolutionsmyndighetens eller en särskild förvaltares samtycke träffat under en resolution enligt *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning*

*och resolution av centrala Bilaga 3
motparter eller lagen om resolution.*

Förmånsrätt enligt första stycket 1–3 och 5 gäller endast i den utsträckning beloppet med hänsyn till omständigheterna är skäligt.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

Förslag till lag om ändring i lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1988:1385) om Sveriges riksbank att 6 kap. 8 a § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 kap.

8 a §¹

Riksbanken ska lämna de uppgifter om genomförda likviditetsstödjande åtgärder till regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut som respektive myndighet behöver för sin verksamhet.

Riksbanken ska lämna de uppgifter om genomförda likviditetsstödjande åtgärder till regeringen, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret och stödmyndigheten enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut *och om stabilitetsfonden och lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter* som respektive myndighet behöver för sin verksamhet.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)

Bilaga 3

Härigenom föreskrivs att 29 kap. 2 § inkomstskattelagen (1999:1229)¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

29 kap.

2 §²

Med näringsbidrag avses stöd utan återbetalningsskyldighet som lämnas till en näringsidkare för näringsverksamheten av staten, Europeiska unionen eller Europeiska atomenergigemenskapen, regioner, kommuner, juridiska personer som avses i 7 kap. 16, 17 och 20 §§, allmänningsskogar enligt lagen (1952:167) om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna samt stöd av detta slag som beslutas av en europeisk gruppering för territoriellt samarbete.

Med näringsbidrag avses också stöd som lämnas i form av

1. elcertifikat till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 a § 1,
2. utsläppsrätter till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § första stycket,
3. utsläppsminskningenheter och certifierade utsläppsminskningar till sådana skattskyldiga som avses i 17 kap. 22 b § andra stycket 1, och
4. stöd enligt lagen (2015:1016) om resolution *eller* lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut, om stödet inte
 - redovisas som en skuld i räkenskaperna, eller
 - avser betalning för nyemitterade eller egna aktier.
4. stöd enligt lagen (2015:1016) om resolution, lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut *och om stabilitetsfonden eller lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter*, om stödet inte
 - redovisas som en skuld i räkenskaperna, eller
 - avser betalning för nyemitterade eller egna aktier.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

¹ Lagen omtryckt 2008:803.

² Senaste lydelse 2019:907.

Förslag till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551)

Härigenom föreskrivs att 7 kap. 20 och 55 a §§ och 25 kap. 4 a § aktiebolagslagen (2005:551) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 kap.

20 §¹

Kallelse till annan extra bolagsstämma än en sådan som avses i 19 § ska utfärdas tidigast sex veckor och senast två veckor före bolagsstämman.

I fråga om publika aktiebolag, vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, gäller 55 a § i stället för denna paragraf.

När Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen (2015:1016) om resolution, får kallelse till extra bolagsstämma för att pröva en fråga om en ökning av aktiekapitalet utfärdas senare än som anges i första stycket, dock inte senare än tio dagar före stämman. Bestämmelserna i 16 § andra stycket om aktieägares initiativrätt och 28 § tredje stycket om tillhandahållande av aktiebok gäller inte när kallelse sker enligt det här stycket.

Om Riksgäldskontoret har förelagt en central motpart att emittera nya aktier i syfte att kunna använda förlustfördelningsverktyget i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, får kallelse till extra bolagsstämma för att pröva en fråga om ökning av aktiekapitalet utfärdas senare än som anges i första stycket, dock inte senare än tio dagar före stämman. Bestämmelserna i 16 § andra stycket om aktieägares initiativrätt och 28 § tredje stycket om tillhandahållande

55 a §²

I ett publikt aktiebolag, vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, ska kallelse till annan extra bolagsstämma än en sådan som avses i 19 § utfärdas tidigast sex veckor och senast tre veckor före bolagsstämman.

När Finansinspektionen anser att det finns skäl att anta att aktiebolaget kan komma att omfattas av resolution enligt lagen (2015:1016) om resolution, får kallelse till extra bolagsstämma för att pröva en fråga om en ökning av aktiekapitalet utfärdas senare än som anges i första stycket, dock inte senare än tio dagar före stämman. Bestämmelserna i 16 § andra stycket om aktieägares initiativrätt och 28 § tredje stycket om tillhandahållande av aktiebok gäller inte när kallelse sker enligt det här stycket.

Om Riksgäldskontoret har förelagt en central motpart att emittera nya aktier i syfte att kunna använda förlustfördelningsverktyget i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, får kallelse till extra bolagsstämma för att pröva en fråga om ökning av aktiekapitalet utfärdas senare än som anges i första stycket, dock inte senare än tio dagar före stämman. Bestämmelserna i 16 § andra stycket om aktieägares initiativrätt och 28 § tredje stycket om tillhandahållande av aktiebok gäller inte när kallelse sker enligt det här stycket.

² Senaste lydelse 2015:1030.

25 kap.4 a §³

Om styrelsen i ett bolag som omfattas av lagen (2015:1016) om resolution tar emot eller upprättar ett förslag till stämmobeslut om likvidation enligt 3 eller 4 §, ska styrelsen underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om förslaget.

Om styrelsen i ett bolag som omfattas av *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 eller lagen (2015:1016) om resolution tar emot eller upprättar ett förslag till stämmobeslut om likvidation enligt 3 eller 4 §, ska styrelsen underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om förslaget.*

Om bolaget är försatt i resolution eller om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en sådan underrättelse meddelar styrelsen att bolaget ska försättas i resolution, får kallelse till en bolagsstämma där frågan om likvidation av bolaget ska prövas inte utfärdas.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Bilaga 3

Härigenom föreskrivs i fråga om offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

dels att nuvarande 30 kap. 12 c–e §§ ska betecknas 30 kap. 12 d–f §§,
dels att 30 kap. 8 b och 12 §§, de nya 12 c, 12 e och 12 f §§, 13 och 30 §§ samt rubriken närmast före 12 § ska ha följande lydelse,

dels att rubriken före 30 kap. 12 c § ska sättas närmast före 30 kap. 12 d §,

dels att det ska införas en ny paragraf, 30 kap. 12 c § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

30 kap.

8 b §¹

Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

Sekretess enligt 4 § första stycket hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution *eller som deltar i ett ärende enligt 5 kap. lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter*, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd *eller en stödåtgärd enligt lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter*.

Statligt stöd till kreditinstitut samt statliga stabiliseringsverktyg²

Förebyggande statligt stöd och statliga stabiliseringsverktyg

12 §³

Sekretess gäller i ärende enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och i ärende enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution, till dess ärendet har slutförts

Sekretess gäller i ärende enligt lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut *och om stabilitetsfonden, ärende enligt 5 kap. 1 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av cent-*

¹ Senaste lydelse 2015:1033.

² Senaste lydelse av rubriken 2015:1033.

³ Senaste lydelse 2015:1033.

rala motparter och i ärende enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 c §

Sekretess gäller i ärende enligt 5 kap. 5 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, till dess ärendet har slutförts

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

I ett avslutat ärende som avses i första stycket gäller sekretess

1. för uppgift om affärs- eller driftförhållanden hos den som ärendet avser, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, och

2. för uppgift om ekonomiska eller personliga förhållanden för annan som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som ärendet avser.

Sekretessen gäller inte beslut i ärende.

För uppgift i allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

12 e §⁴

Sekretess enligt 12 a och 12 b §§ hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.

Sekretess enligt 12 a–12 c §§ hindrar inte att en uppgift lämnas till en enskild som deltar i ett resolutionsförfarande enligt lagen (2015:1016) om resolution eller som deltar i ett ärende om statligt stöd enligt 5 kap. lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, om uppgiften behövs för att planera eller utföra en

resolutionsåtgärd eller för att planera eller utföra en stödåtgärd enligt 5 kap. lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

12 f §⁵

Sekretess enligt 12 a § andra stycket hindrar inte att en uppgift lämnas ut till en konkursförvaltare eller en likvidator enligt vad som föreskrivs i 28 kap. 6 § lagen (2015:1016) om resolution.

Sekretess enligt 12 a § andra stycket och 12 c § andra stycket hindrar inte att en uppgift lämnas ut till en konkursförvaltare eller en likvidator enligt vad som föreskrivs i 28 kap. 6 § lagen (2015:1016) om resolution och 6 kap. 6 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Om Riksgäldskontoret med stöd av första stycket lämnar en uppgift till en konkursförvaltare eller en likvidator, får myndigheten vid utlämnandet göra ett förbehåll som inskränker konkursförvaltarens eller likvidatorns rätt att lämna uppgiften vidare eller utnyttja den. Ett sådant förbehåll får inte innebära ett förbud att utnyttja uppgiften om den behövs för att konkursförvaltare eller likvidator ska kunna fullgöra sina skyldigheter med anledning av konkursen eller likvidationen.

13 §⁶

Får en myndighet i ett ärende som avses i 12, 12 a eller 12 b § en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet. Sekretessen gäller dock inte om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

Får en myndighet i ett ärende som avses i 12, 12 a, 12 b, eller 12 c § en uppgift som är sekretessreglerad i 31 kap. 1 § första stycket eller 31 kap. 2 § från Riksbanken eller Riksgäldskontoret, blir sekretessbestämmelsen tillämplig på uppgiften även i ärendet. Sekretessen gäller dock inte om uppgiften ingår i ett beslut av den mottagande myndigheten.

30 §⁷

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 a § första stycket 2, 4 b § första stycket, 6 b § första stycket, 12 § första stycket

Den tystnadsplikt som följer av 2 § första stycket första meningen, 4 § första stycket 2, 4 a § första stycket 2, 4 b § första stycket, 6 b § första stycket, 12 § första stycket

⁵ Senaste lydelse 2018:1400.

⁶ Senaste lydelse 2015:1033.

⁷ Senaste lydelse 2018:1919.

och andra stycket 2, 12 a § första stycket och andra stycket 2, 12 b § första stycket 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2, 23 a § och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som har gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 och 7 §§ tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 10 §§ yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Den tystnadsplikt som följer av 24 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden än affärs- och driftförhållanden för den som trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet.

Den tystnadsplikt som följer av 18 § inskränker rätten att meddela och offentliggöra uppgifter, när det är fråga om uppgift om en enskilds personliga förhållanden vars röjande kan vålla allvarligt men.

och andra stycket 2, 12 a § första stycket och andra stycket 2, 12 b § första stycket 2, 12 c § första stycket och andra stycket 2, 13 §, 15 § första stycket 2, 23 § första stycket 2, 23 a § och 27 § första stycket 2 och den tystnadsplikt som följer av ett förbehåll som har gjorts med stöd av 9 § andra meningen, 14 § andra meningen, 26 § andra meningen eller 29 § andra meningen inskränker rätten enligt 1 kap. 1 och 7 §§ tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 1 och 10 §§ yttrandefrihetsgrundlagen att meddela och offentliggöra uppgifter.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

Förslag till lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution

Bilaga 3

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2015:101) om resolution att den nya 1 kap. 10 § och rubriken närmast före paragrafen ska ha följande lydelse.

Undantag för återhämtning och resolution av centrala motparter

10 § Denna lag ska inte tillämpas när en enhet som avses i 1 kap. 1 § också är auktoriserat som central motpart enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

Bestämmelser om återhämtning och resolution av en sådan enhet som avses i första stycket finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 och i lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

Förslag till lag om ändring i lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2015:1017) om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut¹

dels att nuvarande 1 kap. 2–4 §§ ska betecknas 2 kap. 1–3 §§ och 2 kap. 1 och 2 §§ ska betecknas 2 kap. 4 och 5 §§.

dels att rubriken till lagen och rubriken till 1 kap. ska ha följande lydelse, *dels* att rubriken till 2 kap. ska lyda ”Förebyggande statligt stöd till kreditinstitut”,

dels att 1 kap. 1 § och 3 kap. 1 och 2 §§ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut

Lag om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut och om stabilitetsfonden

1 kap. Inledande bestämmelser

1 kap. Lagens innehåll

1 §

Lagen innehåller bestämmelser om

1. förebyggande statligt stöd till kreditinstitut som avses i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, och

2. *en särskild fond för finansiering av sådant stöd och av statligt stöd enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution.*

2. *stabilitetsfonden.*

3 kap.

1 §

För de ändamål som anges i 1 kap. 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret. *De medel som tillförts kontot utgör, tillsammans med de övriga tillgångar som anskaffats med stöd av denna lag, stabilitetsfonden.*

För att finansiera de åtgärder som anges i 2 § ska det finnas ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret (stabilitetsfonden).

Till stabilitetsfonden ska det föras

1. inbetalda ersättningar för förebyggande statligt stöd enligt 2 kap. 2 §,

1. inbetalda ersättningar, *ränta eller annan kompensation* för stöd enligt

– 2 kap. 5 §, och

– 5 kap. 1 och 5 §§ lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,

2. tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden, och

3. medel som staten fått tillbaka och som avser lämnat stöd enligt denna lag och lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

2. tillgångar som anskaffats med medel från stabilitetsfonden,

3. medel som staten fått tillbaka och som avser lämnat stöd enligt denna lag och lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige,

4. medel som staten fått tillbaka vid återhämtning enligt artiklarna 27.10 och 64 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, och

5. intäkter som staten får till följd av avtal om finansiering enligt 2 kap. 2 § lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förvaltningen av stabilitetsfondens tillgångar.

2 §

Medel från stabilitetsfonden ska täcka:

1. statens utgifter för stöd enligt denna lag,

2. statens utgifter för att finansiera statligt stöd enligt 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution,

1. statens utgifter för stöd enligt – denna lag, och
– 5 kap. 1 och 5 §§ lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter,

2. statens utgifter för att finansiera statligt stöd enligt – 22 kap. lagen (2015:1016) om resolution och
– artiklarna 45–47 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU)

3. stödmyndighetens förvaltningskostnader, och
4. ersättning som betalats ut på grund av en garanti till insättare enligt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige.

nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132,

3. stödmyndighetens förvaltningskostnader,
4. ersättning som betalats ut på grund av en garanti till insättare enligt lagen (2008:812) om statliga garantier till insättare i utländska instituts filialer i Sverige,

5. ersättning som betalats ut till aktieägare, clearingmedlemmar eller andra borgenärer som till följd av resolution av en central motpart har fått ett sämre ekonomiskt utfall än vid konkurs eller likvidation enligt artikel 62 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132,

6. statens utgifter som följer av avtal om finansiering enligt 2 kap. 2 § andra stycket lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter, och

7. resolutionsmyndighetens kostnader och utlägg som uppkommit i samband med vidtagande av resolutionsåtgärder enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr

806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132, samt kostnader och utlägg som uppkommit i samband med beslut om stöd under resolution och vidtagande av åtgärder för att lämna sådant stöd enligt 5 kap. 10 § lagen (2022:000) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Beslut att använda medel från stabilitetsfonden för att täcka utgifter enligt första stycket 2 får bara fattas av regeringen.

Beslut att använda medel från stabilitetsfonden för att täcka utgifter enligt första stycket 2 och 6 får bara fattas av regeringen.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

Förslag till lag om ändring i lagen (2018:672) om ekonomiska föreningar

Härigenom föreskrivs att 17 kap. 46 § lagen (2018:672) om ekonomiska föreningar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

17 kap.

46 §¹

Om styrelsen i en förening som omfattas av lagen (2015:1016) om resolution bedömer att frågan om likvidation bör läggas fram för föreningsstämmans prövning, ska den underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om detta.

Om styrelsen i en förening som omfattas av *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 eller lagen (2015:1016) om resolution bedömer att frågan om likvidation bör läggas fram för föreningsstämmans prövning, ska den underrätta Riksgäldskontoret och Finansinspektionen om detta.*

Om föreningen är försatt i resolution eller om Riksgäldskontoret inom sju dagar från det att myndigheten tog emot en sådan underrättelse meddelar styrelsen att föreningen ska försättas i resolution, får någon kallelse till stämman inte utfärdas.

Denna lag träder i kraft den 12 augusti 2022.

Efter remiss har yttranden kommit in från Domstolsverket, Energimarknadsinspektionen, Euroclear Sweden AB, Finansförbundet, Finansinspektionen, Fjärde AP-fonden, Första AP-fonden, Förvaltningsrätten i Stockholm, Integritetsskyddsmyndigheten, Justitiekanslern, Kammarrätten i Stockholm, Kommerskollegium, Konkursverket, Konsumentverket, Kronofogdemyndigheten, Nasdaq Clearing Aktiebolag, Naturvårdsverket, Regelrådet, Rekonstruktör- & Konkursförvaltarcollege (REKON) i Sverige AB, Revisorsinspektionen, Riksgäldskontoret, Sjätte AP-fonden, Sparbankernas Riksförbund, Statskontoret, Stockholms tingsrätt, Svensk Försäkring, Svensk Värdepappersmarknad, Svenska Bankföreningen, Svenska Journalistförbundet, Sveriges advokatsamfund, Sveriges riksbank och Trafikverket.

Följande remissinstanser har inte svarat eller angett att de avstår från att lämna några synpunkter: Andra AP-fonden, ATS Finans AB, Bankgirocentralen BGC Aktiebolag, Bolagsverket, Energiföretagen Sverige – Swedenenergy – AB, FAR, Finansbolagens förening, Fondbolagens förening, Föreningen för god sed på värdepappersmarknaden, Företagarna, Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet, Konsumenternas Bank- och finansbyrå, Landsorganisationen (LO), Nasdaq Stockholm Aktiebolag, Nordic Growth Market NGM Aktiebolag, Näringslivets Regelnämnd (NNR), Riksdagens ombudsmän (JO), Sjunde AP-fonden, Stockholms Handelskammare, Svenskt Näringsliv, Sveriges Akademikers Centralorganisation (Saco), Sveriges Aktiesparares Riksförbund, Sveriges Finansanalytikers Förening, Sveriges Kommuner och Regioner, Swedish House of Finance (SHOF) vid Handelshögskolan i Stockholm, Tidningsutgivarna (TU), Tjänstemännens Centralorganisation (TCO), Tredje AP-fonden och TriOptima AB.